3438

# Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ,

(Μυθιστορία Παύλου Σωνιέρ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σ. Ι. Βουτυρᾶ).

## ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

### Παρουσίασις εἰς τὴν αὐλήν.

### Ἀ. Η ΠΟΥΛΙΓΕΝΗ.

Μεταξὺ τῶν ἀγόνων ἀκτῶν, ἃς ὁ Ὠκεανὸς περιβρέχει, διὰ τῶν πολυφλοίσβων αὐτοῦ ὑδάτων, οὐδεμία παρίστησι ξηροτέραν πρόσοψιν ἐκείνης, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐκβολῆς τοῦ Λείγηρος μέχρι τῆς Πουλιγένης. Ἄμμοι συσσεσωρευμέναι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων φύονται μόλις φυλλάδες ἀγρώστεως, ἐπιδρομικὰς καὶ ἐπιμόνους ἔχουσαι ῥίζας, ἐπιφάνεια ἠρημωμένη, ξηραινομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἔδαφος ἄνευ μονιμότητος, φεῦγον ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ περιηγητοῦ, τροπικὴ θερμότης, ἐπαυξανομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ θέρος, παγετώδης αὔρα κατὰ τὸν χειμῶνα, τοιαῦτά εἰσι τὰ ἐλάχιστα δυσάρεστα, ἅτινα ἀπαντᾷ ὁ ὁδοιπόρος, κάμπτων τὴν παραλίαν καὶ διατρέχων πεζὸς τὰ εἴκοσι χιλιάμετρα, τὰ ἐκτεινόμενα ἐνώπιον αὐτοῦ, πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς Πουλιγένην.

Τὸ Πορνισὲ, ὅπερ ἐστὶν ὁ πρῶτος σταθμὸς, εἶναι ἄσημόν τι χωρίον, μικρὸν ἀπέχον τοῦ ἁγίου Ναζαρίου (Saint-Nazaire). Εἶναι ἐκτισμένον ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους, ὅπερ ἡ θάλασσα ἐκάλυπτεν ἄλλοτε· ἔτι καὶ σήμερον, κατὰ τὰς μεγάλας πλημμύρας, ὁ Ὠκεανὸς ἔρχεται πολλάκις ἕως εἰς τοὺς πρόποδας καλυβῶν, ἐκτισμένων οὕτως, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ ἐλαχίστη τῶν θωπειῶν αὐτοῦ μέλλει ν' ἀπαγάγῃ ταύτας.

Μικρὸν ποῤῥωτέρω, ἀκολουθῶν τις τὴν παραλίαν διακρίνει δύο ὄρη ἐξ ἄμμου, ὀρθούμενα ὡς πένθιμον μνημεῖον, ἀνεγερθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως, πρὸς ἀνάμνησιν ἑνὸς τῶν φρικωδεστάτων αὐτῆς σπασμῶν. Ἡ Βρετανία εἶναι πλουσιωτάτη εἰς παντοειδεῖς παραδόσεις· καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν παραλίων αὐτῆς, ἔχει ὑποβρυχίους πόλεις· ἐνταῦθα ὑπάρχει, κατὰ τὴν παράδοσιν, χωρίον τι καταποθὲν, κατὰ θυελλώδη νύκτα, ὑπὸ σίφωνα ἄμμου· οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ὁμιλοῦσιν εἰσέτι μετὰ τρόμου περὶ τοῦ πενθίμου τούτου δράματος, τὸ ὁποῖον ἡ παράδοσις πιστῶς διεβίβασεν αὐτοῖς· τὸ χωρίον τοῦτο ὠνομάζετο Ἐσκουβλάκ.

Ὡς ὁ ροῒνιξ, τὸ χωρίον τοῦτο ἠθέλησε ν' ἀναγεννηθῇ ἐκ τῆς τέφρας του, ἀλλὰ φρονίμως ποιοῦν μετερέρθη δύο χιλιάμετρα μεσογειότερον, καὶ τὰ ἀπειλητικὰ ταῦτα ὄρη, ὧν τὸ ἔδαφος ἄπιστον καὶ κινούμενον, μόνα ἀναμιμνήσκουσιν εἰς τὸν περιηγητὴν τὴν τρομερὰν κατάχωσιν ὁλοκλήρου λαοῦ, τὸν αἰῶνιον ὑπνώσαντος ὕπνον.

Τέλος, φθάνει τις εἰς τὴν Πουλιγένην.

Ἐνταῦθα μόνον ἴχνη τινὰ βλαστήσεως φαίνονται, οἱονεὶ διαμαρτυρόμενα κατὰ τῆς πενθίμου θέας τῆς παραλίας· μικρόν τι δάσος ἐλατῶν ἐκτείνει μέχρι καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκτῆς τὸ ἀναλλοίωτον χλοανθὲς τῶν κομψῶς περικεκομμένων κλάδων αὐτοῦ· μικρὸν ποῤῥωτέρω εὑρίσκεται ἕτερον δάσος δρυῶν καὶ αἰγείρων, προφυλάττον ὑπὸ τὴν προστατίδα αὐτοῦ σκιὰν τάπητα χλόης πυκνῆς· ἡδονικὴ δρόσος ἐπικρατεῖ καὶ καλεῖ τὸν περιηγητὴν εἰς ἀνάπαυσιν. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι αὐτόχρημα ὄασις, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ αἰθριάζεται, καὶ τὸ στῆθος ἀναπνέει ἐλευθέρως μετὰ τὴν ἐρημίαν, ἣν ἀρτίως διέτρεξαν· διότι ἡ ἀκτὴ ἐκείνη εἶναι ὡς ἀληθῶς ἔρημος, καὶ πλήρης ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἀπάτη, εἰ μὴ ἠκούετο βήματά τινα μακρὰν ὁ ἐξησθενημένος φλοῖσβος τῆς θαλάσσης, ἀκηδῶς τοὺς κρίκους αὐτῆς ἐκτυλισσούσης.

Ἡ Πουλιγένη εἶναι σχεδὸν πόλις, ἐν ᾗ πολλαὶ εὑρίσκονται οἰκίαι, ἀρκετὰ τακτικῶς ᾠκοδομημέναι· ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶναι πεπροικισμένη δι' ὅρμου τινὸς καὶ δεξαμενῆς, ἐν ᾗ καταφεύγουσιν αἱ ἁλιάδες καὶ οἱ δρόμωνες, οἱ μεταφέροντες εἰς ὅλα τὰ παράλια τὰ ἅλας, τὸ συναχθὲν εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἕλη· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ πρωτίστη βιομηχανία τῶν κατοίκων τοῦ μέρους τούτου τῆς Βρετανίας.

Ἡ Πουλιγένη εἶναι μικρὰ πόλις ἀρχαιοτάτη, ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ὑπό τινων οἰκοδομημάτων, ἐν οἷς ὁ χρόνος ἐνεχάραξε τὴν ἄκαμπτον αὐτοῦ σφραγῖδα· ἡ ἐπισημότης αὐτῆς ηὐξήθη ἀπὸ δέκα ἐτῶν, ἕνεκα τῆς καταλαβούσης ἁπάσας τὰς τάξεις

ἀνάγκης τοῦ νὰ τρέχωσιν εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ, ἢ μᾶλλον, τοῦ ν' ἀπέρχωνται ἐκ τῆς κατοικίας των. Τὸ πλούσιον τῶν Ναννετῶν ἐμπόριον ἔσπειρεν ἐνταῦθα θερινάς τινας οἰκίας, ἐν αἷς ἔρχεται ὅπως διέλθῃ μίαν διμηνίαν ἢ τριμηνίαν· δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Πουλιγένῃ δημόσιον κατάστημα, ἀλλ' ἀπαντᾷ τις φαιδρὰς νεάνιδας, ἀομφὰς κυρίας, ἀνεπιλήπτους Γανυμήδας, καὶ ἡ ποικιλία αὐτὴ ἐπαυξάνει τὸ θέλγητρον τοῦ γραφικοῦ ἱματισμοῦ τῶν κατοίκων.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἱστορία ἡμῶν, κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1711, ἡ Πουλιγένη δὲν ἦτον εἰσέτι ἡ μικρὰ καὶ κομψὴ πόλις, ἣ σήμερον οὖσα· ἦν χωρίον, ἀποκλειστικῶς σχεδὸν κατοικούμενον ὑπὸ ἁλατοποιῶν καὶ ἁλιέων.

Ὁ λιμὴν, μετρίως ἀσφαλιζόμενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτικῶν ἀνέμων, καὶ σχηματιζόμενος ὑπὸ ἰδιοσοπίας τῆς θαλάσσης, ἦν τότε, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἄπειρός τις ὀπὴ, κοιλαινομένη ἐντὸς τῶν γαιῶν· ἑκάστη παλίρροια ἐπλήρου αὐτὸν, ἑκάστη δ' ἄμπωτις ἐξήραινεν αὐτὸν ἐντελῶς. Κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν, ὠφελιμοποίησαν τὴν ὀπὴν ταύτην, περιεκύκλωσαν αὐτὴν διὰ κρηπίδων, καὶ διὰ διπλοῦ κλείθρου μετεποίησαν αὐτὴν εἰς δεξαμενὴν πλήρη, ἀνοιγομένην μόνον εἰς τὸ πέλαγος, ὅπως δῷ δίοδον εἰς τὰς λέμβους καὶ τοὺς ἰχθυοθήρας· ὁ πόρος, δι' οὗ εἰσέρχεταί τις εἰς ταύτην τὴν δεξαμενὴν, εἶναι τοσοῦτον στενὸς καὶ δυσπρόσιτος, ὥστε ἔστησαν ἑκατέρωθεν μέχρις ἑνὸς χιλιαμέτρου ἀπὸ τῆς γῆς μεγάλας δοκοὺς, δεικνυούσας τὰ ἀκριβῆ ὅρια τοῦ στενοπόρου τούτου· καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν εἶναι προσιτὸς, ἢ μόνον εἰς τὰς μικρὰς χωρητικότητος λέμβους.

Ἀλλὰ πρὸ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν ὁ λιμὴν οὗτος δὲν ὑπῆρχε, καί τινες ἁλιάδες, ἀνήκουσαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ἤρχοντο ὅπως καταφύγωσιν εἰς τὸ ἄσυλον, ὅπερ ἡ φύσις ἐκοίλανεν. Μεταξὺ τῶν λέμβων τούτων, δέκα ἢ δώδεκα περίπου τὸν ἀριθμὸν, μία πρὸ πάντων διεκρίνετο διὰ τὴν κομψότητα τοῦ καταστρώματος, τὸ χαρίεν τῶν σχημάτων, τὸ ἅρμωρον τῆς τρόπιδος, τὸ ὑπερβάλλον τῆς καθαριότητος, τὸ εὔμηκες τῶν ἱστῶν, ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένων.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς λέμβου ταύτης κίνησίς τις δεικνύει προπαρασκευὰς ἀναχωρήσεως· τὰ ἱστία εἶσιν ἕτοιμα, καὶ φαίνονται περιμένοντα τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου· τὰ ἀπόγεια δὲν ἐλύθησαν μὲν εἰσέτι, ἀλλὰ δύο στιβαροὶ ναῦται ἵστανται ἐκεῖ ἕτοιμοι ὅπως ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ἐλαχίστην διαταγήν· ταῦτα δὲ πάντα, διότι ἡ θάλασσα ὑψοῦται, καὶ ἐντὸς ὀλίγου μέλλει νὰ γίνῃ νηνεμία, καὶ ἡ λέμβος πρέπει ν' ἀποµακρυνθῇ μετὰ τῆς ἀμπώτιδος.

Ἱκανὸς τις νεανίας, τὴν φυσιογνωμίαν νοήμονα ἔχων, κάθηται εἰς τὴν πρύμνην πλησίον τοῦ οἴακος τοῦ πηδαλίου, προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ ἀνδρός τινος, ὅστις ὄρθιος ἐπὶ τῆς κρηπίδος ἐρωτᾷ διὰ τοῦ βλέμματος τὸν οὐρανόν· ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι Πέτρος Μαροὲτ ὁ ἁλιεὺς, ὁ δὲ νεανίας, Ὑβὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Εὐχαριστηθεὶς ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς ἐρεύνης ταύτης ὁ Πέτρος, ἐποίησε νεῦμα εὐαρεσκείας, καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς προτόνους, κατέβη βραδέως, δυνάμει τῶν βραχιόνων αὐτοῦ, εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς μικρᾶς λέμβου. Εἶτα, ῥίψας περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἐταστικὸν,

« Προσέχετε ! » ἀνέκραξε.

Τότε ἐποίησεν ἓν νεῦμα, ἓν μόνον, καὶ πάραυτα ἐλύθησαν τὰ ἀπόγεια, ἐπήδησαν εἰς τοὺς κεροΐακας, καὶ εἰς δύο περίπου λεπτὰ τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν· ἄλλως τε, ἡ ἐξάρτυσις τῶν ἁλιευτικῶν τούτων λέμβων εἶναι ἁπλουστάτη καὶ οὐδόλως μετεβλήθη· συνίσταται ἐξ ἑνὸς φάρου (loc), ἑνὸς ἐμπροσθίου ἱστίου (misain), καὶ ἑνὸς κοψανέμου (taille-vent)· τοιαύτη εἶναι ἔτι καὶ σήμερον ἡ ἐξάρτυσις τῶν κυβερνητικῶν πλοίων τῆς Καλονήσου καὶ τοῦ ἁγίου Ναζαρίου.

Ἡ ἐξάρτυσις τοῦ πλοίου ἦν ἕτοιμη· ὁ Πέτρος Μαροέτος λαβὼν τὸν οἴακα παρετήρει τὸ ῥεῖθρον μετ' ἐξυδερκείας, ἀποδεικνυούσης βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ῥηχῶν ὑδάτων· ἡ λέμβος δὲν εἶχεν εἰσέτι διέλθει τὸν πορθμὸν, ὅτε ξανθή τις κεφαλὴ ἐξῆλθε τῆς θυρίδος καὶ ἠρώτησεν εὐθύμως·

« Δύναμαι ν' ἀναβῶ ; »

Ὁ Πέτρος Μαροέτος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ νεῦμα ἐκπλήξεως, καὶ ἔῤῥιψεν ἐπὶ τοῦ Ὑβὼν αὐστηρὸν βλέμμα· ἀλλ' οὗτος, ὅλος περὶ τὴν ἐξάρτυσιν προσέχων, προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησεν αὐτό.

« Δύναμαι ν' ἀναβῶ ; » ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνή.

Καὶ τότε, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, νεανίας τις εὐπρόσωπος καὶ φαιδρὸς ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

« Σεῖς ἐδῶ, κύριε Ῥαούλ ! ἀνέκραξε τέλος ὁ Πέτρος Μαροέτος.

— Ἐγὼ αὐτὸς, φίλε μου.

Ὁ Πέτρος ἀφῆκε στεναγμόν.

— Φαίνεται ὅτι ἡ παρουσία μου εἰς τὸ πλοῖον δὲν σοὶ εἶναι πολὺ εὐάρεστος, κὺρ Πέτρε.

— Θεέ μου ! κύριε Ῥαοὺλ, τὸ γνωρίζετε ὅσον καὶ ἐγώ. Θὰ μὲ κάμητε καὶ πάλιν νὰ λάβω ἐπιπλήξεις.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον, σὲ παρακαλῶ ;

— Ἀπὸ τὸν πατέρα σας.

— Δὲν βαρύνεσαι ; εἶσαι τρελλὸς Πέτρε !

— Ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ, χάρις εἰς ὑμᾶς, θὰ γίνω.

— Σὲ λέγω ὅτι εἶσαι τρελλός. Ποτὲ ὁ πατήρ μου δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ πράττω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· ἄλλως τε, καὶ ἂν ἤθελε τώρα νὰ τὸ κάμῃ, δὲν εἶναι πλέον καιρός. Δὲν εἶναι αἰσχρὸς εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ ἤμαι ἠναγκασμένος νὰ κρύπτωμαι εἰς τὸν θυμένα τῆς λέμβου, διὰ νὰ σὲ βιάσω νὰ μὲ συμπαραλάβῃς εἰς τὴν ἁλιείαν ;

— Δὲν λέγω ὄχι, κύριε Ῥαοὺλ· ἀλλὰ τί θὰ εἴπῃ ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ;

— Ἔ! μὰ τὸν Θεόν! Τί θέλεις νὰ εἴπῃ: Εἶμαι δεκαοκταετὴς, καὶ θέλεις νὰ διέρχωμαι τὸν βίον στενοχωρούμενος; Δὲν δύναμαι καθ' ἡμέραν νὰ ἱππεύω καὶ νὰ ὁπλασκῶ, τί διάβολο! Πέρυσι κατελάμβανα τὰς προφυλάξεις σου· ἡ πτωχή μου μήτηρ ἔζη ἀκόμη, καὶ αἱ ἀπουσίαι μου τὴν ἀνησύχουν. Ἁγία γυνή! Πόσον σκληρὸν μοὶ εἶναι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ νομαδική μου κλίσις ὑπῆρξε πάντοτε ἰσχυροτέρα τῶν παρακλήσεών της, τῶν δακρύων της καὶ τῶν ὑποσχέσεών μου!

— Καὶ ὅταν ἐπιστρέψωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος, ὁ κύριος ἱππότης θέλει μὲ ὑποδεχθῆ διὰ χειμάρρου ὕβρεων!

— Ἀλλὰ, μὰ τὴν πίστιν μου! ὁ πατήρ μου εἶναι ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, καὶ δὲν συγκινεῖται εὐκόλως, ὡς ἀσθενὴς γυνή!

— Εἶναι ἀληθὲς, ἀλλὰ πάσχει, καὶ πράττετε κακῶς ἐγκαταλείπων αὐτόν.

— Τί λέγεις; εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, οὗ τὸ μέτωπον ἐσκυθρώπασεν.

—Ἀναμφιβόλως. Γνωρίζετε καλῶς, κύριε Ῥαοὺλ, ὅτι δὲν διατάττομεν οὔτε τὸν ἄνεμον, οὔτε τὰ στοιχεῖα. Ὅταν ἀναχωρῶμεν διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, γνωρίζομεν πότε θὰ ἐπιστρέψωμεν, ἢ καὶ ἂν θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀκόμη;

— Καλὰ, καὶ τί μὲ μέλει;

— Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν φοβεῖσθε τὸν θάνατον, κύριε Ῥαοὺλ· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν λέγω τοῦτο δι' ὑμᾶς.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον, γενναῖέ μου Πέτρε;

— Μὰ τὸν Θεόν! ἡ δυστυχία ἔρχεται πολὺ ὀγλίγωρα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον... Καὶ ἂν ὁ Κ. δὲ Πενχοὲλ ἀπέθνησκεν, ὃ μὴ γένοιτο! κατά τινα τῶν ἀπουσιῶν σας...

— Ὁ πατήρ μου;

— Εἶναι γέρων, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος Μαροέτος, εἶναι πλήρης πληγῶν...

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, γενόμενος σύννους· τώρα δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν· ἀλλ' ὅ,τι μοὶ εἶπες τώρα εἶναι ὀρθὸν, καλέ μου Πέτρε, καὶ θὰ τὸ ἐνθυμῶμαι.»

Ὁ Ῥαοὺλ διέμεινε σύννους· ὁ δὲ ἄνεμος ἀνέσειε τὴν πυκνὴν καὶ μεταξοῦφῆ αὐτοῦ κόμην.

Αἴφνης ἐνεύσασε βιαίως τὴν κεφαλήν· ὁ Πέτρος τὸν ἐθεώρει μετὰ φίλτρου.

« Πέτρε, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαοὺλ, ἀναλαμβάνων αἴφνης τὴν ἄφροντιν αὐτοῦ φαιδρότητα.

— Λέγετε, κύριε Ῥαούλ.

— Πεινῶ.

— Ἔχομεν ψωμὶ, ἀλλάντας καὶ ἓν βαρέλιον χονδροφυτειά. (1)

— Τόσῳ καλλίτερα, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἔχω διαλεμένην ὄρεξιν!»

Καὶ πάραυτα ἤρχισε νὰ προσβάλῃ τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα διέταξεν ὁ Πέτρος νὰ τῷ φέρωσιν. Ἡ λέμβος ἐν τούτοις ἔρθασεν εἰς τὸ πέλαγος.

(1) Ὄνομα διδόμενον εἰς τὸν συνήθη λευκὸν οἶνον τοῦ τόπου.

## Β.΄ ΘΥΕΛΛΑ.

Τότε μόνον ὁ Πέτρος Μαροέτος διέκρινεν ὅτι ὁ ἄνεμος ἐπερίσσευεν ὑπερβαλλόντως· τὰ κύματα, ἀνεγείροντα τὸ ἀσθενὲς σκαφίδιον, τῷ ἔδιδον κίνησιν προνευσταγμοῦ ἐπίφοβον· ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη αἴφνης ὑπὸ νεφῶν ὑποφαίων· ἀλλ' ὁ Πέτρος εἶδε πλείστας τρικυμίας, πλειστάκις κατεπολέμησε τὸ ἀνυπόμονον στοιχεῖον, ἐφ' οὗ ὠλίσθαινεν ἐλαφρὰ καὶ ταχεῖα ἡ λέμβος, ἣν διώκει διὰ σταθερᾶς χειρός· ὁ Πέτρος δὲν ἐκινήθη. Μόλις ἐλαφρά τις συνορρύωσις ἐφάνη δεικνύουσα ὅτι παρεσκευάζετο, ὡς γενναῖος ἀθλητὴς, εἰς τὴν πάλην ταύτην τοῦ ἀπείρου κατὰ τοῦ ἀτόμου, τῆς θαλάσσης κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, πάλην ἑκάστης ἡμέρας, ἑκάστης ὥρας, ἑκάστης στιγμῆς, ἐν ᾗ τοσαῦτα θύματα ὑπέκυψαν γενναίως, οὐδέποτε δυνηθέντα νὰ κορέσωσι τὸ ἀκόρεστον ἐκεῖνο βάραθρον, ὅπερ τοὺς καταβιβρώσκει.

Ἡ θάλασσα ἐξωγκοῦτο ἀείποτε, καὶ ὁ Πέτρος ὠχρία ἐπαισθητῶς· δὲν ἔτρεμε δι' ἑαυτὸν ἡ γενναία καρδία! Οὐχί. Ἀλλὰ περιῆγεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του Ὑβὼν εἰς τὸν νέον Ῥαοὺλ.

Ὁ Ὑβὼν ἵστατο ὄρθιος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἕταιμος νὰ πηδήσῃ εἰς τὰ ἐξάρτια κατὰ τὸ ἐλάχιστον νεῦμα· ὁ δὲ Ῥαοὺλ, ἡσύχως καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην, ἤρχιζε νὰ εὐωχῆται τὰ τρόφιμα, ἅτινα ναύτης τις τῷ εἶχε κομίσει.

« Ἐπὶ τὸν ἄνεμον! ἐπὶ τὸν ἄνεμον! προσοχὴ εἰς τὸ προσήνεμον ἱστίον!» ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Μαροέτος.

Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἔπνεε μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε εἰς ὀλιγώτερον καιρὸν, παρ' ὅσον ἐξώδευσεν ὁ Πέτρος ὅπως ῥήξῃ τὴν κραυγὴν ἐκείνην τοῦ κινδύνου, τὰ ἱστία μετέβαλον θέσιν. Ἡ λέμβος ἔκλινε τοσοῦτον, λαβοῦσα τὴν τρομερὰν ἐκείνην δόνησιν, ὥστε τὸ ὕδωρ ἐπλημμύρησε τὸ κατάστρωμα.

« Ἀπόλυσον τοὺς προσηνέμους πόδας, στρέψον τοὺς κεροίακας,» ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη καὶ ἡ λέμβος ἀνωρθώθη· ἀλλὰ κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο διάστημα ὁ θόρυβος σώματος πίπτοντος εἰς τὴν θάλασσαν ἠκούσθη διὰ τοῦ τρομεροῦ πατάγου τῶν μαινομένων κυμάτων καὶ τοῦ ἀνέμου.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ Ὑβὼν δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ κατάστρωμα.

« Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! ἔκραξαν οἱ ναῦται.

— Ὁ υἱός μου! εἶπεν ὁ Πέτρος Μαροέτος μετ' ἀνεκφράστου ὕφους τρόμου καὶ ἀπελπισίας, ἀπωθῶν αὐτομάτως τὸν οἴακα.

Ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ, ἀλλ' ἤδη ὁ Ῥαοὺλ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διηθύνετο γενναίως πρὸς τὸν Ὑβὼν, ὅστις, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ναυτικῶν, δὲν ἐ-

γνώριζε νὰ καλυμβᾷ· δὶς ἤδη οὗτος ὤχετο καὶ τρίτον ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅτε ὁ Ῥαοὺλ κατώρθωσε νὰ τὸν δράξῃ.

Ταὐτοχρόνως ἡ λέμβος προσήχθη (ὁρτσάρισε), καὶ, εἰ καὶ παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ δρόμου αὐτῆς, εὑρέθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς πλείονα τῶν 120 ὀργυιῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν, οἵτινες ἐθαλασσομάχουν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἠδύνατο ὅμως νὰ προβῇ εἰς τὴν ῥυσιναυαγίαν.

Ὁ Πέτρος ἐνόησε τὴν ἀροσίωσιν τοῦ Ῥαοὺλ, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀποβῇ ῥροῦδη ἡ ἀροσίωσις αὕτη, διετήρησε τὴν κίνησιν τοῦ πλοίου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυσε παρατηρῶν.

Τρομερὸν ἦν ἀληθῶς θέαμα τὸ βλέπειν τὸν Ῥαοὺλ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ὑποστηρίζοντα τὴν ἄψυχον τοῦ Ὑβὼν κεφαλὴν, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας διατηρούμενον μετὰ δυσχερείας ἐπὶ τῶν μαινομένων κυμάτων. Καὶ ὁτὲ μὲν εἰς τὰ βάθη γιγαντιαίων διαύλων βυθιζόμενοι, κατεποντίζοντο καὶ τὰ ἄπληστα τῶν ναυτῶν καὶ τοῦ Πέτρου βλέμματα ἠρώτων τὸν ἄπειρον ὁρίζοντα, ὁτὲ δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀῤῥόεντος ὄρους, ὡς φάρος ἀπαίσιος, αἱ δύο ὑγραὶ αὐτῶν ἀνεραίνοντο κεραλαί.

Ἐν τούτοις ὁ Πέτρος Μαροέτος ἐπλησίαζε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ μετὰ πάσης βαρύτητος! Φεῦ! εἶχε τὸν ἄνεμον ἐναντίον, καὶ ὤφειλε νὰ λοξοδρομῇ ὅπως τοὺς φθάσῃ! Δὲν ἐτόλμα ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτῶν, ἐκυβέρνα ἐπὶ περιωρισμένου χώρου, ἐνεθάῤῥυνε τὸν Ῥαοὺλ διὰ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὕτη διεσκεδάζετο ἐν τῷ πατάγῳ τῆς τρικυμίας. Ἄῤῥηνης κῦμά τι ἐπῆλθε, καλύψαν αὐτοὺς διὰ τοῦ παγετώδους αὐτοῦ πέπλου, καὶ ὁ Πέτρος ἀῤῆκε κραυγήν. Τὸ κῦμα διῆλθε καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἐράνη ἐπικολυμβῶν εἰσέτι μετὰ τοῦ Ὑβών· ἀλλ' οἱ διεσταλμένοι ὀῤθαλμοὶ τοῦ νέου εὐπατρίδου εἶχον τρομακτικὴν ἀκινησίαν· δὲν ὑπεστηρίζετο πλέον, ἦ δι' ὑπερανθρώπου προσπαθείας τῆς βουλήσεως. Ἓν ἔτι λεπτὸν καὶ ἀπώλλυντο!

Εὐτυχῶς ὁ Πέτρος Μαροέτος ἐν μέσῳ τοσούτων τρομερῶν ἀγωνιῶν διετήρησεν ἅπασαν τὴν ἀταραξίαν του· ναύτης τις κατώρθωσε τέλος νὰ ῥίψῃ σχοινίον εἰς τὸν Ῥαοὺλ, ὅστις ἐδράξατο ἀμέσως τούτου, καὶ τὸ ἐπέρασεν ὑπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Ὑβὼν ἐν ᾧ δι' ἀπηλπισμένης χειρὸς ἐκράτει αὐτό· τότε μόνον ἠδυνήθησαν νὰ τοὺς ἀνασύρωσιν εἰς τὸ πλοῖον. Ἦτο πλέον καιρός!

Ἀλλὰ δέκα λεπτὰ ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας παρῆλθον, δέκα αἰῶνες βασάνου διὰ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τοὺς θεατὰς τοῦ φοβεροῦ τούτου δράματος! Ὁ Ὑβὼν ἦν ἐντελῶς ἀναίσθητος, ὁ δὲ Ῥαοὺλ, ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης πάλης, ἐδράξατο σπασμωδικῶς τῶν σχοινίων διὰ νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου· θανάσιμος ὠχρότης περιεκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, τὰ μέλη του ἔτρεμον, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων του. Εἷς τῶν ναυτῶν ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν βοηθήσῃ, ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ τὸν ἀπώθησεν ἡσύχως, καὶ, κινῶν βιαίως τὴν κεφαλὴν, ἀνεκάλεσεν ἅπασαν τὴν ἐνεργητικότητά του καὶ ἀνέπνευσε διαρκῶς.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ὁ Πέτρος παρέδωκε τοὺς οἴακας εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπῆρτιζον τὸ μικρόν του πλήρωμα, καὶ λαβὼν τὸν Ὑβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν κατεβίβασεν εἰς τὸν μόνον θάλαμον, ὅστις ὑπῆρχεν ἐν τῷ πλοίῳ, ἔνθα ἐξέδυσεν αὐτόν· εἶτα, ἀνάψας πῦρ εἰς τὴν ἑστίαν, ἤρχισε νὰ ἐντρίβῃ τὸ γυμνὸν τοῦ υἱοῦ του σῶμα, ἐν ᾧ ταὐτοχρόνως ἐπροσπάθει νὰ τὸν ζωογονήσῃ ἀσπαζόμενος αὐτόν· οὐδὲ ἓν δάκρυ ἀπὸ τῶν ὀῤθαλμῶν ἔῤῥευσε τοῦ Πέτρου, καὶ ἐν τούτοις, ἡ θλῖψις του ἦν φοβερὰ ἰδεῖν· ἀκτὶς ἐλπίδος διεπέρασε μετ' οὐ πολὺ τὰ συσκιάζοντα τὸ μέτωπόν του νέφη. Ὁ Ὑβὼν ἔκαμε μίαν κίνησιν.

Ὁ Ῥαοὺλ, συνελθὼν σχεδὸν ἐκ τοῦ ῥικώδους κραδασμοῦ, ὃν ἀρτίως ὑπέστη κατέβη τότε ἐπὶ τὸν θάλαμον.

« Λοιπόν; ἠρώτησεν.

— Ἄ! κύριε Ῥαοὺλ, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁποία εὐγνωμοσύνη!

— Καλὰ, φίλε μου, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ῥαοὺλ κωλύων διὰ χειρονομίας τὰς διαχύσεις τοῦ γέροντος ἁλιέως· ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ στιγμὴ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς. Ἂς προσπαθήσωμεν πρῶτον ν' ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν ζωὴν τὸν πτωχὸν τοῦτον νέον.

Καὶ ὅλος στάζων εἰσέτι, μὴ λαβὼν καιρὸν ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, ὁ Ῥαοὺλ ἐπεδαψίλευσε τὰς ῥοντίδας του εἰς ἐκεῖνον, ὃν ἀρτίως ἔσωσεν. Ὁ Ὑβὼν ἐστέναξεν ἐλαῤῥῶς.

« Ἐσώθη! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, συνενῶν τὰς χεῖρας, καὶ ὑψῶν τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐν ἀῤῥώνῳ ἐκστάσει εὐγνωμοσύνης, ἐσώθη!

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Ὑβὼν συνήρχετο· τὸ βλέμμα του, ἀόριστον καὶ ἀπλανὲς τὸ πρῶτον, ἀπήντησε τὰ ἀνήσυχα πρόσωπα τοῦ πατρός του καὶ τοῦ Ῥαοὺλ· ἀνεμνήσθη τότε, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, μειδίαμα εὐγνωμοσύνης ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Τέλος, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ῥαοὺλ, ἣν κατησπάσθη,

« Κύριε Ῥαοὺλ, εἶπεν ἡσύχως, τοῦ λοιποῦ ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει. »

Τότε μόνον, ἐπὶ ταῖς ἐνστάσεσι τοῦ Πέτρου Μαροέτου, ὁ Ῥαοὺλ συγκατένευσε ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα. Δὲν ἠννόει καλῶς διατί τῷ εὐγνωμόνουν διὰ πρᾶξιν τοσοῦτον φυσικὴν, ὅσον ἐκείνη, ἣν ἔπραξε

« Θὰ ἐκάμνετε τὸ ἴδιον εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν ἔπαυεν ἀποκρινόμενος εἰς τὸν Πέτρον ἑκάστοτε, ὁσάκις οὗτος προσεπάθει, διὰ θερμῶν ἐκῤῥάσεων, νὰ τῷ ἐκῤῥάσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ γέρων ἁλιεὺς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πατήρ του.

— Καὶ ἐγὼ, δὲν εἶμαι ναύτης, ὡς ἐκεῖνος;

— Σεῖς, κύριε Ῥαοὺλ;

— Ναὶ, ἐγώ. Δὲν εἶμαι ἐπὶ τῆς λέμβου;

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλά . . .

— Τότε σιώπα, καὶ μὴν ἔλθῃς πλέον νὰ μὲ

σκοτίσῃς τὸ κεφάλι μὲ ἀνωφελεῖς καὶ ματαίας διαμαρτυρήσεις.

— Τὸ ἴδιον μὲ κάμνει, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἂν ποτε λάβητε ἀνάγκην τῶν Μαροέτων, εἶναι πέντε καὶ ἀνήκουσιν εἰς ὑμᾶς, ψυχῇ τε καὶ σώματι· μὲ ἐννοεῖτε, κύριε Ῥαοὺλ;

— Ἄμε 'ς τὸν διάβολον!» ἀνέκραξεν ὁ εὐπατρίδης διὰ νὰ ὑποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν του.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν Ῥαοὺλ, ὁ Πέτρος ἦν ὑποχρεωμένος ν' ἀναλάβῃ τοὺς οἴακας, διότι ἡ θάλασσα ἦν πολὺ ἐξηγριωμένη, καὶ δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ διαμείνωσιν εἰς τὸ πέλαγος· ἔπρεπε νὰ λοξοπλοήσωσιν ἐπί τινα καιρὸν καὶ νὰ περιμείνωσι τὴν παλίρροιαν. Τέλος προσωρμίσθησαν εἰς Πουλιγένην, ἄνευ ἑτέρου συμβεβηκότος.

Ἅμα ὁ Ῥαοὺλ ἀπέβη εἰς τὴν γῆν, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον τοῦ πατρός του, διότι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ὑδὼν διηγοῦντο ἤδη εἰς ὅλους τοὺς ἠθροισμένους ἁλιεῖς τὴν εὐγενῆ διαγωγὴν τοῦ εὐπατρίδου. Ὅτε δ' ὁ Ῥαοὺλ ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνδεδυμένος τὸ ναυτικὸν ἔνδυμα, ὅπερ ἠναγκάσθη νὰ περιβληθῇ, ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ, ὁ πατήρ του, ἦτον εἰς τὸ παράθυρον μετὰ ἐρασμιωτάτης νεάνιδος δεκαεξαετοῦς ἢ δεκαεπταετοῦς τὸ πολύ· ἐφάνησαν ἔκθαμβοι διὰ τὸ παράδοξον ἔνδυμα τοῦ Ῥαοὺλ καὶ τὸν ἐκάλεσαν ἐπανειλημμένως· ἀλλ' οὗτος δὲν τοὺς ἤκουσεν, ἢ μᾶλλον, δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκούσῃ, καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν θάλαμόν του.

Μόλις τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ὁ Ῥαοὺλ συγκατένευσε νὰ καταβῇ· ἠσχύνετο καὶ ἐστενοχωρεῖτο, ὡς ἐὰν ἔπραξε κακήν τινα πρᾶξιν.

Ὁ ἱππότης ὁ πατήρ του ἐγνώριζε τὰ πάντα. Ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν τοῦ υἱοῦ του, καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά του,

« Καλὰ, καλὰ, υἱέ μου! εἶπεν ἁπλῶς.

— Ὦ! ναὶ, πολὺ καλά! προσέθηκεν ἡ νεάνις, ἥτις εὑρίσκετο ἐκεῖ. Καὶ ἐν τούτοις, ἐφιθύρισε χαμηλότερον, ἐὰν ἀπέθνησκε! . . .

— Καλή μου Μάρθα! » εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ὅστις τὴν ἤκουσεν, ἀσπαζόμενος αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε ταχέως· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ Ῥαοὺλ ἔμελλε ν' ἀποσυρθῇ, λεπτή τις καὶ λευκὴ χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ στραφεὶς εἶδε τὴν Μάρθαν.

« Θεέ μου! Ῥαοὺλ, εἶπε, πόσον φόβον μᾶς προὐξένησας;

— Ἐγώ;

— Νὰ ὑπάγῃς νὰ ἐκτεθῇς τοιουτοτρόπως; Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν τὸν πατέρα σου, ἐ . . . μέ; προσέθηκεν ἐρυθριῶσα!

— Καὶ δύνασαι νὰ πιστεύσῃς τοῦτο, ἀγαπητή μου Μάρθα· δὲν εἶσαι ἀδελφή μου;

—Καὶ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς . . . ὀλίγον;

—Καὶ τίς δύναται νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσῃ, πτωχή μου φίλη:

— Τότε πρέπει νὰ μοὶ τὸ ἀποδείξῃς. Στέργεις

— Δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο.

— Λοιπὸν, ὀρκίσθητί μοι ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς τὴν θάλασσαν, τοὐλάχιστον ἐν ὅσῳ ζῇ ὁ ἱππότης, προσέθηκεν ἐν σπουδῇ.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ὦ! τοσάκις μοὶ τὸ ὑπεσχέθης!»

Ὁ Ῥαοὺλ ἀνεμνήσθη τότε τῶν λόγων τοῦ Πέτρου Μαροέτου, διέκρινε τὰ καταδμηθέντα χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὴν ἀνήσυχον τῆς Μάρθας μορφήν.

« Αὐτὴν τὴν φορὰν σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν, ἐπισήμως.

— Ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχής! εἶπε στενάξασα ἡ Μάρθα. Καὶ πόσον ὁ ἱππότης θὰ ἦναι εὐχαριστημένος.

Τῷ ὄντι, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ Ῥαοὺλ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀντέστη εἰς τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην γοητείαν, τὴν παρασύρουσαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦτις ἦτον ἴσως κλῆσις.

## Γ'. ΠΩΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΔΕ ΠΕΝΧΟΕΛ.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ, κεκυφὼς ὀλίγον, ἐπερειδόμενος ἐπὶ ῥάβδου, καθήμενος ἐπὶ λιθίνου ἐδωλίου μεταξὺ τοῦ Ῥαοὺλ καὶ τῆς Μάρθας, ἐθερμαίνετο εἰς τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας μαϊακοῦ ἡλίου.

Ὁ ἱππότης ἦν ἐξηκονταετὴς περίπου, ὡραῖος ποτε ὑπάρξας ἀνὴρ, ἀλλ' ἐγήρασεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἦν πλήρης πληγῶν, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλοτε κομψοῦ εὐπατρίδου οὐδὲν ὑπελείπετο, εἰμὴ εὔγλωττόν τι ἐρείπιον, τὴν τοῦ παρελθόντος ἀναμιμνήσκον αἴγλην.

Ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ, εἰ καὶ διατρέξας στάδιον μακρὸν τιμῆς καὶ ἀνδρίας, μόλις προήχθη εἰς βαθμὸν συνταγματάρχου, ὅτε ἦλθε καταναγκαστικῶς ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως. Ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ τὰ ὅπλα ἐγκατέλιπον αὐτόν· διότι μόλις τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αἱ ἀλγηδόνες του ἐκώλυσαν αὐτὸν τοῦ νὰ ἱππεύῃ καὶ νὰ παίζῃ τὸ ξίφος, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ διὰ παντὸς, ὅπως μὴ ἐξέλθῃ ποτὲ, εἰς τὸ μέγαρον τῶν προγόνων αὐτοῦ.

Δυστυχῶς, ὁ ἱππότης δὲν εἶχε μεγάλην περιουσίαν· οἱ ἵπποι του, ὁ ἐξοπλισμός του, ἡ πολυτέλειά του, εἰς ἣν ἦν ὑποχρεωμένος, ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ βαθμοῦ του, κατηνάλωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν πατρῴαν αὐτοῦ οὐσίαν· ὥστε εὑρέθη κατὰ τὴν ἐξηκονταετῆ ἡλικίαν του ὑπέρ ποτε πτωχὸς, παράλυτος ὡς ἐκ τῶν ῥευματισμῶν, ἐκλελυμένος, ἀπειρηκὼς, γεγηρακὼς, ἡμιθνὴς, fructus belli (καρπὸς πολέμου).

Οὐδὲν τῷ ἔμενε πλέον, εἰμὴ μέγαρόν τι εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ γειτνιάζουσαί τινες γαῖαι, ὧν τὸ εὐτελὲς εἰσόδημα ἤρκει μόλις ὅπως ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ ἔντιμον μετριότητα.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔζη, ἢ μᾶλλον, ἀπέθνησκεν οὕτως· ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του ἀπό τινων μηνῶν, καὶ πολλάκις διηύθυνε τὰ βήματά του πρὸς τὸν μόλις κλει-

σθέντα τοῦτον τάφον. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας διετέλει θεωρῶν αὐτὸν, ἔπειτα μειδίαμα μελαγχολικὸν καὶ καρτερικὸν ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀπεμακρύνετο. Βεβαίως συνησθάνετο ὅτι ἐρθείρετο καθ' ἑκάστην, καὶ ὅτι ἡ σειρά του ἤθελεν ἔλθει μετ' ὀλίγον.

Ἡ καταναγκαστικὴ αὕτη ἀπραξία, εἰς ἣν ἦτο καταδεδικασμένος, τὸν ἐφόνευε βραδέως. Αὐτὸς, ὅστις ἔλαμψε, ὅστις ἠγάπησε, ὅστις παρευρέθη εἰς πλείονας τῶν εἴκοσι μαχῶν, ἦν καθειργμένος μακρὰν τῆς κοινωνίας ἐντὸς τῶν στενῶν τοίχων πύργου! ὡς μόνην ἄπολιν ἔχων τὴν μονότονον ἐκείνην χώρας σκηνὴν, τὴν ὑπὸ ἀλιτῶν διακοπτομένην, καὶ τὴν θάλασσαν, στοιχεῖον ἄγνωστον, οὗτινος οὐδέποτε εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἀγρίαν ποίησιν, καὶ οὗτινος ἡ θηνεκὴς κίνησις ἦν δι' αὐτὸν ζῶσα ὕβρις . . . Ἡ ἀσθένεια, ἡ φονεύουσα τὸν ῥέκτην τοῦτον ἄνδρα, ἦν ἡ ἀνάπαυσις.

Οὕτως οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν υἱόν του, ὅτε οὗτος ἀπεμακρύνετο μετὰ τοῦ Πέτρου Μαρέτου πρὸς ἀναζήτησιν περιπετειῶν καὶ κινδύνων.

Ἐμειδία ὁσάκις ἡ σύζυγός του ἤρχετο ἔνδακρυς ὅπως τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ Ραοὺλ ἦν ἀπὼν ἐκ τοῦ μεγάρου· καὶ παρεμύθει μὲν διὰ τὸν τύπον τὴν μητέρα, ἀλλ' ἡ πατρικὴ αὐτοῦ ὑπερηφάνεια ἐξηγείρετο, καὶ εἶναι ἀληθῶς αἱμά μου ἔλεγε.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ραοὺλ εἰς τὴν σύζυγόν του, συσταίνων εἰς αὐτὴν ὅπως τὸν καταστήσῃ ἄ ν δ ρ α.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ραοὺλ δὲν ἔλαβε τὴν τόλμην ὅπως ἀναθρέψῃ μόνη τὸν μοναδικὸν τοῦτον βλαστὸν οἰκογενείας ἡρώων ἀρανῶν, ἀλλὰ παρέλαβε κοινωνὸν πτωχόν τινα καὶ τίμιον ἱερέα, ὅστις ἤρχετο κατὰ κυριακὴν ὅπως λειτουργήσῃ ἐν τῷ μεγάρῳ. Ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦν ἐρημέριος τῆς κωμοπόλεως (Bourg-de-Batz).

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἦν φύσεως ἀνησύχου καὶ θορυβώδους. Ὅτε ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἀνεγίνωσκεν εἰς αὐτὸν τὰς ᾠδὰς τοῦ Ὁρατίου ἢ τὴν Α ἰ ν ε ι ά δ α τοῦ Βιργιλίου, ὁ Ραοὺλ ἐθεώρει τὸ πέλαγος διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, καὶ ἠκολούθει δὰ τοῦ ὄμματος τὰς ἰδιοτρόπους κινήσεις λέμβου τινὸς, ἣν διέκρινεν εἰς τὸν ὁρίζοντα· βαθὺς τότε στεναγμὸς ἐξήρχετο τοῦ στήθους του, καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ δὲν ἐγκατέλιπε τὴν λέμβον, εἰμὴ ὅτε τὸ λευκὸν αὐτῆς ἱστίον ἐξηφανίζετο ἐντὸς τῆς ὁμίχλης τοῦ Ὠκεανοῦ. Καὶ ἑκάστοτε, ὁσάκις ἠδύνατο νὰ ἐκφύγῃ, ἔτρεχε, διὰ κινήσεως ἐνστιγματικῆς καὶ αὐτομάτου, εἰς τὸν μικρὸν λιμένα τῆς Πουλιγένης, ἐπίδα εἰς λέμβον τινὰ, καὶ ἐκρύπτετο ἐν αὐτῇ, μέχρις οὗ ἀνήγετο εἰς τὸ πέλαγος. Οὕτως ὁ Ραοὺλ ἠγαπᾶτο ὑφ' ὅλων τῶν ἁλιέων, διότι ἐγνώριζον ὅτι ὁ νέος κ ύ ρ ι ο ς ἐδίδεν ἐν ἀνάγκῃ ἐνεργὸν σύμπραξιν εἰς τὴν ἐξάρτυσιν. Δεκατετραετὴς ἦν ὅτε ἤρξατο τὰς ἀπερισκέπτους ταύτας ἐπιχειρήσεις, καὶ τὸ τέχνασμα τοῦτο διήρκει ἤδη ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅτε ἀπέθανεν ἡ Κ. δὲ Πενχοὲλ.

Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ Ραοὺλ ἐπησθάνετο κατ' ἀνάγκην τοῦ ἀτάκτου τούτου βίου, διὸ καιρίως ἐλυπεῖτο ὁ ἱερεὺς τῆς κωμοπόλεως Βατζ, ὅστις ἐθεώρει τιμὴν τοῦ τὸ νὰ σχηματίσῃ μαθητὴν ἄξιον αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, εἰ καὶ ὁ εὐπατρίδης διετέλει ἀναίσθητος εἰς τὰς καλλονὰς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς, εἴς τινας κλάδους παιδείας ἐποίησε τόσον γιγαντιαίας προόδους, ὥστε, χάρις εἰς τὰς ἰδιαιτέρας του μελέτας καὶ ἀναγνώσεις, μετὰ τρία περίπου ἔτη ἦν ἱκανὸς νὰ διδάξῃ καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του· ἰδία δὲ ἡ ἱστορία καὶ γεωγραφία εἶχον δι' αὐτὸν ἀκαταμάχητον θέλγητρον.

Ἂς προσθέσωμεν ἐπίσης ὅτι εἶχε πλησίον αὐτοῦ τρομερὸν ἀνταγωνιστὴν, ὃν ἐπεθύμει ἐκ καρδίας νὰ ὑπερβῇ· ὁ ἀνταγωνιστὴς οὗτος ἦν νεάνις, κατὰ δύο ἔτη νεωτέρα αὐτοῦ, τελευταῖος βλαστὸς οἰκογενείας καταστραφέντων εὐπατριδῶν, ἣν ἡ μήτηρ του εἶχε παραλάβει εἰς τὸν οἶκον. Ἡ Μάρθα ἦν ὀρφανὴ, σχεδὸν ἄνευ ἀσύλου καὶ ἄνευ περιουσίας, ὅτε ἡ ἄγρυπνος εὐεργετικότης τῆς Κ. δὲ Πενχοὲλ ἀπήντησεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ της· ἡ μήτηρ τοῦ Ραοὺλ υἱοθέτησε τὴν νεάνιδα, τὴν ἀνέθρεψε, καὶ εὗρεν ἐν αὐτῇ τὴν ἡδεῖαν ἀποζημίωσιν τῶν ἀνησυχιῶν, τὰς ὁποίας ὁ υἱός της τῇ προύξένει.

Ὁ Ραοὺλ περιεποιεῖτο τὴν Μάρθαν ὡς ἀδελφήν του καὶ συνεσπούδαζε μετ' αὐτῆς· ἀλλὰ δὲν διέκρινεν εἰσέτι ὅτι ἡ Μάρθα ἦν εὐειδεστάτη νεάνις, οὐδὲ ὅτι ἦν δεκαεξαετής. Μάτην αὕτη, ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Κ. δὲ Πενχοὲλ, προσεπάθησεν ὅπως καταστείλῃ τὰς ἀπεριοκεψίας τοῦ θετοῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ· οὐδ' ἡ φωνὴ, οὐδ' αἱ παρακλήσεις αὐτῆς εἰσηκούσθησαν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ραοὺλ, πρώτην φορὰν ἴσως, ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν πατέρα του, καὶ ἐξεπλάγη ὡς ἐκ τῆς εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἱππότου γενομένης μεταβολῆς. Ἐν τῷ πτώματι τούτῳ μόνον τὸ βλέμμα ἔζη εἰσέτι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦν πάντοτε κεκαλυμμένον ὑπὸ πέπλου μελαγχολίας ἀδιαχωρήτου· οἱ λόγοι τοῦ γέροντος ἁλιέως, αἱ ἐνστάσεις τῆς Μάρθας ἐνίκησαν τὸν ῥιψοκίνδυνον χαρακτῆρα τοῦ Ραοὺλ, καὶ ἀμφότεροι ἐδιπλασίασαν τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις αὐτῶν πλησίον τοῦ γέροντος, ὅστις τοῖς προσεμειδία τρυφερώτατα.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ ἱππότης ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὀλίγην ξιφομαχίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του, οὗτος ἀντέκρουσε τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε τὸ ξίφος ἔπεσεν ἐκ τῆς κεκμηκυίας τοῦ πατρός του χειρός· ἀλλ' ὁ ἱππότης οὐδὲν εἶπεν, οὐδὲν σημεῖον ἀνυπομονησίας τῷ ἐξέφυγεν, ἐμειδίασε δὲ τὸ μελαγχολικὸν καὶ καρτερικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, ὅπερ ἐπήρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων του ἑκάστοτε, ὁσάκις νέα ἀπόδειξις τῆς ἀδυναμίας του ἀνεγεννᾶτο.

Αὕτη ἦν ἡ τελευταία λάμψις ζωῆς, ἣν προσεπάθησε νὰ δώσῃ· μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἀδύνατον τῷ ὑπῆρξε νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς ἕδρας· ἡ Μάρθα καὶ ὁ Ραοὺλ τὸν ἐλάμβανον ἐκ τοῦ βραχίονος ὅπως τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἐδέησεν ἵνα παραιτηθῇ παντὸς περιπάτου. Μετά τινας ἡμέρας ὁ ἱππότης ἐκάλεσε πλησίον του τὰ δύο του τέκνα.

« Ἐὰν δοκιμάζω λύπην πρὶν ἢ ἀποθάνω, εἶπεν, ἡ λύπη αὕτη προέρχεται διότι σᾶς ἐγκαταλείπω ἀμ-

φοτέρους, σὲ μὲν, υἱέ μου Ῥαοὺλ, ἄνευ περιουσίας, σὲ δὲ, Μάρθα, θετή μου θύγατερ, ἄνευ προστάτου. Ἀλλ' ἐσκέφθην περὶ ὑμῶν, προσφιλῆ μου τέκνα· ἡ Μάρθα θὰ εὕρῃ ἐντὸς τοῦ σκεύους τούτου, οὗ τὴν κλεῖδα παραδίδω εἰς τὸν Ῥαοὺλ, τοὺς τίτλους τοῦ ἐν Ἁγίῳ Σεβαστιανῷ κτήματός της· εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ ἠδυνήθημεν νὰ διασώσωμεν ἀπὸ τῶν συγγενῶν της.

— Ὦ! ἱππότα, εἶπε στενάζουσα ἡ Μάρθα, γονυπετὴς καὶ καταφιλοῦσα τὴν χεῖρά του.

— Εἰς σὲ δὲ Ῥαοὺλ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, σὲ ἀφίνω τὸ μικρὸν κτῆμα, ἐν ᾧ ἐμεγάλωσας, ἐκπεπτωκὼς μὲν τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ μεγαλείου· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, εἴμεθα ἐκ γενεᾶς, ἥτις διὰ παντὸς χρόνου ἐπεδαψίλευσεν ἀφειδῶς τὸ αἷμα καὶ τὸν χρυσόν της εἰς τὴν Γαλλίαν, χωρὶς ποτε νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς περιουσίας της.

— Τὸ γνωρίζω, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ μὲ ὕφος νομίμου ὑπερηφανείας.

— Θὰ εὕρῃς, ἐκτὸς τούτου, μίαν ἐπιστολὴν, ἣν διευθύνω πρὸς ἰσχύον τι πρόσωπον, εἰς ὃ ἄλλοτε ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω ἐκδούλευσιν.

— Καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ποῖον εἶναι;

— Ἰδοὺ, Ῥαοὺλ, θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ταύτην. Συνέβη πρὸ 17 ἤδη ἐτῶν· θὰ ἀναζήσω τοὐλάχιστον στιγμάς τινας διὰ τῆς μνήμης.»

Ὁ Ῥαοὺλ καὶ ἡ Μάρθα ἤκουον ἀπλήστως.

« Τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς ἐὰν ἦτο χθὲς, εἶπεν ὁ ἱππότης, οὗ ἡ φυσιογνωμία ἐνεψυχώθη αἴφνης ὑπὸ παραδόξου πυρός. Ἤμεθα εἰς Φλάνδραν, κατὰ τὰ 1693, καὶ ὁ στρατάρχης Λουξεμβούργου εἶχε κερδίσει ἀπὸ τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἀραυσίωνος (d' Orange) τὴν αἱματηρὰν νίκην τῆς Νεερβίνδης. Ἀπετέλουν μέρος στρατιωτικοῦ σώματος, διοικουμένου ὑπὸ τοῦ Κ. δὲ Βιλλεροᾶ καὶ ἐντεταλμένου ὅπως βοηθῇ τὰς ἐργασίας τοῦ στρατάρχου. Ἐπολιορκοῦμεν τὴν Καρλεροᾶ (Charle roi), καὶ ἡ ἡμέρα εἶχε τελειώσει ἀρτίως κατὰ συνέπειαν μανιώδους κανονοβολισμοῦ, ἑκατέρωθεν ἀνταλλαγέντος. Τὸ σημεῖον τῆς ἐφόδου ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Κ. Βωμπὰν τοῦ ἰδίου, καὶ ἡ ἔφοδος κατὰ τοῦ ῥοῦ ρίου προσδιωρίσθη διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ στρατάρχης Βιλλεροᾶ μᾶς εἶχε συναθροίσει διὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐπισήμου ταύτης ἀποφάσεως, καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ στρατόπεδόν μου· εἰσηρχόμην μάλιστα ὑπὸ τὴν σκηνήν μου, ὅτε μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινον εἰς τὸ σκότος δύο ἀνθρωπίνους μορφὰς, προχωρούσας βραδέως καὶ μετὰ προφυλάξεως. Ἔπεσα πρηνὴς, κρυπτόμενος ἐν τῇ σκιᾷ, καὶ ἔτεινα τὸ οὖς· τὰ βήματα ἐπλησίαζον ἀνεπαισθήτως, καὶ ἤκουον συγκεχυμένον ψιθυρισμόν· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν αἱ σκιαὶ διήρχοντο ἐνώπιόν μου, ἔτεινα ἁπλήστως τὸ οὖς· «θὰ ἦναι μόνος; ἠρώτα χαμηλοφώνως, κακῶς προφέρων τὴν Γαλλικὴν, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο τούτων. — Μάλιστα, εἶμαι βέβαιος,» ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, ὅστις ἔφερε τὴν οἰκιακὴν στολὴν τοῦ στρατάρχου Βιλλεροᾶ. Ἅπαντες ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐκοιμῶντο καὶ μόνος ἐγὼ ἴσως ἠγρύπνουν εἰσέτι· ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν προαισθήσεών μου, διηυθύνθην ταχέως πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατάρχου, καταρώμενος μυριάκις τοὺς φύλακας, οἵτινες μὲ ἐσταμάτουν καθ' ὁδὸν, διὰ νὰ μ' ἐρωτήσωσι τὸ σύνθημα· τέλος, ἔφθασα καὶ περιέμενον. Ἤμην καθιδρος, ἀλλ' εἶχον προλάβει πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἤθελον νὰ παραμονεύσω· κατώρθωσα νὰ παρεισδύσω ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπνώττοντος στρατάρχου. Λύχνος ἔκαιεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ῥίπτων τὴν ἀμφίβολον αὐτοῦ λάμψιν εἰς τὰ κύκλῳ ἀντικείμενα, βεβυθισμένα εἰς σκιόφως. Ἀπὸ πέντε λεπτῶν μόλις κατεσκόπευον, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου εἶχον ἐθισθῇ εἰς τὸ σκότος, εἰς ὃ ἤμην βεβυθισμένος, ὅτε ἡ σκηνὴ ἀνηγέρθη δέκα βήματα μακρὰν ἐμοῦ ὑπ' ἀγνώστου χειρὸς, καὶ εἷς ἄνθρωπος εἰσῆλθε μετὰ μεγίστης προφυλάξεως· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ὁ ἐρωτήσας τὴν παράδοξον ἐκείνην ἐρώτησιν: «Θὰ ἦναι μόνος;» Ὁ δ' ἕτερος, ὁ ὑπηρέτης, τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Κ. Βιλλεροᾶ ὑπνώττοντα καὶ ἀπεσύρθη.

Ὁ ξένος, διότι τὸ ὕφος του δὲν μοὶ συνεχώρει πλέον ν' ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, ἔῤῥιψε περὶ ἑαυτὸν ἐταστικὸν βλέμμα· τὸν εἶδον σκαλίζοντα ὑπὸ τὰ ἱμάτιά του, καὶ σχεδὸν παρευθὺς ἤκουσα τὸν ξηρὸν κρότον ἑλατηρίου· οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία, ὁ ξένος ἐγέμισε πιστόλιον . . ἐῤῥίφθην ξιφηφορῶν, καὶ ἔλαβον εἰς τὸν βραχίονα τὴν διὰ τὸν στρατάρχην ὡρισμένην σφαῖραν. Ὁ δολοφόνος ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειράν του, ἀλλ' ἤδη τὸ ξίφος μου τὸν διεπέρασε διαμπερές.

Ὁ στρατάρχης, ἐξυπνήσας ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου θορύβου, ἠγέρθη, ἐπήδησεν εἰς τὸ ξίφος του· ἀλλὰ τὸν ἐνεθάῤῥυνα, διὰ χειρονομίας, δεικνύων αὐτῷ τὸ πτῶμα τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀξιωματικοί τινες προσέτρεξαν διὰ νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς ἀσυνήθους ἐκπυρσοκροτήσεως. Ὁ στρατάρχης, εἰς ὃν διηγήθην ἐνώπιον αὐτῶν ὅ,τι εἶδον καὶ ἤκουσα, μᾶς ἐζήτησεν ἐχεμύθειαν. Ἀνεζήτησαν τὸν ὑπηρέτην, ὅστις εἶχε χρησιμεύσει ὡς ὁδηγὸς εἰς τὸν δολοφόνον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἀνεύρωσιν.

Δύο μῆνας ἔπειτα, ἤμην συνταγματάρχης. Ἐδῶ ἐσταμάτησεν ἡ τύχη δι' ἐμὲ, εἶπεν ὁ ἱππότης. Πολλάκις ἐσκέφθην ν' ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην τοῦ στρατάρχου Βιλλεροᾶ τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἐλησμόνησεν. Ἔπειτα ἐσκέφθην περὶ σοῦ, Ῥαοὺλ, καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι ἦν καλλίτερον νὰ ἐπιφυλάξω διὰ τὸν υἱόν μου τὴν τύχην ταύτην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγὼ δὲν θὰ ἐπωφελοῦμην πολὺν καιρόν. Ἰδοὺ διατί περιέμεινα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διὰ νὰ σοὶ γνωστοποιήσω τὸ συμβὰν τοῦτο, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, ὑπεσχέθην εἰς τὸν στρατάρχην νὰ μὴν ἀποκαλύψω εἰς οὐδένα. Τὸ γράμμα λοιπὸν, τὸ εὑρισκόμενον ἐν τῷ σκεύει, οὗτινος σοὶ ἔδωκα τὴν κλεῖδα, ἀπευθύνεται εἰς τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ, καὶ τῷ ἀναμιμνήσκει τὰ συμβάντα, ἅτινα σοὶ διηγήθην· θέλει πληρώσει βεβαίως εἰς τὸν υἱὸν τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης, ὅπερ συνῆψε πρὸς τὸν πατέρα. Ὡς πρὸς σὲ, Ῥαοὺλ, δὲν δύνασαι ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ καὶ τοιοῦτον ἔχων ὄνομα νὰ ζῇς καθειργμέ-

νος ἐν τῷ πύργῳ τούτῳ· εἰς σὲ ἀνήκει ν' ἀνορθώσῃς τὴν λαμπρότητα τοῦ οἴκου μας. Θὰ ὑπάγῃς εἰς Παρισίους καὶ εἴθε ἡ τύχη νὰ σοὶ ἦναι εὔνους!»

Ὁ ἱππότης εἶπεν ὀρθότατα ὅτι ἡ διήγησις τοῦ συμβάντος τούτου ἤθελε τὸν μεταμορφώσει στιγμιαίως· τὸ ὅμμα του ἔλαμπεν ὑπὸ λάμψεως ἀσυνήθους, τὰ μέλη του ἀνέλαβον τὴν εὐκαμψίαν των· ἀλλ' ἡ ἐπίπλαστος αὕτη ζωὴ ἔσχε μόλις τὴν διάρκειαν ἀστραπῆς. Ὁ ἱππότης συνεπλάκη καὶ πάλιν μετὰ τῆς ἀληθινῆς πραγματικότητος, καὶ ἀνεβυθίσθη εἰς τὴν ἀκατάβλητον αὐτοῦ μελαγχολίαν.

Μάτην ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ Μάρθα προσεπάθησαν νὰ τὸν διασκεδάσωσιν· ὁ ἱππότης τοῖς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν πρὸ μικροῦ ἐπισκιασθέντα ἥλιον.

« Κρόνω, εἶπε, Ραοὺλ, κλεῖσον τὸ παράθυρον ἐκεῖνο.»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ ἱππότης ἐξησθένει ὁσημέραι καὶ ἀπέσβη ἡσύχως ἄνευ κραδασμοῦ, ἄνευ ἀσθενείας, ἄνευ ἀλγηδόνων. Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον τὰς θαλασσίους αὐτοῦ ἐκδρομὰς, οὐδ' ἐγκατέλειπε τὸν θάλαμον τοῦ πατρός του· ἤ, ἐάν ποτε περιεπλανᾶτο σιωπῶν εἰς τοὺς κήπους τοῦ μεγάρου, ἡ Μάρθα τὸν ἀντικαθίστα μετὰ φίλτρου ὅλως υἱικοῦ.

Ὀκτὼ ὕστερον ἡμέρας, ὁ Κ. δὲ Πενχοὲλ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του, εἰς τὸ παράθυρόν του, προσμειδιῶν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὰ τέκνα του, ἅτινα τῷ ἐκράτουν τὴν χεῖρα.

## Δ'. ΩΣ ΚΥΩΝ ΕΝ ΠΑΣΣΑΛΙΣΜΩ.

## (JEU DE QUILLES).

Περὶ τὴν τέλη ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, 1711, ἐδίδετο ἑσπερινὴ συναναστροφὴ ἐν τῷ μεγάρῳ Βιλλεροᾶ. Αἱ βαρεῖαι ἅμαξαι περιήχουν τὰς ὁδοὺς διὰ τοῦ κρότου τῶν νωθρῶν αὐτῶν τροχῶν· τὰ φορεῖα κατέθετον εἰς τὰ κάτω τῆς μεγάλης τοῦ μεγάρου κλίμακος κομψοὺς εὐπατρίδας, ἢ κυρίας, ἀκτινοβολούσας ὑπ' ἀδαμάντων καὶ μαργαριτῶν.

Διὰ τῶν ἡμιανεῳγμένων παραθύρων ἐξέφευγον χείμαρροι φωτός, ἐν ᾧ ἠθροίζοντο εἰς τὰ ὦτα τῶν περιέργων συγκεχυμένος θόρυβος ζωηρῶν συνδιαλέξεων, ἢ οἱ σίζοντες ῥυθμοὶ τῆς ὀρχήστρας. Ἐνίοτε ἐξεπέμποντο, ὡς αὔρα, εἷς ἢ δύο χρόνοι ἀντορχήσεως ἢ μενουέτου (1)· ἔπειτα ἐφαίνοντο ταχέως ὀλισθαίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν χορευτῶν. Ἦν δεκάτη περίπου ὥρα, καὶ ὁ χορὸς ἦτον ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτοῦ.

Ὁ στρατάρχης Βιλλεροᾶ περιεπάτει μεγαλοπρεπῶς ἐν μέσῳ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ὁμηγύρεως καὶ παρετήρει τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸ βρύον μετάξης, χρυσοῦ καὶ τριχάπτων. Ηρέσκετο εἰς τὴν πολυτελῆ ἐπίδειξιν τοῦ πλούτου του· διότι ὁ γενναιότατος στρατάρχης ἦν μεστὸς ἀξιώσεων καὶ ματαιοφροσύνης.

(1) Menuet: εἶδος σεμνοῦ καὶ βραδέως χοροῦ, ὑπὸ δύο χορευομένου, εἰς ὃν ἤρίσκετο τὰ μάλιστα ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

Ἀδέξιος, καὶ ὡς ἐκ τούτου πολλάκις ἀτυχὴς, πολεμικὸς, ἦν ἐπιτηδειότατος αὐλικός. Ἕτοιμος πάντοτε νὰ ὑποχωρῇ ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ μεγαλείου τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. ὃν ἐγνώριζεν ἐπιδεξίως νὰ κολακεύῃ, ἀνελάμβανε τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀγερωχίαν καὶ ἀλαζονείαν, ἅμα ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο ἀτιμωρητεὶ νὰ λάμψῃ. Οὕτως, ὁ χορὸς, ὃν ἔδιδε, προὐτίθετο μᾶλλον τὴν λελογισμένην ἐπίδειξιν τῆς ὑπερλάμπρου αὐτοῦ πολυτελείας, ἢ τὴν διασκέδασιν τῶν προσκεκλημένων.

Ὁ χορὸς ἦν ἐν ἀπάσῃ τῇ λάμψει αὐτοῦ· αἱ γυναῖκες ἐχόρευον καὶ ἐμειδίων, οἱ ἄνδρες τοῖς ἔλεγον ἐρατεινότατα ψεύδη, ὅτε τρομερὸς θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ὅπου εὑρίσκοντο συσσεσωρευμένοι οἱ ὑπηρέται τοῦ στρατάρχου. Ἀρῆκαν τὰς θύρας αὐτοῦ ἀνοικτὰς ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης ὑπερβολικῆς θερμότητος.

Περίεργοί τινες προὐχώρησαν ὅπως μάθωσι τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου τούτου, ὅτε εὐπρόσωπός τις νεανίας, ἀπωθῶν γενναίως τοὺς βοτρυδὸν ἐπ' αὐτοῦ κρεμασθέντας ὑπηρέτας, ἐρρίφθη εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν.

« Ὁ στρατάρχης Βιλλεροᾶ;» ἠρώτησεν ἐξάγων τὸν πῖλόν του καὶ χαριέντως ὑποκλινόμενος.

Βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπὴ· ἡ προσοχὴ ἁπάντων συνεκεντρώθη ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου νεανίου, τοῦ κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ διὰ τοσοῦτον ἀσυνήθους τρόπου παρουσιαζομένου. Ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν, μειδιάματα ἀντηλλάχθησαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ νεανίου ἱππότου.

« Ἐζήτησα νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν Κ. στρατάρχην Βιλλεροᾶ! » Ἐπανέλαβε μετ' ἀνυπομονησίας, κακῶς συνεχομένης, ἀπέναντι τῶν χλευαστικῶν μειδιαμάτων, ἅτινα τὸν ὑπεδέχθησαν.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἱματισμὸς τοῦ εὐπατρίδου τούτου, διότι ἦν εὐπατρίδης κατὰ τὰ φαινόμενα, ἀπετέλει παράδοξον ἀντίθεσιν μετὰ τοῦ τῶν παρατηρούντων αὐτὸν περιέργων. Ἐπανωφόριον ἐκ λεπτοῦ ἐριούχου, χρώματος φαιοῦ, κεκοσμημένου μὲ ταινίας καὶ πόρπας ἀργυρᾶς, ὑπενδύτης καὶ ἀναξυρίδες τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ χρώματος, ἱππικὰ ὑποδήματα, κόμη ἄτακτος, πίπτουσα εἰς ἰούλους πυκνοὺς καὶ μεταξίνους ἐπὶ τῶν ὤμων του, τοιοῦτος ἦν ὁ ἱματισμὸς τοῦ νεήλυδος.

Ἡ ἀδιόρατος συνορρώωσις, ἡ ἐκφυγοῦσα ὡς ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας του, ἐμπόδισε πρὸς στιγμὴν τὰ χλευαστικὰ μειδιάματα, ἅτινα προὐκάλεσεν ὁ ἱματισμός του. Ἀλλ' ἐπανήρχισαν ταῦτα, καθ' ὅσον διέκρινον τὴν ὑπερβάλλουσαν νεότητα τοῦ εὐπατρίδου· μόναι δ' αἱ γυναῖκες ἐφάνησαν ἐνδιαφερόμεναι εἰς τὸ εὐπάρυφον καὶ ἀποφασιστικὸν ἦθος τοῦ τολμηροῦ ἱππότου.

Μεταξὺ ὅλων τῶν μειδιαμάτων, τῶν ἀπεικονισθέντων ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνων, οὓς ἐξέπληξεν ἡ παράδοξος αὐτοῦ παρουσίασις, ὁ εὐπατρίδης διέκρινεν ἓν τυχαίως, καὶ διηυθύνθη πάραυτα πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμειδία οὗτος.

« Εἶναι ἀρά γε ἀδιακρισία, κύριε, νὰ σᾶς ἐρωτή-

σω διατὶ μειδιᾶτε οὕτω βλέπων με ; εἶπεν ὁ εὐπατρίδης διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Οὐδεμία, νέε μου φίλε, ἀπεκρίθη γελῶν δυνατώτερον ὁ ἐρωτώμενος.

— Συγγνώμην, κύριε, δὲν εἶμαι φίλος σας, οὐδ' ἔχω σκοπὸν νὰ γίνω.

— Πᾶ! καὶ τὶ ὡς ἐκ τούτου ;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε· ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' εἴπητε . . . .

— Πῶς ! δὲν τὸ ἐμαντεύσατε; Εἰσέρχεσθε ἐδῶ ὡς θύελλα μὲ φόρεμα ἱπποδρομίου καὶ μὲ ὑποδήματα! κατὰ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν! ἐν μέσῳ χοροῦ! Ἀλλ' εἶναι πολὺ παράδοξον !»

Καὶ ὁ χλευαστὴς ἐκάγχασεν ἠχηρῶς.

« Εἰς τρόπον ὥστε, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος εὐπατρίδης, λαμβάνων τὸν βραχίονά του, διὰ νὰ ἦναί τις κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἡμέρας, πρέπει, καθὼς ὑμεῖς, νὰ ἦναι ἐνδεδυμένος ὡς κ ο ῦ κ λ α!

— Κύριε, εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ συνδιαλεγόμενος αὐτῷ.

— Μ' ἐννοήσατε, νομίζω, καὶ θὰ μ' εἴπητε τὸ ὄνομά σας.

— Εἶμαι ὁ βαρῶνος δὲ Σαλιγνὺ, ὑποπλοίαρχος εἰς τὸν στόλον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ διαμένω ὁδὸς — Νέα — τοῦ — Μικροῦ — Κήπου Ἀρ. 20.

— Κάλλιστα, κύριε Βαρῶνε, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπανίδω.

— Καὶ τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος, θὰ μάθω καὶ ἐγὼ ἀναμφιβόλως εἰς ποῖον ἔσχον τὸ δυστύχημα ν' ἀπαρέσω.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ στρατάρχης Βιλλεροᾶ, τὸν ὁποῖον εἰδοποίησαν περὶ τῶν συμβαινόντων, διῆλθε μεταξὺ τῶν ὁμίλων, καὶ φθὰς μέχρι τοῦ εὐπατρίδου, ὃν ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως :

« Τί θόρυβος εἶναι αὐτός ;» ἠρώτησε δεσποτικῶς.

Ὁ εὐπατρίδης ὑπεκλίνατο εὐσεβάστως.

« Κύριε στρατάρχα, εἶπεν ἐναρχόμενος, φαίνεται ὅτι ἔπραξα μεγάλην ἀνοησίαν, διότι οἱ ὑπηρέται μὲ ὑπεδέχθησαν ὡς κλέπτην, καὶ οἱ προσκεκλημένοι σας ὡς γελοιογραφίαν. . .

— Ἂς λείψουν αὐτὰ, κύριε. Τί μὲ θέλετε ;

— Ἠρχόμην νὰ σᾶς ζητήσω πέντε λεπτῶν ἀκρόασιν.

— Λέγετε, κύριε.

— Ἐδῶ ; εἶπεν ὁ εὐπατρίδης ἔκπληκτος.

— Μὰ τὸν Θεόν! Ἐπανέλαβε μετ' ὀργῆς ὁ στρατάρχης. Τί φοβεῖσθε, ὕστερον ἀπὸ τὸ σκάνδαλον, οὗ ἐγείνατε αἴτιος ;

— Καὶ διὰ τὸ ὁποῖον λυποῦμαι καιρίως, κύριε στρατάρχα . . .

— Ἂς ἴδωμεν· θὰ ἐξηγηθῆτε ;

— Ἔστω, κύριε στρατάρχα, ἀρχίζω. Ἔφθασα εἰς Παρισίους σήμερον μόλις περὶ τὴν τρίτην ὥραν· ἠρώτησα περὶ τῆς κατοικίας σας, μοὶ ὑπέδειξαν αὐτὴν καὶ μὲ εἰδοποίησαν ταὐτοχρόνως ὅτι ἀναχωρεῖτε ἐκ Παρισίων αὔριον ὅπως μεταβῆτε εἰς τὰς γαίας σας. Ἔπρεπε λοιπὸν ἀπολύτως νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἴδω σήμερον.

— Ἐ! δὲν εἶναι λόγος τοῦτο διά . . .

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἐξακολουθήσω, κύριε στρατάρχα ; ἴσως θὰ μ' εὕρητε ὀλιγώτερον ἀγροῖκον παρ' ὅσον φαίνομαι. Παρουσιάσθην τρὶς κατὰ τὸ ἑσπέρας τοῦτο εἰς τὸ μέγαρόν σας, ἀλλὰ καὶ τὰς τρεῖς φορὰς μοὶ ἀπήντησαν ἀποτόμως ὅτι δὲν ἦσθε. Ἐσκέφθην τότε, διακρίνων ὅλα ταῦτα τὰ ῥῶτα, ὅτι οἱ ὑπηρέται σας δὲν ἐνήργουν κατὰ τὰς διαταγάς σας, καὶ ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν μοὶ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν. Ἔπεσα ἐν μέσῳ ὑπερλάμπρου ἑορτῆς, εἰς ἣν δὲν εἶχον βεβαίως τὴν πρόθεσιν νὰ γίνω παραδεκτὸς, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἦμαι κηλὶς ἐν μέσῳ τοῦ περικυκλοῦντος ὑμᾶς κομψοῦ πλήθους. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἄνευ ἀργοπορίας.»

Ἐπιδοκιμαστικὸς ψιθυρισμὸς διέκοψε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ εὐπατρίδου.

« Δυστυχῶς, ἐπανέλαβεν, οἱ ὑπηρέται σας ἀπήντησαν οὕτως εἰς τὰς ἐνστάσεις μου, ὥστε ὑπὸ φόβου μὴ ξυλοκοπηθῶ ὡς ἀγροῖκος, ἠναγκάσθην νὰ τοῖς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι εὐπατρίδης.

— Ἡ αἰτία λοιπὸν, ἥτις σᾶς φέρει εἶναι πολὺ κατεπείγουσα; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης.

— Ὄχι δι' ὑμᾶς, γενναιότατε, ἀλλὰ δι' ἐμέ. Εἶχον νὰ σᾶς παραδώσω ἐπιστολὴν τοῦ πατρός μου . .

— Τοῦ πατρός σου! Τὴν γνωρίζω λοιπόν ;

— Ὀλίγον.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Ὠνομάζετο ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ.

— Δὲ Πενχοέλ . . . εἶπεν ὁ στρατάρχης, ἐρευνῶν εἰς τὰς ἀναμνήσεις του.

— Ἦτο μεθ' ὑμῶν εἰς Καρλεροᾶ, γενναιότατε, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥαοὺλ, θεωρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν στρατάρχην.

— Τῷ ὄντι . . . νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι . . . ἐψέλλισεν ὁ στρατάρχης ὑπερυθριῶν.

— Ἰδοὺ τὸ γράμμα» προσέθηκεν ὁ Ῥαοὺλ, τείνας πρὸς τὸν στρατάρχην ἐνσφράγιστον ἐπιστολήν.

Ὁ Κ. Βιλλεροᾶ τὴν ἔλαβε μετὰ κινήσεως φανερᾶς ἀνυπομονησίας.

« Καὶ διὰ τοῦτο, ἤλθετε νὰ προξενήσητε σκάνδαλον εἰς τὸ μέγαρόν μου ;

— Ὄχι δὶ ἄλλο τι, γενναιότατε.

— Καλῶς, ἀπήντησε μακρυνόμενος ὁ στρατάρχης, θὰ σκεφθῶ.

— Πρέπει νὰ ἐπανέλθω, ἢ ὁ Κ. στρατάρχης θὰ μοὶ ἐξαποστείλῃ τὴν ἀπάντησίν του;

— Ἄφετε τὴν σημείωσιν τῆς κατοικίας σας εἰς τὸν θυρωρόν μου καὶ περιμείνατε τὰς διαταγάς μου·» εἶπεν ἀκηδῶς ὁ στρατάρχης.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔμεινεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα παραδόξως ἐκπεπληγμένος διὰ τὴν μοναδικὴν ὑποδοχὴν, ἣ τις τῷ ἐγένετο.

« Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε, εἶπεν ἄφροντις, γραφεὶς πρὸς τὸν βαρῶνον δὲ Σαλιγνὺ, ἀρχίζω νὰ πιστεύω

ὅτι εἶχατε δίκαιον νὰ γελᾶτε, καὶ ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ εἰ μὴ παρείσακτος.

— Ἰδοὺ τί θὰ 'πῇ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ παίζῃ μὲ κούκλας, κύριε δὲ Πενχοὲλ.

— Κούκλας, ἔστω! Θὰ ἴδωμεν αὔριον ἂν ἔχητε ὑπὸ τὸ δέρμα σας ἦχον ἢ αἷμα.»

Καὶ ὁ Ραοὺλ, χαριέντως χαιρετήσας τὴν ὁμήγυριν, κατεβίβασεν ὑπερηφάνως τὸν πῖλον ἐπὶ τοῦ ὠτὸς καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὑπὸ τὴν αὔλειον πύλην τοῦ μεγάρου, ὁ Ἰβὼν τὸν περιέμενεν ἀνυπομόνως:

« Λοιπόν; ἠρώτησε περιέργως.

— Ἐπαιξας ποτὲ passsalisμὸν, ἀγαπητέ μου Ἰβών, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ;

— Βεβαίως, κύριε ἱππότα.

— Τότε πρέπει νὰ γνωρίζῃς πῶς ὑποδέχονται ἐν αὐτῷ τοὺς κύνας.

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ὑπόθες ὅτι ἀπόψε εἰσῆλθον εἰς passsalisμόν . . . . »

## Ε. ΠΩΣ Ο ΡΑΟΥΛ ΕΥΡΕΝ, ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΕΑΥΤΟΥ, ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟΝ ΥΠΗΡΕΤΗΝ.

Ὁ Ραοὺλ ἐξήγησε τότε εἰς τὸν Ἰβὼν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδεμίαν λεπτομέρειαν, τίνι τρόπῳ ἐγένετο παραδεκτὸς, καὶ τί τῷ συνέβη μετὰ τοῦ βαρώνου δὲ Σαλιγνύ.

« Εἰς τρόπον ὥστε, εἶπεν ὁ Ἰβὼν ὡς ἐν συμπεράσματι, οὐ μόνον σᾶς ὑπεδέχθησαν κακῶς, ἀλλ' ἔχετε ἀκόμη καὶ μίαν μονομαχίαν εἰς τὴν πλάτην. Ποῖος νὰ μᾶς ἔλεγε τοῦτο ὅταν ἀφήκαμεν τὴν Βρετανίαν μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ἐλπίδων, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν γέμουσαν χιμαιρῶν!

— Καλὰ, εἶπεν εὐθύμως ὁ 'Ραοὺλ, δὲν εἴμεθα εἰσέτι εἰς τὸ τέλος. Ὁ Κ. δὲ Σαλιγνὺ δὲν μ' ἐφόνευσεν εἰσέτι, καὶ ὁ στρατάρχης θὰ μ' ἐνθυμηθῇ βεβαίως.

— Οὔμ! τὸ εὔχομαι » ἐψιθύρισεν ὁ Ἰβὼν μὲ ὕφος ἀμφιβολίας.

Τῷ ὄντι, ὁ 'Ραοὺλ, ἐκτελέσας τὰ τελευταῖα καθήκοντα εἰς τὸν πατέρα του, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρισίους, τὴν ἄγνωστον ἐκείνην πόλιν, περὶ ἧς τοσαῦτα ἤκουσεν, ὡς περὶ γῆς τῆς ἐπαγγελίας καὶ θαυμασίων συμβάντων.

Τοῦ λοιποῦ ἡ Μάρθα καὶ αὐτὸς εὑρίσκοντο μόνοι εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀμφότεροι ὀρφανοί.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ 'Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο εὐσχημόνως νὰ συμπαραλάβῃ τὴν Μάρθαν εἰς Παρισίους, ἐπειδὴ ἄλλως τε ἡ περιουσία τῆς νεάνιδος ἦτο πολὺ περιωρισμένη, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τελευταίαν μετ' αὐτῆς συνέντευξιν, καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἐπιδεξίως τί ἐσκέπτετο νὰ πράξῃ.

Ἡ Μάρθα ἦν εὐειδὴς, μελάγχρους νεάνις, ἔχουσα μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀνάστημα βαδινόν. Τὸ βλέμμα της ἦτο σχεδὸν πάντοτε κεκαλυμμένον· ἡ φυσιογνωμία της ἔφερε τὴν σφραγῖδα ἡδείας καὶ καρτερικῆς μελαγχολίας. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ δυστυχία ἔκλινεν ἤδη τὸν νέον τοῦτον καυλὸν· νοσηματικὴ ὠχρότης ἐκάλυπτε συνήθως τὰς παρειάς της, ὧν τὰ μῆλα ἐχρωματίζοντο ζωηρῶς εἰς τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Εἶχε στόμα ῥοδόχρουν μὲ χεῖλη προέχοντα, τὰ ὁποῖα τὸ μὲν μειδίαμα ἐνίοτε ἀνέστελλεν, ἀλλ' ὁ εἰλικρινὴς καὶ εὔθυμος γέλως οὐδέποτε ἠνέῳξε· καὶ ἐν τούτοις πόσον ὡραίους ὀδόντας ὁ γέλως οὗτος ἤθελε δείξει! Ὁ χαρίεις αὐτῆς λαιμὸς ἦν μικρόν τι κεκλιμένος, διότι, σχεδὸν πάντοτε, ὁσάκις ἦτο μόνη ἡ Μάρθα, ἔρριπτε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ μυστηριώδεις ὤθει στεναγμούς.

Ὁκταετὴς ἔτι ἀπορφανισθεῖσα, γυμνωθεῖσα πάσης περιουσίας ὑπὸ τῶν ἁπλήστων συγγενῶν της, υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Κ. δὲ Πενχοὲλ, ἥτις κατώρθωσε νὰ τῇ διατηρήσῃ εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν μικράν τινα ἔπαυλιν μετρίου εἰσοδήματος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Μάρθα οὐδαμῶς εἶχεν ἀνάγκην τοῦ εἰσοδήματος τούτου, ἐν ὅσῳ κατῴκει εἰς τὸ μέγαρον, ἡ εὐεργέτις αὐτῆς εἶχεν ἀριερώσει τοῦτο εἰδικῶς ὅπως ἀγοράζῃ κατ' ἔτος μικρὸν τεμάχιον γῆς διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς πτωχῆς ὀρφανῆς.

Ἡ Μάρθα ἐγνώριζε τοῦτο· οὐδόλως ἠγνόει τί ὤφειλεν εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην χεῖρα ἥτις ἐβοήθησεν, ἀνέθρεψεν, ἐπλούτισεν αὐτὴν, καὶ τῇ ἀπέδωκε μάλιστα διὰ τῆς φιλοστοργίας της τὴν οἰκογένειαν, ἣν ἀπώλεσεν. Διὰ τοῦτο, ὅτε ἡ Μάρθα ἀπώλεσε τὴν εὐεργέτιν αὐτῆς, βιαίαν ἠσθάνθη λύπην, ἔτι μᾶλλον ἐπαυξηθεῖσαν, ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἱππότου. Ἡ συνήθης αὐτῆς μελαγχολία, διπλασιασθεῖσα ὑπὸ τῆς διπλῆς ταύτης ἀπωλείας, μετεβλήθη εἰς καρτερικήν τινα θλῖψιν, ὑπ' οὐδενὸς διασκεδαζομένην.

Ὁ 'Ραοὺλ, εἰ καὶ ἀληθινὴν ὑποστὰς δοκιμασίαν, ἕνεκα τῆς νεότητος ὅμως καὶ ζωηρότητος αὐτοῦ, εὐκόλως ὑπερενίκησε τὰς θλιβερὰς ἐκείνας συγκινήσεις. Διέκρινεν ὅτι ἡ Μάρθα ἦν μελαγχολικὴ, τὴν ἠγάπησεν ἔτι μᾶλλον διὰ τὸ πρὸς τοὺς προστάτας αὐτῆς ἀποδιδόμενον παρ' αὐτῆς σέβας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν προστασίαν, ἣν ἤρχισαν οἱ γονεῖς του· διότι ἡ Μάρθα, ὃς ἤδη ἀπορφανισθεῖσα ἐν δεκαεξαετεῖ ἡλικίᾳ, ἐπὶ μόνον τοῦ βραχίονος τοῦ δεκαοκταετοῦς τούτου νεανίου ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ.

Δεκαπέντε περίπου ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἱππότου, ὁ 'Ραοὺλ μετέβη ἵνα εὕρῃ τὴν Μάρθαν.

« Λοιπόν, καλή μου Μάρθα, εἶπεν, εἴμεθα πλέον μόνοι!

— Ἀλλοίμονον! ναὶ, κύριε 'Ραοὺλ.

— Κύριε! . . μὲ ὀνομάζεις κύριον! . . . Πρέπει λοιπὸν νὰ σὲ ὀνομάσω καὶ ἐγώ: δεσποσύνη Μάρθα;

— Ὦ! ὄχι.

— Τότε διατὶ νὰ μὴ μὲ ὀνομάζῃς 'Ραοὺλ, ὡς ἄλλοτε;

— Δὲν γνωρίζω . . . ἐψέλλισεν ἡ νεάνις.

— Οὐδ' ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ὁ 'Ραοὺλ. Ἆρά γε διότι εἶμαι νέος καὶ σὺ νεάνις; Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἀδελφὸς

καὶ ἀδελφή; Ἄλλως τε, θάρρει, Μάρθα, γνωρίζεις ὅτι θ' ἀναχωρήσω εἰς Παρισίους.

— Εἶναι ἀληθές! ἀνέκραξε σκεπτικὴ ἡ νεάνις.

— Σὲ λυπεῖ λοιπὸν τοῦτο;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καλή μου ἀδελφή!» εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἀσπαζόμενος αὐτήν.

Ἡ Μάρθα ἐρρίγησε κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦτον, ὡς ἐὰν ἠσθάνθη ἠλεκτρικὴν κίνησιν.

« Καὶ σύ, τί θὰ κάμῃς ἀγαπητή μου; εἶπεν ὁ Ῥαούλ.

— Θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν Βριγίτταν εἰς Ἅγιον Σεβαστιανόν. Δὲν πρέπει νὰ ἤμαι ἐκεῖ διὰ νὰ φροντίζω περὶ τῆς ἐπαύλεώς μου;

— Δὲν δύνασαι νὰ πράξῃς τοῦτο διαμένουσα εἰς τὸν πύργον;

— Ὄχι, ἀπέχει πολὺ ἡ Πουλιγένη τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ: τρεῖς λεύγας.

— Μήπως ἆρά γε ἐρυθριᾷς, ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ, νὰ παραδεχθῇς τὴν φιλοξενίαν, ἣν σοὶ προσφέρω;

— Καὶ δύνασαι νὰ φρονῇς τοῦτο! εἶπεν ἡ Μάρθα. ῥίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλῆρες μομφῆς.

— Λοιπὸν ἡ μόνη αἰτία εἶναι ἡ ἀπόστασις;

— Ὄχι, δὲν εἶναι μόνον τοῦτο . . . ἀλλὰ . . . . εἶναι καὶ διότι τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ προσπαθείας. Ἄκουσόν με, Ῥαούλ. Θὰ ἤμαι ἀδέξιος ἀναμφιβόλως, ὁμιλοῦσα περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ· ἐν τούτοις, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι μοὶ προτείνεις. Εἴμεθα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, ἔστω! ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ κόσμου, τί εἴμεθα; δύο νεαρὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ θέτει ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ οὐδὲν πλέον. Ποῦ εἶναι οἱ συνεννοοῦντές μας δεσμοί, σὲ ἐρωτῶ;

— Ἐκεῖ, Μάρθα, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὸ βάθος τῶν καρδιῶν μας.

— Τὸ γνωρίζω, Ῥαοὺλ, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν κρίνει, ὡς ἡμεῖς. Θαυμάζεις διότι μὲ ἀκούεις ὁμιλοῦσαν οὕτω, καὶ ἀγνοῶ ἀληθῶς καὶ ἐγὼ τίνι τρόπῳ μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐνστιγματικὴ αὕτη πεῖρα. Ἡ δυστυχία, ἀναμφιβόλως . . .

— Νομίζω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Μάρθα. Ἀλλ' εἶναι μία ὑπόσχεσις ἐπίσημος, τὴν ὁποίαν μέλλω ν' ἀπαιτήσω παρὰ σοῦ, τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ῥαούλ.

— Ποία;

— Πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὦ, ἐὰν κίνδυνός τις σὲ ἐπαπειλῇ, νὰ προστρέξῃς εἰς ἐμέ. Εἰς ἐμέ, ἀκούεις καλῶς; καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον. Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ῥαούλ.

— Καὶ ἤδη ὑγίαινε, Μάρθα! Αὔριον τὸ πρωῒ ἀναχωρῶ.»

Καὶ ὁ Ῥαοὺλ, ἐναγκαλισθεὶς ἡδέως τὴν νεάνιδα, ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸν ἀσπασμὸν ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἡ Μάρθα ἔφριξεν· ψυχρὸς ἱδρὼς κατέβρεξε τὸ τρέμον αὐτῆς σῶμα· ἐθεώρησε, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ βῆμα, τὸν Ῥαοὺλ, ὅστις ἀπεμακρύνετο, ἀποστέλλων αὐτῇ τελευταῖον ἀσπασμὸν διὰ τῆς χειρός. Ἀλλ' ὅτε ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν αὐτοῦ, ἔπεσε γονυπετὴς, καὶ δύο μαργαριτώδη δάκρυα κατέῤῥευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

« Θεέ μου! ἀνέκραξε, ποίων θλίψεων εἰμὶ λεία; Ὁποῖον τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον δοκιμάζω; Ἄ! Ὅλη μου ἡ καρδία διαῤῥήγνυται! Ἐπὶ στιγμὴν, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἤθελα τὸν ἀφήσει νὰ ἀναχωρήσῃ! Ἀλλὰ μοὶ ἔδωκας θάῤῥος, Θεέ μου! Σὲ εὐχαριστῶ.»

Ὁ Ῥαοὺλ οὐδὲν ἐμάντευσεν ἐκ τῆς θορυβώδους ταραχῆς, ἥτις ἐκάχλαζεν ἐν τῷ στήθει τῆς πτωχῆς νεάνιδος. Ἠσθάνθη μὲν, ἐγκαταλείπων αὐτὴν, ἄλγος τι ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐδοκίμαζεν ἀόριστόν τινα ἀνησυχίαν, ἀλλ' ἐπησχολημένος εἰς τὰς τῆς ἀναχωρήσεως παρασκευὰς καὶ τὰ τοῦ μέλλοντος ὄνειρα, δὲν προσεπάθησε νὰ διερευνήσῃ τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτὸν συγκίνησιν.

Ἐπησχολεῖτο νὰ στιλβώσῃ τὸ ξῖφός του, ὅτε ἡ θύρα του ἐκρούσθη ἠρέμα.

« Ποῖος εἶν' ἐκεῖ;» ἠρώτησεν.

Ἡ Λακωνικὴ αὕτη ἐρώτησις δὲν ἐφάνη πιθανῶς εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον ἀποχρῶσα πρόσκλησις, διότι ἐξηκολούθησε νὰ ξέῃ πλειότερον τὴν θύραν.

« Εἰσέλθετε!» ἐκραύγασεν ὁ Ῥαοὺλ, σταματήσας καὶ διευθύνων τὰ βλέμματά του πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη τότε βραδέως καὶ μετὰ προφυλάξεως· μία κεφαλὴ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα ἓν σῶμα, τὸ ὅλον σχηματίζον νεανίσκον τινὰ, ἔχοντα τὸ ἐξωτερικὸν ἐστενοχωρημένον.

« Ἄ! εἶσαι σὺ Ὑβών; ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ ἐκπεπληγμένος.

— Ἐγὼ αὐτὸς, κύριε ἱππότα.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ μειδιῶν, μοὶ δίδεις λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε τὸν τίτλον ἱππότου;

— Βέβαια! μοὶ εἶπον ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου ἱππότου, σεῖς ἐκληρονομήσατε τὸν τίτλον του . . . . .

— Καλά! ἀλλὰ μεταξὺ ἡμῶν, δὲν ἀπαιτῶ τόσον σέβας ἀπὸ σὲ, παιδί μου. Ἂς ἰδωμεν! τί μὲ θέλεις;

Ὁ Ὑβὼν ἔῤῥιψε περὶ ἑαυτὸν τὰ βλέμματα. Εἶδε παρεσκευασμένα ἐνδύματα, κυνοῦχον ἐμπεπορπωμένον καὶ τὸν Ῥαοὺλ, ὅστις ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ στιλβώνῃ τὸ ξῖφός του.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθῆ, ὅσα μοὶ εἶπον, κύριε Ῥαούλ; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης χειρός. Ἀναχωρεῖτε;

— Βέβαια· δὲν μὲ βλέπεις;

— Καὶ ὑπάγετε εἰς Παρισίους;

— Μάλιστα, παιδί μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ὑβών, σιωπήσας καὶ ξέων τὸ οὖς.

Ἔπειτα, μετὰ σιωπὴν δευτερολέπτων τινῶν:

« Φαίνεται ὅτι ἀπέχουν πολὺ οἱ Παρίσιοι; προσέθηκε μετὰ στενοχωρίας. Καὶ πῶς θὰ ὑπάγητε ἐκεῖ;

— Διάβολε! ἐφιππος.

— Ναί! τὸ καταλαμβάνω τοῦτο, εἶπεν ὁ Ὑβών, περιῤῥεόμενος ἱδρῶτι. Καὶ ἀναχωρεῖτε τοιουτοτρόπως . . . ὁλομόναχος;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ διατὶ νὰ μὴ συμπαραλάβητε κανένα ὑπηρέτην, τίμιόν τινα νέον, ὅστις θεωρεῖ εὐτυχίαν του νὰ σᾶς συντροφεύσῃ;

— Πῶς; εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ ἔκπληκτος καὶ ἀνυψῶν τὴν κεφαλήν.

— Ἐννοῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰβὼν, ὑπηρέτην ἀφωσιωμένον, ἕτοιμον νὰ θυσιάσῃ δι' ὑμᾶς τὸ αἷμά του, τὴν ζωήν του, τὴν ψυχήν του . . .

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ συγκεκινημένος, ἀλλὰ μὴ τολμῶν εἰσέτι νὰ ἐννοήσῃ.

— Θ' ἀποποιηθῆτε, κύριε ἱππότα, νὰ παραλάβητε ἀφιλοκερδῆ θεράποντα, ὅστις δὲν θὰ παρεδέχετο μισθὸν, θὰ ἐνεδύετο μὲ τὰ ἀποφόριά σας, θὰ ἔτρωγεν ὅπως ἠδύνατο; Θεράποντα, ὅστις θὰ σᾶς ἠγάπα καὶ θὰ σᾶς ἐπεριποιεῖτο; Θεράποντα, τοῦ ὁποίου ἐσώσατε τὴν ζωὴν, καὶ ὅστις σᾶς ζητεῖ γονυπετὴς τὴν χάριν τοῦ νὰ σᾶς ἀφιερώσῃ αὐτήν;»

Ὁ Ἰβὼν ἐγονυπέτησε καὶ ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Ῥαοὺλ:

« Σὺ, καλέ μου Ἰβών; εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἀποστρέφων τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του. Ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν! Εἶσαι τρελλός! Ἄλλως τε, ὁ πατήρ σου ἔχει ἀνάγκην σοῦ . . .

— Ὁ πατήρ μου ἔχει τέσσαρας υἱοὺς, διέκοψε λέγων ὁ Ἰβών. Ὁ δευτερότοκος Φραγκῖσκος δύναται νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ, καὶ τὸ ἔπραξεν ἤδη.

— Καὶ τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν Ἰβών, ἡ ἀπόφασίς σου εἶναι στερρά;

— Ἀμετάθετος.

— Σήκω λοιπόν, Ἰβών, καὶ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Ἀληθεια, σοὶ χρειάζεται ἵππος.

— Καὶ δὲν ἔχετε τὴν Ῥοζέταν, τὴν μικράν σας Βρετανικὴν φορβάδα; λοιπόν, ἐὰν θέλητε, λαμβάνω ἐκείνην· μ' ἀρέσκει πλειότερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους Νορμανδικοὺς ἵππους σας, διότι τρώγει ὀλιγώτερον κριθάρι, καὶ κάμνει περισσότερον δρόμον.

Τούτῳ τῷ τρόπῳ ὁ Ῥαοὺλ καὶ ὁ Ἰβὼν ἔρθασαν ἄνευ κωλύματος εἰς Παρισίους.

Ὁ Πέτρος Μαρέτος καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐγκατεστάθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἐπιμελῶνται αὐτοῦ.

## Ϛ'. ΤΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΤΩ 1711, ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΩΘΙΝΗΝ ΩΡΑΝ.

Ὁ Ῥαοὺλ καὶ ὁ Ἰβὼν, εἰς ἀλγεινὰς περιπολούμενοι σκέψεις, λησμονοῦντες ἐπί τινας στιγμὰς τὴν ὥραν καὶ τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὑρίσκοντο, ἀφ' οὗ ἐγκατέλιπον τὸ μέγαρον τοῦ Κ. δὲ Βιλλεροᾶ, ἐβάδισαν ταχέως, χωρὶς νὰ προσπαθήσωσι ν' ἀναλάβωσι τὴν ὁδόν των.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ὁ Ἰβὼν, ἧττον ἀφηρημένος τοῦ κυρίου του, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν.

« Κύριε Θεέ μου! ποῦ εἴμεθα;» ἀνέκραξε συνενῶν τὰς χεῖρας καὶ ῥίπτων πανταχόθεν βλέμματα ἐκπεπληγμένα.

Ὁ Ῥαοὺλ, ἐπανακληθεὶς αἰφνιδίως εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ παρόντος ὑπὸ τῆς ἐπιφωνήσεως, ἣν ἀφῆκεν ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ, προσεπάθησε νὰ γνωρίσῃ τὴν θέσιν του· ἀλλ' ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι αἱ προσπάθειαί του ἦσαν ἄκαρποι. Τοῦτο δὲν θὰ φανῇ ποσῶς παράδοξον, ἐὰν ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἔφθασεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς Παρισίους.

Τί δὲ ποιητέον κατὰ τοιαύτην ὥραν; Αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι· νὰ λάβωσι πληροφορίας, ἦτον, ἐὰν ὄχι ἀδύνατον, τοὐλάχιστον δύσκολον· ἐξηκολούθησαν λοιπὸν νὰ περιπλανῶνται οὕτως ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν οὐδένα.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐσταμάτησεν αἴφνης, ἐκάθισεν ἐπί τινος λίθου καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Ὁ Ἰβὼν τὸν παρετήρησε μετὰ θάμβους.

« Λοιπὸν, κύριε Ῥαοὺλ, τί κάμνετε;

— Κάθημαι, καθὼς βλέπεις· καὶ δὲν κινοῦμαι ἀπ' ἐδῶ πρὶν ἢ ἀπαντήσω βραδύναντά τινα διαβάτην, ὅστις νὰ μοὶ δείξῃ τὸν δρόμον μου.

— Κακὴ προσδοκία, κύριε Ῥαοὺλ.

— Μπᾶ! ἡ νὺξ εἶναι ὡραία, ὁ οὐρανὸς αἴθριος, ἂς περιμείνωμεν!

— Ἀ! κύριε Ῥαοὺλ! Τί εὐτυχία! ἀκούω ἄσματα καὶ βήματα», εἶπε κατεσπευσμένως ὁ Ἰβών.

Ὁ Ῥαοὺλ ἠκροάσθη, ἔπειτα προύχώρησε βήματά τινα.

« Ποῖος εἶνʃἐκεῖ; ἠρώτησεν αἴφνης φωνή τις ὀλίγον οἰνωμένη.

— Καὶ σὺ, ποῖος εἶσαι κάθαρμα; ἀπήντησεν ὁ Ῥαούλ.

— Ἀλάργα! ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνή.

— Αἱ ὁδοὶ τῆς Α. Μ. δὲν ἀνήκουν λοιπὸν εἰς ὅλους; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ.

— Εἰς ὅλους . . . δυνατόν . . . ἐψέλλισεν ὁ τραγῳδιστὴς, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς σωματοφύλακας. Λοιπόν . . . ἀλάργα . . ἀκούεις;»

Ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ τοῦ ἥρπασε τὸν βραχίονα, καὶ, τινάσσων αὐτὸν μετ' ἐνεργείας,

« Ἐμπρός! εἶπε μὲ ὕφος προστακτικὸν, στάσου ὄρθιος ἐὰν ἠμπορῇς, καὶ ἀποκρίσου με.

— Πῶς! πῶς! νὰ σταθῶ ὄρθιος; Τί ἄλλο κάμνω; μάλιστα ἐπεθύμουν νὰ καθίσω ὀλίγον.

— Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπεν! εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, τινάσσων αὐτὸν σφοδρότερον.

— Ἐ! ἄγνωστέ μου φίλε! ἐρώναξεν ὁ σωματοφύλαξ, εἶσαι δυνατὸς ἴσα μὲ ἑκατὸν ἀνθρώπους! Μὲ πονεῖς!

— Τότε ἀποκρίθητί μοι εὐθύς.

— Θέλεις νὰ σ' ἀποκριθῶ, καὶ δὲν μ' ἐρωτᾷς τίποτε! τοῦτο εἶναι δύσκολον. Καὶ ἔπειτα μὲ παραγγέλεις νὰ σταθῶ ὄρθιος, εἶπεν ὁ μέθυσος, προσθληθεὶς

εἰς τὴν φιλαυτίαν του. Τί μὲ θέλεις; Ἀλλ' ὁμίλησον λοιπόν, νὰ πάρ' ὁ διάβολος!»

Ὁ Ραοὺλ ἐνόησεν ὅτι ὀργιζόμενος δὲν θὰ ἐπετύγχανεν. Ὡπλίσθη λοιπὸν δι' ὑπομονῆς, καὶ ἤρχισε τὰς ἐρωτήσεις του.

« Ποῦ ὑπάγεις; ἠρώτησε. Τὸ γνωρίζεις;

— Διάβολε! ὑπάγω νὰ εὕρω τὸ τάγμα μου.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτό;

— Εἰς τὸ Λοὺβρον.

— Τότε πέρνα ἐμπρὸς καὶ ὁδήγησόν μας.

— Καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ὑπάγητε μόνοι; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ σωματοφύλαξ.

— Ἐ! δὲν βλέπεις ὅτι ἐχάθημεν μέσα εἰς τὰ Παρίσια!

— Διάβολε! ἔπρεπε νὰ τὸ 'πῆτε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς! Ὅπως δήποτε, ἄρχοντά μου, ἔχεις τὸν γρόνθον 'γερόν. Μ' ἀρέσεις, μὰ τὴν πίστιν μου. Δὲν εἶσαι νεανίσκος τῆς αὐλῆς, στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου. Ἀλλ' ὄχι, εἶπε μεταμεληθείς, ἐὰν μὲ τὸ ἔκοπταν, δὲν θὰ ἠμποροῦσα πλέον νὰ πίω.

Ὁ στρατιώτης ἤρχισε νὰ περιπατῇ τολμηρῶς, ὁ δὲ Ὑβὼν ἐβάδιζε πλησίον του· μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς λεπτοῦ, ὁ σωματοφύλαξ ὠλίσθησε, καὶ ἔκτοτε ἁρπάσας τὸν βραχίονα τοῦ Ὑβὼν, δὲν τὸν ἀφῆκε πλέον. Καθ' ὁδὸν τὸν ἐθώπευε, τὸν ἐκάλει ἄριστόν του φίλον, καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀσπασθῇ. Ὁ Ραοὺλ, ὅστις τοὺς ἠκολούθει, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν ὑπομειδιᾷ, εἰ καὶ οὐδεμίαν πρὸς τοῦτο ἔχων ὄρεξιν. Μετὰ τοῦ ἀνεξηγήτου ἐκείνου τῶν μεθύσων ἐνστίκτου, ὁ στρατιώτης τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ Λοὺβρον· ἀλλ' ἐκεῖ ἑτέρα δυσκολία παρουσιάσθη. Ὁ στρατιώτης ἠσθάνετο τόσην ἀγάπην διὰ τὸν Ὑβὼν, ὥστε δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ· ὁ Ὑβὼν, διὰ ν' ἀπαλλαχθῇ, ἠναγκάσθη νὰ ὁρκισθῇ ὅτι ἤθελεν ὑπάγει νὰ τὸν εὕρῃ.

« Καὶ ἐνθυμοῦ, ἐπανελάμβανεν ἀκαταπαύστως ὁ στρατιώτης, ὅτι ὁ δεκανεὺς Λαμορνὼ εἶναι ὁ καλλίτερός σου φίλος.»

Τέλος ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Ὑβὼν ἔμειναν μόνοι.

Δὲν τοῖς ἦτο πλέον δύσκολον νὰ εὕρωσι τὸ κατάλυμά των, διότι διέμενον εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ξηροῦ — Δένδρου ὁμώνυμον ξενοδοχεῖον. Τὸ ξενοδοχεῖον δὲν σώζεται πλέον, ἀλλὰ φαίνεται εἰσέτι γεγλυμμένον ἐπὶ λίθου μεταξὺ τοῦ καταγαίου καὶ τοῦ πρώτου πατώματος τὸ δένδρον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἔμβλημα αὐτοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ἦτον ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τῆς Λυξερρης, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπισκερθῇ τὴν ἡμέραν· ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὁδὸς Ξηροῦ Δένδρου ἦν ὄπισθεν τῆς ἐκκλησίας· δὲν ἐχρειάζετο λοιπὸν πλέον παρὰ νὰ διέλθῃ μόνον ἐκ τῶν γειτνιαζουσῶν ὁδῶν ὅπως φθάσῃ τέλος εἰς τὸ κατάλυμά του.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς μίαν ἐκ τῶν στενῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν ὁδῶν, εἶδε κατὰ γῆς φορεῖον συντετριμμένον καὶ ἐγκαταλελειμμένον. Παραυτὰ ἐστάθη, ἐνευσεν εἰς τὸν Ὑβὼν νὰ μὴ κινηθῇ, καὶ ἠκροάσθη· τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε πνιγηρὰς φωνὰς καὶ τὸν θόρυβον πάλης.

Δὲν ἠπατᾶτο· ὑπόκωφος ποδοκρουσία ἔρθασε μέχρις αὐτοῦ, καὶ ἐνόμισε μάλιστα ὅτι διέκρινε τὴν φωνὴν γυναικὸς, ἐπικαλουμένης βοήθειαν.

Ὁ Ραοὺλ ἐξιφηρόρησεν, ἐνευσεν εἰς τὸν Ὑβὼν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην. Μόλις ἔκαμεν ἑκατὸν βήματα, καὶ εἶδε κινουμένας συγκεχυμένως ἐν τῷ σκότει ἐξ ἀνθρωπίνους μορφὰς κατὰ διαφόρους θέσεις.

Πρὸς μὲν τὸ τεῖχος, γυνή τις ἦν ὀρθία, τὸ βλέμμα ἔχουσα ἔντρομον, τοὺς βραχίονας ἐκτεταμένους, καὶ τὰς χεῖρας προσκεκολλημένας ἐπὶ τοῦ τείχους, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τῶν πετρῶν διὰ νὰ μὴ πέσῃ· ἡ γυνὴ αὕτη ἦν νέα καὶ πλουσίως κεκοσμημένη· ἐφαίνοντο σπινθηροβολοῦντες ἐν τῷ σκότει οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ βαρύτιμοι λίθοι, δι' ὧν ἦν κεκαλυμμένη. Ἐρρήγνυε κραυγὰς τρόμου, καὶ ἐζήτει βοήθειαν. Ἐνώπιον δ' αὐτῆς εὐπατρίδης ἀσκεπὴς, ἔχων τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ καὶ ξιφηφόρων, ἠμύνετο γενναίως κατὰ τεσσάρων κακούργων, οἵτινες τὸν συνέσφιγγον.

Διὰ ταχέος βλέμματος, ὁ Ραοὺλ κατεῖδε τὴν συμβαίνουσαν σκηνὴν, παρετήρησεν ὅτι ὁ εὐπατρίδης ἠμύνετο ἀδρανῶς, ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο τετραυματισμένος, καὶ νομίσας ὅτι δὲν ὤφειλε πλέον νὰ φεισθῇ τῶν ἐφορμώντων, ὥρμησε κατ' αὐτῶν.

Διὰ στιβαροῦ ξιφοκτυπήματος ἐφόνευσε τὸν ἕνα τῶν δολοφόνων ἐκείνων· ἔπειτα ξιφομαχῶν μετὰ τῆς ῥώμης καὶ τῆς ταχύτητος ἐκείνης, ἃς ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, κατέστησε καὶ τὸν δεύτερον ἀνίκανον διὰ μάχην.

« Δύο κατὰ δύο, εἶπεν, ὁ ἀγὼν εἶναι ἴσος.»

Ἀλλ' ὁ εὐπατρίδης, πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἦλθεν, ἦν κεκμηκὼς, τὸ ξίφος ἐξέφευγε τῶν χειρῶν του· θὰ ἔπιπτεν, ἐὰν τὸ τεῖχος τῆς ἐκκλησίας δὲν εὑρίσκετο κατ' εὐτυχίαν ἐκεῖ ὅπως τῷ χορηγήσῃ ἔρεισμα.

« Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ραοὺλ, μὴ ἀποθαρρήσας, εἷς εὐπατρίδης κατὰ δύο κακούργων, ὁ ἀγὼν εἶναι πάλιν καλός.»

Καὶ ἤρχισε νὰ ὁρμᾷ μανιωδῶς.

Κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ὁ Ὑβὼν, ὅστις, μὴ ὢν ὡπλισμένος, ἠναγκάζετο νὰ μένῃ ἁπλοῦς θεατὴς τῆς μάχης, ἐρρήξε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ τετραυματισμένου εὐπατρίδου, ὥρμησε κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων μετὰ τοιαύτης λύσσης, ὥστε οὗτοι, βλέποντες τὴν τύχην τῶν συντρόφων των, δὲν ἔκριναν φρόνιμον νὰ περιμείνωσι τὸν δεύτερον τοῦτον ἐχθρόν. Τὸ ξίφος τοῦ Ραοὺλ ἐπολλαπλασιάζετο, διαγράφον ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς σπινθηροβολοῦντας κύκλους. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο δέ, ὅπερ ἔλαβεν ὁ Ὑβὼν, ἦν τρομερὸν ὅπλον εἰς χεῖρας ἀδεξίου. Οἱ κακοῦργοι λοιπὸν ἔφυγον, φρικώδεις ὠρύομενοι ἀράς.

« Ἐπιτήρει τοὺς κακούργους ἐκείνους, Ὑβὼν, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, καὶ ἂν ἐπανέλθωσιν, φόνευσον αὐτοὺς ἄνευ ἐλέους.»

Ἔθηκε τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, καὶ, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, προύχώρησε χαριέντως πρὸς τὸν εὐπατρίδην καὶ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

«Κύριε, εἶπε, καὶ ὑμεῖς, κυρία, εἶσθε σεσωσμένοι.»

Ἐμελλε ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ γυνὴ, ὑπερνικῶσα τὸν τρόμον της, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

« Μὴ μᾶς ἐγκαταλείψητε, κύριε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἐντρόμου, ὁ σύζυγός μου εἶναι πληγωμένος, εἴμεθα ἄνευ ὑπερασπίσεως. Μὴ ἀφήσητε ἡμιτελὲς τὸ τῆς ἀφοσιώσεώς σας ἔργον.

— Εἶμαι ὅλως εἰς τὰς διαταγάς σας, κυρία, εἶπε χαριέντως ὁ Ῥαοὺλ.

— Κύριε, εἶπε τέλος ὁ εὐπατρίδης, μᾶς ἐσώσατε τὴν ζωὴν· δέχθητε, παρακαλῶ, τὰς εἰλικρινεῖς ἡμῶν εὐχαριστήσεις. Ἀπέχω μικρὸν τοῦ μεγάρου μου καὶ διυθυνόμην πρὸς αὐτὸ, ὅτε ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐπίθεσις μὲ ἐκώλυσεν. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσητε πρὶν ἢ σᾶς ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σας.

— Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ῥαοὺλ, θέλω σᾶς ἀφήσει ἐκτεθειμένον ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τοιαύτας ἀποπείρας. Εἶσθε πληγωμένος, ἔχετε νὰ ὑπερασπισθῆτε γυναῖκα, θελήσατε νὰ σᾶς συντροφεύσω.»

Κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ Ῥαοὺλ, καλέσας τὸν Ἰβὼν,

« Ὑποστήριζον ὅσον καλλίτερον δύνασαι τὸν εὐπατρίδην τοῦτον», εἶπεν.

Ἔπειτα, στραφεὶς πρὸς τὴν νέαν γυναῖκα, συνελθοῦσαν σχεδὸν ἐκ τοῦ τρόμου της, τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα, καὶ ἡ πορεία ἤρξατο.

« Διαμένομεν εἰς τὴν ὁδὸν Νομισματοκοπείου, κύριε, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης ἀναχωρῶν, δὲν θὰ καταχρασθῶμεν ἐπὶ πολὺ τὴν καλωσύνην σας.»

Ἐν τούτοις προὐχώρουν βραδέως, διότι ὁ τραυματισμένος, οὗτινος τὸν βραχίονα ἀνέδησε ταινία ὁ Ἰβὼν, ἐφαίνετο πάσχων ὑπεραλγῶς.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ τέσσαρα πρόσωπα διήρχοντο τὴν ὁδὸν Ξηροῦ Δένδρου ἐρωτίσθησαν αἴφνης ὑπὸ τῆς λάμψεως φανοῦ. Ἐκ περιεργείας φυσικωτάτης ὁ Ῥαοὺλ ἐθεώρησε τὴν νέαν γυναῖκα, ἥτις καὶ αὐτὴ ἔρριψε τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ῥαοὺλ.

« Πῶς! εἶσθε ὑμεῖς!» εἶπεν ἐκείνη μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ Ῥαοὺλ, οὐχ ἧττον αὐτῆς ἔκπληκτος, τὴν ἐθεώρησεν ἀπορῶν. Δὲν ἐγνώριζεν ἐν Παρισίοις ψυχὴν γεννητὴν, καὶ ἡ νέα γυνὴ ἐφαίνετο ὅτι τὸν εἶδεν ἤδη.

Ἐκείνη παρετήρησε τὸ θάμβος τοῦ Ῥαοὺλ.

« Δὲν ὀνομάζεσθε Κ. δὲ Πενχοὲλ; ἐπανέλαβε.

— Τῷ ὄντι.... κυρία... ἐψέλλισε τεταραγμένος ὁ Ῥαοὺλ.

— Πῶς! παρευρέθητε εἰς τὴν γελοίαν σκηνὴν, ἣν προὐκάλεσεν ἡ τῆς κοινωνίας ἀπειρία μου;

— Μάλιστα, κύριε... ἀλλὰ... τώρα ἐνθυμοῦμαι! Δὲν εἴχετε, νομίζω, ἔριν τινὰ μετὰ τοῦ Κ. δὲ Σαλιγνύ;

— Εἶναι ἀληθὲς, κυρία...

— Καὶ θὰ μονομαχήσητε;

— Ναὶ, κυρία, ταύτην τὴν πρωΐαν.»

Ἡ νέα γυνὴ ἐσώπησε καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἤκουσε ψιθυρίσουσαν.

« Ἄ! θὰ ἦτο κρίμα!»

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Νομισματοκοπείου.

« Κύριε, εἶπεν ὁ εὐπατρίδης, σταθεὶς ἐνώπιον μεγάρου, λαμπροῦ τὸ ἐξωτερικὸν, ὀνομάζομαι ὁ κόμης δὲ Νογαρὲτ, καὶ νομίζω περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι θέλω θεωρεῖ εὐτυχῆ ἐμαυτὸν ἑκάστοτε, ὁσάκις ὁ Κ. δὲ Πενχοὲλ καταδεχθῇ νὰ μᾶς τιμήσῃ διὰ τῶν ἐπισκέψεών του.»

Ὁ Ἰβὼν εἶπε καθ' ὁδὸν εἰς τὸν κόμητα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου του, οὗτινος ἐποιήσατο πομπώδη ἐγκωμιαστικὸν.

« Ἐλπίζω, κύριε, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς κάμητε ἀπὸ αὔριον τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἣν ὁ σύζυγός μου σᾶς ζητεῖ.

— Εὐχαρίστως, κυρία κόμησσα.

— Καὶ σκέφθητε, προσέθηκεν, ὅτι ἂν δὲν σᾶς ἴδω, δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐφονεύθητε ἢ ἐπληγώθητε. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ πληρώσω τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὁποῖον συνεδέσαμεν πρὸς ὑμᾶς.... Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἐς αὔριον, ἱππότα, εἶπεν ἡ κόμησσα, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἢ μᾶλλον ἐς σήμερον, διότι εἶναι μία ὥρα τῆς πρωΐας.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας,» εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἐναποθέτων ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς τεινομένης αὐτῷ χειρός.

## Ζ'. ΕΝΩ Ο ΙΒΩΝ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΕΝΗΣΧΟΛΗΜΕΝΟΙ.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔφθασε τέλος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν του.

« Μὰ τὸν Θεόν! ἐσκέπτετο, εὐτυχῶς αἱ ἡμέραι διαδέχονται, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουσιν ἀλλήλαις! Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ παροιμία ἔχει δίκαιον· διότι ἂν ὅλαι αἱ ἡμέραι μου ἐν Παρισίοις ἦσαν τόσον πολυάσχολοι, ὅσον ἡ σήμερον, κινδυνεύω μεγάλως νὰ μὴν ἀποθάνω ὑπὸ γήρατος.»

Καὶ ἐκοιμήθη βαθέως· κατὰ τὴν ἕκτην ἐωθινὴν ὥραν, ὁ Ἰβὼν ἦλθε νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ, κατὰ τὴν διαταγὴν, ἣν τῷ ἔδωκεν.

« Ἐμπρός! εἶπεν εὐθύμως ὁ εὐπατρίδης, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀκόμη μία ἡμέρα μὲ καλὴν ἀρχήν!

— Καὶ λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ἰβὼν, θὰ μονομαχήσητε μὲ τὸν βαρῶνον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε, καὶ ἴσως θὰ τὸν φονεύσητε;

— Ἴσως.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ἰβὼν, ῥικιάσας ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἔπειτα μεταβαλὼν σκέψιν αἴφνης,

« Καὶ ἂν σᾶς φονεύσῃ ἐκεῖνος; ἠρώτησε.

— Βλέπεις; δὲν τὸ ἐσυλλογίσθην!

Ὁ Ῥαοὺλ ἔγειρεν αἴφνης ῥεμβὸς, ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης, ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς, ἔλαβε μίαν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ.

« Ἐτελείωσεν, εἶπε τείνων πρὸς τὸν Ἰβὼν τὸν χάρτην, ἐρ' οὗ ἀρτίως ἔγραψεν. Ἂν ἀποθάνω, θ' ἀναχωρήσῃς εὐθὺς εἰς Βρετανίαν, καὶ θὰ παραδώσῃς εἰς τὴν Μάρθαν, εἰς αὐτὴν καὶ μόνην, ἀκούεις καλά; τὸν

φάκελλον τοῦτον, ὅστις περιέχει τὰς τελευταίας μου θελήσεις.

— Αἱ διαταγαί σας θὰ ἐκτελεσθοῦν, κύριε ἱππότα· ἔσο ἥσυχος.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἠγέρθη· ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ θαλάμου του.

Ὁ Ὑβὼν μετέβη ὅπως ἀνοίξῃ, καὶ παρουσιάσθη ὁ ξενοδόχος Ἱερώνυμος.

Εἰσῆλθε, διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν τὸν πῖλόν του καὶ μίαν ἐπιστολήν, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ποιῶν τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμόν· ἦν τεσσαρακονταπενταετὴς περίπου, ἀφελῆ τὴν φυσιογνωμίαν, πυκνὸν τὸν μύστακα, καὶ ἄδολον ἔχων τὸ βλέμμα· ὡς ἐκ τῶν τρόπων του δὲ εὐκόλως εἰκάζετο, ὅτι ὑπῆρξε στρατιώτης.

« Τί τρέχει, κὺρ Ἱερώνυμε; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ.

— Κύριε ἱππότα, μία ἐπιστολή . . .

— Δός την.

— Λάβετέ την, κύριε ἱππότα,» εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

Ὁ Ῥαοὺλ τὴν διέτρεξε ταχέως, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἐξέφρασαν αἴφνης βαθεῖαν ἔκπληξιν.

« Καλά, Ἱερώνυμε, ὕπαγε.»

Ἀναχωρήσαντος τοῦ ξενοδόχου, ὁ Ῥαοὺλ ἐξεπόρπωσε τὴν σπάθην του, ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του, καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ εἰς τὸν θάλαμον μετὰ μεγάλης συννοίας.

« Ὁ κύριος ἱππότης λησμονεῖ ὅτι ἔχει κατεπείγουσαν συνέντευξιν; εἶπεν ὁ Ὑβών, παρατηρήσας τὴν ταραχὴν τοῦ κυρίου του.

— Ἀπατᾶσαι, φίλε μου· ὁ Κ. δὲ Σαλιγνὺ ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων· μὲ πληροφορεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὅτι, ἐπανελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του χθὲς τὸ ἑσπέρας, εὗρε διαταγήν, παραγγέλλουσαν αὐτῷ ὅπως ἀναχωρήσῃ ἀμέσως εἰς Δυγκέρκην· ἀλλὰ προσθέτει ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι, εἰμὴ ἁπλῆ μόνον ἀναβολή.»

Ἡ μορφὴ τοῦ Ὑβὼν αἰθριάσασα ἐσκυθρώπαζεν, καθ' ὅσον ἤκουε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἱππότου.

Ὁ Ῥαοὺλ ἦν ἐνδεδυμένος καὶ ἐξῆλθε.

Συγχρόνως ὁ Ὑβὼν κατέβη εἰς τοῦ Ἱερωνύμου, ὅπως διατάξῃ τὸ πρόγευμα τοῦ κυρίου του, καὶ περίεργος νὰ γνωρίσῃ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοῦ ἱππότου ἀρτίων σχέσεων, ἔφερεν ἐπιτηδείως τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν ἐρευνῶν του. Ἡ εὐτυχία του ὑπερέβη τὰς ἐλπίδας του, διότι ὁ Ἱερώνυμος εἶχεν ἐξάδελφον, ὅστις ἦν θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως, καὶ ἐγνώριζε δι' αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν ἐπισήμων προσώπων.

Οὕτως ὁ Ῥαοὺλ ἔμαθε κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του, ὅτι ὁ στρατάρχης Βιλλερωᾶ ἦν ματαιόφρων, δύστροπος, ἐκδικητικός, ὀλίγον ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ζηλοτυπούντων αὐτὸν αὐλικῶν, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες οὐδεμίαν εἶχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἀρετάς.

Μορφασμὸς ἐμφαντικὸς ἀπεικονίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἱππότου κατὰ τὴν διαζωγράφησιν ταύτην τῆς εἰκόνος τοῦ στρατάρχου.

Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν ὡμίλησεν ἐν ἐκτάσει μετ' εὐαρεσκείας ἐπὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ Κ. δὲ Νογαρὲτ· ὡς πρὸς δὲ τὴν κόμησσαν, οἱ ἔπαινοί του ἦσαν ἀνεξάντλητοι. Τῷ ὄντι ἡ κόμησσα ἦν φίλη, ἢ μᾶλλον ἐμπεπιστευμένη τῆς Κ. Δελφίνης (1), δουκίσσης τῆς Βουργουνδίας, εἰς ἣν τυφλὴν ἔτρεφον ἀγάπην καὶ εὐνοιαν ὅτε Λουδοβῖκος ΙΔ'. καὶ ἡ Κ. δὲ Μαιντενών. Ὁ Ὑβὼν προσεπάθησε λοιπὸν ὅπως ἀναδείξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου του τὴν ἐπισημότητα τοσοῦτον ὡραίων σχέσεων, καὶ ἔπραξε μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ θαυμαστικοῦ σεβασμοῦ, ὥστε ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμά τι.

Ὁ ἱππότης ἀνεμνήσθη τότε ὅτι ὑπεσχέθη ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Κ. δὲ Νογαρὲτ, καὶ μετέβη εἰς τὸ μέγαρόν της.

Εὔκολον τῷ ἦν νὰ παρατηρήσῃ ὡς ἐκ τῆς σπουδῆς, ἣν ὑπέδειξαν οἱ ὑπηρέται, ἀκούσαντες τὸ ὄνομά του, ὅτι τὸ συμβὰν τῆς προλαβούσης νυκτὸς ἔφθασε μέχρι τῶν ὤτων τοῦ ἀντιθαλάμου. Χαριεστάτη τις παιδίσκη ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς ὁδηγὸς καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς ἐπέραστόν τι τιμόνιον.

Μετά τινα λεπτὰ, εἰσῆλθεν ἡ κόμησσα ἐν κομψῇ ἀτημελησίᾳ.

Ὁ Ῥαοὺλ ἠγέρθη καὶ ὑπεκλίνατο βαθέως.

« Τέλος πάντων ἦλθετε! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, διακρίνασα αὐτόν. Καθήσατε καὶ ὡς συνομιλήσωμεν. Ἤλθετε βεβαίως εἰς Παρισίους διὰ νὰ εὕρητε καμμίαν θέσιν· διότι δὲν ὑποθέτω νὰ ἤλθετε νὰ καταspαταλήσητε ἐν ἀκηδίᾳ τὰ εἰσοδήματά σας.

— Εἶναι ἀληθὲς, κυρία.

— Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν ἐζήτησα σήμερον ἀπὸ πρωΐας ἀκρόασιν παρὰ τῆς Κ. Δελφίνης, ἥτις ηὐδόκησε νὰ μὲ μηνύσῃ ὅτι θὰ μὲ ὑποδεχθῇ αὔριον ἐμὲ καὶ τὸν προστατευόμενόν μου.

— Εἶσθε πραγματικῶς πολὺ καλὴ, κυρία κόμησσα, καὶ σᾶς καθικετεύω . . .

— Ἀλήθεια, διέκοψεν ἡ Κ. δὲ Νογαρὲτ, ἡ μονομαχία σας ταύτης τῆς πρωΐας δὲν ἔσχε δυσαρέσους δι' ὑμᾶς συνεπείας, ὡς βλέπω.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἐκοινολόγησεν εἰς τὴν κόμησσαν περὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν τῷ ἀπηύθυνεν ὁ βαρῶνος δὲ Σαλιγνύ· ἔπειτα ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ κόμητος.

« Εἶναι πληγωμένος εἰς τὸν ὦμον, ἀλλ' ἡ πληγή του εἶναι ἀκίνδυνος, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα.

— Καὶ σεῖς, κυρία, συνήλθετε ἐντελῶς ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς νυκτὸς ταύτης;

— Χάρις εἰς ὑμᾶς, ἱππότα· θεία εὐδοκία ἐφθάσατε ἐγκαίρως· ἄνευ ὑμῶν, ὁ κόμης ἀπέθνησκε, καὶ ἐγὼ ἀπεγυμνούμην τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ἀξίας ἀδαμάντων μου, ἐδολοφονούμην ἴσως. . .

— Ἡ τύχη, κυρία, μὲ ἔφερε πλησίον ὑμῶν, ἐψέλ-

(1) Σύζυγος τοῦ διαδόχου τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου, ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον Dauphin.

λισεν ὁ Ῥαοὺλ, οὗτινος ἡ μετριοφροσύνη ὑπέρερεν ἐκ τῶν προσηκόντων εἰς τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ ἐπαίνων.

— Καὶ εἶναι ἡ τύχη ἐπίσης, τῆς ὁποίας τὸ γενναῖον ξῖφος μᾶς ἀπήλλαξε τῶν τεσσάρων ἐκείνων κακούργων; Ὦ! μάτην ἐξοδεύετε τοὺς λόγους σας, εἶσθε καὶ θὰ ἦσθε πάντοτε σωτὴρ δι' ἐμέ.

— Ἂν σᾶς πιστεύω, κυρία, εἶμαι ἄλλος Μιχαὴλ ἀρχάγγελος.

— Μὰ τὴν ζωήν μου! εἶπε μειδιῶσα ἡ κόμησσα, τὸν ὑπερτερεῖτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμόν· ἀντὶ ἑνὸς δαίμονος, κατετάρταρώσατε τέσσαρας.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἐσιώπησε καὶ ὑπέκυψεν, ἰδὼν ὅτι ἔπρεπεν ἐκὼν ἄκων νὰ ὑπομείνῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Κ. δὲ Νογαρέτ· ἀλλ' ἡ σιωπὴ καθίστατο δυσχερεστέρα, ὅθεν καὶ ἔσπευσε ν' ἀναλάβῃ τὸν λόγον.

« Κυρία, ἠρώτησε διὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν συνδιάλεξιν, μοὶ εἶναι ἄρά γε συγκεχωρημένον νὰ μάθω πῶς σᾶς συνέβη τὸ ἀπευκταῖον τῆς νυκτὸς ταύτης;

— Εἶναι ἀληθὲς, δὲν σᾶς τὸ εἶπον εἰσέτι.

— Καὶ δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὶ τὸ διηγηθῆτε εἰς τοὺς δρόμους κατὰ τὴν μίαν ὥραν τῆς πρωΐας, προσέθηκεν ὁ Ῥαοὺλ.

— Ἐπανηρχόμεθα ὁ κόμης καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ στρατάρχου, εἶπεν ἡ Κ. δὲ Νογαρέτ. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, ὡς γνωρίζετε· ἐγὼ ἤμην ἐντὸς τοῦ φορείου μου, ὁ δὲ κόμης ἐβάδιζε παρὰ τὴν θυρίδα, ὅτε ἓν τῶν ὑποκυφώνιων ἔσπασεν. Ἤμεθα τοσοῦτον πλησίον τοῦ μεγάρου, ὥστε ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας πεζοί. Δὲν συνῆλθον εἰσέτι ἐκ τοῦ τεναγμοῦ, ὃν ἠσθάνθην, καὶ μόλις ἐκάμομεν ἑκατοντάδα βημάτων, ὅτε προσεβλήθημεν ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ τῶν κακούργων ἐκείνων. Ἓν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ ὑπηρέται μου ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

— Οἱ ἄνανδροι! ἐκραύγασεν ὁ Ῥαοὺλ.

— Ὁ κόμης, προσβληθεὶς πρῶτος, ἐπληγώθη πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ ξιφουλκήσῃ, ἐπανέλαβεν ἡ Κ. δὲ Νογαρέτ· ἀλλ' ἐπέτυχε τέλος νὰ ξιφουλκήσῃ, καὶ προασπιζόμενος διὰ τοῦ σώματος, ἠμύνετο μετρίως κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων, ὅτε ἐφθάσατε ὑμεῖς πολὺ ἐγκαίρως δι' αὐτόν τε καὶ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ τώρα συλλογίζομαι καὶ ἐγώ . . . Πῶς γίνεται, ἐν ᾧ ἀνεχωρήσατε ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ στρατάρχου κατὰ τὴν ἑνδεκάτην, νὰ εὑρεθῆτε εἰς τὸν δρόμον μας τὴν πρώτην τῆς πρωΐας;

— Καὶ πάλιν ἡ τύχη εἶναι αἰτία τούτου, κυρία κόμησσα.

— Ἰδοὺ μία τύχη πολὺ ἐνησχολημένη, παρετήρησεν ἡ Κ. δὲ Νογαρέτ.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι αὐτὴ, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥαοὺλ, ἥτις ἀροῦ μὲ ἔκαμε νὰ περιπατῶ τυχαίως εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης, μὲ ἔκαμε νὰ ἐπανεύρω τὸν δρόμον μου εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς σωματοφύλακος μυθυσμένου κατὰ τὰ τρία τέταρτα, οὗτινος τὸ τάγμα διέμενεν εἰς Λοῦβρον, καὶ ὅστις μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγός.

— Τότε, συνεπέρανεν εὐθύμως ἡ κόμησσα, εὐλογημένη εἴη ἡ τύχη!»

Καὶ ὁ μὲν Ῥαοὺλ ἀπεσύρθη, μαγευθεὶς ἐκ τῶν δειγμάτων τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς κομήσσης, ἐκείνη δὲ, μείνασα μόνη ἐν τῷ τιμονίῳ της, ἦν σύννους καὶ σιωπηλή.

« Νέος, ὡραῖος, γενναῖος! . . . » ἐψιθύρισε.

## Η'. ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΙΑ ΕΙΣ ΕΠΕΡΑΣΤΟΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟ ΝΑ ΕΧΗ ΜΑΚΡΟΝ ΒΡΑΧΙΟΝΑ.

Ὁ Ἰβὼν δὲν εἶχεν ὅλως ἄδικον, ἐκθειάζων ὑπερμέτρως τὴν ἀξίαν τῶν πληροφοριῶν, ἃς παρὰ τοῦ Ἱερωνύμου ἔλαβεν, ἐπειδὴ ἡ κόμησσα ἐπέτυχεν ἤδη παρὰ τῆς Δελρίνης ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ὅτε ὁ Ῥαοὺλ ἐπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του ποία ἐπιτυχία ἔστεψε τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἐπίσκεψίν του, ὁ Ἰβὼν ἠσθάνθη χαρὰν, τοσοῦτον ζωηρὰν, ὥστε ἤρχισε νὰ χορεύῃ· ὁ Ῥαοὺλ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ παραφορὰ αὕτη γελοίας παντομίμης, καὶ ἀνεμνήσθη τότε ὁποῖα χλευαστικὰ μειδιάματα προύκάλεσε τὴν προτεραίαν παρὰ τῷ στρατάρχῃ ἡ ἀτημέλητος ἐνδυμασία, ἣν ἔφερεν. Ἠρώτησε τὸ ἱματιοφυλακίον του, καὶ παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχεν οὐδὲ ἓν ἔνδυμα, ἄξιον τῆς ἐπισήμου παρουσιάσεως, ἣν τῷ ἐπεφύλαττεν ἡ προστάτρια του· προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν Ἱερώνυμον, παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμεινέ ποτε ὁ πατήρ του, καὶ ὅστις ἕνεκα τούτου βαθύτατον ἔτρεφε σέβας πρὸς τὸν νέον εὐπατρίδην. Οὕτω, διὰ τῶν ἐνδείξεων τοῦ ξενοδόχου του, καὶ ἐπειδὴ ἐν Παρισίοις τὰ πάντα δυνατὰ εἰσι διὰ τοῦ ἀργυρίου, ὁ Ῥαοὺλ ἠδυνήθη νὰ ἐνδυθῇ, εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὕστερον, τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν, ἣν παρήγγειλε, καὶ ἐξεπλάγη καὶ ὁ ἴδιος διὰ τὴν μεταβολὴν, ἣν παρῆγεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του φόρεμα σχήματος καὶ ὑφάσματος καινοπρεπεστέρων.

Μόλις προσήγγιζε τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος, ἀλλ' αἱ βίαιαι γυμνάσεις, εἰς ἃς παρεδόθη ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἀνάπτυξιν καὶ ἰσχὺν, αἵτινες, μὴ ἀποκλείουσαι τὴν κομψότητα τῶν σχημάτων, κατέστησαν αὐτὸν ἄνδρα πρὸ τῆς ἡλικίας· μόνη ἡ μορφή του ἀπεκάλυπτε τὴν ὑπερβάλλουσαν νεότητά του, διότι μόλις διεκρίνετο ὁ ξανθὸς χνοῦς, ὁ ἀρξάμενος νὰ ἐπιστέρῃ τὸ χεῖλός του. Τὸ ῥαδινὸν καὶ εὔκαμπτον αὐτοῦ ἀνάστημα, τὰ στιβαρὰ μέλη του, λεπτοὺς ἔχοντα ἁρμοὺς καὶ ἀριστοκρατικὰ τὰ ἄκρα, ὑπεδείκνυον ῥώμην καὶ ἐπιδεξιότητα σπανίας.

Ἡ ὑπὸ δάσους κόμης ξανθῆς ἀρθόνου καὶ φύσει βοστρυχιζούσης κεκαλυμμένη κεφαλή του, ἡ λευκὴ καὶ διαφανὴς αὐτοῦ ἐπιδερμὶς, τὸ τέλειον ὠοειδὲς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἠδύναντο νὰ φανῶσιν ὀλίγον τι ἐκτεθηλυμμένα, ἐὰν οἱ μεγάλοι μέλανες καὶ πυρώδεις αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, ἐπιστερόμενοι ὑπὸ βλεφαρίδων μελαινῶν ἐπίσης, δὲν ἐδίδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἀναμφισβήτητον χαρακτῆρα ἀνδρικότητος καὶ γενναιότητος.

Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ ἦν ὑπερβαλλούσης εὐστροφίας καὶ ἀντενάκλα τὰ ὑφ' ὧν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ

κατείχετο αἰσθήματα. Τὰ βλέμματά του ἐναλλὰξ ἠδέα ἢ τρομερὰ, χαίροντα ἢ αὐστηρὰ, διεβίβαζον τὴν διάνοιάν του μᾶλλον τοῦ λόγου· ἦσαν, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἀλάνθαστον θερμόμετρον τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματός του· ἡ προήκης μὲν, ἀλλὰ λεπτοτάτη αὐτοῦ ῥὶς, τὸ φαιδρὸν καὶ κατέρυθρον αὐτοῦ στόμα κατήγγελλον τὸ πάθος· τὸ δὲ κάτω τοῦ προσώπου πρόμηκες ὀλίγον προὔδιδε ζωηρότητα καὶ ἀπόφασιν ἀκλόνητον.

Οἱ εὐρεῖς αὐτοῦ ὦμοι, τὸ πλατύ του στῆθος, τὸ λεπτὸν καὶ εὔορμον αὐτοῦ ἀνάστημα, τὸ χαριτόσχημον αὐτοῦ σκέλος, οὗ ἡ γλυπτικὴ ἤθελε φθονήσει τὴν χάριν καὶ τὴν ῥώμην, ὁ λεπτῶς ὑποδεδημένος αὐτοῦ ποὺς, ἀπεκάλυπτον τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ.

Ἔφερε μετὰ κομψότητος ἔνδυμα ἐκ φαιᾶς μετάξης μετὰ χαλυβδίνων κομβίων. Αἱ χειρίδες καὶ τὸ λωμόπτυγόν του, παρασκευασθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἱερωνύμου, ἦσαν κάλλιστα καὶ ὡραιότατα· τὰ τρίχαπτα ἦσαν πεποικιλμένα κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον, καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ῥαούλ.

Ὅτε παρουσιάσθη οὕτως ἐνδεδυμένος εἰς τῆς κομήσσης δὲ Νογαρὲτ, αὕτη ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν, ἡδέως πλήξασαν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νέου εὐπατρίδου.

« Ὦ! ἀλλὰ μετεμορφώθητε ἐντελῶς, ἱππότα! εἶπεν.

— Ἐπεθύμουν, κυρία, νὰ τιμήσω κατὰ τὸ δυνατόν μοι τὰς καλωσύνας σας, εἶπεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Τότε, ἱππότα, σᾶς συγχαίρω· διότι τῇ βοηθείᾳ τῆς φύσεως τὰς ὑπερέβητε.»

Ὁ Ῥαοὺλ τότε ἠρυθρίασε μεγάλως.

« Ἤδη, ἱππότα, ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα, θὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως εἰς τῆς Κ. Δελφίνης.»

Ἡ κόμησσα καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἀνέβησαν εἰς τὴν ἀναμένουσαν αὐτοὺς ἅμαξαν· οἱ ἵπποι ὥρμησαν ἀνυπομονοῦντες, καὶ τὸ ἔδαφος ἐσπινθηροβόλησε. Μετὰ 10 λεπτὰ ἔφθασαν.

Ἡ κόμησσα, ἅμα φανεῖσα εἰς τῆς Δελφίνης μετὰ τοῦ προστατευομένου αὐτῆς, εἰσήχθη ἀμέσως.

Ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸς ἑαυτὸν, οὐδεμίαν εἶχε συναίσθησιν τῆς ἀξίας του· ἐταράχθη λοιπὸν μεγάλως ἐκ τοῦ ἐρευνητικοῦ βλέμματος, ὅπερ ἔῤῥιψεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ Δελφίνη.

Ἡ ἔρευνα αὕτη ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως εὐνοϊκὴ πρὸς τὸν τρέμοντα ἱππότην, διότι ἡ Δελφίνη ἔῤῥιψεν ἐμφαντικὸν βλέμμα πρὸς τὴν κόμησσαν, καὶ ἐπιδοκιμαστικὸν ἀφῆκε ψιθυρισμόν.

Ἐὰν ὁ Ῥαοὺλ ἦν ἧττον ἐμπλεκτος, ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κόμησσα εἶχεν ἐρυθριάσει καὶ αὐτή.

« Οὗτος εἶναι, ἠρώτησεν ἡ Δελφίνη, ὁ σωτὴρ, περὶ οὗ μοὶ ὡμιλήσατε, φιλτάτη κόμησσα;

— Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ φανῆτε εὐγνώμων πρὸς τὴν ἐκδούλευσιν, ἣν ἔκαμε πρὸς ὑμᾶς ὁ εὐπατρίδης οὗτος;

— Εἶναι ἡ γλυκυτέρα μου ἐπιθυμία, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ ζωηρότητος, ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κ. δὲ Νογαρὲτ, προσέθηκε μετὰ σπουδῆς.

— Καλῶς! εἶπεν ἡ Δελφίνη μειδιῶσα, τί μᾶς μέλλει περὶ τοῦ κόμητος; Ἐγὼ σὲ μόνην θέλω νὰ ὑποχρεώσω, φιλτάτη μου.

— Ἡ Ὑψηλότης σας μὲ καθυποχρεοῖ, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα ὑποκλινομένη.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοὶ δίδητε μεταξύ μας τοὺς πομπώδεις τούτους τίτλους, δι' ὧν μὲ δολοφονοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Εἴμεθα ἀρχαῖαι φίλαι, Ἑλένη μου, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν τὸ ἐλησμονήσατε.

— Δύνασθέ ποτε νὰ τὸ ὑποθέσητε, κυρία!

— Καὶ ἤδη, ἂς ἴδωμεν, εὐπατρίδη μου, εἶπεν ἡ Δελφίνη, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ῥαοὺλ, τί δύναμαι νὰ κάμω δι' ὑμᾶς;

— Θέλω θεωρήσει μεγίστην τιμὴν μου ὅ,τι ἡ Ὑμ. Ὑψηλότης εὐδοκήσῃ νὰ πράξῃ διὰ τὸν ταπεινότερον τῶν θεραπόντων της.

— Συγχωρήσατε τὴν ἄγνοιάν μου, εἶπεν ἡ Δελφίνη, ἀλλ' εἶμαι ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας, καὶ δὲν γνωρίζω καλῶς τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Γαλλίας. Εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκετε;

— Ὀνομάζομαι Ῥαοὺλ δὲ Πενχοὲλ, καὶ ἀνήκω εἰς τὴν Βρετανικὴν ἀριστοκρατίαν.

— Καὶ ὁ πατήρ σας ἦτο στρατιωτικός;

— Μάλιστα· ἦτο συνταγματάρχης.

— Ἀναμφιβόλως λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε, ὡς αὐτὸς, νὰ ἐναγκαλισθῆτε τὸ στάδιον τῶν ὅπλων.

— Ἡ Ὑμ. Ὑψηλότης ἐμάντευσεν· εἶναι ὁ διακαέστερός μου πόθος.

— Καθ' ἃ μοὶ εἶπεν ἡ κόμησσα, εἴχετε τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ διὰ νὰ σᾶς εἰσάξῃ εἰς τὴν αὐλήν;

— Εἶναι ἀληθὲς, Ὑψηλοτάτη.

— Καὶ ὁ στρατάρχης σᾶς ὑπεδέχθη! . . .

— Ψυχρῶς· καὶ τοῦτο ἀληθές.

— Ἀλλὰ δὲν φοβεῖσθε μὴ τὸν δυσαρεστήσητε, παραδεχόμενος παρ' ἄλλης ὅ,τι ἐζητήσατε παρ. αὐτοῦ;

— Νομίζω, μὲ τὴν ἄδειαν τῆς Ὑμ. Ὑψηλότητος, ὅτι θὰ ὑποχρεώσω ἀπ' ἐναντίας τὸν στρατάρχην· καὶ θὰ προσθέσω εἰσέτι ὅτι δὲν φοβοῦμαι ποτὲ μὴ προσβάλω τὸν Κ. δὲ Βιλλεροᾶ, ἀποδεχόμενος καὶ ἐπικαλούμενος τὴν εὐμένειαν τῆς Κ. Δελφίνης.»

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ῥαοὺλ, ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ ὑπεκλίνατο.

« Ἀλλ' εἶναι ἐρασμιώτατος ὁ σωτήρ σας! » εἶπε βαιᾷ τῇ φωνῇ ἡ Δελφίνη πρὸς τὴν κόμησσαν. Εἶτα, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ῥαοὺλ,

« Ἐγέρθητε, ἱππότα, εἶπε· εἶμαι εὐδαίμων, δυναμένη νὰ χορηγήσω ἕνα χρηστὸν καὶ ἀφωσιωμένον εὐπατρίδην εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις ἔχει ἀνάγκην τοιούτων.»

Ἡ Δελφίνη διηυθύνθη τότε πρὸς ἐξαίσιόν τι ποικιλότευκτον γραφεῖον, εὑρισκόμενον ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ

ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ χάρτην ἐσφραγισμένον καὶ ὑπογεγραμμένον.

« Ἂς ἴδωμεν, εἶπε, τί εἶναι τοῦτο; Ἄ! εἶναι δίπλωμα, ὅπερ ὑπεσχέθην εἰς τὸν Κ. δὲ Βρισσάκ. Ἀλλὰ τί βλέπω; τὸ ὄνομα εἶναι ἄγραφον!..

— Καθικετεύω τὴν Ὑμ. Ὑψηλότητα νὰ μὴ λάβῃ τοσοῦτον κόπον δι' ἐμέ! εἶπε ταχέως ὁ Ῥαοὺλ. Δὲν θέλω νὰ καταλάβω τὴν θέσιν οὐδενός, καὶ θὰ κατελυπούμην...

— Καλά, εἶπεν εὐθύμως ἡ Δελφίνη, ὁ Κ. δὲ Βρισσὰκ ἔχει τὸν καιρὸν νὰ περιμείνῃ. Θὰ τῷ δώσω ἄλλο τι...

— Ἀλλά, Ὑψηλοτάτη...»

Ἡ Δελφίνη, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Ῥαοὺλ, ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ γραφείου της.

« Ὀνομάζεσθε ὁ ἱππότης Ῥαοὺλ δὲ Πενχοὲλ, δὲν εἶναι οὕτω;

— Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη.»

Χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ πλειότερόν τι, ἡ Δελφίνη ἔκυψεν εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἔλαβε μίαν γραφίδα, καὶ ἔγραψεν· ἔπειτα, τεινουσα εἰς τὸν Ῥαοὺλ τὸ δίπλωμα, ἐρ' οὗ ἐχάραξε τὸ ὄνομα τοῦ εὐπατρίδου,

« Ἄ! εἶπε· δὲν εἶναι τόσον καλλιγεγραμμένον, ὅσον τὰ ὑπὸ τῶν κυρίων ὑπουργῶν, ἀλλὰ, προσέθηκε μειδιῶσα, εἶναι ἀναγνώσιμον.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἀνεγίνωσκε παραφρονῶν τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ δίπλωμα.

« Ἰδοὺ λοιπὸν ὑμεῖς, ἀκουσίως σας, ὑπολοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων, εἶπεν ἡ Δελφίνη.

— Ἄ! Ὑψηλοτάτη...» εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, καταπαζόμενος τὰς χεῖράς της, διότι ἡ συγκίνησίς του τὸν ἐκώλυε νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἡ Δελφίνη διέκρινε τὴν κόμησσαν, ὅλως τρέμουσαν ὑπ' ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

« Ἐλθὲ νὰ μ' ἐναγκαλισθῇς, φίλη μου, τῇ εἶπε· καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι δούκισσα τῆς Βουργουνδίας, Δελφίνη ἡ βασίλισσα, ἡ Μαρία Ἀδελαὶς τῆς Σαβοΐας, οὐδέποτε θέλει λησμονήσει τὴν κόμησσαν δὲ Νογαρέτ.»

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ῥαοὺλ καὶ ἡ κόμησα ἐμελλον ν' ἀποσυρθῶσιν, ἡ Δελφίνη ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

« Ἱππότα, εἶπεν, ἀφετέ με νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὸν γενναῖον τρόπον, δι' οὗ κατεκτήσατε τὴν φιλίαν τῆς κομήσσης· εἰς αὐτὴν μόνην ὀφείλετε τὸ δίπλωμα τοῦτο. Ὅσον δι' ἐμέ, ἐννοῶ νὰ ἀνταμείψω ὅπως θέλω τὴν πρὸς αὐτὴν ἐκδούλευσίν σας. Ἰδοὺ ἓν βαλάντιον τριακοσίων Λουδοβικείων, τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε διὰ νὰ παραδεχθῆτε.»

Καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ὁ Ῥαοὺλ ἐδίσταζε,

« Τὸ ἀπαιτῶ, ἐπανέλαβεν. Ἐπιθυμῶ ὥστε εἷς ἀξιωματικὸς τῶν σωματοφυλάκων, ὀνομασθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, νὰ ἦναι καλῶς ἐξωπλισμένος. Ἄλλως τε, εἷς εὐπατρίδης δύναται νὰ παραδεχθῇ τὰ πάντα ὑπὸ τῆς ἡγεμονίδος του. Ἐμπρὸς λοιπόν! καὶ καλὴν ἐντάμωσιν!»

Ὁ Ῥαοὺλ ἀπεμακρύνθη, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς κομήσσης· ἐλπιζετο ὡς οἰνοβαρὴς, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρώττει· ἀνέβη εἰς τὴν ἅμαξαν μετὰ τῆς Κ. δὲ Νογαρέτ, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐναρθρώσῃ λέξιν. Ὁ ἀὴρ καὶ ἡ ταχύτης τοῦ δρόμου του τῷ ἀπέδωκαν ὀλίγον τὴν ἀταραξίαν του, ἐν ᾧ τὸ βαλάντιον καὶ τὸ δίπλωμα, τὰ ὁποῖα ἐκράτει εἰσέτι, τῷ ἀνεμίμνησκον τὴν εὐτυχῆ πραγματικότητα.

— Ἄ! κυρία, ἠδυνήθη τέλος νὰ εἴπῃ, πῶς θὰ δυνηθῶ ποτε νὰ ἀποτίσω πρὸς ὑμᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Ἀστειεύεσθε, ἱππότα. Λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ σίζυγός μου καὶ ἐγὼ σᾶς ὀφείλομεν τὴν ζωήν; Ἡμεῖς ἀπ' ἐναντίας εἴμεθα ὀφειλέται σας.

— Οὐχί, κυρία· μάτην προσπαθεῖτε νὰ κολακεύσητε τὴν ἀδρότητά μου, δὲν θὰ γίνω ποτὲ συνένοχος τῆς μετριόφρονος αὐταπαρνήσεώς σας. Διαθέσατέ με λοιπὸν ὡς αἰχμάλωτον, διότι μ' ἐδεσμεύσατε διὰ δεσμῶν αἰωνίου εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅλον μου τὸ αἷμα σᾶς ἀνήκει.

Οἱ ἵπποι διέτρεχον ταχέως τὴν ὁδὸν, καὶ ἡ ἅμαξα τῆς κομήσσης ἐστάθη αἴφνης ἐνώπιον τοῦ μεγάρου Νογαρέτ.

Ὁ Ῥαοὺλ ἀπεσύρθη εὐλαβῶς.

« Ἱππότα, εἶπεν ἡ κόμησσα, ἀποχωριζομένη αὐτοῦ, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λησμονήσητε τὴν ὁδὸν τοῦ μεγάρου τούτου, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑμέτερον.

— Ἡ καρδία μου θὰ μοὶ ἀναμιμνήσκῃ τοῦτο, κυρία,» ἀπήντησεν ὁ Ῥαοὺλ, χαιρετῶν φιλοφρόνως.

## Θ'. ΜΟΝΗ.

Ὀκτὼ μῆνες διῆλθον ἄνευ συμβεβηκότος.

Ἐν ᾧ ὁ Ῥαοὺλ εὐδοκίμει εἰς Παρισίους ἅμα τῇ ἀρίξει του, διὰ τρόπου ταχέος τε ἅμα καὶ ἀπροσδοκήτου, ἡ Μάρθα εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν ἐν Ἁγίῳ Σεβαστιανῷ μικρὰν αὐτῆς ἔπαυλιν, καὶ ἤρχισε τὸν μονήρη βίον, εἰς ὃν προωρίσθη ὀλεθρίως ἀπὸ τοῦ θανάτου τῶν προστατῶν αὐτῆς.

Ἀποχωροῦσα τοῦ πύργου, βαθεῖαν ἠσθάνθη λύπην· εἶπε μακρὸν ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην, ἥτις τῇ ἦτον οἰκεία, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ὅπως ἐπανέρχηται ἐκεῖ διὰ νὰ ῥεμβάζῃ συνεχῶς. Τῷ ὄντι, καίτοι ἡ πρώτη αὐτῆς νηπιότης δὲν διῆλθεν ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ κήπῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἠμαυρωμένων ἐκείνων τοίχων, μαρτυρούντων εἰσέτι τὴν ἀρχαίαν αἴγλην τῶν Πενχοὲλ, ἡ Μάρθα ἐν τούτοις ἐφαντάζετο ὅτι κατώκησε πάντοτε ἐκεῖ· αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξηλείφθησαν, ἀπολειπούσαι μόλις αὐτῇ ἀορίστους ἀναμνήσεις, ἐνῷ ἐπέζων εἰς τὸ ναυάγιον τοῦτο πάντοτε αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἀγαθότητος τῆς θετῆς αὐτῆς μητρός.

Ἰδοὺ διατί, μακρυνομένη ἀπὸ τοῦ πύργου ἐν σιωπῇ καὶ συννοίᾳ, πολλάκις ἐπανέστρεψε τὴν κεφαλὴν, θεωροῦσα τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην σκιαγραφίαν, ἥτις διεγράφετο ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ· ἰδοὺ διατὶ τὸ στῆθος αὐτῆς ἐπιέζετο, καὶ συχνοὶ στενεγμοὶ διέφευγον ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ μελαγχολία αὕτη, ἥτις πρωΐμως κατέλαβεν αὐτὴν, ἐδιπλασιάσθη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγ-

καταστάσεώς της εἰς Ἅγιον Σεβαστιανόν. Ἡ γραῖα Βριγίττα προσεπάθησε νὰ τῇ καταδείξῃ, διὰ μερίμνης καὶ ἐπιμελείας μητρικῆς, ὅτι ἦν ἀσπαστὴ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκείνῃ, ἐν ᾗ ὁ βίος της θὰ διήρχετο τοῦ λοιποῦ· ἀλλ' ἡ Μάρθα ἠσθάνθη τρόμον διὰ τὸ κενὸν, ὅπερ ἐγένετο περὶ αὐτὴν, καὶ διὰ τὴν ἐρημίαν, εἰς ἣν κατεδικάσθη δεκαεπταετὴς μόλις.

Ἐνίοτε ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥαοὺλ τῇ ἐπεραίνετο, διασκεδάζουσα τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, εἰς ἣν ἀκουσίως ὑπεχώρει· ἀλλὰ καὶ τότε ἐστέναζε δειλήμων καὶ ἐγκαταλελειμμένη. Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Ῥαοὺλ θὰ τὴν ἐλησμόνει ἀναμφιβόλως ἐν μέσῳ τῶν παντοειδῶν ἡδονῶν, ἃς οἱ Παρίσιοι προσφέρουσιν εἰς τὴν νεότητα, καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐκυρίευε τὸ πνεῦμά της, ἐπιμονωτέρα καὶ ἀλγεινοτέρα ὁσημέραι ἀποβαίνουσα, ὅτε ἐπιστολὴ τοῦ παιδικοῦ της φίλου τῇ εἰδοποίησε διὰ τίνος παραδόξου τρόπου κατέκτησεν ἐξ ἐφόδου τὸ δίπλωμα ὑπολοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων.

« Ταύτην τὴν φορὰν, εἶπεν ἡ Μάρθα, ἀλγεινῶς στοναχίζουσα, δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω πλέον!»

Ὁ ἔρως ἀρά γε ἢ ἡ φιλία προύκαλει τοὺς παλμοὺς ἐκείνους ἐν τῇ καρδίᾳ της; Τὸ ἠγνόει καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, ἡ μᾶλλον δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὴν, ὅτε τῇ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην τὸ ἄλγος, ὅπερ ἠσθάνθη τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Ῥαοὺλ ἔφυγε. Πολλάκις, ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου ἐκείνης στιγμῆς, τύχετο ἀκουσίως ὅπως ὁ θετὸς αὐτῆς ἀδελφὸς μὴ ἐπιτύχῃ εἰς Παρισίους· διότι τότε θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον, διὰ νὰ ζήσῃ τὸν ἐλεύθερον καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον βίον, ὃν ποτε διήγαγον ὁμοῦ. Ὅτε ἡ ἐγωϊστικὴ ἐκείνη σκέψις διήρχετο τοῦ πνεύματός της, ἡ Μάρθα ἠρυθρία, καὶ ἐθεώρει περὶ ἑαυτὴν, ὡς εἰ ἐροβεῖτο μὴ ἀδιάκριτός τις μάρτυς μαντεύσῃ ὅ,τι συνέβαινεν ἐν αὐτῇ.

Ἀλλ' ἂν ἡ Μάρθα τὴν ἐλαχίστην εἶχε πεῖραν τῶν τῆς καρδίας, θὰ ἠννόει ὅτι τὸ κυριεῦον αὐτὴν αἴσθημα δὲν ἦτο ἡ φιλία, ἀλλ' ὁ ἔρως, καὶ ἤθελεν ὁμολογήσει ἑαυτῇ ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ μονώσει αὐτῆς ἐπόθει μᾶλλον, ἦν ἡ παρουσία τοῦ Ῥαούλ.

Ἐν τούτοις, οὐδόλως ἐπεθύμει ὥστε νὰ μάθῃ ὁ Ῥαοὺλ τί ἠσθάνετο· καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἑκάστην τῶν ἐπιστολῶν της τῷ ἐποίει ἐπαγωγὸν πίνακα τῆς ἠρέμου εὐδαιμονίας, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ὁποίας διήρχετο ἡ ζωή του.

Διὰ ν' ἀποδιώξῃ τὰς ἀλγεινὰς ἐκείνας ἰδέας, αἵτινες τὴν πολιώρκουν, διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐπιδρομικὴν ἐκείνην μελαγχολίαν, εἰς ἣν ὑπέκυπτεν, ἡ Μάρθα ἀπεφάσισε ν' ἀναπτύξῃ ἅπασαν τὴν ἐνεργητικότητα, ἧς ἦτον ἀξία. Ἠθέλησε νὰ ἐπαγρυπνῇ προσωπικῶς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐπαύλεώς της, τελευταίου ῥάκους περιουσίας ἀφανισθείσης, καὶ ἐξεπλήρωσε τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον μετ' ἰσχυρᾶς βουλήσεως καὶ ἀκενώτου νοημοσύνης.

Ἁπλῆ οὖσα εἰς τὰς ὀρέξεις της, εὗρε μέσον, μ' ὅλους τοὺς εὐτελεῖς αὐτῆς πόρους, νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθὸν εἰς τὰ σμικρὰ ὅρια τοῦ χωρίου, ὅπερ κατῴκει. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν μόλις ἐγκατεστάθη ἐκεῖ, καὶ ἤδη τὸ ὄνομά της ἦν σεβαστὸν καὶ εὐλογεῖτο ἐν τῷ μυχῷ τῶν ἀθλίων ἐκείνων καλυβῶν, τὰς ὁποίας ἡ εὐεργετικὴ αὐτῆς χεὶρ ἐπεσκέφθη, τὰς ὁποίας τὸ ἀγγελικόν της μειδίαμα ἐφώτισε δι' ἀκτῖνος ἐλπίδος.

Ἡ Μάρθα, ὡς εἴπομεν, ἀπεγυμνώθη ὑπὸ γονέων ἀπλήστων τῆς περιουσίας, ἣν ἔμελλε νὰ κατέχῃ· ὁ πατήρ της ἀφῆκε χρέη τινὰ· ἀπετάθη φυσικῶς εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἐφ' ὧν ἐνόμισεν ὅτι ὀφείλει νὰ ἐπερεισθῇ, εἰς τρόπον ὥστε ὅτε ἀπέθανε, καὶ οἱ ἔκφυλοι αὐτοῦ συγγενεῖς ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβῶνται, εἰ μὴ ἓν ἀνήλικον παιδίον, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς περιουσίας, ἣν ἔμελλε νὰ κληρονομήσῃ, καὶ διεμοιράσθησαν ταῦτα ἀναιδῶς. Διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ ἐγεννήθη, ἡ Μάρθα, ἣν μόνη ἡ Βριγίττα δὲν ἐγκατέλειψε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, κατέφυγεν εἰς Ἅγιον Σεβαστιανόν, ὅθεν ἔλαβεν αὐτὴν ἡ ἀγαθότης τῆς Κ. δὲ Πενχοέλ. Αὕτη δὲ παρενεβλήθη τότε μεταξὺ τῆς ὀρφανῆς καὶ τῆς οἰκογενείας της, καὶ χάρις αὐτῇ συνήνεσαν ν' ἀρήσωσιν εἰς τὴν Μάρθαν τὴν ἔπαυλιν ταύτην, ἣν ἄνευ αὐτῆς ἔμελλον νὰ τῇ ἀποστερήσωσιν.

Ἀλλ' ὅτε ἀπέθανον οἱ προστάται τῆς Μάρθας τοσοῦτον ταχέως ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅτε ὁ Ῥαοὺλ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἡ πλεονεξία τῆς ἁπλήστου ταύτης οἰκογενείας διηγέρθη. Δὲν ἀφῆκαν εἰς τὴν νεάνιδα, εἰ μὴ καλύβην τινὰ καὶ τινα πλέθρα γῆς, σήμερον δὲ τὴν ἔβλεπον δέσποιναν κομψοτάτης οἰκίας καὶ ὑποστατικοῦ, πολὺ αὐξηθέντος ἀπὸ δέκα ἐτῶν, διὰ τῶν φροντίδων τῆς Κ. δὲ Πενχοέλ. Ἔμενε λοιπὸν νὰ κυριεύσῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄπαυλον, χωρὶς νὰ φροντίσῃ πλειότερον περὶ τοῦ τί θ' ἀπεγίνετο ἡ πτωχὴ ὀρφανή.

Οὕτως, ὡραίαν τινὰ ἡμέραν, εἷς συμβολαιογράφος τῆς Νάντης ἔπεσεν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἐρημίας, ἧς ἀπήλαυεν ἡ Μάρθα.

Εὐκόλως δύναται νὰ μαντευθῇ πόσον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ ταβελλίων, χωρὶς νὰ ἐπασχολήθῃ περὶ τῆς ἐκπλήξεως τῆς νεάνιδος, ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν ἐρευνητικὸν βλέμμα, ὅπερ ἐφαίνετο ἐκτιμῶν ἐκ προοιμίων τὰ ἔπιπλα, τὰ κοσμοῦντα τὸν θάλαμον. Τοιαῦτα καθαριότης ὑπῆρχεν ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ τὰ ἔπιπλα ταῦτα διετηροῦντο μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος ἐξέφρασε διὰ κινήσεως ἔκπληξιν πραγματογνώμονος.

« Δεσποσύνη, εἶπεν ἀντιποιητικῶς, εἶμεθα μόνοι;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, ἣν ὁ μέλας οὗτος ἀνὴρ ἐτρόμαζεν, καί τοι δὲν ἐγνώριζε τίς ἦτο.

— Δεσποσύνη, ἐπανέλαβε, καθήμενος ἐλευθέρως, εἶμαι βασιλικὸς συμβολαιογράφος εἰς Νάντην.»

Ἡ Μάρθα ὑπεκλίνατο, καὶ ἐποίησε νεῦμα, ὅπερ ἐξέφραζε σαφῶς : «Δὲν σᾶς ἐννοῶ.»

« Δὲν ἀγνοεῖτε, δεσποσύνη, ὅτι ὁ κύριος πατήρ σας, ἀποθνήσκων, ἄφηκε μερικὰ χρέη. . .

— Τὸ ἤκουσα νὰ λέγηται, τῷ ὄντι, ὑπὸ τῆς Κ.

δὲ Πενχοὲλ, ἀλλὰ μοὶ εἶπεν ἐπίσης ὅτι πολὺ ἀκριβὰ τὰ ἐπληρώθησαν ὑπ' ἐμοῦ.

— Ἴσως, εἶπε μετὰ βηχὸς ὁ νομικός. Ἐν τούτοις, ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρέη δὲν ἐπληρώθησαν εἰσέτι.

— Εἶναι ἀδύνατον!

— Ἐν τούτοις, εἶναι ἀληθές.

— Ἀλλ' ἡ Κ. δὲ Πενχοὲλ μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι ἠδυνάμην ν' ἀπολαύω ἐν εἰρήνῃ ἐκείνου, ὅπερ ηὐδόκησε νὰμὲ ἀφήσῃ ἡ οἰκογένειά μου, καὶ ὅτι δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθῶ οὐδεμίαν ἀπαίτησιν.

— Τὸ αἴτιον εἶναι διότι ἡ Κ. δὲ Πενχοὲλ ἠγνόει βεβαίως τὴν ἔκτασιν τῶν ὑποχρεώσεων, ὅσας ἔλαβεν ὁ μακαρίτης πατήρ σας, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Τέλος πάντων, ἐξηγήθητε, εἶπεν ἡ Μάρθα μετά τινος πικρίας.

— Εἶμαι σήμερον ἐπιτετραμμένος ὑπό τινος τῶν πελατῶν μου, τοῦ Κ. δὲ Λεραδὲκ, τοῦ ἐξαδέλφου σας, ν' ἀπαιτήσω παρ' ὑμῶν ποσότητα εἰκοσακισχιλίων λιτρῶν, δανεισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὸν ὑμέτερον.

— Πρὸ πόσου καιροῦ;

— Πρὸ δεκαπενταετίας περίπου. Καὶ παρατηρήσατε, ἐπέμεινε λέγων ὁ ταβελλίων, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖ οὐδένα τόκον.

— Ἀλλ' ἡ ποσότης αὕτη πρέπει νὰ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου πρὸ τοῦ θανάτου του.

— Δὲν εἶναι πιθανὸν, δεσποσύνη, διότι τὸ ὁμόλογον, ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ, εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πελάτου μου. Καὶ ἐκτὸς ἂν ἔχητε ἐξοφλητικὸν ἴσης ποσότητος, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἐποχῆς μεταγενεστέρας . . εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, θεωρῶν τὴν Μάρθαν διὰ τῆς γωνίας τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Οὐχὶ, κύριε οὐχί. Οὐδὲν τοιοῦτον ἔχω, εἶπεν ἡ Μάρθα ἐν παραφορᾷ.

— Τότε, δεσποσύνη, ἐπανέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος, ὡς ἀνακουφισθεὶς ἀπὸ μεγάλου φόβου, θὰ θελήσητε νὰ μοὶ εἴπητε κατὰ ποίαν ἐποχὴν σκοπεύετε νὰ μὲ πληρώσητε τὴν ποσότητα ταύτην, τῆς ὁποίας τὸν τίτλον ἔχω ἐπ' ἐμοῦ.

— Ἀλλ' ὄχι, κύριε, τὸ γνωρίζετε καλῶς.

— Τὸ ἀγνοῶ, δεσποσύνη.

— Ἀλλ' ὁ Κ. δὲ Λεραδὲκ τὸ γνωρίζει αὐτός.

— Δὲν μοὶ τὸ εἶπε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχετε ἐκεῖνο τὸ ἐξοφλητικόν. . .

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ θὰ τὸ ζητήσω, θὰ ἴδω.

— Εἰς τρόπον ὥστε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄνθρωπός μας δίὔρους μελιτώδους, ἐὰν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ σήμερον δὲν μοὶ παρουσιάσητε ἢ τὸ ἐξοφλητικὸν ἢ τὴν ποσότητα, θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐνεργήσω κατὰ τὰς διαταγὰς, ἃς μοὶ ἔδωκεν ὁ πελάτης μου.»

Ὁ συμβολαιογράφος ἠγέρθη, καὶ ἀπεχαιρέτησεν ὑποκλινόμενος μεθ' ὑποκριτικοῦ σεβασμοῦ.

Τοῦτο ἦν καίριον τραῦμα διὰ τὴν Μάρθαν.

Δὲν εἶχεν ἐννοήσει τὸ πρῶτον ὅτι ὁ ταβελλίων δὲν ἦλθε παρ' αὐτῇ, εἰ μὴ διὰ νὰ τὴν σπουδάσῃ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχεν εἰς χεῖρας τὴν ἐξόφλησιν τῆς ποσότητος, ἣν ἀπῄτει. Μόλις μετὰ πολλὰς σκέψεις ἐννόησε τὰς παχυλὰς λεπτότητας τοῦ νομικοῦ. Ἐφυλλολόγησεν ἓν πρὸς ἓν ὅλα τὰ ἔγγραφα, ἃ τῇ παρέδωκεν ἡ Κ. δὲ Πενχοὲλ, ἀλλ' οὐδὲν εὗρεν.

Ἐσκέφθη τότε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν, ἣν τῇ ὑπεσχέθη ὁ Ῥαοὺλ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησεν εἰσέτι νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἱππότου, καὶ ἐνόμισεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπιφυλάξῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον διὰ περιστάσεις, μᾶλλον κατεπειγούσας.

## Ἱ. ΕΝΩ Η ΜΑΡΘΑ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΕΝΑ ΕΞΑΔΕΛΦΟΝ.

Δεκαπέντε ἡμέραι παρῆλθον, καὶ ἡ Μάρθα οὐδὲν ἤκουσεν οὐδὲ περὶ συμβολαιογράφου, οὐδὲ περὶ ἐξαδέλφου, οὐδὲ περὶ χρέους· ἤρχισε λοιπὸν νὰ ἡσυχάζῃ, ὅτε πρωΐαν τινὰ ἀφίππευσεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας αὐτῆς εὐπατρίδης, ἀκολουθούμενος ὑφ' ἑνὸς θεράποντος.

Τοῦτο προὐξένησε μεγίστην συγκίνησιν εἰς Ἅγιον Σεβαστιανόν· ἕκαστος ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τοὺς δύο ἐκείνους μεγάλους ἵππους, οὓς ὁ ὑπηρέτης περιδιάβαζε, καὶ νὰ μάθῃ εἰς ποῖον ἀνῆκον.

Συγχρόνως ὁ εὐπατρίδης εἰσῆλθεν οἰκείως εἰς τὸ μέγα δωμάτιον τοῦ κατωγαίου, τὸ χρησιμεῦον ὡς θάλαμος τῆς Βριγίττης, καὶ ἐζήτησε τὴν δεσποσύνην Μάρθαν δὲ Κορδονέν.

Ἡ Μάρθα διέμενεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπερ ἀπήρτιζε τιμάριον αὐτῆς διαίτημα· ἡ Βριγίττα ἔσπευσε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν δεσποσύνην αὐτῆς, ἀλλὰ μεταβαίνουσα δὲν ἔπαυσε θεωροῦσα τὸν ξένον τοῦτον μετὰ περιεργείας, ἵνα μὴ εἴπωμεν μετὰ δυσπιστίας.

Ὡς πρὸς τοῦτον δὲ, ἑστάθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, καὶ μηδόλως φροντίζων διὰ τὴν περιέργειαν, ἥς ἦν τὸ ἀντικείμενον, ἤρχισεν ἀκηδῶς καὶ πρὸς διασκέδασιν νὰ συρίζῃ θρησκευτικόν τινα σκοπόν.

Μετ' ὀλίγον, βῆμα βραχὺ καὶ εὔρυθμον ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ξυλίνης κλίμακος· ἦν ἡ Βριγίττα, ἐρχομένη ἵν' ἀναγγείλῃ εἰς τὸνξένον, ὅτι ἡ δεσποσύνη δὲ Κροδιὲν ἔμελλε νὰ καταβῇ.

Οὗτος ἐξηκολούθησε συρίζων εἰρωνικῶς τὸν σκοπὸν, ὃν ἤρχισε.

Μετά τινα λεπτὰ, ἡ κλίμαξ ἔτριζεν ἐκ νέου. ἀδιακρίτως ταύτην τὴν φοράν, καὶ ἡ Μάρθα εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ εὐπατρίδου.

Ἡ ἔκφρασις τῶν δύο φυσιογνωμιῶν ἦν ἀρκετὰ περίεργος πρὸς ἔρευναν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν· ἡ μὲν τῆς Μάρθας ἐξέφραζε σαφῶς: «Τί μὲ θέλετε; δὲν σᾶς γνωρίζω.» ἡ δὲ τοῦ ξένου, ἐγκεχαραγμένη ἅμα δὶ ἐκπλήξεως, αὐθάδους περιεργείας καὶ θαυμασμοῦ, ἐφαίνετο λέγουσα: «Δὲν μὲ ἠπάτησαν· εἶναι πραγματικῶς ὡραία νεάνις!»

Τέλος ἡ Μάρθα διέκοψε τὴν ὀχληρὰν ταύτην σιωπὴν, καὶ προσέφερε μίαν ἕδραν εἰς τὸν εὐπατρίδην, ὅστις ἀρέσως ἐκλονίσθη.

« Δεσποσύνη, ἤρξατο λέγων τέλος, διότι ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸς, εἴμεθα μόνοι ;»

Εἶδε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Βριγίττα ἐκάθητο εἰς τὸν μυχὸν τοῦ θαλάμου, ἐνασχολουμένη νὰ πλέκῃ ἐν σιωπῇ.

« Βριγίττα! εἶπεν ἡ Μάρθα, ὕπαγε νὰ διευθετήσῃς τὸν θάλαμόν μου, σὲ παρακαλῶ.»

Ἡ Βριγίττα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ῥίψασα τελευταῖον βλέμμα ὀργῆς ἐπὶ τοῦ ξένου.

Ἡ Μάρθα ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν μετὰ τοιαύτης ἐκφράσεως, ὥστε οὗτος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χρονοτριβήσῃ· ὁ εὐπατρίδης εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ νὰ ἐξηγηθῇ ἢ ν' ἀποσυρθῇ.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, δὲν ἐσκέπτετο ποσῶς ν' ἀποσυρθῇ, διότι, ἀποτεινόμενος ἀμέσως πρὸς τὴν Μάρθαν,

« Φιλτάτη μοι κόρη, εἶπε, καλὸν εἶναι νὰ γνωρίσητε κατὰ πρῶτον εἰς ποῖον ὁμιλεῖτε, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐνασχοληθῶμεν διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις μὲ φέρει. Ὀνομάζομαι ὁ βαρόνος Ἀρθοῦρος δὲ Λεραδὲκ, ἐξάδελφός σας.»

Ἡ Μάρθα ἠννόησεν ὅτι προὔκειτο περὶ τῶν εἰκοσακισχιλίων λιτρῶν, ἃς ἀπῄτει ὁ συμβολαιογράφος· πλέον παρά ποτε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἀνωφελῶς καὶ νὰ περιμείνῃ· τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἔκπληξιν, ἣν προκατειλημμένη. Οὕτω λοιπὸν, ὅτε ὁ προσηλής της ἐξάδελφος τῇ ἀπήγγειλε τοὺς τίτλους, ὀνόματα, καὶ ἐπωνυμιά του, ἠρκέσθη νὰ τὸν χαιρετήσῃ ὑποκλινῶς.

« Ἤλθον, ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος, διότι ἐσκέφθην ὅτι εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἦτο καλλίτερον καὶ δὶ ὑμᾶς καὶ δὶ ἐμὲ νὰ συνεννοηθῶμεν ἀπ' εὐθείας, ἢ διὰ τῆς πολλάκις ἀλγεινῆς μεσολαβήσεως νομικοῦ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐξάδελφέ μου, εἶπε ψυχρῶς ἡ νεάνις.

— Ὁ πατήρ σας, φιλτάτη μου Μάρθα, ἦτον ὀλίγον ἄσωτος· σᾶς παρατηρῶ δὲ ὅτι ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Κ. δὲ Λεραδὲκ, διότι, τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἐγνώρισα τὸν ὑποκόμητα δὲ Κορδουέν. Ἐν τούτοις, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἐν Παρισίοις διαμονή του, τὸ πολυδάπανον τῆς οἰκίας του, τὸν παρέσυραν εἰς ὑπερβολικὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἀκολούθως ἐδέησε νὰ πληρώσῃ· τότε ἀπετάθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του, καὶ γνωρίζετε ὅτι ἡ οἰκογένειά του δὲν τῷ ἀπεποιήθη οὐδέν . . .

— Ὦ! διέκοψεν ἡ Μάρθα, γνωρίζω πῶς ἐφέρθη ἡ οἰκογένεια τοῦ πατρός μου. Μοὶ τὸ εἶπον.»

Ὁ βαρόνος ἠννόησε κάλλιστα τὴν λεπτὴν εἰρωνείαν, ἥτις ὑπελάνθανεν ὑπὸ τὴν ἀπάντησιν τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἀποδείξῃ.

« Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρόνος, ὁ πατήρ σας ἀπετάθη εἰς τὸν ἐμὸν, καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ καταγωγὴ τοῦ χρέους ἐκείνου τῶν εἰκοσακισχιλίων λιτρῶν, ἃς ἀπῄτει παρ' ὑμῶν ὁ συμβολαιογράφος μου.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἐξάδελφέ μου, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Μάρθα, καὶ ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης τὰς ἀπειλὰς ἐκείνου . . . τοῦ κυρίου.

— Τῷ ὄντι! εἶπεν ὁ βαρόνος, προσποιούμενος ἔκπληξιν, σᾶς ἠπείλησε!

— Τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά.

— Διόλου σᾶς βεβαιῶ. Πῶς ἐτόλμησεν ὁ αἰσχρὸς!

— Εἶπε μάλιστα ὅτι ἐνήργει «κατὰ τὰς ὁδηγίας, ἃς ἔλαβε παρὰ τοῦ πελάτου του.» Σᾶς λέγω αὐτολεξεὶ τοὺς λόγους του.

— Ἄ! τὸν ἄτιμον! θὰ τὸν μεταχειρισθῶ ὡς τοῦ πρέπει !» εἶπεν ὁ βαρόνος, προσποιούμενος κάλλιστα ὀργὴν καὶ θυμόν. Ἀπαγγέλλων τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ταχέως, ὡς ἄνθρωπος δυσκόλως συνέχων τὴν ἀγανάκτησίν του.

Ἡ Μάρθα συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα.

« Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐξάδελφέ μου, εἶπε, τί μὲ θέλετε;

— Πῶς! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι, καίτοι ἐρχόμενος νὰ σᾶς ἀναμνήσω τὸ χρέος τοῦτο ἐγὼ αὐτὸς, ἤθελον, τοὐναντίον, νὰ σᾶς εἴπω νὰ μὴ ταράττησθε, καὶ νὰ λάβητε ὅσον καιρὸν θέλετε!

— Τί! τῷ ὄντι, ἐξάδελφέ μου . . αὐτὸ ἠθέλατε νὰ μὲ εἴπητε;

— Βέβαια! τί ἄλλο; καλή μου Μάρθα;

— Καὶ ἦλθετε ἐκ Νάντης εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν ἐπίτηδες δὶ αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα, ἀναλαμβάνουσα ἐμπιστοσύνην.

— Βεβαίως. Καὶ εἴδετε τί καλὰ ἔκαμα; Λύτὸς ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις σᾶς ἠπείλει!

— Ἀκούσατε, ἐξάδελφέ μου. Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἡ ποσότης αὕτη ἐπληρώθη· ἀλλὰ τόσον μισῶ τὰς δίκας, καὶ ἐπιθυμῶ ὅπως ἡ μνήμη τοῦ πατρός μου μὴ πάθῃ οὐδεμίαν προσβολὴν, ὥστε εἶμαι ὅλως ἑτοίμη, ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐξοφλητικοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπανεύρω, νὰ σᾶς δώσω ἤδη ἀπὸ σήμερον μίαν πληρωμὴν εἰς λογαριασμὸν ἐκ δισχιλίων λιτρῶν, τὰς ὁποίας ἔχω ἐκεῖ . . .

— Ἀστειεύεσθε, Μάρθα! Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω χρήματα ἀπὸ ὑμᾶς τὴν πρώτην φοράν, ὁποῦ ἦλθον ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος.

— Ἐν τούτοις, οὐδὲν φυσικώτερον. Ἄνευ τούτου, διατὶ θὰ ἤλθετε ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα ἀφελῶς.

— Καὶ ἐὰν σᾶς ἔλεγον ὅτι ἦλθον διὰ τοὺς ὡραίους σας ὀφθαλμοὺς, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη!

— Δὲν θὰ σᾶς ἐπίστευον, ἀπεκρίθη ἡ νεανις, μειδιῶσα.

— Καὶ θὰ εἶχες ἄδικον, φιλτάτη μου!» ἐστέναξεν ὁ βαρόνος, ἐγειρόμενος διὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ.

Καὶ δὲν ἐκρινεν εὔλογον διὰ ταύτην τὴν φορὰν νὰ προβῇ περαιτέρω· ἐννόησεν ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ ἐκπεπληγμένου ὕφους τῆς νεάνιδος, ὅτι ἡ συνδιαλεξις δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὸ διὰ πασῶν, ὅπου τὴν ἀνεβίβασεν.

Ἔνευσεν εἰς τὸν θεράποντά του νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἐπειδὴ ἡ Μάρθα τὸν ὡδήγει μέχρι τῆς θύρας,

« Ἐλπίζω, ὡραία ἐξαδέλφη, εἶπε φιλαρέσκως, ὅτι θὰ μοὶ συγχωρήσητε νὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ἐγὼ ὑποθέσεις τινὰς ἐνταῦθα, καὶ θὰ ἦμαι εὐτυχὴς, συνδέων ἀρχαίας συγγενικὰς σχέσεις.

— Ὁπόταν θέλητε, ἐξάδελφέ μου,» ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, χαιρετῶσα ἐπιχαρίτως.

Ὁ βαρόνος Ἀρθοῦρος δὲ Λεραδὲκ ἵππευσεν ἐπιδεικτικῶς, καὶ περιέστρεφε τὸν ἵππον αὐτοῦ θορυβωδῶς.

Ἡ δὲ Μάρθα, ἁπλῆ, ἀγαθὴ καὶ κατὰ συνέπειαν εὔπιστος οὖσα, δὲν ἠννόησεν ὅτι ὁ βαρόνος, χάρις τῇ ψευδεῖ αὐτοῦ ἀγαθότητι, πανουργότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ νομικοῦ, ἐλάμβανε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του δὲν εἶχεν ἐν χερσὶν οὐδὲν ἐξορκητικόν. Ὁ τίτλος του ἀπεκαθίστατο ἑκτοτε ὅπλον ἐπικίνδυνον, ἐάν ποτε ἀπεφάσιζε νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ.

Ἦλθε παρὰ τῇ Μάρθα πρῶτον διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτον ἀληθῶς τοσοῦτον ἐπαρρόδιτος, ὅσον ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος του· ἀναμφιβόλως ἡ πραγματικότης ἐδικαίωσε καὶ ὑπερέβη μάλιστα τοὺς λόγους τοῦ συμβολαιογράφου, διότι ὁ βαρόνος ἔπαιζε μέχρι τέλους ἦν εἴδομεν κωμῳδίαν. Ἀλλὰ ποία θὰ ἦτο ἡ λύσις αὐτῆς; Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ἠγνόει. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο πολὺ τὸν ἐπησχόλει, διότι ὁ θεράπων του τὸν ἤκουσε λέγοντα πολλάκις: «Εἶναι πολὺ ὡραία.»

Ἡ Μάρθα ἔχαιρε μεγάλως διότι δὲν ἔγραφεν εἰς τὸν Ραοὺλ, ἤδη ὅτε, χάρις τῇ ἀγαθότητι τοῦ ἐξαδέλφου της, ἦν βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐταράττετο πλέον ὑπὸ τοῦ χρέους τούτου. Ἅμα εἶδε τὸν Πέτρον Μαρὲτ, εἰς ὃν διεκοίνου τὰς ἀνησυχίας της, ἔσπευσε νὰ τῷ διηγηθῇ ποίαν ἐπίσκεψιν ἔλαβε, καὶ τί τῇ εἶπεν ὁ ἐξάδελφός της.

« Καλὰ, τόσον καλλίτερον, ἂν ἦναι τίμιος, αὐτός! ἠκούσθη νὰ τῇ εἴπῃ ὁ Πέτρος.

— Ἀλλὰ φαίνεσαι ὅτι ἀμφιβάλλεις.

— Δὲν λέγω τοῦτο, μόνον . . .

— Ἀκόμη! εἶπεν ἡ Μάρθα ἀνυπομονοῦσα. Λοιπόν! Μόνον . . . ; Τί;

— Μόνον πρέπει νὰ ἴδωμεν!» εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Πέτρος.

Ἡ Μάρθα ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς συστηματικῆς ταύτης δυσπιστίας ἑνὸς χωρικοῦ.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ βαρόνος Ἀρθοῦρος δὲ Λεραδὲκ ἐπανῆλθεν εἰς Ἅγιον Σεβαστιανόν. Ἦρξε καὶ πάλιν ἀξιαγάπητος, ἀλλ' ἴσως ὀλιγώτερόν πως ἐπιπερυλαγμένος ἢ τὸ πρῶτον· ἡ Μάρθα παρετήρησε μὲν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτρόμαξεν εἰσέτι. Ἐν τούτοις ὁ βαρόνος, κατὰ τὴν τρίτην ἐπίσκεψιν, διεκήρυξεν ἐλευθέρως εἰς τὴν Μάρθαν ὅτι τὴν ἐλάτρευε· μετ' ὀλίγον αἱ ἐπισκέψεις του ἔγειναν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συχναὶ, καὶ οἱ λόγοι τοῦ βαρόνου ἐνεψυχώθησαν οὕτως, ὥστε ἀπέβη ἀδύνατον εἰς τὴν Μάρθαν νὰ τοὺς ὑπομένῃ πλειότερον.

Ἡμέραν τινὰ τέλος, ἐξαντληθείσης τῆς ὑπομονῆς αὐτῆς, ἡ Μάρθα ἠγέρθη φρικιῶσα, ἀξιοπρεπὴς, καὶ διὰ συγκεκινημένης φωνῆς:

« Κύριε ἐξάδελφέ μου, εἶπεν, ἐπίστευσα κατ' ἀρχὰς εἰς ἀθῶόν τινα ἐκ μέρους σας ἀστεϊσμὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος παρατείνεται πέραν τῶν ὁρίων τῆς εὐσχημοσύνης, σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε ὅπως παραιτηθῆτε προσώπου ἐπαχθοῦς τε ἅμα δὶ ὑμᾶς καὶ ἐξυβριστικοῦ δὶ ἐμέ.

— Πῶς! ὡραία Μάρθα, οὕτως ἐκλαμβάνετε τὸ πρᾶγμα;

— Σεῖς μ' ἀναγκάζετε εἰς τοῦτο, κύριε.

— Καὶ πῶς ν' ἀντισταθῶ εἰς τόσα θέλγητρα! εἶπε στενάζων ὁ βαρόνος. Στάσου, Μάρθα, ἓν φίλημα, ἓν μόνον, καὶ ἡ εἰρήνη ἐγένετο.

— Μὲ προσβάλλετε ἀκόμη, κύριε! εἶπεν ἡ Μάρθα ὠχρὰ ὡς ὀθόνιον.

— Μοὶ τὸ ἀποποιεῖσθε; εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ βαρόνος. Ἄ! θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ λάβω μόνος μου!»

Ὥρμησεν ἐπὶ τῆς Μάρθας, ἥτις ἠθέλησε νὰ προσδράμῃ εἰς τὴν φυγήν· ἀλλ' αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀποτόμως· ἦν ὁ Πέτρος Μαρὲτ, ὅστις, διὰ ταχέος βλέμματος, ἐμάντευσε τί συνέβη, καὶ ὅστις ἔκτοτε ἐστάθη ἀποφασιστικῶς ἐμπροσθεν τοῦ βαρόνου.

Ἡ Μάρθα ἠγέρθη· ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη βοήθεια τῇ ἀπέδωκε τὸ θάρρος της.

Ἐκεραύνωσε τὸν ἐξάδελφόν της διὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος, καὶ, νεύσασα εἰς τὸν Πέτρον νὰ ἀπομακρυνθῇ, τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν.

« Ἔξελθε! εἶπε δὶ ἠχηρᾶς φωνῆς, καὶ ποτὲ μὴ σὲ καταλάβῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ διέλθῃς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἐκτὸς ἂν τὸ ξίφος τοῦ κυρίου δὲ Λεραδὲκ θέλῃ νὰ κάμῃ γνωριμίαν μὲ τὸ κοντομάχαιρόν μου, προσέθηκεν ὁ Πέτρος Μαρὲτ, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐβγῇ εἰς καλόν του.»

Ὁ βαρόνος, ἀμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, λυσσαλέος ὥρμησεν ἔξω βλασφημῶν.

« Ἄ! θὰ ἐπανέλθω ἐδῶ ἀκουσίως σας!» ἀνέκραξεν ἐν τελευταίᾳ ἀπειλῇ.

Καὶ ἔγειναν ἄφαντος διὰ τοῦ μανιώδους καλπασμοῦ τοῦ ἵππου του.

Ταύτην τὴν φορὰν ἡ Μάρθα ἐνόμισεν ὅτι ὀφείλει, διὰ πρώτην φορὰν, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ τὴν προστασίαν, ἣν τῇ ὑπεσχέθη ἐνόρκως.

## ΙΑ. ΕΝΩ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΑΡΑΔΟΞΩΣ ΑΝΑΤΡΕΠΟΝΤΑΙ.

Ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν ὁ Ραοὺλ ἐξετέλει ἐν τῇ αὐλῇ καθήκοντα ὑπολοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων, καὶ οὐδὲν νέον συνέβη γεγονός. Ὁ ἱππότης ἔζη ἥσυχος καὶ εὐδαίμων· ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην γαλήνην ἡ ἄβυσσος ἤπειλει τρικυμίαν, καὶ ἡ θύελλα ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε πολλάκις ἐπιστολὰς παρὰ τῆς Μάρθας, ὑπὸ τὴν μελαγχολίαν τῶν ὁποίων ἐφαίνετο

ὑπολανθάνουσα ταπεινοτάτη μὲν, ἀλλὰ καὶ ἡδυτάτη εὐδαιμονία. Ἀπὸ μέρους του ἔγραψε πολλάκις εἰς τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν του ἡμερῶν, καὶ καθ' ὅσον αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἔρθανον εἰς τὴν νεάνιδα, ἐνόμιζεν ὅτι παρατηρεῖ ὕφος διακαέστερον, ἐκφράσεις θωπευτικωτέρας, θερμοτέρας φράσεις, καὶ ἡρυθρία ὑφ' ἡδονῆς. Ὁ Ραοὺλ ἐτόλμησε να τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀλλ' αὕτη ἐφύλαξε δι' ἑαυτὴν τὸ πολύτιμον μυστικὸν, καὶ εἰς οὐδένα τὸ διεκοίνωσε.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀποθαρρύνσεώς της, ἐπανεγίνωσκε τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο γράμμα, τὸ τελευταῖον, ἐν ᾧ ὁ Ραοὺλ ἐτόλμησε νὰ προφέρῃ διὰ πρώτην φορὰν τὴν λέξιν ἐκείνην, τὴν τοσοῦτον ἡδεῖαν, τοσοῦτον βραχεῖαν, καὶ ἐν τούτοις, τοσοῦτον ὑπερχειλῆ μυστηρίων, «ἔ ρ ω ς».

Ἡ Μάρθα, πλήρης ἀφάτου εὐδαιμονίας, δὲν προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ καρδία ἐκείνου, ὃν ἠγάπα, ἐτόλμησε τέλος νὰ λαλήσῃ. Ἠσθάνετο ὅτι ἠγαπᾶτο, καὶ δὲν ἐζήτει τοὺς λόγους, αλλ ἠκτινοβόλει ὑπὸ χαρᾶς.

Ὁποία σειρὰ συμβάντων ἀπεδίωξε τὴν ἀχλὺν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ εὐπατρίδου, τὰ ἐρεξῆς θέλουσι μᾶς διδάξει τοῦτο.

Ἔμπλεως εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Κ. δὲ Νογαρὲτ, εἰς ἣν ὤφειλε τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν, ὃν κατεῖχεν, ὁ Ραοὺλ θὰ ἦτο πολὺ ἀχάριστος, ἐὰν δὲν ἐφαίνετο εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον συνεχῶς ἐπισκεπτομένων ἐκείνην, ἥτις, σωθεῖσα παρ' αὐτοῦ, τὸν ἀντήμειψε τοσοῦτον δαψιλῶς διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν δι αὐτὴν διέτρεξεν.

Ἡ κόμησσα τὸν ἔβλεπε μετ' εὐχαριστήσεως, μετὰ πολλῆς ἴσως εὐχαριστήσεως, διότι ὁ Ραοὺλ ἐνόμισεν ὅτι ἀνέγνω ἡμέραν τινὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κομήσσης τρυφερώτερόν τι καὶ ἐκφραστικώτερον τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας, ἣν οὗτος εἶχε δι αὐτήν.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τὸν κατέστησε μᾶλλον ἐπιπεφυλαγμένον, καὶ, οὐ μόνον ἡ φιλοτιμία του δὲν ἐκολακεύετο ὡς ἐκ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἀπεφάσισε νὰ βεβαιωθῇ, ἐὰν ὁ φόβος οὗτος ἦτο βάσιμος, καὶ νὰ φύγῃ τὸν κίνδυνον, κίνδυνον τρομερὸν, ὀλέθριον, ἄγνωστον· διότι ἐξέλιπε πλέον ἡ φιλία, ὑπῆρχεν ἔρως!

Ἀλλ' ἡ λέξις ἔρως, ἣν ὁ Ραοὺλ τοσάκις ἤκουσεν ἐπαναλαμβανομένην, ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς Παρισίους, δὲν ἦτο δι αὐτὸν εἰ μὴ φυσαλὶς σμήγματος, παραφερομένη καὶ διαλυομένη ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου. Πρῶτον τότε ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῆς τρομερᾶς σημασίας τῆς λέξεως ταύτης, καὶ, εἰ καὶ δὲν ἠγνόει τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, τῷ ἐφάνη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ εἰμὴ μία μόνη γυνὴ, ἱκανὴ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ τὸ αἴσθημα τοῦτο, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ Μάρθα.

Τὸ πνεῦμά του ἐσχημάτισε τότε ἀνεπαισθήτως ὁλεθρίαν ἀντιπαράθεσιν μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ τῆς κομήσσης.

Ἡ Μάρθα ἦν νέα καὶ ὡραία, ἡ Μάρθα ἦν ἐλευθέρα· ἡ κόμησσα ἦν ὡραία, εἶναι ἀληθὲς, ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἀπώλεσεν ἤδη τὴν ὁρμὴν τοῦ δεκαοκταετοῦς ἔαρος· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἦν ὕπανδρος, καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπίστευεν εἰσέτι ἀφελῶς ὅτι δὲν δύναταί τις ν' ἀγαπήσῃ εἰμὴ ἅπαξ, δὲν δύναται νὰ λατρεύσῃ, ἢ ἓν μόνον εἰδωλον. Ἀνεμνήσθη λοιπὸν πόσον ἡ νεάνις ἦν χαρίεσσα, πόσον ἐρατειναὶ καὶ γλυκέα ἦσαν τὰ βλέμματά της, πόσον ῥόδινον ἦν τὸ στόμα της, καὶ ἐλεφάντινοι οἱ ὀδόντες της. Οὕτως, ὅτε αἱ ἀμφιβολίαι του μετεβλήθησαν εἰς ἀλγεινὴν πεποίθησιν, ὅτε ἀπέκτησε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῆς κομήσσης, ἀπεφάσισε νὰ παλαίσῃ, καὶ τότε ἐγένετο οἰκειότερος καὶ τρυφερώτερος εἰς τὰς πρὸς τὴν Μάρθαν ἐπιστολάς του, μεχρις οὗ, τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ καθ' ἑκάστην αὐξανομένου, ἐτόλμησε νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ αὐτόν.

Ἐν τούτοις, ὁ πρῶτος οὗτος σκόπελος, ὁ ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ὃν προσεπάθει νὰ ἐκφύγῃ, οὐδὲν ἦν ἀντιπαραβαλλόμενος πρὸς τοὺς νέους κινδύνους, οἵτινες τὸν ἠπείλουν. Δὲν ἐπανεῖδε τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ, μεταβάντα εἰς τὰς γαίας του ὅπως διέλθῃ μῆνάς τινας, καὶ δὲν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τῷ παρέδωκεν· ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως τὸν ἐτάραττε, διότι ἡ κόμησσα δὲ Νογαρὲτ τῷ ὤμωσεν ὅτι αἱ εὐεργεσίαι της δὲν ἤθελον παύσει ἕως αὐτοῦ, καὶ ἡ Δελρίνη, ἣν ἔβλεπε συνεχῶς ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, τῷ ἐμειδίασε μετ' ἰδιαζούσης εὐμενείας. Ὁ Ραοὺλ λοιπὸν ἤθελε νομίσει ἑαυτὸν εὐδαίμονα, ἐὰν ὁ ὀλέθριος τῆς κομήσσης ἔρως δὲν παρενέβαλε πρῶτόν τι νέφος εἰς τὸν αἴθριον οὐρανὸν τῆς ἡρέμου του ὑπάρξεως.

Ἡμέραν τινὰ εὑρίσκετο ἐν ὑπηρεσίᾳ μετά τινων φυλάκων εἰς τὸν ἰδιαίτερον θάλαμον τοῦ βασιλέως, ὅτε ἤκουσεν ἀντηχούσας εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τούτου μανιώδεις κραυγάς. Προὐχώρησεν ἵνα μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀκαταλήπτου εἰς τοιαύτην θέσιν τούτου θορύβου, μειδίαμα μάλιστα ἐράνη ἐπὶ τῶν χειλέων του, διότι ὁ θόρυβος οὗτος τῷ ἀνεμίμνησκε τὴν παράδοξον αὐτοῦ παρὰ τῷ στρατάρχῃ εἴσοδον, καὶ τὸν τρόπον, δι οὗ ὑπεδέχθησαν αὐτόν.

Πρὶν ἡ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, διέκρινεν ἕνα ἐκ τῶν φυλάκων του, ὅστις ἤρχετο νὰ τὸν ζητήσῃ.

« Τί θόρυβος εἶναι αὐτός ; ἠρώτησε.

— Λοχαγὲ, εὐπατρίδης τις θέλει νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας παρὰ τῇ Α. Μεγαλειότητι.

— Ἀλλὰ τὸ ἐπίταγμα τὸ ἀπαγορεύει.

— Ὁ σύντροφός μου δὲν παύει νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ, ἀλλὰ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε.

— Θὰ τὸ ἰδωμεν ! » εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἀπειλητικῶς.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Διέκρινε κατ' ἀρχὰς τὸν φύλακα, ὅστις ἔτεινεν ἀποφασιστικῶς τὴν λόγχην ἐνώπιον τοῦ δυσπειθοῦς εὐπατρίδου, ἔπειτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεγνώρισεν ἐνώπιόν του ἀπειλητικὸν, λυσσώδη, ἔχοντα τὸ ὄμμα σπινθηροβολοῦν καὶ τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν ὑπ' ὀργῆς . . . ποῖον ; . . . τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ.

Οὗτος μόλις διέκρινε τὸν Ραοὺλ, καὶ ἀνεφώνησε :

« Τέλος πάντων ! ἰδοὺ ὁ ἀξιωματικὸς, ὃν ἐζήτησα ! . . . Ἐλπίζω, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ραοὺλ, ὅτι θὰ τιμωρήσητε αὐστηρῶς τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου . . .

— Συγγνώμην, κύριε στρατάρχα, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι σωματοφύλαξ, καὶ πᾶς σωματοφύλαξ εἶναι εὐπατρίδης, ὑπέκρουσεν ὁ Ῥαοὺλ. Ἔπειτα, ἐὰν πρέπῃ νὰ τὸν τιμωρήσω, ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐδοκήσητε νὰ μοὶ εἴπητε διατί.

Ὁ στρατάρχης ἤγειρεν ὑπερηφάνως τὴν κεραλὴν, καὶ ἐράνη πυλὺ ἐκπεπληγμένος διὰ τὴν σταθερὰν καὶ ἐμμενῆ διάλεκτον τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

« Πῶς, κύριε, εἶναι δέκα λεπτὰ ὁποῦ μὲ κάμνετε νὰ περιμένω εἰς τὸν ἀντιθάλαμον! ἐμὲ, τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ!

— Καὶ τί παράδοξον ὑπάρχει εἰς τοῦτο, κύριε;

— Θέλει ἐρώτησιν;

— Ἀναμριβόλως, ἀπήντησεν ὁ Ῥαοὺλ, ἐπειδὴ τὸ ἐπίταγμα εἶναι νὰ μὴ ἀρήσωμεν οὐδένα.

— Ἀλλὰ τὸ ἐπίταγμα τοῦτο δὲν ἔγεινε δι' ἐμέ!

— Εἶναι τὸ αὐτὸ δι' ὅλους, κύριε στρατάρχα, καὶ ἂν ἦσθε ἀκόμη καὶ ἡ Α. Υ. ὁ Δελφῖνος, δὲν θὰ σᾶς ἄρενα νὰ περάσητε.

— Πῶς! καὶ ὑμεῖς ἐπίσης! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης, ὀπισθοδρομῶν ἓν βῆμα, καὶ καταμετρῶν διὰ τοῦ βλέμματος ἐκ τοῦ ὕψους τῆς πληγωθείσης ματαιοφροσύνης του τὸν θρασὺν ὑπολοχαγόν.

Αἴφνης τὸ βλέμμα τοῦτο ἐσταμάτησε καὶ προσηλώθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥαούλ.

Οὗτος ὑπέστη ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ θρασύτητος τὸ τρομερὸν βλέμμα, ὅπερ τῷ ἐξεσφενδόνιζεν ὁ στρατάρχης.

Ὁ στρατάρχης ἐράνη ἐρευνῶν πρὸς στιγμὴν τὰς ἀναμνήσεις του, εἶτα κύψας τὸ μέτωπον, ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἄρηκε μειδίαμα οἰκτου.

« Ἀλλὰ σᾶς ἀναγνωρίζω, ὑπολοχαγέ μου, εἶπε περιφρονητικῶς.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κύριε στρατάρχα.

— Εἶσθε σεῖς, ὅστις πρό τινων μηνῶν ἐκάμετε εἰς τὸ μέγαρόν μου τὴν ἀπρεπῆ ἐκείνην ἔξοδον...

— Ἀπατᾶσθε, κύριε στρατάρχα, εἴσοδον πρέπει νὰ εἴπητε, ὄχι ἔξοδον.

— Φαίνεται ὅτι ἐκάμετε τὴν τύχην σας εἰς Παρισίους, εἶπεν ὁ στρατάρχης χλευαστικῶς. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Θεόν! νέε μου φίλε, ἡ τύχη σᾶς κατέστησε θρασὺν, νομίζω.»

Ὁ Ῥαοὺλ διέμεινεν ἀπαθὴς καὶ δὲν ἀπήντησεν.

« Ἀρκοῦσιν αἱ φιλονικεῖαι, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ στρατάρχης· ἔχω σπουδαίας εἰδήσεις νὰ διακοινώσω εἰς τὴν Α. Μ. καὶ πρέπει νὰ τῷ ὁμιλήσω ἀμέσως. Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, προχωρῶν μεθ' ὑπερηφάνου ἀλαζονείας, κάμετε θέσιν!»

Ὁ Ῥαοὺλ, ἀπομακρύνων διὰ τῆς χειρὸς τὸν φύλακα, ὅστις εὑρίσκετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κ. Βιλλεροᾶ, ἔσυρε ψυχρῶς τὸ ξίφος του.

« Μὰ τὸν λόγον μου, ὡς εὐπατρίδου, γενναιότατε, εἶπε, σταθεὶς ἀπροσισιτικῶς ἐνώπιον τοῦ παροργισμένου στρατάρχου, ἐὰν κάμητε ἓν βῆμα, εἶσθε φονευμένος!»

Ὁ στρατάρχης ἐστάθη, καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως προφέρων ἀπειλητικὰς ἀράς.

## ΙΒ'. ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΒΩΝ.

Ὁ Ὑβὼν, ἐπωφελούμενος τῶν πολυαρίθμων εὐκαιριῶν, ἃς ἄρινον αὐτῷ αἱ ἀσχολίαι τοῦ κυρίου του, εἶχε καὶ αὐτὸς συνδέσει σχέσεις τινάς.

Κατὰ πρῶτον, μεταξὺ τῶν φίλων, ὅσους ἀπέκτησεν, ὑπῆρχεν ὁ ξενοδόχος Ἱερώνυμος, οὗ ὁ ἐξάδελφος ἦν, ὡς εἴρηται, κυανόστολος ὑπηρέτης, ἤτοι ἦν ἐπιτετραμμένος τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου. Οὕτως ἐγνώσθη διὰ τοῦ ἐξαδέλφου τούτου ὅτι ἡ Α. Μ. ἠδόκησε νὰ παρατηρήσῃ τὸν νέον ὑπολοχαγὸν τῶν σωματοφυλάκων, καὶ συνεχάρη τὸν λοχαγὸν διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐκλογὴν, ἣν ἐποίησε, προσλαβὼν τὸν εὐπατρίδην τοῦτον. Ὁ Λουδοβῖκος προῦβη μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ ἐπαινέσῃ τὴν ὡραίαν μορφὴν καὶ τὸ ἀρεσκίλιον ἦθος τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ.

Ἀλλ' αἱ σχέσεις τοῦ Ὑβὼν δὲν περιωρίσθησαν ἕως αὐτοῦ· ὁ κύριός του ἦν στρατιωτικὸς, ὁ δὲ Ὑβὼν προσεπάθει νὰ καταδείξῃ τοῦτο, καὶ νὰ συνδεθῇ μετὰ στρατιωτικῶν, τότε δὲ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, αἵτινες ἐπηκολούθησαν τὸν διορισμὸν τοῦ Ῥαοὺλ καὶ τὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ εἴσοδον, ὁ Ὑβὼν ἀνεμνήσθη τοῦ δεκανέως Λαμουρέ. Ἐσκέφθη κατὰ πρῶτον διὰ τὸ παράδοξον τῆς συναντήσεως ταύτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἓν μειδίαμα, ἀναμιμνησκόμενος εἰς ποίαν κατάστασιν μέθης εὑρίσκετο τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ δεκανεύς· ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ σκέπτηται ὅτι οἱ κακοὶ εἰσιν ὑδροπόται, καὶ ὅτι, κατ' ἀναλογίαν, οἱ οἰνοπόται ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐξαίρετοι ἄνθρωποι· ὡς ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ὁρμώμενος, ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ τὸν Λαμουρέ. Κατὰ συνέπειαν καὶ σχεδὸν ὡς ἐξ ἐνστίγματος ὁ Ὑβὼν διηυθύνθη πρὸς τὸ Λοῦβρον καὶ ἐζήτησε τὸν δεκανέα.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἐφοβεῖτο ὁ Ὑβὼν, ἦν μὴ ὁ Λαμουρὲ δὲν τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ὁ φόβος οὗτος ἐξηλείφθη μετ' ὀλίγον ἐνώπιον τοῦ ἐσμοῦ τῶν δειγμάτων φιλίας, δι' ὧν ἐπλήρωσεν αὐτὸν ὁ εὐγνώμων δεκανεύς.

« Σῶτέρ μου!» ἀνέκραξε, ῥιπτόμενος εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἐκπλήκτου Ὑβών.

Μάτην οὗτος διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ πομπώδους τίτλου, ὃν τῷ ἀπένειμεν ὁ Λαμουρέ· ἠναγκάσθη νὰ ὑπομείνῃ τὰς θερμὰς περιπτύξεις τοῦ νέου του φίλου, καὶ νὰ παραδεχθῇ μεταξὺ τῆς συνεδρίας τὴν προσφορὰν ποτηρίου Μακωνικοῦ οἴνου, ἣν καθηκόν του ἐνόμισε νὰ προτείνῃ ὁ δεκανεύς. Οὕτως ἐτελείωσεν ἡ πρώτη συνέντευξις τοῦ Ὑβὼν καὶ Λαμουρέ.

Ὁ Ὑβὼν, διὰ τῶν συνεχῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν δεκανέα ἐπισκέψεων, ἐλεπτύνθη τέλος, καὶ ἀπώλεσε τὴν ἰακωβικὴν ἐκείνην τραχύτητα, ἣν ἔφερε μετ' αὐτοῦ ἐκ Βρετανίας.

Ὁ δεκανεὺς ἐφαίνετο ὑπερήφανος διὰ τὸν μαθητήν του, εἰ καὶ μὴ παύων νὰ τὸν ὀνειδίζῃ διὰ τὴν ὑπερβολικήν του δειλίαν· διότι ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ ἐπιδεικνύντα ἐνώπιον τῶν γριζεττῶν, καὶ πρὸ

πάντων ἐνώπιον τοῦ οἴνου, στάσιν ἡρωϊκωτέραν καὶ τρόπους ἐλευθερωτέρους.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Λαμουρὲ ἴσως ἦτον ἄλλοτε ἀρκετὰ εὐειδὴς νέος· διότι, ἐκτὸς τῆς κραμβοειδοῦς ῥινός του καὶ τοῦ ῥοδοκοκκίνου προσώπου του, ἦτον εἰσέτι ὡραιότατος ἀνήρ.

Ἐν τούτοις, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ δεκανεὺς Λαμουρὲ ὑπῆρξέ ποτε μεθύων ὑπὸ τὰ ὅπλα· ἡ ὑπηρεσία εἶχε δι' αὐτὸν ἀπαιτήσεις ἀπαρομοιώτους, καὶ ἐξεπλήρου αὐτὴν εὐσυνειδήτως· οὐδεὶς ἦν ἀκριβέστερος, οὐδεὶς εὐπειθέστερος εἰς τὸ παράγγελμα αὐτοῦ ἢ αὐτός.

Ἡ στρατιωτικὴ αὕτη αὐστηρότης ἦν τοσοῦτον γνωστή, ὥστε τῷ συνεχωρεῖτο εὐχαρίστως τὸ σφάλμα, δι' ὃ κατηγόρει αὐτὸς ἑαυτόν.

Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ὁ Ὑβὼν ἐμάντευσε τὴν παρὰ τῷ δεκανεῖ παράδοξον σύζευξιν τοῦ καθήκοντός του μετὰ τῆς πρὸς τὴν φιάλην κλίσεως. Ἑκατοντάκις εὑρέθη εἰς θέσιν ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν ἐξαίρετον καρδίαν τοῦ Λαμουρὲ, καὶ, ὡς πάντες, ὡμολόγησε τέλος ὅτι τὸ κεφάλαιον τῶν πλεονεκτημάτων ἦν ἀνώτερον τοῦ τῶν ἐλαττωμάτων. Οὕτως ἡ φιλία αὐτῶν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐψυχράνθη ἀφ' ὅτου συνηντήθησαν.

Μεγίστη λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ Ὑβὼν, ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν δεκανέα Λαμουρὲ, σοβαρὸν, σύννουν, κλίνοντα τὴν κεφαλὴν καὶ δάκνοντα τὸν μύστακα, τοῦθ' ὅπερ ἦν παρ' αὐτῷ δεῖγμα μεγίστης στενοχωρίας.

Πρᾶγμα ἔτι παραδοξότερον! Ὁ Λαμουρὲ, εἰ καὶ μὴ ὢν εἰς ὑπηρεσίαν, ἦν ἐν τούτοις νήφων. Τοῦτο δὲ συνέβαινε δύο ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοξον σκηνὴν τοῦ στρατάρχου Βιλλεροᾶ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τῆς Α. Μ. περὶ τὰς ἀρχὰς φεβρουαρίου τοῦ 1712.

Τὸ κατανενυγμένον ἐξωτερικὸν τοῦ δεκανέως τοσοῦτον ἀφήρμοζε μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ὑπερλαμποῦς φυσιογνωμίας, ὥστε ὁ Ὑβὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τῷ κάμῃ τὴν παρατήρησιν.

« Τί σπουδαιότης! ἀνέκραξε μειδιῶν. Μήπως ἔρχεσαι ἐκ τῆς κηδείας τῆς τελευταίας φιάλης;

— Οὐχί· διότι, χάριτι θείᾳ, ἡ Γαλλία δύναται νὰ πληρώσῃ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους περισσότερα γαλόνια, παρ' ὅσα θὰ κενώσω ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς. Ἄλλως τε, δὲν πρόκειται τώρα περὶ τούτου. Θὰ σὲ διακοινώσω εἰδήσεις προσφάτους καὶ σπουδαιοτάτας. »

Ὁ Ὑβὼν παρήγγειλε τότε φιάλην οἴνου ἐκλεκτοῦ, καὶ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ φίλου του, ὅστις, διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοήν του, τὸ ἐῤῥόφησεν ἀμιεί· εἶτα ὁ δεκανεὺς ἐσταύρωσε τὰς δύο του χεῖρας, στηρίξας αὐτὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ κύψας πρὸς τὸν Ὑβὼν, ἤρξατο λέγων:

« Χθὲς ἐφρούρουν εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους κήπους τῶν ἀνακτόρων· δὲν ἦτο πολὺ ζέστη, καὶ ἔσπευδον νὰ μεταλλάξω τοὺς σκοποὺς, ὅτε εἶδον διευθυνόμενα πρὸς τὸ μέρος μου δύο ὑποκείμενα ὑψηλῆς περιωπῆς, καθόσον ἔκρινα ἐκ τοῦ ἐνδύματός των· ὁ μὲν ἐξεφράζετο μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ὡς ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν ἐνεργητικῶν χειρονομιῶν, μεθ' ὧν συνώδευε τὸν λόγον του· ὁ δὲ ἐβάδιζε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους κατὰ γῆς, ἀκούων προσεκτικῶς· τὸν ἀνεγνώρισα μετ' ὀλίγον· ἦτον ὁ βασιλεύς.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ Ὑβὼν, πολὺ ὑψηλὰ ἤρχισας!

— Μετ' ὀλίγον, ἐξηκολούθησεν ὁ δεκανεὺς, ἡ Α. Μ. ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν 10 βημάτων ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, ὅπερ ὡμίλει ζωηρῶς, ἀνεγνώρισα τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ.

— Ἄ! ἐκαμεν ὁ Ὑβὼν, ὅστις τώρα ἔκυψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν φίλον του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἐπλησίασα στρατιωτικῶς τοὺς! δύο μου πόδας, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμουρὲ, παρουσίασα τὰ ὅπλα, καὶ διέμεινα ἀκίνητος· οὐδ' ὁ βασιλεὺς, οὐδ' ὁ στρατάρχης ἐφάνησαν προσέξαντες εἰς τὴν παρουσίαν μου. Αἴφνης ὁ βασιλεὺς ἐστάθη. « Καὶ ποῦς λοιπὸν ἐφρούρει προχθές; ἠρώτησε τὸν στρατάρχην. — Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς Ὑμετέρας σωματοφυλακῆς, Μεγαλειότατε. — Πτωχέ μου στρατάρχα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λυποῦμαι δι' ὅ,τι σᾶς συνέβη· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐπιπλήξω ἕνα ἀξιωματικόν μου, διότι ἐξεπλήρωσεν εὐσυνειδήτως τὸ καθῆκόν του. — Ἡ Υ. Μ. δὲν μὲ ἐννόησεν, ἢ θὰ ἐξηγήθην κακῶς, ἀπήντησεν ὁ στρατάρχης. Δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτό· ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς συνώδευσε τὴν ἀποποίησιν ταύτην διὰ λόγων, τοσοῦτον προσβλητικῶν, διὰ προσωπικοτήτων, τοσοῦτον ἐξυβριστικῶν, ὥστε ἀπεφάσισα ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὴν ὑπερτάτην ὑμῶν δικαιοσύνην, ὅπως λάβω λόγον διὰ τὴν λήθην ταύτην τῆς εὐσχημοσύνης ἀπὸ μέρους στρατιώτου πρὸς εὐπατρίδην, ὃν ἠδόκησε νὰ ὑψώσῃ αὐτὴ ἡ Γ. Μ. εἰς ἓν τῶν ὑψηλοτέρων ἀξιωμάτων τοῦ βασιλείου. — Καλῶς, στρατάρχα, ἐπανέλαβεν ἡ Α. Μ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐπανέλαβε τὸν περίπατόν του, καὶ ἀπώλεσα τὴν συνέχειαν τῆς συνομιλίας ταύτης, εἶπε τέλος ὁ Λαμουρέ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεκανεῦ, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, σφίγγων τὴν χεῖρά του. Θὰ διακοινώσω εἰς τὸν Κ. Ἱππότην τὰς εἰδοποιήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ ἔδωκατε. Καλὴν ἐντάμωσιν, καὶ πάλιν εὐχαριστῶ! »

Ὁ Ὑβὼν ἀνέβη ἀμέσως ἐκ τῆς κάτω αἰθούσης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἡ ρ ῳ ῦ Δ έ ν δ ρ ο υ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, εἰς ὃν διεκοίνωσε τοὺς φόβους, οὓς τῷ ἐνέπνευσεν ἡ πιστὴ ἔκθεσις τοῦ Λαμουρέ. Ὁ Ῥαοὺλ ἐμειδίασε θλιβερῶς, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη συμμεριζόμενος τοὺς φόβους τοῦ ὑπηρέτου του.

« Καὶ λοιπὸν, ἠρώτησεν οὗτος, ὁ κύριος ἱππότης δὲν συγκινεῖται καθόλου; Ὁ δὲ ἱππότης δὲν σκέπτεται νὰ κάμῃ τίποτε;

— Αἴ! καὶ τί θέλεις νὰ κάμω; Δὲν ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν συνείδησίν μου καὶ τὴν βεβαιότητα τοῦ ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθῆκόν μου;

— Ἀναμφιβόλως· ἡ εὐχαρίστησις τῆς συνειδήσεως δὲν εἶναι ἄσχημον πρᾶγμα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ πάντοτε. . . .

— Καὶ τί ἄλλο χρειάζεται κατὰ τὴν ἰδέαν σου;

— Δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ δώσω συμβουλὴν εἰς

τὸν Κ. ἱππότην· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι, ὅταν ἔχῃ τις φίλους, πρέπει νὰ τοὺς μεταχειρίζηται, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐὰν μετεβαίνητε νὰ διηγηθῆτε ταῦτα εἰς τὴν Κ. δὲ Νογαρὲτ, αὕτη ἤθελε σπεύσει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ μεσολάβησιν τῆς Κ. Δελφίνης.

— Ἴσα, ἴσα, τοῦτο δὲν τὸ θέλω ποσῶς.

— Ἐν τούτοις . . .

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἐπιτακτικῶς. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ κουράζωμεν τὴν κόμησσαν διὰ παιδαριωδῶν λεπτομερειῶν. Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἰσχυρὸν ἐν τῷ δικαίῳ μου, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενὸς διὰ νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτὸν κατὰ τῆς ἀνισχύρου ὀργῆς τοῦ στρατάρχου.»

Ὁ Ὑβὼν ἐσιώπησε, θαυμάζων διὰ τὴν εὐράτον ὀργὴν, ἣν ὁ Ραοὺλ ἐπέδειξε, καὶ διὰ τὴν βιαίαν διάλεκτον, ἣν μετεχειρίσθη.

Ὁ δὲ Ραοὺλ ἐννόησε τὴν ταραχὴν τοῦ θεράποντός του, καὶ ἡ παρατήρησις αὕτη οὐ μόνον δὲν καθησύχασε τὴν ὀργήν του, ἀλλὰ καὶ ἐφάνη ἐπαυξήσασα αὐτήν.

« Ἄρες με!» εἶπε, καταστέλλων μετὰ μεγάλης δυσκολίας νεῦμα ἀνυπομονησίας.»

Ὁ Ὑβὼν ἀπεχώρησε σύννους καὶ σκεπτικὸς καὶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ἐξωτερικὸς ψυχρὸς ἀὴρ τὸν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θάμβους, εἰς ὃ ἦν βεβυθισμένος· ἐφάνη τότε ἀμεταθέτον λαμβάνων ἀπόφασιν, διότι ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὡς ἄνθρωπος διευθυνόμενος πρὸς τέρμα, εἰς ὃ ἀπεύδει ἵνα φθάσῃ.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἔπληττεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου δὲ Νογαρέτ.

Ὁ Ὑβὼν ἦτο γνωστὸς ἐν αὐτῷ, ὡς πολλάκις ἀποσταλεὶς εἰς τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ, ἰδίως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους· διέκρινεν ὅτι ὁ κύριός του ἐφαίνετο φεύγων τὰς περιστάσεις τοῦ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἐνόει τοὺς λόγους· ἡ κόμησσα πολλάκις ἀπέστειλε παρακαλοῦσα τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς σωματοφυλακῆς νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν παρ' αὐτῇ· ἀλλ' ὁ Ραοὺλ, προφασιζόμενος τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας του, προτέραν τινὰ πρόσκλησιν, ἢ τέλος ἀδιαθεσίαν, ἀπεποιήθη νὰ μεταβῇ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ Ὑβὼν παρετήρησεν ὅτι ὁ κύριός του ἔμενεν οἶκοι ὡς συνήθως, καὶ ὅτι αἱ προφάσεις του ἦσαν ἀβάσιμοι. δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ ληφθεῖσαν ταύτην ἀπόφασιν, διότι δὲν ὑπωπτεύετο τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ συνησθάνετο ὅτι ὁ τρόπος οὗτος ὑπέκρυπτε μυστήριόν τι.

« Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραοὺλ, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖνος, θὰ ὑπάγω ἐγὼ δι' αὐτόν.»

Ἀνεσήκωσε λοιπὸν τὸ βαρὺ ῥόπτρον τῆς αὐλείου θύρας, καὶ εἰσῆλθε.

« Ἡ κόμησσα τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ εὐμενείας, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὸν μεταξὺ Ραοὺλ καὶ στρατάρχου διαπληκτισμὸν, καὶ τὴν κατὰ τὴν προτεραίαν συνομιλίαν τοῦ τελευταίου μετὰ τοῦ βασιλέως.

« Ὦ! τὸν προδότην! ἐψιθύρισεν ἡ Κ. δὲ Νογαρέτ.

— Ἐθεώρησα κατεπεῖγον, ἐπανέλαβεν ὁ Ὑβὼν, νὰ προλάβω τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκδικητικῆς ἐκείνης ὀργῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέλαβον ἐπ' ἐμοῦ αὐτοῦ νὰ ἔλθω ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Κ. ἱππότου. Διϊσχυρίσθη ὅτι δὲν ἤθελε διὰ τόσον μικρὰ πράγματα νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν ἀγαθότητά σας· ὅτι ἦτον ἰσχυρὸς ἐν τῷ δικαίῳ του, καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸς ἑαυτόν. Ἐν τούτοις, ἠθέλησα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, κυρία. . . .

— Καὶ ἔπραξας καλῶς, φίλε μου. Λάβε, ἰδοὺ διὰ σὲ, εἶπεν ἡ κόμησσα, τείνουσα βαλάντιον εἰς τὸν Ὑβών.

— Πρὸ πάντων, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, μὴ εἴπητε εἰς τὸν Κ. Ραοὺλ ὅτι τὸν προύδωκα!

— Μὴ φοβοῦ. Θὰ ἰδῶ σήμερον τὴν Δελφίνην.

— Ὦ! κυρία, πόσον εἶσθε καλὴ, καὶ πόσον σᾶς εὐγνωμονῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβὼν ἐν ἐνθουσιασμῷ.

Ὁ Ὑβὼν ἐξῆλθεν, ἀκτινοβολῶν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἐπέστρεψεν εὐθύμως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξ η ρ ο ῦ — Δ έ ν δ ρ ο υ.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν, εἶδεν ἀξιωματικὸν, στεκόμενον ἐκεῖ καὶ ἀριππεύοντα.

« Ὁ Κ. ἱππότης Ραοὺλ δὲ Πενχρὲλ, ὑπολοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων ; ἠρώτησεν.

— Ἀκολουθήσατέ με, θὰ σᾶς ὁδηγήσω,» εἶπεν ὁ Ὑβὼν, δεικνύων αὐτῷ μετ' ἀπορίας τὴν ὁδόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔρριψε τὸν χαλινὸν εἰς χεῖρας τοῦ Ἱερωνύμου, καὶ ἠκολούθησε τὸν Ὑβὼν, ὅστις, φθὰς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσήγαγε τὸν ἀξιωματικόν. Ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη ὅπως τὸν ὑποδεχθῇ.

« Βασιλικὴ διαταγή!» εἶπε λακωνικῶς ὁ ἀξιωματικὸς, τείνων πρὸς τὸν Ραοὺλ ἐσφραγισμένον τι πτυχίον.

Καὶ ἀπεσύρθη, χαιρετῶν στρατιωτικῶς.

## Π'. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΜΙΑΣ ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΠΡΩΤΟΣ.

Ὁ Ραοὺλ ἀπεσφράγισε μετά τινος ἐκπλήξεως ἣν ἀρτίως ἔλαβεν ἐπιστολὴν· προσεδόκα ἔκτακτόν τινα ὑπηρεσίαν, καὶ τοῦτο τῷ προὐξένει εὐχαρίστησιν, διότι ἐλάμβανεν οὕτως ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὰς πολιορκούσας αὐτὸν ἀνίας· διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐπιστολὴν, καὶ καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν, ἡ φυσιογνωμία του μετέβαλλεν ἔκφρασιν· ὅτε δ' ἐτελείωσεν, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἀποσφραγισθὲν πτυχίον, καὶ πικρὸν μειδίαμα ἐφήψατο τῶν χειλέων του.

Ὁ Ὑβὼν, ἀκίνητος καὶ ἀνήσυχος, ἐζήτει νὰ μαντεύσῃ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κυρίου του τί συνέβαινεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐξεσρενδόνιζεν ἐπὶ τῆς τραπέζης λοξὰ βλέμματα ὡς διὰ νὰ μαντεύσῃ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἀλλὰ κεναὶ προσπάθειαι! Ὁ Ὑβὼν δὲν ἐγνώριζε ν' ἀναγνώσῃ.

Ὁ Ῥαοὺλ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ κατέλαβε τὸ περίεργον τοῦ θεράποντός του βλέμμα.

« Δὲν μαντεύεις τί σημαίνει ἡ βασιλικὴ αὕτη διαταγή; ἠρώτησε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι! κύριε ἱππότα.

— Μάθε λοιπόν, πτωχέ μου Ὑβὼν, ὅτι ὁ Λουδοβῖκος ΙΔος μὲ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ μὲ προσκαλέσῃ αὔριον τὸ πρωῒ εἰς τὴν ἐωθινήν του ὑποδοχήν.

— Γνωρίζετε ὅτι τοῦτο εἶναι μεγίστη τιμὴ δι' ὑμᾶς! εἶπεν ὁ Ὑβὼν, κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Τιμὴ, τῆς ὁποίας εὐχαρίστως θὰ παρητούμην! ἐψιθύρισεν ὁ Ῥαοὺλ. Πῶς! δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἐνυπάρχει ἐν αὐτῇ ἐπιβουλή τις τοῦ Κ. Βιλλεροᾶ;

— Διατί; Πῶς τὸ ὑποθέτετε τὸ τοιοῦτον;

— Ὡς ἐκ τῆς παραδόξου συμπτώσεως μεταξὺ τῆς συνομιλίας, ἣν μοι ἐπανέλαβες, καὶ τῆς βασιλικῆς ταύτης διαταγῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀπόρροια αὐτῆς.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπανέλαβεν ὁ Ὑβὼν μετὰ βεβαιότητος, δὲν τὸ πιστεύω καθόλου.

— Πῶς! πρὸ ὀλίγου ἐφαίνεσο ἀνήσυχος διὰ τὰς συνεπείας τῆς συνδιαλέξεως ταύτης τοῦ βασιλέως μετὰ τοῦ στρατάρχου, καὶ τώρα εἶσαι πλήρης ἐμπιστοσύνης. Πόθεν προέρχεται ἡ εἰς τὰς ἰδέας σου αὕτη μεταβολή;

— Ἐκ προαισθήσεων . . . . . ἐκ . . . τί ἠξεύρω κ' ἐγώ; ἐψέλλισεν ὁ Ὑβὼν· τέλος, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ Κ. ἱππότης δύναται νὰ κοιμᾶται ἡσυχος.

— Ἐμπρός! τὸ θέλω κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ. Εἰς τρόπον ὥστε δὲν κρίνεις πλέον ὠφέλιμον ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὴν κόμησσαν;

— Ὄχι, ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη φαίνεται ὅτι σᾶς ἐμπνέει ἀποστροφήν.»

Ἄλλως τε, ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἐφαίνετο ἀποδίδων εἰς τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο πολλὴν ἐπισημότητα· ἦν ἐμφρων τις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδιώξῃ τὴν μελαγχολίαν, ὑφ' ἧς κατείχετο. Ὁ Ὑβὼν ὡμίλησεν ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ προαισθήσεων. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν, ὡς εἰ ὑπὸ κινδύνων περικυκλούμενον, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπνεεν ἀτμοσφαῖραν, κεκαλυμμένην ὑπὸ συμφορῶν, καὶ ἀκουσίως ἑαυτοῦ, ἡ καρδία του συνεσφίγγετο ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἀπροόπτου καταστροφῆς. Δὲν διεφθάρη μὲν, τὸ θάρρος του δὲν ἐκλονίσθη, ἀλλ' ὑρίστατο ἀκουσίως τὴν ὁλεθρίαν πίεσιν, ἣν ἐξήσκουν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του αἱ ἀλγειναὶ αὗται διαθέσεις.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Ὑβὼν, ἐθεώρει τὸν κύριόν του μετὰ θαῤῥαλαίας μερίμνης, ὡς ἄνθρωπος εὐτυχὴς, διότι ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του.

Τῷ ὄντι, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της ἡ κόμησσα δὲ Νογαρὲτ, ἐνεδύθη διὰ νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Δελφίνης. Κυρία τις τῆς τιμῆς, ἡ Κ. δὲ Λερὶ, ἦλθε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, καὶ ἡ κόμησσα ἐνόμισεν ὅτι παρετήρησεν ἐν αὐτῇ ταραχὴν καὶ συγκίνησιν ἐκτάκτους.

— Παρακαλῶ, εἰδοποιήσατε τὴν Κ. Δελφίνην, εἶπεν ἐν τούτοις, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ὁμιλήσω ὅσον τάχος.

— Εὐχαρίστως ἤθελα πράξει τοῦτο, κυρία κόμησσα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν!

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς ἐκπλήξεως.

— Οἴμοι! τὴν ἀλήθειαν! ἀπήντησεν ἡ κυρία τῆς τιμῆς μετὰ λύπης. Καὶ ἡμεῖς αὐταί, αἵτινες ἔχομεν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Κ. Δελφίνῃ, δὲν δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν πρὸς αὐτήν.

— Τί σημαίνει ἡ παράδοξος αὕτη εἴδησις;

— Ἐν δυσὶ λέξεσι δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω, εἰ καὶ οὐδεὶς οὐδὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἰατροί . . . .

— Οἱ ἰατροί! Ἡ Κ. Δελφίνη εἶναι λοιπὸν ἀσθενής;

— Βαρύτατα μάλιστα, κυρία κόμησσα, καὶ ἐν τούτοις ἡ Α. Υ. μόλις ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην ἀπὸ δύο ὡρῶν.

— Ἀλλὰ τί ἀσθένεια εἶναι αὕτη; θὰ ἔχῃ κανὲν ὄνομα βεβαίως. Τί λέγεται;

— Τίποτε, ἢ τοὐλάχιστον, μικρὰ πράγματα. Ἴσως ἐνθυμεῖσθε, κυρία κόμησσα, ταμβακοθήκην τινὰ, εὐφυέστατα ἐπεξειργασμένην, ἣν ὁ Κ. Δοὺξ τῆς Λύρηλίας ἐδώρησε πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν Δελφίνην.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα.

— Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου ἰανουαρίου τὸ κειμήλιον τοῦτο ἐχάθη. Ἡ Κ. Δελφίνη δὲν ἐτόλμα οὐδένα νὰ κατηγορήσῃ, εἰ καὶ ἐλυπεῖτο πολὺ τὴν ταμβακοθήκην αὐτὴν, ἐπὶ τέλους δὲ τὴν ἐλησμόνησεν, ὅτε σήμερον τὸ πρωῒ, καθ' ἣν στιγμὴν ἠσχολούμεθα εἰς τὸν ἰματισμόν της, ἡ Δελφίνη ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς· ταὐτοχρόνως δὲ ἀνύψου εἰς τὸν ἀέρα ἀντικείμενόν τι, ὅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ καλλυντηρίου της. Ῥίψασαι εἰς τοῦτο τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνεγνωρίσαμεν τὴν ταμβακοθήκην. Ἡ Δελφίνη τὴν ἤνοιξε, καὶ τὴν εὗρε πλήρη λαμπροῦ ταμβάκου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὀλίγον, καὶ τέθηκε πάλιν τὸ κειμήλιον ἐπὶ τοῦ καλλυντηρίου της. Μετά τινας ὥρας κατελήφθη ὑπὸ φρικαλέου ῥίγους· ὅλον τὸ σῶμα αὐτῆς ἔτρεμεν, οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο, οἱ ὀφθαλμοί της ἐγένοντο πυρώδεις, παρεπονεῖτο ὅτι εἶχε τρομεροὺς πόνους εἰς τοὺς κροτάφους· μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη βίαιος πυρετός. Ὁ Φαγὼν, ὁ Βουδὲν, ὁ Μαρεσὰλ, ὁ Θιρὰκ, ὅλοι οἱ ἰατροὶ προσεκλήθησαν· ἠρεύνησαν τὰς αἰτίας τῆς ἀνεξηγήτου ταύτης ἀδιαθεσίας. Ἡ Δελφίνη τοῖς ὡμίλησε περὶ τῆς ἀνευρεθείσης ταμβακοθήκης· ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐξετάσωσι, ἀλλὰ, μ' ὅλας τὰς ἀκριβεστάτας ἀναζητήσεις, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνεύρωσι.

— Παράδοξον πραγματικῶς! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα δὲ Νογαρὲτ ἐκπληττομένη.

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλο! προσέθηκεν ἡ Κ. δὲ Λερὶ βαθεῖᾳ τῇ φωνῇ καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς κομήσσης. Ὁ Φαγὼν καὶ ὁ Βουδὲν ὡμίλουσι περὶ δηλητηριάσεως!»

Ἡ Κ. δὲ Νογαρὲτ διέμεινεν ἄφωνος ὑπὸ θλίψεως καὶ τρόμου· εἶτα, ἀναμνησθεῖσα τὸν Ῥαοὺλ, ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν καὶ ἀπεμακρύνθη, μύχιον ἀφεῖσα στεναγμόν.

« Ἀλλ' ἡ ἀδιαθεσία αὕτη θὰ ἦναι περαστική!

εἶπεν ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ μέγαρόν της. Θὰ ἴδω τὴν Δελφίνην, καὶ ἐὰν δὲν δυνηθῶ νὰ προλάβω τὰς συνεπείας, θὰ ἦμαι τοὐλάχιστον εἰς θέσιν νὰ τὰς τροποποιήσω. Ἀγαπητὲ Ραοὺλ! . . .»

Ἡ κόμησσα δὲν ἐτελείωσε, καὶ ἔκρυψεν εἰς τὰς δύο χεῖράς της τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον ἐρύθημα αἰφνίδιον κατεκάλυψεν.

« Ἀδιάφορον, ἐξηκολούθησεν ἐγειρομένη ἀποφασιστικῶς, θέλω νὰ γνωρίσω πᾶν ὅ,τι τὸν ἀφορᾷ. Ἀλλὰ, τί νὰ πράξω! Ἄ! ὁ Κ. δὲ Νογαρὲτ ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσέρχεσθαι ἀκωλύτως εἰς τὴν αὐλήν, καὶ παρ' αὐτοῦ δύναμαι νὰ μάθω . . . Μάλιστα, αὐτὸ εἶναι. Θάῤῥος.

Ἡ κόμησσα, λέγουσα ταῦτα, διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ συζύγου της.

« Ἔρχομαι ἐκ τῶν ἀνακτόρων, εἶπεν, ἔνθα ἔμαθον ὅτι συμφορά τις ἠπείλει τὸν νέον μας σωτῆρα.

— Ποῖον; Τὸν ἱππότην δὲ Πενχοέλ;

— Μάλιστα. Μετέβην εἰς τὰς Δελφίνης διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἐπιῤῥοήν της, ἀλλ' ἡ Δελφίνη εἶναι κατάκοιτος, ἀσθενὴς, δηλητηριασμένη, ὡς λέγεται, καὶ οὐδένα δέχεται.

— Καὶ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, αὐτὴ ἡ δυστυχία ὑποία τις εἶναι;»

Ἡ Κ. δὲ Νογαρὲτ τῷ ἐγνωστοποίησεν αὐτήν.

— Ὁ Ραοὺλ διέμενε κεκλεισμένος οἰκαδε μονήρης καὶ σύννους· πόῤῥω ἀπεῖχε τοῦ πιστεύειν ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν, χάρις τῇ ἀδιακρισίᾳ τοῦ Ἰβὼν, ἡ κόμησσα ἠσχολεῖτο τοσοῦτον δραστηρίως περὶ τῶν συμφερόντων του. Ἡ ἡμέρα προὐχώρει, καὶ ἤδη ἐνύκτωνε, ὅτε βῆμα κατεσπευσμένον ἀντήχησεν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐκτύπησαν βιαίως τὴν θύραν.

Ὁ Ἰβὼν ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ· ἦν ὁ κὺρ Ἱερώνυμος, ὁ ξενοδόχος, κρατῶν ἐπιστολὴν ἐν χερσί.

« Γνωρίζετε τὸ νέον, κύριε ἱππότα;

— Τὸ ποῖον;

— Ὁ ἐξάδελφός μου, ὁ κυανόστολος ὑπηρέτης, μοὶ τὸ εἶπε πρὸ ὀλίγου.

— Ἀλλὰ τί νέον;

— Ἡ Κ. Δελφίνη εἶναι χειρότερα.

— Ἄ! ἐκάμεν ὁ Ἰβὼν ἔκθαμβος.

— Κατελήφθη τὴν ἑσπέραν ταύτην ὑπὸ τρομεροῦ πυρετοῦ, καὶ οὐδένα δέχεται.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβών.

— Διάβολε! δὲν ἤξευρα ὅτι ἦσο τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν χαριεσσαν ἡμῶν Δελφίνην. Ὠχρίασας καὶ ἠλλοιώθης, ὡς ἂν προὔκειτο περὶ φίλης, περὶ ἀδελφῆς . . »

Ὁ Ἰβὼν, προσηλώσας τὰ βλέμματα κατὰ γῆς, οὐδὲν ἤκουεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ κυρίου του.

« Ἀλλὰ τότε, ἐψιθύριζεν, ἡ κόμησσα δὲν θὰ τὴν εἶδεν! ὁ Κ. Ραοὺλ εἶναι ἀπωλεσμένος!»

Ὁ Ἱερώνυμος ἦν περιχαρὴς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του.

« Ἄ! ἐλησμόνουν, εἶπεν. Ἔχω διὰ τὸν Κ. ἱππότην μίαν ἐπιστολήν . . .

— Δός την,» εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἀδιαφόρως.

Ἔῤῥιψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς γραφῆς τῆς ἐπιστολῆς.

« Παρὰ τῆς Μάρθας, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ἀσπαζόμενος τὴν ἐπιστολήν· ἄφετέ με!»

Ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ Ἰβὼν ἀπεσύρθησαν.

Ἡ θλῖψις τοῦ Ραοὺλ διελύθη, ὡς ἡ ὁμίχλη κατὰ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

## ΙΑ'. ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ Ο ΡΑΟΥΛ ΕΖΗΤΗΣΕ ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΒΙΛΛΕΡΟΑ.

Ὁ Ραοὺλ, ἅμα εἶδεν ἑαυτὸν μόνον, ὑπὸ βιαίας κατεχόμενος συγκινήσεως, ἔσπευσε ν' ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μάρθας. Ἀλλ' ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὴν διάρκειαν τῆς εὐδαιμονίας του, τὴν ἐφύλαξε στιγμάς τινας μεταξὺ τῶν χειρῶν, χωρὶς νὰ ἐγγύσῃ αὐτήν. Οὐδέποτε ἔτρεμεν ὡς κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν· διότι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐξηρτᾶτο, ὡς ἐπίστευεν, ἅπαν τὸ μέλλον του. Ἑτοίμησε νὰ εἴπῃ τῇ Μάρθᾳ ὅτι τὴν ἠγάπα· ἀλλὰ πῶς ἡ νεάνις θὰ παρεδέχετο τὴν ὁμολογίαν ταύτην; Ἠγάπα καὶ αὕτη τὸν Ραοὺλ, καὶ ἔμελλε νὰ τῷ ὁμολογήσῃ τοῦτο; Ἢ μᾶλλον ἤθελεν ἀποκρούσει ὑπερηφάνως τὸν ἔρωτα τοῦ παιδικοῦ της φίλου; Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ζητήματα, ἅτινα ὁ Ραοὺλ ἔθετεν εἰς ἑαυτὸν, ὅτε, βιαίαν λαβὼν ἀπόφασιν, ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τέλος τὴν τύχην του.

« Ἡ τελευταία σας ἐπιστολὴ μὲ κατέστησεν εὐδαιμονεστάτην, ἀγαπητέ μοι Ραοὺλ, καὶ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα περικλείει, μοὶ ἐπλήρωσαν χαρᾶς.»

Τοιαύτη ἦν ἡ πρώτη φράσις, ἥτις προσέβαλε τὰς ὄψεις τοῦ περιχαροῦς εὐπατρίδου.

« Ἀγαπητὴ Μάρθα! ἀνέκραξεν. Ἄ! τί δύναμαι νὰ φοβῶμαι ἤδη!»

Ἡ νεάνις, ἐξακολουθοῦσα διὰ τοῦ συνήθους αὐτῇ μελαγχολικοῦ ὕφους, ἐξέφραζε τὴν θλῖψιν της διότι ἦτον ὀρφανὴ ἄνευ περιουσίας καὶ ἄνευ προστασίας.

« Ἄνευ περιουσίας! ἔλεγεν ὁ Ραοὺλ. Ἔρως καὶ νεότης, ἰδοὺ οἱ θησαυροί μου. Ἄνευ προστασίας! Καὶ δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγώ!»

Καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκε, κατὰ τοσοῦτον ὁ Ραοὺλ ἐγίνετο μελαγχολικώτερος· διότι ἡ Μάρθα διηγεῖτο αὐτῷ ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς της τὴν παράδοξον ἀπαίτησιν, ἥτις ἐγένετο αὐτῇ ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τὴν ἔτι παραδοξοτέραν διαγωγὴν τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ.

« Τὸ βλέπεις, Ραοὺλ, ἔλεγε, προστρέχω εἰς τὴν προστασίαν ἐκείνην, ἣν εὗρον γενναίως παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ σου, καὶ ἣν σὺ αὐτὸς μὲ ὥρκισας νὰ σοὶ ζητήσω. Ἱκανῶς διὰ τούτου σοὶ ἀποδεικνύω πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ ποῖα δικαιώματα ἔχεις ἐπὶ τῆς καρδίας μου.»

« Ὦ φρίκη! ἐσκέφθη ὁ Ραοὺλ. Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ δυστυχίαι, ἃς ἠσθανόμην ἱπταμένας περὶ τὴν κεφαλήν μου! Ἄ! ὁ Ἰβὼν ἔχει δίκαιον! Ὅ,τι δὲν ἔπραξα

δι' ἐμαυτὸν, ὀφείλω νὰ τὸ πράξω διὰ τὴν Μάρθαν· Θὰ ὑπάγω εἰς τῆς κομήσσης· θὰ τῇ εἴπω τὰ πάντα, θὰ . . . Ἀλλὰ φεῦ! ἡ Δελφίνη εἶναι βαρέως ἀσθενὴς, καὶ τὸ ἔσχατον τοῦτο καταφύγιον μας ἐλλείπει! Τί νὰ πράξω λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥαοὺλ, ν' ἀναχωρήσω; Πρέπει ν' ἀναχωρήσω! Καὶ ἐν τούτοις, ὄχι. Δὲν δύναμαι νὰ παραιτηθῶ τοῦ σταδίου, ὅπερ ἀνοίγεται ἐνώπιον ἐμοῦ! Πρέπει νὰ λάβω ἄδειαν· ἀλλὰ παρὰ τίνος νὰ τὴν ζητήσω; Ἂς περιμείνωμεν μίαν ἢ δύο ἡμέρας· ἡ Δελφίνη θ' ἀναῤῥώσῃ βεβαίως προσεχῶς, καὶ θὰ ἦναι ἀκόμη καιρός . . . αὐτὸ εἶναι. Ἂς περιμείνωμεν τὰς περιστάσεις· καὶ ἐὰν ἡ τύχη μὲ καταβάλῃ, ἐὰν ἡ εἱμαρμένη ἔῤῥιψε κατ' ἐμοῦ τὴν μόρσιμον αὐτῆς ἀπόφασιν . . τότε θὰ παλαίσω . . θὰ . . . Θεέ μου! Δὲν σὲ ζητῶ οὐδὲν δι' ἐμέ· ἀλλὰ προστάτευσον τὴν Μάρθαν, σὲ καθικετεύω!»

Ὁ Ῥαοὺλ ἐξῆλθε κατεσπευσμένως. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ δροσίσῃ τὰς ἰδέας του εἰς τὴν ἐπαρχὴν τοῦ ἀέρος. Ἐβάδισεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας σιωπηλὸς καὶ σύννους, ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ νὺξ ἀπὸ πολλοῦ ἐνύκτωσεν· ἠκολούθει μηχανικῶς τὰς προκυμαίας, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ καταλυμά του, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι διακρίνει ἐνώπιον αὐτοῦ σύμπλεγμα δύο ἀτόμων, βαδιζόντων μετά τινος βραδύτητος, καὶ φαινομένων ὅτι ὁμιλοῦσι μετὰ μεγίστης ζωηρότητος.

Ὁ Ῥαοὺλ, ὅλως ἀῤῥημένος καὶ μὴ ἀπασχολούμενος ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν συμβαινόντων, οὐδεμίαν κατ' ἀρχὰς ἔδωκε προσοχήν· ἀλλ' ἤκουσε προφερόμενον ἓν ὄνομα, ὅπερ τὸν ἔκαμε ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ τείνῃ τὸ οὖς· τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν ἀλιέως τινὸς τῆς Πουλιγένης, ὃν ἄλλοτε ἐγνώρισε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἑτοίμα τὰς θαλασσίους ἐκδρομάς.

« Πρὸ πάντων, Καμαρέτε, ἔλεγεν εἰς τοῦτον ὁ μετ' αὐτοῦ συνομιλῶν, πρὸ πάντων σοὶ συσταίνω φρόνησιν καὶ ἐχεμύθειαν· τοῦτο μόνον ζητῶ παρὰ σοῦ. Ἂν ἀκολουθήσῃς καλῶς τὰς ὁδηγίας μου, τὰ χρήματα δὲν θὰ σοὶ λείψουν· καὶ ἀγαπᾷς τὰ χρήματα, νομίζω;

— Ὦ! μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Καμαρέτος, μετ' ἐπιθυμίας.

— Τόσῳ καλλίτερον! Τὸ συμφέρον σου μοὶ ἀποκρίνεται περὶ τῆς διαγωγῆς σου. Ἀπὸ αὔριον, θὰ ἀρχίσω ν' ἀναζητῶ οἰκίαν τινὰ εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων ἱκανῶς μεμονωμένην, καὶ ἅμα τὴν εὕρω, θὰ σ' ἐγκαταστήσω εἰς αὐτήν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ μὴ λείπῃς ποτὲ, καὶ νὰ ἦσαι ἕτοιμος κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἵνα λάβῃς τὰς διαταγάς ἢ τὴν ἐπίσκεψίν μου· δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον, ὡς βλέπεις. Ἐκτὸς δὲ τούτου, δὲν θὰ συνδέσῃς σχέσιν μὲ κανένα, δὲν θὰ βλέπῃς κανένα, θὰ ζῇς μόνος. Σ' ἔρχεται τὸ τοιοῦτον;

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε.

— Καὶ ἔτσι μὲ ἐνόησας. Ἅμα ἡ νεάνις, διὰ τὴν ὁποίαν προσδιορίζω ταύτην τὴν οἰκίαν, ἔλθῃ νὰ τὴν κατοικήσῃ, θὰ τεθῇς ὑπὸ τὰς διαταγάς της. Μόνον, ἐνθυμοῦ καλῶς τοῦτο· δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν κῆπον ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει, καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, θ' ἀντισταθῇς παντὶ σθένει· διότι, πρὸ παντὸς εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδικήν της.

— Ἐτελείωσε, κύριε βαρόνε. Καὶ ἡ νεάνις αὕτη πότε θὰ ἔλθῃ;

— Δὲν τὸ γνωρίζω οὐδ' ἐγώ. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, μετὰ ἕνα μῆνα . . . ἰδοὺ διατί πρέπει νὰ ἦσαι πάντοτε ἐκεῖ.

— Ἐνόησα, ἐψιθύρισε βραχέως ὁ Καμαρέτος.

— Ἅμα παρουσιασθῇ εὐνοϊκή τις περίστασις, θὰ φέρω εἰς Παρισίους τὴν νεάνιδα ταύτην . . . Σιωπή! κάποιος εἶναι ὄπισθέν μας, καὶ μᾶς ἀκούει, ἴσως.

Τῷ ὄντι, ὁ Ῥαοὺλ ἐπλησίασεν ἐπαισθητῶς, καὶ δὲν ἀπώλεσεν οὐδὲ λέξιν ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ ἀλιέως καὶ ἐκείνου, ὃν ὁ Καμαρέτος ἐκάλει Κ. βαρόνον, συνδιαλέξεως. Ἡ ὁμοιότης, ἡ ὑπάρχουσα μεταξὺ τῆς θέσεως τῆς Μάρθας καὶ τῆς νεάνιδος, ἧς ἐνόμισεν ὅτι συνωμότουν τὴν ἀπώλειαν, ζωηρῶς ἐπλήττε τὸν Ῥαοὺλ, καὶ ἐπλησίασε περιέργως. Παρατηρήσας ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐμακρύνθη, προσποιούμενος μεγίστην ἀδιαφορίαν.

« Παράδοξον! εἶπεν ὁ Καμαρέτος, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ περιπατητὴς ἔφυγε, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισα . . .

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ζωηρῶς.

— Τὸν Κ. ἱππότην δὲ Πενχοέλ.

— Ἐκεῖνον! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος· εἶναι ἀδύνατον!

— Μπᾶ! δὲν τὸ ὁρκίζομαι τοῦτο . . . . . Ἐν τούτοις . . .

— Μεθ' ὅλα ταῦτα, τί μὲ μέλλει! εἶπεν ὁ βαρόνος ἀποφασιστικῶς. Τί κοινὸν ἔχει ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ μετὰ τῆς ὑποθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας ὡμιλοῦμεν; Ἂς γωμεν!»

Ὁ βαρόνος ἔλαβε τότε ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν πιστόν του καὶ τὸν ἔσυρεν ἐν σπουδῇ. Ἀπὸ μέρους του ὁ Ῥαοὺλ, ὅστις εἶχε συνέλθει, ἐσκέφθη ὅτι, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν ἦν ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἡ νεάνις αὕτη, ἧς ἡ ἁρπαγὴ ἐμελετᾶτο, ἦτον ἴσως ἡ Μάρθα, ὅτι ὁ βαρόνος οὗτος ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ Κ. δὲ Λιραδὶκ, ὅτι ὁ Καμαρέτος πολὺ πιθανὸν νὰ ἦτο συνένοχός του. Ἐπανῆλθε λοιπὸν, ἀποφασίσας νὰ ζητήσῃ ἐξήγησιν, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἔμελλε νὰ ᾖ ἡ ἔκβασις τοῦ βήματος τούτου· ἀλλὰ πλήρης ἐρημία ἦν περὶ αὐτὸν, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν· μάτην ἠρεύνησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ περικυκλοῦν αὐτὸν βαθὺ σκότος, οὐδὲν ἀνεκάλυψε δυνάμενον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἰχνηλάτησιν ἐκείνων, οὓς ἐσκόπευε νὰ ἐρωτήσῃ.

« Τί τρέλλα! ἔλεγεν ἀπερχόμενος. Αἱ νεάνιδες καὶ οἱ ἅρπαγες αὐτῶν βαρόνοι δὲν εἶναι σπάνια κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχήν. Ἀγαπητὴ Μάρθα! τόσον τὴν ἀγαπῶ, ὥστε πᾶν ἔχον πρὸς αὐτὴν σχέσιν μὲ κάμνει νὰ τρέμω. Ἀλλ' ὅπως, ὅπως, πρέπει νὰ τὴν ἴδω διὰ πάσης θυσίας, καὶ ἅμα δυνηθῶ νὰ λάβω τὴν ἄδειαν ἐκείνην, ἧς ἔχω ἀνάγκην . . .»

Εἰσῆλθε τέλος ἡσυχώτερος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ

Ξηροῦ Δένδρου· τὸ πρόσωπόν του ἀπέπνεε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπόφασιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχετο εἰς τὸν θάλαμόν του, τὰ βλέμματά του ἔπεσαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν τῷ ἔφερον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

« Βασιλικὴ διαταγή, ἐσκέφθη. Προφανῶς, εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναμεμιγμένος ὁ στρατάρχης. Ἀλλὰ τί τὸν ἔκαμα ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;»

Ἐὰν ὁ Ῥαοὺλ ἐγνώριζε καλλίτερον τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, θὰ ἐνόει ὅτι διπλασίως προσέβαλε τὴν ματαιοφροσύνην τοῦ Κ. δὲ Βιλλεροᾶ. Πρῶτον μὲν εἰσέδυσεν εἰς τὸν οἶκόν του ἀκουσίως του, καὶ τὸν ἀπέπεμψε διὰ τῆς βίας ἐκ τῶν δωματίων τῆς Α. Μ. ἔπειτα δὲ, κατέκτησεν εἰς τὴν αὐλὴν θέσιν, εἶχεν ὑψηλὸν βαθμὸν, καὶ τοῦτο εἰς πεῖσμα τοῦ στρατάρχου, ἀποφασίσαντος νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὴν αὐθάδειάν του, καὶ μὴ δυναμένου, κατὰ συνέπειαν, νὰ τὸν συγχωρήσῃ διότι προήχθη ἀκουσίως του.

Ὁ χρηστὸς καὶ τίμιος χαρακτὴρ τοῦ Ῥαοὺλ δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ, οὐδὲ νὰ ὑποθέσῃ τὰς δολερότητας ταύτας, αἵτινες ἐν τούτοις τοσοῦτόν εἰσι κοιναὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει ὢν μεστὸς ματαιοφροσύνης, ὡς ὁ στρατάρχης δὲ Βιλλεροᾶ.

Ὁ Ῥαοὺλ κατεκλίθη, ἀλλ' αἱ σκέψεις του οὐδὲ στιγμὴν ὕπνου τῷ ἀρῆκαν, καὶ ὅτε, τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ὁ Ἥβων εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ἰδόντος τὸν κύριόν του ὄρθιον, ἀλλ' ἥσυχον καὶ εὐθαρσῆ.

Ἦν ἡ 6 φεβρουαρίου, ὑπῆρχε ψύχος, ὁ οὐρανὸς ἦν κεκαλυμμένος ὑπὸ φαιοχρόων νεφῶν, ὧν ἡ μονότονος χροιὰ ἐρρίπτεν ἐπὶ τῶν Παρισίων ὡσεὶ πένθιμόν τινα μανδύαν.

Πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν ἑωθινὴν ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως, ὁ Ῥαοὺλ ἠθέλησε νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τῆς Δελφίνης, ἐλπίζων ὅτι ἡ ἀδιαθεσία τῆς προτεραίας παρῆλθεν. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς του ἐψεύσθη ὁλοτελῶς, μαθόντος ὅτι ἡ πριγκιπέσσα ἦν ἔτι χειρότερα. Ἡ ἤδη σκεπτικὴ αὐτοῦ φυσιογνωμία κατέστη μελαγχολικὴ καὶ ἀνήσυχος, καὶ μετὰ μεγίστης συγκινήσεως παρουσιάσθη εἰς τὴν ἑωθινὴν ὑποδοχὴν τῆς Α. Μ.

Ὁ βασιλεὺς ὡμίλει μετά τινων εὐπατριδῶν καὶ ἐφαίνετο φαιδρότατος· ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Ῥαοὺλ· αἴφνης ὁ βασιλεὺς συνέστειλε τὰς ὀρρῦς, διότι διέκρινε τὸν ὑπολοχαγὸν τῆς σωματοφυλακῆς του.

« Ἀποσύρθητε ἐπὶ στιγμὴν, κύριοι, εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν εὐπατρίδας. Προχωρήσατε, Κύριε δὲ Πενχοὲλ», ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Ῥαοὺλ.

Οὗτος ἐποίησε βήματά τινα ἐπὶ τὰ πρόσω, κρατῶν διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν πῖλόν του, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ἔπειτα ὑπέκλινε βαθέως, περιμένων ὥστε ὁ βασιλεὺς νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

« Εὑρίσκεσθε εἰς τὴν αὐλὴν ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ, κύριε ὑπολοχαγέ; ἠρώτησεν ἡ Α. Μ.

— Περίπου ἀπὸ ἓξ μηνῶν, Μεγαλειότατε.

— Καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε ἀκριβῶς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοταξίας.

— Ἡ Υ. Μ. ἔχει δίκαιον, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ παρέβην οὐδεμίαν αὐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥαοὺλ, εὐσεβάστως μὲν, ἀλλὰ καὶ σταθερῶς.

— Ἤκουσα ἐν τούτοις μερικὰ παράπονα περὶ ὑμῶν, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν, διότι προέρχονται ἐξ ὑποκειμένου, εἰς ὃ ἔσχον πάντοτε μεγίστην ὑπόληψιν.

— Ἤλθομεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐσκέφθη ὁ Ῥαοὺλ· δὲν ἠπατήθην λοιπόν. Ἀγνοῶ εἰσέτι, Μεγαλειότατε, προσέθηκεν ὑψηλοφρόνως, εἰς ποῖον ἰσχυρὸν ὑποκείμενον ἔσχον τὸ ἀτύχημα ν' ἀπαρέσω.

— Πρόκειται περὶ ἑνὸς στρατάρχου τῆς Γαλλίας, κύριε.

— Τότε, Μεγαλειότατε, νομίζω ὅτι σᾶς ἐννοῶ.

— Ἀγαθῇ τύχῃ! ἱππότα, δὲν ἀγαπῶ τὰ ἀμελῆ πνεύματα, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος Ἰδος αὐστηρῶς.

— Θὰ μοὶ συγχωρήσητε μόνον ὅπως τολμήσω νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν Υ. Μ. ὅτι δὲν πιστεύω νὰ παρέβην οὐδὲ τὰ καθήκοντά μου, οὐδὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοταξίας, ποιήσας σεβαστὸν τὸ παράγγελμά μου, ἔστω καὶ εἰς τὸν Κ. στρατάρχην Βιλλεροᾶ.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἀξιῶ νὰ σᾶς μεμφθῶ διὰ τοῦτο, ὑπολοχαγέ.

— Τότε, Μεγαλειότατε, δὲν βλέπω . . .

— Ὁ στρατάρχης μοὶ εἶπεν ὅλα. Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουσι μεταξὺ ὑμῶν αἴτια προσωπικῆς ἔχθρας.

— Οὐχὶ ἐκ μέρους μου, Μεγαλειότατε.

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, γνωρίζω ἐπίσης ὅτι μετεχειρίσθητε πρὸς αὐτὸν προσβλητικάς τινας ἐκφράσεις.

— Ἐὰν ἡ Υ. Μ. ηὐδόκει νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς φύλακάς μου, θὰ ἐμάνθανεν ὅτι, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ ξιφουλκήσω διὰ ν' ἀντισταθῶ κατὰ τῆς βίας, μετεχειρίσθην πρὸς τὸν στρατάρχην πολιτικὴν καὶ μετριότητα, ἀξίας τοῦ ὀνόματός μου καὶ τοῦ βαθμοῦ μου.

Ἡ μαρτυρία τῶν φυλάκων σας δὲν δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ κατὰ τῶν διαβεβαιώσεων στρατάρχου τῆς Γαλλίας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκφαντορικῶς. Εἶσθε νέος, ἱππότα, καὶ ὠφείλετε νὰ φείδησθε μᾶλλον τῆς ἀξιοπρεπείας εὐπατρίδου καὶ στρατιώτου.

— Εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπίσης στρατιώτης καὶ εὐπατρίδης, Μεγαλειότατε.

— Ἀλλ' ὁ στρατάρχης ἔχει τὸ τριπλάσιον τῆς ἡλικίας σας· ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶναι ἐκ τῶν ἐπιστημοτέρων μεγιστάνων τοῦ ὡραίου μας βασιλείου. Ἔπρεπε νὰ μὴ λησμονήσητε τοῦτο.

— Οὐδόλως τὸ ἐλησμόνησα, Μεγαλειότατε.

— Πολὺ καλά. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν πᾶσι τούτοις ὁ Κ. Βιλλεροᾶ μοὶ φαίνεται ἔχων νόμιμον αἰτίαν παραπό-

νου ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἣν μετεχειρίσθητε, νομίζω ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ τῷ ζητήσητε συγγνώμην.»

Ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ἀξιοπρεπείας προσβληθείσης.

Ὁ βασιλεὺς τὸ παρετήρησε.

« Δὲν ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἡδυτέρας, νὰ συνεργήσω εἰς τὴν ταπείνωσιν ἑνὸς εὐπατρίδου, καὶ πρὸ πάντων ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, οὗτινος ἀρέσκομαι ἀναγνωρίζων τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας· ἀλλ' ἐπίσης, καὶ νομίζω ὅτι εἶμαι καλὸς κριτὴς ἐπὶ τούτου, ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσω παρ' ὑμῶν, χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ ἐκθέσω τὴν τιμήν σας, ὥστε τὰ δεκαεννέα ἔτη ἑνὸς ὑπολοχαγοῦ νὰ ὑποκλίνωσιν ἐνώπιον τῶν ἑξήκοντα ἐτῶν στρατάρχου τῆς Γαλλίας. Ἐλπίζω λοιπόν, ἱππότα, ὅτι θὰ θελήσητε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τοὺς πόθους τοῦ βασιλέως σας.»

Καὶ ὁ Λουδοβῖκος Ἰδος, ἀπολύων διὰ χειρονομίας τὸν πτωχὸν Ῥαοὺλ ἀπόπληκτον, ἐπανέλαβε μετὰ τῶν πλησιασάντων εὐπατριδῶν τὴν διακοπεῖσαν συνομιλίαν του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱππότης ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου, ὁ Κ. δὲ Νογαρὲτ προϋχώρησε πρὸς αὐτόν, καὶ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα,

« Ἔμαθον, εἶπεν, ὅτι ἔλαβε χώρα μεταξὺ τοῦ στρατάρχου καὶ ὑμῶν ἔρις ἀρκετὰ ζωηρὰ, καὶ ἠρχόμην, φίλτατέ μοι, νὰ σᾶς προσφέρω τὴν μεσολάβησίν μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη μεθ' ὕφους πικρᾶς εἰρωνείας, ἡ Α. Μ. σᾶς προέλαβεν.

— Πῶς! ἐπὶ τούτῳ σᾶς ἐτίμησεν ὁ βασιλεὺς δὲ ἰδιαιτέρας συνομιλίας;

— Μάλιστα, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους.

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. δὲ Νογαρὲτ, εἶναι ἄρά γε ἀδιακρισία νὰ σᾶς ἐρωτήσω περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς συνομιλίας ταύτης;

— Οὐδεμία, κύριε κόμη.

— Δὲν ἀμφιβάλλετε, ἐλπίζω, ὅτι οὐχὶ κενή τις πολυπραγμοσύνη, ἀλλ' ἡ διακαὴς πρὸς ὑμᾶς φιλία μου μοὶ δίδει τὴν τόλμην νὰ σᾶς ἀποτείνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, κύριε κόμη, καὶ σᾶς ὑπερευχαριστῶ.

— Τὴν κόμησαν πρὸ πάντων ὀφείλετε νὰ εὐχαριστήσητε, διότι, διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνη πρώτη μὲ εἰδοποίησε περὶ τῆς δυστυχοῦς ταύτης ἔριδος, καὶ ἐκείνη, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν Δελφίνην, μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τοῦ δικαιώματός μου τοῦ εἰσέρχεσθαι ἀκωλύτως εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ τῇ ἀναγγείλω τὰ διατρέχοντα.

— Ἐκείνη! ἐσκέφθη ὁ Ῥαοὺλ, πάντοτε ἐκείνη!

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, τί σᾶς εἶπεν ἡ Α. Μεγαλειότης;»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐγένετο ἐν τῷ πλήθει τῶν εὐπατριδῶν, οἵτινες πολιώρκουν τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου, ἀσυνήθης τις κίνησις, ἅπαντες ἐτάχθησαν μετὰ σπουδῆς διὰ νὰ δώσωσι διάβασιν εἰς ἄνθρωπόν τινα, φορτωμένον κεντήματα καὶ ταινίας, ὅστις προϋχώρει ἐπηρμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἀλαζονικὸν τὸ βλέμμα, περιφρονητικὸν τὸ ἦθος.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔβλεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τούτου καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, διότι ἀστραπὴ ὀργῆς ἔλαμψεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του, καὶ τὸ αὐτὸ κατηναγκασμένον μειδίαμα, ὅπερ τῷ ἐξέφυγε πρὸ ὀλίγου, διεγράφη καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

« Μὲ ἠρωτᾶτε, κύριε κόμη, τί μοι εἶπεν ὁ βασιλεύς;

— Μάλιστα εἶπεν ὁ κόμης, μετὰ στενοχωρίας, παρατηρῶν τοὺς ἀλλοιωθέντας χαρακτῆρας τοῦ Ῥαούλ.

— Λοιπὸν, θὰ τὸ μάθητε ἀμέσως.»

Καὶ ὁ Ῥαοὺλ, ὠχρῷ προσώπῳ καὶ μειδιῶντι στόματι, προϋχώρησε πρὸς τὸν στρατάρχην, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὑπεκλίνατο μετὰ πολιτικῆς εἰρωνείας.

« Κύριε στρατάρχα, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπ' ὀργῆς, ἔρχομαι, κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τῆς Α. Μ. (καὶ ἐπέμεινεν ἐπὶ τῶν λέξεων τούτων), νὰ σᾶς ζητήσω ταπεινῶς συγγνώμην διὰ τὴν προπέτειαν, ἧς, κατὰ τὰς ὑμετέρας ἀξιώσεις, ἐγενόμην ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς.»

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ στρατάρχου, ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν διοδον, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου, καὶ ἥτις ἐκλείσθη αὖθις ὄπισθεν τοῦ Ῥαούλ.

Ὁ στρατάρχης ἠρυθρίασεν ὑπ' ὀργῆς, διότι παρετήρησε χλευαστικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης.

« Ὁ αὐθάδης!» ἐψιθύρισε μετὰ λύσσης.

## ΙΕ. ΟΠΕΡ ΠΕΡΙΠΛΕΚΕΙ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Ἐνῷ ὁ Ῥαοὺλ ἐμακρύνετο ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος δὲ Νογαρὲτ, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, παρατηρῶν τὸν μέγαν ἐρεθισμὸν, ὑφ' οὗ ἦν κατειλημμένος, ὁ Ὑβὼν, διαμείνας μόνος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, περιέμενε μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀκουσίου βήματος τοῦ ἱππότου παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Ὁ Ὑβὼν ἦν ὑψηλὸς νεανίας, ξανθὸς, φυσιογνωμίας ἐξύπνου, μὲ ὀφθαλμοὺς φαιοὺς καὶ διαπεραστικούς· ἡ κόμη του μακρὰ καὶ πυκνὴ, τὸ μέτωπόν του οὐδὲν εἶχε τὸ προσεχὲς, τὸ στόμα του ἦν μέγα, ἀλλὰ κεκοσμημένον διὰ λαμπρῶν ὀδόντων, ἡ σιαγών του, ἠνωρθωμένη ἱκανῶς, ἐδείκνυε τόλμην τινὰ, ἐμβεβολισμένην ἐπὶ τοῦ Βρετανικοῦ χαρακτῆρος διὰ δόσεως ἰσχυρογνωμοσύνης. Τὰ μέλη του, μακρὰ καὶ λεπτὰ, δὲν ἦσαν μὲν πολὺ ἀνάλογα, ἀλλ' ἦσαν εὐκαμπτα καὶ νευρώδη. Ἡ ἐπιδεξιότης καὶ ἡ ζωηρότης ἀνεπλήρουν παρ' αὐτῷ τὴν ῥώμην.

Ὅτε ὁ Ὑβὼν ἀφίκετο εἰς Παρισίους, εἶχε τὸ σκαιὸν καὶ ἐπαρίστερον ἦθος τῶν χωρικῶν τῆς Βρετανίας· ἔφερε τὸν ἱματισμὸν τῆς πατρίδος του, τὸν στρογ-

γύλον πλατύχειλον πίλον, τὸν χιτωνίσκον καὶ τὸ προστερνίδιον, τὰ περιλεγνούμενα ὑπὸ σειρητίων πολυχρώμων καὶ κοσμούμενα δι' ἀργυρῶν κομβίων, τὰς πλατείας καὶ κυματιζούσας ἀναξυρίδας, καὶ τὰς περικνημίδας. Μετ' ὀλίγον, συμμορρούμενος πρὸς τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ὁ κύριός του, παρητήθη τοῦ ἀπηρχαιωμένου ἐκείνου ἱματισμοῦ, ὅπερ ἄλλως τε ἐφείλκυεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ βλέμματα. Πεισθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ δεκανέως Λαμουρέ, παρεδέχθη ἱματισμὸν ἡμιπολιτικὸν καὶ ἡμιστρατιωτικόν, καὶ χάρις εἰς τὴν σύχνασιν τῶν τόπων, ἔνθα ἠθροίζετο τὸ ἄνθος τῶν νεανιῶν καὶ τῶν γ ι ζ ε τ τ ῶ ν τῆς πρωτευούσης, χάρις ἐπίσης εἰς τὴν φυσικήν του εὐκαμψίαν, κατώρθωσεν, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, νὰ μιμηθῇ τοὺς τρόπους τῶν προτύπων της, καὶ νὰ φέρῃ μετὰ βαστώνης τὸν ἱματισμόν, ὃν ἐξελέξατο. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον λοιπὸν ὁ Ἰβὼν μετεμορφώθη τοσοῦτον, ὥστε κατέστη εἷς τῶν κομψοτέρων ὑπηρετῶν, οὓς εὐπατρίδης τις ἤθελεν ἐπιθυμήσει δι' ἑαυτόν.

Ὁ Ἰβὼν, καθήμενος ἡσύχως ἐνώπιον πυρᾶς, ἣν ἡ τραχύτης τοῦ καιροῦ ἐφαίνετο ἐπιτάττουσα, ἐσκέπτετο ἀνησύχως περὶ τοῦ κυρίου του, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου· ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κρούσεως, ὁ Ἰβὼν, συμπεράνας ὅτι ἦν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἠγέρθη ἐσπευσμένως καὶ μὲ πρόσωπον μειδιῶν, ἀνατρέπων ἐν τῇ βίᾳ του τὰ ἔπιπλα, ὅσα εὑρίσκοντο κατὰ τὴν διάβασίν του, ἔδραμεν ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν . . . Ἀλλὰ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅτε εὑρέθη ἐπὶ παρουσίᾳ δύο ἀγνώστων προσώπων.

« Ἐνταῦθα κατοικεῖ, ἠρώτησεν ὁ ἕτερος τῶν εὐπατριδῶν, ὧν ὁ κομψὸς ἱματισμὸς οὐδεμίαν ἄφινεν ἐπὶ τῆς καταγωγῆς των ἀμφιβολίαν, ὁ Κ. Ἱππότης δὲ Πενχοέλ ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβών.

— Καὶ εἶναι ἐδῶ;

— Ὄχι. Ὁ ὑπολοχαγὸς παρευρίσκεται σήμερον εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως.

— Πῶς! ἀνερώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ εὐπατρίδης. Ὁ Ἱππότης εἶναι λοιπὸν ὑπολοχαγός;

— Μάλιστα, εὐγενέστατε.

— Καὶ εἰς ποῖον τάγμα, σὲ παρακαλῶ;

— Εἰς τοὺς σωματοφύλακας, εὐγενέστατε.

— Διάβολε! Ὀλίγωρα προύχώρησε, καὶ βλέπω ὅτι ὁ στρατάρχης . . .

— Εἰς οὐδὲν τὸν ὠφέλησε! διέκοψεν ὁ Ἰβών, ἐννοήσας τὴν ἰδέαν τοῦ ξένου.

— Τῷ ὄντι;

— Δύναμαι νὰ σᾶς τὸ διαβεβαιώσω, εὐγενέστατε.

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ εὐπατρίδης, δυνάμεθα νὰ μάθωμεν εἰς ποῖον ὁ κύριός σου ὀφείλει ἓν τόσῳ λαμπρὸν μέλλον;

— Τοῦτο δι' οὐδένα εἶναι μυστικὸν, ἀπήντησεν ὁ Ἰβών. Ὁ Κ. ἱππότης ὀφείλει τὸν βαθμὸν τοῦτον εἰς τὴν εὐμενῆ προστασίαν τῆς Δελφίνης.

— Τόσῳ καλλίτερον ἐν τούτοις, διότι νομίζω ὅτι ὁ κύριός σου εἶναι γενναῖος ἀνήρ· ἀλλ' εἰπέ μοι, ὁ ἱππότης ἐπέστρεψεν εἰς τοῦ στρατάρχου, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐποίησεν ἐκεῖ τοσοῦτῳ παράδοξον εἴσοδον;»

Καὶ ὁ εὐπατρίδης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ γέλωτα ὀλίγον τι θορυβώδη.

« Ὄχι, εὐγενέστατε, εἶπε ξηρῶς ὁ Ἰβών, πειραχθεὶς ἐκ τοῦ γέλωτος τούτου.

— Καὶ οὕτω λοιπὸν, ὁ κύριός σου δὲν ἐπανεῖδε τὸν στρατάρχην Βιλλερωᾶ ;

— Φεῦ! τὸν ἐπανεῖδε κατὰ δυστυχίαν του! εἶπε στενάζων ὁ Ἰβών.

— Κατὰ δυστυχίαν του, λέγεις; Δὲν τὰ ἔχει λοιπὸν καλὰ μὲ τὸν στρατάρχην.

— Ὤ, ὄχι! εἶπεν ὁ Ἰβὼν μετὰ πεποιθήσεως.

— Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὁ εὐπατρίδης, ἀναγνωρίζω ἐν τούτῳ τὸν ἐπίμονον καὶ μνησίκακον τοῦ προσφιλοῦς μοι θείου χαρακτῆρα.

— Ἄ! ἠρώτησεν ὁ Ἰβών, ὁ εὐγενέστατος εἶναι ἀνέψιός τοῦ Κ. Βιλλερωᾶ;

— Ἔχω αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἀγόρι μου,» ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ εὐπατρίδης.»

Κατὰ τὸν βραχὺν τοῦτον διάλογον, οἱ δύο ξένοι ἐκάθησαν ἀπερίττως εἰς δύο ἐξαιρέτους θρονίδας.

« Ὁ κύριός σας δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον;

— Τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Πολὺ καλά. Θὰ πράξωμεν ὅπως σύ. Ἄφες μας μόνους.»

— Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰβὼν ἀπεσύρετο, ὑπακούων ἀκουσίως του εἰς τὸ δεσποτικὸν ὕφος τοῦ ἐρωτῶντος αὐτὸν εὐπατρίδου, ἔκρουσαν ἐκ νέου τὴν θύραν.

« Αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶπεν ὁ Ἰβών, ἀναγνωρίζω τὸ βῆμα τοῦ Κ. Ἱππότου.»

Τῷ ὄντι ὁ Ῥαοὺλ εἰσῆλθεν, ἐν συνοδίᾳ τοῦ κόμητος δὲ Νογαρέτ.

« Κύριε ἱππότα, εἶπε βιαίως ὁ Ἰβών, εἶναι μέσα δύο εὐπατρίδαι καὶ σᾶς ζητοῦν.

— Ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ ἐκτεθαμβημένος.

— Εἶναι εἰς τὸν θάλαμόν σας.

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Ἀγνοῶ.»

Ὁ Ῥαοὺλ, τὰ μέγιστα τεθορυβημένος, διότι οὐδέποτε ἐδέχετο ἐπισκέψεις, ἐρρίφθη εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν ταύτην. Τὸ πρόσωπόν του, ἐμψυχωθὲν ἐπὶ στιγμὴν ὑπὸ τῆς περιεργείας, συνωρρύασεν αἴφνης εἰς τὴν θέαν τῶν δύο εὐπατριδῶν, οἵτινες ἠγέρθησαν καὶ τῷ ἀπηύθυναν λειτουργικὸν χαιρετισμόν.

Ὁ κόμης δὲ Νογαρὲτ ἤκουσεν ἀκουσίως ἑαυτοῦ τὰς ὀλίγας λέξεις, αἵτινες ἀντηλλάγησαν μεταξὺ Ῥαοὺλ καὶ τοῦ θεράποντός του. Ἔμεινε λοιπὸν διακριτικῶς ἐν τῷ πλησίον δωματίῳ.

« Ἀλλ' εἰσέλθετε, κύριε κόμη, τῷ εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, δὲν εἶσθε περιττὸς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα.»

Ὁ Κ. δὲ Νογαρὲτ εἰσῆλθε· τὸ πρόσωπόν του, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ῥαοὺλ, κατέστη σοβαρώτερον, διακρίνοντος τοὺς δύο ἐκείνους ξένους. Ἀλλὰ, συνελθὼν τά-

χιστα, ἐκαθέσθη παρὰ τὸν ἱππότην ἐπὶ τῆς θρονίδος, ἣν οὗτος τῷ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρός.

« Κύριε, ἐνήρξατο τότε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ραοὺλ ὁ εὐπατρίδης, ὑφ' οὗ ὁ Ἰβὼν ὑπέστη τὴν παράδοξον ἀνάκρισιν, ἣν γνωρίζομεν, μαντεύετε ἀναμφιβόλως τὸ αἴτιον, ὅπερ μᾶς φέρει.

— Τὸ ὑποθέτω, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ.

— Ἔφθασα εἰς Παρισίους χθὲς μόνον, καὶ ἐπειδὴ σᾶς ἐχρεώστουν τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν, ἠθέλησα νὰ σᾶς τὴν κάμω, πεπεισμένος ὅτι θὰ μοὶ συγχωρήσητε, διότι παρουσιάζομαι εἰς ὥραν ἀκατάλληλον ἴσως.

— Εἰς τὴν θέσιν σας, κύριε βαρόνε, ἤθελα πράξει τὸ αὐτό.

— Δὲν περιέμενα ὀλιγώτερον παρὰ τῆς φιλοφροσύνης σας, ἀπήντησεν ὑποκλινόμενος μετὰ προσποιητικῆς εὐγενείας ἐκεῖνος, ὃν ὁ Ραοὺλ ἐτίμησε διὰ τοῦ τίτλου τοῦ βαρόνου. Πρέπει ἄρα γε νὰ προσθέσω ὅτι ἔρχομαι νὰ τεθῶ εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε ἱππότα ;

— Ἴτον ἀνωφελές, κύριε βαρόνε.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσκεπτόμην. Ἤδη ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν.

— Χάριν ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἐκθαμβος. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε βαρόνε, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Ὑποπλοίαρχός τις ἐκ τῶν φίλων μου μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μητέρα του, ἥτις εἶναι βαρέως ἀσθενής. Τοῦ τὸ ὑπεσχέθην, καὶ ἐπειδὴ ἡ καλὴ αὕτη κυρία κατοικεῖ δεκαπέντε λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων, καὶ ἴσως ψυχορραγεῖ, ἐπεθύμουν πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐκπληρώσω τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἀποστολήν. Τοῦτο δύο ἡμέρας μόνον θὰ μ' ἀπασχολήσῃ. Σήμερον ἔχομεν 7 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ τὰς δέκα θὰ μ' εὕρητε εἰς τὴν διάθεσίν σας, καθ' ὁποιανδήποτε ὥραν θέλητε.

— Πῶς λοιπὸν, κύριε δὲ Σαλιγνύ ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, ἐγὼ εἶμαι τοὐναντίον εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε ἱππότα. Ἐὰν λοιπὸν εὐαρεστῆσθε ὥστε μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ κάμωμεν ὁμοῦ κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν περίπατον μέχρι τῆς Μευδόνης, ὁ μαρκίσιος δ' Ἐσπὶ ὁ φίλος μου θέλει θεωρήσει εὐχαριστησίν του νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ κόμης ἐγειρόμενος, θὰ θεωρήσω εὐτυχίαν μου τὸ νὰ μὴν ἀπαρέσῃ ἡ συνοδία μου εἰς τὸν κύριον ἱππότην δὲ Πενχοέλ.

— Σεῖς, κύριε κόμη ! ἀνεφώνησεν ὁ Ραούλ;

— Εἶναι τετελεσμένον, ἐπέμεινε λέγων ὁ Κ. δὲ Νογαρέτ. Οὕτω λοιπὸν, κύριοι, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ ἔλθωμεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ σᾶς ζητήσωμεν.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ καὶ ὁ μαρκίσιος δ' Ἐσπὶ ἀπεσύρθησαν, ὁ δὲ Ραοὺλ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ κόμητος.

« Νὰ ' πάρ' ἡ ὀργὴ τὸν κατάρατον τοῦτον παρείσακτον! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ἅμα κλεισθείσης τῆς πύλης μετὰ τὴν ἔξοδον τῶν δύο εὐπατριδῶν.

— Διὰ τί ; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ. Δὲν τὸν προύκάλεσα ἐγώ ; Δὲν εἶναι χρέος, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ πληρώσῃ;

— Διάβολε, τὸ γνωρίζω καλῶς ! εἶπεν ὁ κόμης μετὰ δυσθυμίας, ἀλλὰ προὐτίμων νὰ ἔλθῃ κατ' ἄλλην τινὰ στιγμήν.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἢ ὀλίγον πρωτήτερον, ἢ ὀλίγον ἀργότερον δὲν πειράζει.

— Ἐν τούτοις, δὲν συλλογίζομαι ὡς ὑμεῖς, ἱππότα. Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ στρατάρχου ;

— Τὸ ἠγνόουν, τῷ ὄντι . . .

— Καὶ τότε ἐννοεῖτε ὅτι ὁ στρατάρχης, μανιώδης ἤδη ἐναντίον ὑμῶν, θὰ λυσσάσῃ ἐὰν ἡ ἔκβασις τῆς μονομαχίας ταύτης ἦναι ὀλέθριος εἰς τὸν βαρόνον.

— Τὸ ἐννοῶ, καὶ ἐν τούτοις, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ Ραοὺλ, δὲν ἔχω τὴν διάθεσιν νὰ ἀφήσω νὰ μὲ φονεύσωσιν, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τοῦτο, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Κ. Βιλλεροᾶ !

— Εἶναι φανερὸν τοῦτο, ἀλλ' εἶναι δυσάρεστον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε κόμη, εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ! Μὴ πολυανησυχεῖτε διὰ τὸν ταπεινόν σας θεράποντα, θὰ δυνηθῇ νὰ λυτρωθῇ μόνος του ἐκ τῆς δυσαρέστου ταύτης θέσεως.

— Εἴθε ! Λοιπὸν μετὰ τρεῖς ἡμέρας . . .

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, διὰ τὴν ἐνθερμόν σας φιλίαν.

— Τί λόγος ! Μεγάλη ἐκδούλευσις ! ἀνεφώνησεν ὁ Κ. δὲ Νογαρὲτ μετὰ δυσαρεσκείας. Ἂς παύσωμεν! Καλὴν ἐντάμωσιν !

— Ἀληθεια, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, οὐδὲ λέξιν ἐκ τούτων ὅλων εἰς τὴν κυρίαν δὲ Νογαρέτ.

— Δὲν σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἱππότα, διότι ἡ κόμησσα ἐνδιαφέρεται τόσον εἰς ὅ,τι σᾶς ἀφορᾷ, ὥστε θὰ ἦτον ἁμάρτημα νὰ τῇ τὸ ὑποκρύψω. Ἄλλως τε, εἶναι προτιμότερον νὰ ἦναι πληροφορημένη· θὰ ἦναι μᾶλλον εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἐκδουλεύσῃ . . .

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε κόμη, δότε μοι τὸν λόγον σας, ὅτι . . .

— Ποσῶς. Οὐδὲν ὑπόσχομαι. Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπανίδω μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ἐκτὸς ἂν, ἐξηκολούθησεν ἀποσυρόμενος, θέλητε νὰ μᾶς τιμήσητε διὰ μιᾶς τῶν ἐπισκέψεών σας, αἵτινες ἤρχισαν νὰ γίνωνται σπάνιαι. Ὦ ! δὲν σᾶς ὀνειδίζω διὰ τοῦτο. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας ἀγαπᾷ τις τὰς γυναῖκας, τὸ χαρτοπαίγνιον, τὸν καλὸν οἶνον . . . . . Καὶ ὅλα ταῦτα ἀπορρόφῶσι καιρόν . . . Καλὴν ἐντάμωσιν!»

Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ κόμης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, μὴ ἀφήσας καιρὸν εἰς τὸν Ραοὺλ νὰ εἴπῃ λέξιν.

Οὗτος, ἐγκαταλειφθεὶς μόνος εἰς τὰς σκέψεις του, ἐμειδίασε πικρῶς, ἀναπολῶν τὰ δυσάρεστα ἐκεῖνα συμβάντα, ἅτινα ἀπό τινων ἡμερῶν διεδέχοντο ἄλληλα· ἐσυλλογίζετο δὲ μάλιστα τὴν Μάρθαν, ἥτις ἐπεκαλεῖτο τὴν προστασίαν του, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ αὐτὸς οὗτος εἶχεν ἀνάγκην ἰσχυροῦ βραχίονος νὰ τὸν

ὑπερασπισθῇ, ἢ τοὐλάχιστον διὰ νὰ παλαίσῃ ἐπιτυχῶς κατὰ τῆς ὀλεθρίας τοῦ στρατάρχου ἐπιῤῥοῆς.

« Πτωχὴ Μάρθα!» εἶπε στενάζων.

« Πτωχὲ ἱππότα!» ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ.

Τότε τῷ ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην ἡ ἀγαθότης τῆς κομήσσης, ἡ μέριμνα, μεθ' ἧς ἠσχολεῖτο περὶ τῆς εὐδαιμονίας του, τὸ πρόσρατον βῆμα, ὅπερ αὐτὴ ἔπραξε παρὰ τῇ Δελφίνῃ. Μὴ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ νομισθῇ ἀγνώμων, ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Κ. δὲ Νογαρὲτ ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τοσαύτας ἐνδείξεις φιλίας.

Ἡ κόμησσα ἐξεπλάγη διὰ τὸ παραβιασμένον τῶν λόγων τοῦ Ῥαοὺλ, καὶ παρετήρησε τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπιφύλαξιν, μεθ' ἧς ὑπεδέχετο τὰ προχαρίσματά της.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Ῥαοὺλ, ἡ κόμησσα ἀκίνητος καὶ σύννους κατ' ἀρχὰς, ἠγέρθη κατεσπευσμένως καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Οἱ συνήθως γαληνιαῖοι καὶ ὡραῖοι χαρακτῆρές της, οἱ ἡδυπαθῶς συγκεκαλυμμένοι ὀφθαλμοί της, ἔλαμπον ἐξ αἰγλης μίσους καὶ μανίας.

« Εἶμὶ βεβαία ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην! ἀνέκραξεν. Ὦ διὰ πάσης θυσίας, θὰ τὴν μάθω!»

## ΙΣ'. Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΕΧΕΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ.

## (NOBLESSE OBLIGE).

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ἤδη ἀπὸ τῆς χαραυγῆς, ἄνθρωπός τις, θερμῶς περιτετυλιγμένος ἐντὸς εὐρέος μανδύου, περιεπάτει μεγάλοις βήμασιν ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, ὅπερ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐφαίνετο ἐπαγρυπνῶν. Ἑκάστοτε ὁσάκις ἄνθρωπός τις ἐξήρχετο, ἴστατο καὶ ἐφαίνετο θεωρῶν αὐτὸν μετὰ περιεργείας. Ἀπὸ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, εἰ καὶ τὸ ψύχος ἦν δριμὺ, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐξηκολούθει τὸν περίπατόν του· σημεῖα ἀνυπομονησίας καὶ ἐνεργητικῶν ὅρκων τῷ διέφευγον, ἐποδοκτύπει τὸ ἔδαφος ὅπως θερμανθῇ, καταρώμενος τὸ ψύχος, τὴν χιόνα καὶ τὸν προσδοκώμενον.

Τέλος, στεναγμὸς εὐχαριστήσεως ἐξῆλθεν τοῦ στήθους του, καὶ διευθύνθη κατεσπευσμένος πρὸς ἄτομόν τι, ὅπερ ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου.

« Χάρις τῷ Θεῷ, εἶπε πλησιάζων πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως, σὲ βλέπω τέλος.

— Τί μὲ θέλετε; ἠρώτησεν ὁ Ὑβὼν ἔκπληκτος.

— Ἄ! δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος, ἀφίνων τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου, αἵτινες τοῦ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπον.

— Ὁ Ἰασμῖνος! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβὼν μετ' ἐκπλήξεως. Διάβολε! πως ἠθέλατε νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν;

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν ὁ Ἰασμῖνος, ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀναγνωρισθῶ.»

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν ὁ Ἰασμῖνος, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ὡς ἄνθρωπος, παραδιδόμενος μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ γυμνασίου. Μετὰ τρία μόλις λεπτὰ ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ὁ Ὑβὼν τὸν ἠκολούθει τὰ μέγιστα θαυμάζων.

« Ἐδῶ τοὐλάχιστον δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν, εἶπε σταθεὶς ὁ Ἰασμῖνος.

— Ἂς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, περὶ τίνος πρόκειται.

— Ἡ δέσποινά μου θέλει χωρὶς ἄλλο νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Διὰ τί πρᾶγμα; τὸ γνωρίζετε;

— Τὸ ἀγνοῶ. Κατὰ ποίαν ὥραν δύνασθε νὰ ἔλθητε;

— Μεταξὺ τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς μιᾶς ὥρας.

— Θὰ τὸ εἴπω εἰς τὴν Κ. κόμησσαν, προσέθηκεν ὁ Ἰασμῖνος.

— Ὑγιαίνετε, εἶπε κατεσπευσμένως ὁ Ὑβὼν, ὁ κύριός μου μὲ περιμένει.»

Ὁ Ἰασμῖνος καὶ ὁ Ὑβὼν ἀπεχωρίσθησαν.

« Ἄ! ἦλθες; εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἅμα διακρίνας τὸν πιστόν του θεράποντα. Σὲ περιέμενον.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε ἱππότα.

— Τί ἔκαμες τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον σοὶ παρέδωκα διὰ τὴν Μάρθαν τὴν ἐπαύριον τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς μου, τότε, ὅτε ἔμελλον νὰ μονομαχήσω μετὰ τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ;

— Τὸ ἔχω εἰς τὸν κυνοῦχόν μου, κύριε Ῥαοὺλ.

— Ὕπαγε νὰ μοὶ τὸ φέρῃς.»

Ὁ Ὑβὼν ἀνέβη εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ κατέβη πάλιν δίδων εἰς τὸν Ῥαοὺλ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν οὗτος τῷ ἐζήτησεν.

Ὁ Ῥαοὺλ τὴν ἔῤῥιψεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐθεώρησε σιωπηλῶς τὸν χάρτην συστρεφόμενον ὑπὸ τὰς περιπτύξεις τῆς φλογός.

« Ὁ κύριος ἱππότης δὲν μονομαχεῖ λοιπὸν πλέον;

— Ἀπ' ἐναντίας, Ὑβών, μονομαχῶ μετὰ δύο ἡμέρας.

— Μετὰ τοῦ βαρόνου;

— Χθὲς μὲ ἐπεσκέφθη· ἦλθε νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν μου, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ῥαοὺλ.

— Πῶς ὁ ἀνεψιὸς ἐκεῖνος τοῦ στρατάρχου . . .

— Εἶναι ὁ βαρόνος, μάλιστα, φίλε μου.

— Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρῃ! εἶπεν ὁ Ὑβών. Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπεν!

— Ἰδοὺ ἓν ἄλλο γράμμα διὰ τὴν Μάρθαν. Τὸ ἔγραψα τὴν νύκτα αὐτήν· πρέπει νὰ προβλέπωμεν ὅλα, καὶ ἂν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ ὑποκύψω, θὰ τὸ ὑπάγῃς σὺ ὁ ἴδιος. Μοὶ ὁρκίζεσαι τοῦτο;

— Μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου!» ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών.

Ὁ Ῥαοὺλ διηγήθη τότε εἰς τὸν Ὑβὼν τὰ τελευταῖα συμβεβηκότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν ἐν Βρεταννίᾳ.

« Δύσμοιρος δεσποσύνη! εἶπε στενάζων ὁ Ὑβών. Ἔστε ἥσυχος, κύριε ἱππότα. Τὴν ἀγαπῶμεν πολὺ καὶ οὐδέποτε θὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν! Ὁ Πέτρος Μαρόετος ἔχει τέσσαρας γενναίους παῖδας, ἔχοντας γιγαντιαίους τοὺς βραχίονας, ἔχει μαζευμένα μερικὰ ὡραῖα σκοῦδα, ἔχει μίαν στερεὰν καλύβην, καὶ μίαν κλίνην διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φίλων του. Ἡ δεσποσύνη Μάρθα θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν τιμωμένη, ἐὰν ὄχι εὐτυχής. Ὡς πρὸς τὸν βαρόνον δὲ Λε-

ραδὲχ . . . . προσέθηκεν ὁ Ἰβὼν, δεικνύων τὴν πυγμὴν ἐμφαντικῶς πως.

« Γενναῖε φίλε!» εἶπεν ὁ Ραοὺλ ἐν συγκινήσει, πλήττων τὸν ὦμον τοῦ Ἰβών.

Ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν, ἀλλ' ὁ Ἰβὼν παρετήρησε παρὰ τῷ κυρίῳ του τοιαύτην τινὰ θλῖψιν, ὥστε ἠσθάνετο οἱονεὶ τὴν ἀντιτυπίαν αὐτῆς.

« Τῷ ὄντι, εἶπεν, ἠρχίσαμεν πολὺ καλὰ, τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ, καὶ ἰδοὺ τώρα ἐμπερδεύθημεν εἰς ἀχρείας ὑποθέσεις· ὁ στρατάρχης, ὁ βαρόνος, ἡ δεσποσύνη Μάρθα. . . . Πῶς θὰ τελειώσουν ὅλ' αὐτὰ, Θεέ μου!»

Ὁ Ἰβὼν ἀνεμνήσθη τότε ὅτι ἡ κόμησσα τὸν ἐκάλεσε.

« Τί ἆρά γε νὰ μὲ θέλῃ; ἐσκέπτετο. Ἀκόμη χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδε τὸν Κ. ἱππότην . . . Ἀλλ' ἀδιάφορον! Εἶναι ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς σωτηρίας μας, ἂς ἀποπειραθῶμεν!»

Καὶ λέγων ταῦτα, διηυθύνθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ τοῦ Νογαρὲτ μέγαρον, ἔνθα εἰσήχθη πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομήσσης.

« Κάθησον, φίλε μου, εἶπε, καὶ τώρα ἄκουσόν μου. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου πρὸς τὸν κύριόν σου διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐκδούλευσίν του.

— Ὦ! ὄχι, διεβεβαίωσεν ὁ Ἰβών.

— Πιστεύεις ἐπίσης ὅτι θὰ ἔπραττον τὸ πᾶν διὰ νὰ τῷ ἀποδείξω αὐτήν;

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, κυρία.

— Τότε, εἶπεν ἡ κόμησσα, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς ὀλίγον καὶ σὺ, διότι ὁ Ραοὺλ . . . ὁ κύριος Ραοὺλ, θέλω νὰ εἴπω, μεταχειρίζεται πρὸς ἐμὲ τοιαύτην ἐπιφύλαξιν, ὥστε μόλις δύναμαι νὰ τῷ ἀποσπάσω μίαν λέξιν διὰ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων του. Λοιπὸν ἀποκρίθητί μοι. Ὁ κύριός σου ἔχει ἀνάγκην χρημάτων;

— Ὄχι, κυρία.

— Τί ἀντικείμενον θλίψεως δύναται νὰ ἔχῃ; ἠρώτησεν ἡ κόμησα. Φοβεῖται τὴν ὀργὴν τοῦ στρατάρχου;

— Ὅσον δὲ ὀλίγον, τὸ πιστεύω.

— Καλῶς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦτο τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς του. Μήπως εἶναι ἆρά γε ἡ μετὰ τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνὺ μονομαχία του;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ὅλα αὐτὰ, τῷ ὄντι, δὲν εἶναι τίποτε καὶ δὲν ἀρκοῦσι νὰ ἀπελπίσωσιν ἕνα ἄνδρα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, εἰ· οἷον εὑρίσκετο χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ ἱππότης.

— Πραγματικῶς ἡ μεγίστη τῶν μεριμνῶν του δὲν εἶναι αὐτὴ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβών.

— Καὶ ἐγὼ τοῦτο ἐσκεπτόμην, παρετήρησεν ἡ κόμησσα.

— Ὄχι, ἐξηκολούθησε φυσικῶς ὁ Ἰβὼν, εἶναι ἡ πτωχὴ δεσποσύνη Μάρθα! . . .

— Μάρθα! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετὰ σφοδρότητος. Ἄ! τὸ ἐμάντευσα!

— Καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰβὼν, πρέπει νὰ ἔπραξα κακήμιαν ἀνοησίαν.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ δεσποσύνη Μάρθα; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα ζωηρῶς. Ὁμίλησον, φίλε μου. Ποία εἶναι αὕτη ἡ γυνή;

— Ὁ κύριος ἱππότης λοιπὸν οὐδέν ποτε περὶ αὐτῆς εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν;

— Οὐδέν.

— Τότε ἡ κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ πράξω ὡς ὁ κύριός μου.

— Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ μάθω, ἀνέκραξεν ἡ κόμησα ἐν ἐξάψει. Στάσου, λάβε χρήματα, φίλε μου, ὁμίλησον! Δὲν σοὶ ἀρκοῦσιν αὐτά; Διπλασιάζω τὴν ποσότητα, τὴν τριπλασιάζω· ἀλλ' ὁμίλησον, Ἰβών, ὁμίλησον!

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἰβὼν ὑπερηφάνως, δὲν ἠθέλησα ποτὲ νὰ λάβω μισθὸν οὐδὲ παρὰ τοῦ κυρίου ἱππότου, δὲν εἶναι λοιπὸν τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μὲ βιάσουν νὰ ὁμιλήσω.

— Τότε θὰ ἦναι αἱ παρακλήσεις μου! ἀπήντησεν ἡ κόμησσα. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, Ἰβών, εἰπέ μοι ποία εἶναι αὕτη ἡ γυνή;

— Κυρία, ἀπήντησεν οὗτος, μοῦ διέφυγον ἀσύνετοι λόγοι, τὸ βλέπω, ἀλλ' οὐδεμία δύναμις θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ προσθέσω ἕνα εἰσέτι εἰς αὐτούς.»

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπετύγχανε παρὰ τοῦ Ἰβών· ἠγέρθη λοιπὸν, ἀφάτου παρουσίας λεια, καὶ διέτρεξε, μεγάλοις βήμασιν, τὴν, ἐν ᾗ εὑρίσκετο, αἴθουσαν.

« Ἄ! ὀνομάζεται Μάρθα! Καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἀναμφιβόλως! Ὦ! ἠσθανόμην καλῶς ὅτι εἶχον ἀντίζηλον!

— Ἀντίζηλον! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβὼν καταπλαγείς. Ἀγαπᾷτε λοιπὸν τὸν ἱππότην;

— Ἐὰν τὸν ἀγαπῶ!» ἀνέκραξεν ἡ κόμησα.

Εἶτα ὀνειδίζουσα αἴφνης αὐτὴ ἑαυτὴν,

« Τὸ εἶπα λοιπὸν τοῦτο; εἶπεν αὐστηρῶς. Καὶ ἔχεις σὺ τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐρωτήσῃς;»

Ὁ Ἰβὼν ἐκθαμβὸς δὶ ὅσα ἔμαθεν, ἐθεώρει, μεστόμα κεχηνὸς, τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἣν τὸ πάθος ἐβασάνιζεν ὑπὸ τὰ ὄμματά του· ἐκείνη δὲ, παραφρονοῦσα, ἀσθμαίνουσα, ἐταράττετο, κατειλημμένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτός της.

« Προύδόθην! ἔλεγεν ὑψηλοφώνως. Τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ μὲ κατέπνιγε, τὸ ἀπήγγειλα ἐνώπιον ἑνὸς οἰκέτου!

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ἰβών, δὲν εἶμαι οἰκέτης, κυρία. Εἶμαι θεράπων ἀφωσιωμένος τοῦ Κ. Ραοὺλ, καὶ ἀνέθηκα αὐτῷ ὁλοκλήρως τὴν ζωήν μου ἣν ἔσωσε, καὶ τοῦτο αὐθορμήτως σᾶς ὁρκίζομαι· διότι ἠδυνάμην νὰ ζήσω ἀγνώμων μὲν, ἀλλ' ἀνεξάρτητος. Θαρσεῖτε λοιπὸν, κυρία. Ὅταν ἀνακαλύπτω μυστικόν τι, καὶ τὸ μυστικὸν τοῦτο ἀνήκειεἰς τὸν κύριόν μου, ἢ εἰς οὓς ἀγαπᾷ, πρώτιμῶ μᾶλλον νὰ σταυρωθῶ ἢ νὰ τὸ δημοσιεύσω.

— Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον, Ἰβών, σὲ ἠδίκησα, διότι ὁ ἱππότης πολλάκις μοὶ ἀπέδειξε ποσὴν φιλίαν τρέφει διὰ σέ.

Σᾶς οἰκτείρω, κυρία κόμησσα, ἀλλ' ὁ δάκτος οὗτος ἂς μὴ σᾶς προσβάλῃ, προέρχεται ἐκ καρδίας. Ἐν τούτοις δὲν θὰ σᾶς εἶπω: «Ἐλπίσατε!» ὄχι, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν τοῦτο, ὅπερ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς ὑποκρύψω. Εἶσθε καλὴ, κυρία, καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν, ἐνώπιον τοιαύτης δυστυχίας καὶ ἀδυναμίας, θὰ δυνηθῆτε νὰ αἰσθανθῆτε τὸ θάρρος τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως.»

Ἡ κόμησσα τὸν ἤκουεν ἐκπεπληγμένη, ὑποκύπτουσα ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν συμπαθητικὴν ἐπιρροὴν, ἣν ἀπέπνεεν ἡ συγκινητικὴ τοῦ Ἰβὼν ἁπλότης.

« Ἡ δεσποσύνη Μάρθα! ἀντίζηλος! λέγετε; Ἄ! κυρία, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰβὼν, πόσον ὀλίγον τὴν γνωρίζετε. Ἀλλ' ἂν ἡ πτωχὴ κόρη ἐγνώριζεν ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν ἱππότην, θὰ ἐθυσιάζετο ἀδιστάκτως. Εἶναι ὀρφανὴ, ἀνατραφεῖσα ἐκ συμπαθείας ὑπὸ τῆς Κ. δὲ Πενχοέλ· ὡς περιουσίαν, ἔχει μόνον τὸ ὄνομά της· μόλις ἀκόρεστοι συγγενεῖς ἠδόκησαν νὰ τῇ ἐγκαταλίπωσι μικράν τινα ἔπαυλιν, καὶ θέλουσιν ἀκόμη νὰ τῇ ἁρπάσωσι καὶ αὐτήν. Εἶναι μόνη ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, οὐδένα ἔχουσα προστάτην, ἢ μόνον τὸν Κ. ἱππότην, ὃν ἐπεκαλεῖτο, χθὲς ἀκόμη, ὅπως διαμφισβητήσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὸ τελευταῖον ἄσυλόν της πρὸς τὴν πλεονεξίαν τῶν συγγενῶν της. Βλέπετε λοιπὸν, κυρία κόμησσα, δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος ἀντίζηλος ἐκείνη, καὶ ἡ ἐκδίκησις θὰ σᾶς ἦτον εὔκολος. Ἐν τούτοις, εἰμὶ τοσοῦτον πεπεισμένος ὅτι εἶσθε εὐγνώμων πρὸς τὸν Κ. Ῥαοὺλ δὶ ὅσα ἔπραξε δὶ ὑμᾶς, ὥστε δὲν θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω κἂν ὅτι τῷ χρεωστεῖτε τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν ἴσως, καὶ μέρος τῆς περιουσίας σας. Διὰ τοῦτο δὲν ἐδίστασα νὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα, διότι ἐγνώριζον εἰς ποίαν ἀπετεινόμην, καὶ πρὸ πάντων, διότι ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μὲ ἐδίδαξαν ὅτι ἡ εὐγένεια ἔχει ὑποχρεώσεις, (noblesse oblige), κυρία.

Καθ' ὅσον ὁ Ἰβὼν ὡμίλει, ἡ κόμησσα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἤκουεν ἐνσωπῇ· ὅτε δ' ἐκεῖνος ἐπαυσεν, ἔπεσεν ἐπὶ θρονίδος τινὸς, καὶ δάκρυα θαλερὰ ἔῤῥευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

« Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβὼν, πίπτων γονυπετὴς, καὶ ἀσπαζόμενος τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης, ἤμην πεπεισμένος ὅτι εἴχετε ἀγαθὴν καρδίαν!»

Ἡ κόμησσα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συγκεκινημένη, ἔῤῥιψεν ἐπὶ τοῦ Ἰβὼν βλέμμα ὑγρὸν, καὶ τὰ δάκρυά της ἐδιπλασιάσθησαν.

Οὗτος δ' ἀπεσύρθη εὐλαβῶς.

« Ἄγωμεν! εἶπεν, ἐκβάλλων στεναγμὸν καρτερίας, ἀποφασιστικῶς ὁ ἄνεμος πνέει ἀπὸ τῆς δυστυχίας! Ὁ ἔρως ἀφ' ἑνὸς, τὸ μῖσος ἀφ' ἑτέρου . . . Δὲν εἶναι τοῦτο ζωή;»

## ΙΘ'. Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΕΙ.

Τῇ ἐπαύριον, 10 φεβρουαρίου, ὁ κόμης δὲ Νογαρὲτ, πιστὸς εἰς τὸν λόγον του, ἦλθε, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν, πρὸς τὸν Ῥαοὺλ, ἀνυπομόνως περιμένοντα αὐτὸν, μεθ' οὗ μετέβη ὅπως παραλάβῃ τὸν βαρόνον καὶ τὸν μαρκίσιον· ἡ δὲ ἅμαξα τοῦ κόμητος, ὑπὸ δυάδος ῥωμαλέων ἵππων ἀγομένη, ἐῤῥίφθη ταχεῖα πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μευδόνης.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐσταμάτησε.

Πρῶτον ἤδη, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος, ὁ ἥλιος διεπέρασε φαιδρῶς τὰ νέφη καὶ ἐθέρμαινε τὴν γῆν διὰ τῶν εὐεργετικῶν αὐτοῦ ἀκτίνων· ὁ οὐρανὸς ἦν αἴθριος, ἡ φύσις γελόεσσα, ἡ θερμοκρασία ἡδεῖα, βαθεῖα δὲ ἡ μοναξία ἐν τῷ μυχῷ τῶν γοητευτικῶν ἐκείνων ἀλσῶν, τῶν τὸν λοιμικὸν τοῦτον καλυπτόντων· μόλις μεμακρυσμένος τις θροῦς, ὑπὸ τῆς ἀποστάσεως ἐξασθενούμενος, ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτα τῶν τεσσάρων τούτων εὐπατριδῶν. Ἐβάδιζον σιωπηλῶς ὑπὸ τὰ ἑκατοντούτη δένδρα, διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἐπίῤῥοιαν τῆς περὶ αὐτοὺς ἐπικρατούσης μυστηριώδους ἐκείνης ἠρεμίας.

Τέλος ἔφθασαν εἰς ἄδενδρόν τι μέρος, ὅπερ ὁ ἥλιος ἠρέμα ἐρώτιζε, ῥίπτων διὰ τῶν γυμνῶν κλάδων τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Ὁ κόμης δὲ Νογαρὲτ ἐσταμάτησεν.

« Ἰδοὺ, κύριοι, εἶπε, τόπος καταλληλότατος διὰ τὴν περίστασιν, ἥτις μᾶς φέρει ἐδῶ.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ μαρκίσιος δ' Ἐσπὶ, πλήττων διὰ τοῦ ποδὸς, τὸ ἔδαφος ἐνταῦθα εἶναι ξηρὸν καὶ ὁμαλὸν, καὶ φαίνεται ὡς νὰ διέρυγεν ἐπίτηδες τὸν παγετόν.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ ξιφουλκῶν, σᾶς περιμένω.»

Ὁ κόμης καὶ ὁ μαρκίσιος ἔπραξαν ὡς αὐτός.

« Συγγνώμην, κύριοι, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἀλλὰ ἡ ἔρις αὕτη μᾶς εἶναι ὅλως προσωπικὴ, καὶ παραδεχθέντες ὑμᾶς ὡς μάρτυρας, δὲν ἠνοῦμεν νὰ παραλάβωμεν ἐπικούρους. Νομίζω ὅτι ὁ Κ. δὲ Σαλιγνὺ εἶναι τῆς γνώμης μου καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ἐπίσης τὸ τοιοῦτον».

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ βαρόνος ὑπεκλίνατο.

— Τὸ βλέπετε, κύριοι, εἶσθε καταδεδικασμένοι εἰς ἀπραξίαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαοὺλ.

— Καὶ ἐν τούτοις δὲν παραδέχομαι τοῦτο, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Εἶμαι ἀφκετὰ ὑποχρεωμένος πρὸς ὑμᾶς, φίλε μου, ὥστε νὰ ὑποστηρίζω τὰ συμφέροντά σας ἐνόπλως.

— Κύριε κόμη, λυποῦμαι διότι ὡς πρὸς τοῦτο δὲν εἴμεθα σύμφωνοι· ἀλλὰ ἀνθίσταμαι ὁριστικῶς.

— Ματαιοπονεῖτε, ἱππότα.

— Τότε δὲν θὰ μονομαχήσω, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Ῥαοὺλ. Ὄχι σήμερον τοὐλάχιστον, προσέθηκε πρὸς ἐπιδιόρθωσιν. Ὁ κύριος βαρόνος καὶ ἐγὼ εἴμεθα τίμιοι εὐπατρίδαι, καὶ δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν καὶ ἄνευ μαρτύρων ἄλλοτε.

— Τότε, ἀπήντησεν ὁ κόμης προπαρασκευαζόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα, θὰ μονομαχήσωμεν ἀνθ' ὑμῶν.»

Ὁ μαρκίσιος τὸν ἐμιμήθη· ἀλλὰ πρὶν ἢ συμπλακῶσιν, ὁ Ῥαοὺλ ἐῤῥίφθη μεταξὺ τῶν δύο ξιφῶν, ἅτινα ἀπεχώρισε διὰ τῆς χειρός.

« Διάβολε! εἶπεν ὁ κόμης πεισματωδῶς, θέτων τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, εἶσθε πραγματικῶς, ἱππότα, τέκνον τῆς πατρίδος σας (1).

(1) Γνωστὸν ὅτι οἱ Βρετανοὶ φημίζονται διὰ τὴν ἱπμονήν των.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, παραδέχομαι τὴν φιλοφροσύνην σας. Τώρα, εἶναι ἡ σειρά μας, κύριε βαρόνε.

— Τέλος πάντων! ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ κόμης δὲ Νογαρὲτ συνέπλεξε τὰ ξίφη, καὶ ὠπισθοδρόμησε βήματα τινα.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε μακρὰ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι πολλάκις ἠναγκάσθησαν ν' ἀναπαυθῶσιν· ἀνέπτυσσον ἀμφότεροι θαυμαστὴν ἐπιδεξιότητα καὶ ῥώμην. Ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἔπαιζε μὲν τὸ ξίφος τοσοῦτον κομψῶς, ὅσον ὁ βαρόνος, ἀλλ' ἦν ἐγκρατέστερος καὶ μᾶλλον περιεσκεμμένος· ὁ βραχίων του ἐπίτης ἦν βιωμαλεώτερος, διότι ὁ κύριος δὲ Σαλιγνὺ ἦν ἀείποτε ὀζητήσας τὴν παῦσιν τῆς μάχης.

Ἡ πάλη διήρκει ἀπὸ εἴκοσιν ἤδη λεπτῶν, ὅτε κατὰ τὴν πέμπτην ἐπανάληψιν τοῦ ἀγῶνος ὁ βαρόνος κατέπεσε βαρέως καὶ χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ· κραυγήν· τὸ ξίφος τοῦ Ῥαοὺλ τὸν προσέβαλε βαθέως μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ τῆς πέμπτης πλευρᾶς. Δὲν ἐπεθύμει μὲν τοῦτο ὁ Ῥαοὺλ, ἀλλ' ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ ἀντιπάλου του δὲν τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ τὸ μέρος, ἔνθα ἐπεθύμει νὰ τὸν πληγώσῃ· ἐν τούτοις καὶ πάλιν δὲν ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ, διότι ἄλλως τε τὸ ξίφος του ἤθελε διατρυπήσει διαμπερὲς τὸν ἀτυχῆ εὐπατρίδην.

Ὁ Ῥαοὺλ ἰδὼν κατακείμενον ἄπνουν τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ προσέδραμεν ὅπως τὸν βοηθήσῃ· καὶ διακρίνας ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι:

« Ὀλίγωρα, μαρκέσιε, εἶπεν ἐν σπουδῇ, μετάβητε πρὸς ζήτησιν χειρούργου.»

Εὐτυχῶς διὰ τὸν βαρόνον, ὁ μαρκέσιος ἦν νέος καὶ ταχύπους. Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἔφθασεν ὁ χειροῦργος.

Ὁ τραυματίας ἀπώλεσε πολὺ αἷμα, εἰ καὶ ὁ Ῥαοὺλ, γονυπετὴς παρ' αὐτῷ, ἔκλειε παντὶ σθένει τὴν πληγήν του.

Ὁ χειροῦργος ἐπλησίασε καὶ ἠρεύνησε τὴν πληγήν.

« Λοιπόν ;» ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ, ὑπὸ πυρετώδους κατεχόμενος ἀνησυχίας.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ χειροῦργος ἐποίησεν ἐμφαντικὸν μορφασμόν.

« Διέταξα νὰ φέρωσι τὴν ἅμαξαν τοῦ κόμητος, εἶπεν ὁ μαρκέσιος, ἂς σπεύσωμεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς αὐτὴν τὸν ἀτυχῆ μου φίλον.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀντεπαρετήρησεν ὁ χειροῦργος. Δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν εἰς Παρισίους μεταβασιν· ἀλλὰ θεωρῶ εὐτυχίαν μου τὸ νὰ θέσω ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ εὐπατρίδου τούτου ἕνα θάλαμον· καὶ ἐπειδὴ διαμένω ἐδῶ πλησίον, δυνάμεθα μετὰ μεγίστης προφυλάξεως νὰ τὸν μετακομίσωμεν ἕως ἐκεῖ.»

Ὁ Ῥαοὺλ, χωρὶς νὰ περιμείνῃ πλειότερον, χάρις τῇ ἐκτάκτῳ αὐτοῦ ῥώμῃ, ἔλαβε τὸν τραυματίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἔθηκεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης. Ὁ βαρόνος ἀπώλεσεν ἐξ ὁλοκλήρου τὰς αἰσθήσεις του, ὅτε τὸν ἐγκαθίδρυσαν εἰς τὸν θάλαμον, ὃν ὁ χειροῦργος ἠθέλησε νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν διάθεσιν του,

Μεθ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις τοῦ κόμητος καὶ τοῦ μαρκεσίου, ὁ Ῥαοὺλ δὲν ἠθέλησε νὰ μακρυνθῇ πρὶν ἢ ὁ τραυματίας ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του.

Ὅτε ὁ βαρόνος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, διέκρινε κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του τὸν Ῥαοὺλ, οὗ τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε ζωηροτάτην ἀγωνίαν.

« Εὐχαριστῶ, εἶπε μετὰ δυσκολίας. Δὲν εἶναι τίποτε.»

Ἀλλ' ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ ὠχρότης του διέψευδον τοὺς λόγους του.

« Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἀναχωρήσατε! ἀνέκραξεν ὁ χειροῦργος. Θέλετε νὰ τὸν φονεύσητε ; Δὲν βλέπετε ὅτι ἡ ὁμιλία τὸν ἀφανίζει, καὶ ἡ ἐλαχίστη προσπάθεια δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ ;»

Ἀπέναντι τοιούτου κινδύνου, ὁ Ῥαοὺλ συνήνεσε τέλος ν' ἀποσυρθῇ.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν, ὑφ' ἧς ἡ καρδία τοῦ Ἰβὼν ἐπλημμύρησεν, ὅτε εἶδε τὸν κύριόν του ἐπιστρέφοντα ὑγιᾶ καὶ ἀβλαβῆ. Ἡ χαρὰ αὕτη εἶχεν ἀνάγκην διαχύσεως, ἀλλ' ἡ θλῖψις τοῦ Ῥαοὺλ τοσαύτην ἀντίθεσιν ἐποίει πρὸς τὴν θορυβώδη εὐθυμίαν τοῦ Ἰβὼν, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ περισταλῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἱππότου. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἔπρεπεν ἀντὶ πάσης ἄλλης θυσίας ἡ χαρὰ αὕτη νὰ διαχυθῇ ὁπωσδήποτε ἐξωτερικῶς, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰβὼν ᾐσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τὴν διακοινώσῃ εἰς τινα, ἀνεμνήσθη τοῦ δεκανέως Λαμουρὲ, ὅστις δὲν ἠθέλησε πολλὰς παρακλήσεις διὰ νὰ ἑορτάσῃ μὲ τὸ ποτήριον ἐν χερὶ τὸν θρίαμβον τοῦ Κ. Ῥαοὺλ. Ἡ ἐνασχόλησις αὕτη ἐπησχόλησεν ἱκανὴν τῆς ἡμέρας μέρος, μέχρις οὗ ὁ Λαμουρὲ ἔπεσεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, τελευταίαν ποιῶν πρόποσιν ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τοῦ Κ. ἱππότου.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Ῥαοὺλ παρασκευασάμενος τὸν ἵππον του μετέβη εἰς Μευδόνην, ὅπως ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ βαρόνου. Ὁ τραυματίας ἦν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν καὶ ὁ χειροῦργος δὲν ἠγγυᾶτο ὑπὲρ τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ῥαοὺλ λοιπὸν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, τὰ μάλιστα ἀνησυχῶν διὰ τὴν ὑγιείαν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ μεταβαίνῃ καθ' ἑκάστην ὅπως πληροφορῆται τὰ κατ' αὐτὸν, καθ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία του ἤθελε παρέχει αὐτῷ εὐκαιρίαν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἀπὸ πρωΐας, ἐν ᾧ ὁ Ἰβὼν ἐνησχολεῖτο ὅπως διαθέσῃ τὰ τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου του, ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐστάθη, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἔκπληξιν, ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηρο ῦ Δ ένδρου.

Ὁ ξενοδόχος Ἰσιδώρυμος ἐδραμεν πρὸς ὑπάντησιν κυρίας τινὸς, διὰ πυκνοῦ κεκαλυμμένης πέπλου, ἥτις κατέβαινεν ἀπὸ τῆς ἁμάξης· νομίζων δὲ ὅτι ὡμίλει πρὸς ὁδοιπόρον ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐχαιρέτα ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως.

« Ὁ Κ. ἱππότης δὲ Πενγοέλ, ἠρώτησεν ἡ κυρία, φέρουσα ἐπὶ τῆς μορφῆς της τὰς τοῦ κρηδέμνου της πτυχάς.

— Νὰ σᾶς ὁδηγήσω, κυρία. Ἀκολουθήσατέ με, παρακαλῶ,» εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἁμαρτὼν τῆς ἐπι-

δος, ἀλλὰ λίαν εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ τιμῇ τοιαύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ Ἱερώνυμος προηγήθη καὶ ὁ Ἠβὼν ἔσπευσε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

« Μία κυρία ἐρθασε διὰ ταχυδρομικῆς ἁμάξης καὶ ζητεῖ τὸν κύριον Ραοὺλ,» εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος βαιᾷ τῇ φωνῇ.

Ταὐτοχρόνως ἡ μυστηριώδης ξένη ἀνέβαινε τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος.

« Μία κυρία διὰ ταχυδρομικῆς ἁμάξης! ἐσκέπτετο ὁ Ἠβών. Νὰ ἦναι ἆρά γε ἡ δεσποσύνη Μάρθα;»

Εἰσήγαγε τὴν ἐωθινὴν ἐπισκεπτομένην εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κυρίου του καὶ προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὡραίας ἀγνώστου. Ἀλλ' αἱ προσπάθειαί του ὑπῆρξαν μάταιαι.

« Ὁ κύριός σου δὲν εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ ἄγνωστος διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Οὐχί δεσπ. . . κυρία, ἐψέλλισεν ὁ Ἠβών.

— Θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ;

— Ὄχι, νομίζω, κυρία. Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μευδόνην πρὸ δύο ὡρῶν καὶ τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Ὁ ξενοδόχος αὐτὸς ἀνεχώρησε;

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ὁ Ἠβὼν ἀρτοῦ ἐβεβαιώθη.

— Καλά! εἶπεν ἡ ἄγνωστος, ταχέως ἐγειρομένη καὶ ῥίπτουσα ὀπίσω τὸ κρήδεμνον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. Ὀλίγωρα, Ἠβών, ὀλίγωρα, παιδί μου, συσκεύασον ἐν τάχει τὰ πράγματα τοῦ κυρίου σου καὶ τὰ ἰδικά σου!

— Ἡ κυρία κόμησσα! ἀνέκραξεν ἀπόπληκτος ὁ Ἠβών, ὑμεῖς ἐνταῦθα!

— Σπεῦσον. Ἔρχομαι νὰ σώσω τὸν Ραοὺλ, ἂν μένῃ εἰσέτι καιρός. Κάμε ὅ,τι σὲ λέγω καὶ μὴ μένῃς οὕτως ὡς ἄγαλμα. Φθάνει μόνον νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἱππότης!

Ὁ Ἠβών, ἠλεκτρισθεὶς ὑπὸ τῆς παρουσίας τῆς κομήσσης, ἐμψυχούμενος ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ὁ κύριός του, εἰ καὶ μὴ ὑποθέτων τὴν φύσιν αὐτοῦ, περιεσπᾶτο ἐντὸς τοῦ δωματίου, συσσωρεύων μετὰ θαυμασίας ἐπιτηδειότητος τὰ ὁθόνια, τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅπλα.

« Καὶ ἡ βραδύτης αὕτη τοῦ Ραοὺλ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου. Δέκα λεπτὰ ἤδη παρῆλθον· Θεέ μου! Δὲν θὰ ἔλθῃ λοιπόν;

Καὶ διὰ τοῦ μικροῦ της ποδὸς ἔπληττεν ἀνυπομόνως τὸ ἔδαφος.

Ἐν τούτοις ὅλα ἦσαν ἕτοιμα· ὁ Ἠβών, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κομήσσης, εἰς ἣν ὡς ἐξ ἐνστίγματος ὑπήκουε, κατεβίβασεν εἰς τὴν ἅμαξαν ὅσα ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης περιέμενεν, ἔχων κεκολλημένον τὸ πρόσωπον εἰς τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου. Αἴρνης καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ.

« Ἄ! πολὺ ἀργά! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, εἶναι πολὺ ἀργά, ἰδοὺ οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες!

— Ὄχι, κυρία, εἶπεν ὁ Ἠβὼν περιχαρῶς, εἶναι ὁ Κ. ἱππότης.»

Μετ' ὀλίγον ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθε.

« Φύγετε, εἶπεν ἡ κόμησσα, χωρὶς νὰ δώσῃ αὐτῷ καιρόν! Ὁ στρατάρχης ἔλαβε καθ' ὑμῶν βασιλικὸν διάταγμα συλλήψεως κατὰ συνέπειαν τῆς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του μονομαχίας σᾶς! Ὁ Θεὸς μᾶς ἐγκαταλείπει! ἡ Κ. Δελφίνη ἀπέθανε σήμερον τὸ πρωΐ. Φύγετε· ἄλλως τε, εἶπε μετὰ προσπαθείας, ἡ Μάρθα ἐπικαλεῖται τὴν παρουσίαν σας . . .

— Ἡ Μάρθα; εἶπεν ὁ ἱππότης μετ' ἐκπλήξεως· ἀλλὰ τίς σᾶς εἶπε; . . .

— Δὲν εἶναι καιρὸς ἐξηγήσεων· ἀναχωρήσατε! Ἤδη ἀναμφιβόλως οἱ κλητῆρες εἶναι καθ' ὁδὸν ἐρχόμενοι ὅπως σᾶς συλλάβωσι! Ταχυδρομικὴ ἅμαξα σᾶς περιμένει! ὁ ἁμαξηλάτης ἐπληρώθη δαψιλῶς καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ καλῶς! Σταθῆτε, λάβετε χρήματα. . . . ἀλλὰ μὴ χάνετε οὐδὲ στιγμήν! ἀναχωρήσατε ἀμέσως!

Καὶ ὠθοῦσα τὸν Ραοὺλ ἐκτὸς τοῦ δωματίου, τὸν ἐβίασε νὰ καταβῇ τὰς κλίμακας. Τότε ἐπαναφέρουσα ταχέως τὸ κρήδεμνον ἐπὶ τῆς μορφῆς της, συνώδευσε τὸν ἱππότην μέχρι τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης, ἧς τὴν θύραν ἔκλεισεν ἡ ἰδία.

« Πέτα! εἰς τὸ πτερόν!» εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

Ἡ ἅμαξα ἐκλονίσθη, καὶ οἱ πόδες τῶν ἵππων ἐξήγαγον μυριάδας σπινθήρων ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Ἱερώνυμος, ἐκπληκτος, ὀρθιος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πύλης, ἐθεώρει οὐδὲν ἐννοῶν τὴν ὑπὸ τὰ βλέμματά του συμβαίνουσαν σκηνήν.

« Ἐὰν ἔλθωσι νὰ ζητήσωσι τὸν ἱππότην, τῷ εἶπεν εἶπεν ἡ Κ. δὲ Νογαρὲτ, δίδουσα αὐτῷ χρυσᾶ τινα νομίσματα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ χθὲς διὰ τὴν Φλάνδραν. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς του· μὲ ἐννοεῖς;

— Κάλλιστα, κυρία. Εἶμαι ἀρχαῖος στρατιώτης, γνωρίζω τί θὰ εἴπῃ σύνθημα καὶ δὲν θὰ τὸ μεταβάλλω.

Ὁ Ραοὺλ ἔτρεχεν ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βρετάνης καὶ δὲν ἠδύνατο χὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη. Ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ τὸν χρυσὸν τοῦτον, ὃν ἤθελε ν' ἀποποιηθῇ· ὁ Ἠβὼν ἦν ἀπέναντι αὐτοῦ· ἐθεώρουν ἀμφότεροι ἀλλήλους, αὐτοί, ἔκπληκτοι, τεθαμβημένοι.

Ἡ κόμησσα, ποιήσασα εἰς τὸν Ἱερώνυμον τὰς τελευταίας αὐτῆς συστάσεις, ἐπέστρεψε πεζὴ εἰς τὸ μέγαρόν της. Εἰ καὶ μόλις διακόσια βήματα ἦν μακρὰν αὐτοῦ, αἱ δυνάμεις της ὅμως παρὰ μικρὸν τὴν ἐγκατέλιπον καθ' ὁδόν. Τέλος ἔρθασε καὶ ἐκλείσθη ἐν τάχει εἰς τὸν θάλαμόν της. Οἴμοι! τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ πράξῃ· ἔπεσεν ἐπί τινος θρονίδος, καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ καταστείλῃ τὴν θλῖψιν της:

« Ὦ ὡραῖόν μου ὄνειρον! ἐψέλλισεν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων καὶ τῶν λυγμῶν της. Ὑγίαινε! Ὑγίαινε! Ραοὺλ! Ὑγίαινε! θελκτικὴ ἀνάμνησις τῆς τελευταίας μου νεότητος!»

Δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ραοὺλ, ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος παρουσιάσθη, ἀκολουθού-

μενος ὑπὸ τῶν κλητήρων του, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἠ ρ ο ῦ Δ έ ν δ ρ ο υ.

« Ἐνταῦθα, ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, κατοικεῖ ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ;

— Ἐνταῦθα διέμενε, κύριε ἀστυνόμε, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος ἀφελέστατα.

— Πῶς! ἀνεχώρησε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος ἀποθαρσήσας.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε.

— Ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ, βέβαια;

— Μάλιστα, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς προχθὲς, ἀπήντησεν ὁ Ἱερώνυμος, ἐπιπροσθέτων εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τῆς κομήσης διαταγήν.

— Γνωρίζετε τοὐλάχιστον ποῦ ἐπῆγε;

— Νομίζω, εἶπε μυστηριωδῶς ὁ Ἱερώνυμος εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀστυνόμου, ὅτι μετέβη διὰ νὰ πολεμήσῃ εἰς τὰς Φλάνδρας».

Ὁ ἀστυνόμος ἀπεσύρθη καταπεπληγμένος, ὁ δὲ Ἱερώνυμος ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας· διότι, ὡς ἀρχαῖος στρατιώτης, δὲν ἠγάπα πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας.

# ΤΕΛΟΣ

# ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

# ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

## ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ.

### Α. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΛΟΙΟΝ.

« Γνωρίζετε ὅτι εἶναι ἐπίπονος ἐργασία αὐτὴ, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκαν, φίλε μου ; ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ εἰς στρατιώτην τινὰ τοῦ τελωνείου, περιδιαβάζοντα ἐπὶ τῆς ἀποκρήμνου ὄχθης κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λείγηρος.

— Εἰς ποῖον τὸ λέγεις! ἀπήντησε δυσθυμῶν ὁ στρατιώτης. Ἡ δύναμίς μας, ἡ ὑπομονή μας ἐξηντλήθη. Ἰδοὺ, μεταξύ μας δύναμαι νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω εἰλικρινῶς, ἐὰν τοῦτο ἐξηκολούθει οὕτω, θὰ παρητούμην μᾶλλον τοῦ στρατιωτικοῦ.

— Καὶ νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν θὰ λάβω ἐγὼ τὴν θέσιν σου ! ἀπήντησεν ὁ Ταλὲκ, κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Διάβολε! σὲ πιστεύω! Ἔχεις ἓν καλὸν ἐμπόριον καλωδίων, ἐκ τοῦ ὁποίου κερδίζεις καλὰ, εἶσαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σου, ὑπάγεις ὅπου θέλεις καὶ ὅταν θέλῃς· δὲν σὲ στήνουσιν οὕτως ὡς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ὄχθης ταύτης (ποῦ νὰ τὴν 'πάρ' ὁ διάβολος!) διὰ νὰ κατασκοπεύῃς ἓν ἀόρατον πλοῖον . . . Ἀ! κατηραμένον ἔργον!

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πλοῖον ποῖον εἶναι; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Ἰωάννης Ταλέκ.

— Ἀπευθύνσου εἰς τὸν Πέτρον Μαρόετον, τὸν ὁποῖον διακρίνω ἐκεῖ κάτω, ἐρχόμενον πρὸς τὰ ἐδῶ. Πρέπει νὰ τὸ ἀπήντησε πολλάκις αὐτὸς ὁ καλλίτερος καὶ ὁ πλέον δαιμονισμένος ἁλιεὺς τῆς Πουλιγένης. »

Τῷ ὄντι, εἰς τὴν στενὴν ἀτραπὸν, ἥτις καθ' ὅλην τὴν πλευρὰν τῆς Βρετάνης περικυκλοῖ τὰς ἀποκρήμνους ὄχθας, ἀνὴρ τις προύχώρει ᾄδων μεγαλοφώνως ναυτικὸν ᾆσμα.

« Καλὴν ἡμέραν, Ἰωάννη Ταλὲκ, καλὴν ἡμέραν, ὡραῖν, εἶπε, τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἔμπορον τῶν καλωδίων καὶ χαιρετῶν τὸν τελώνην. Πῶς 'πάγει τὸ ἐμπόριον ; Τὸ τελωνεῖον ἔκαμε καμμίαν καλὴν λείαν;

— Τὸ ἐμπόριον 'πάγει ἀρκετὰ καλὰ, εὐχαριστῶ, καλέ μου Πέτρε, εἶπεν ὁ Ταλέκ.

— Ἀλλὰ τὸ τελωνεῖον δὲν κάμνει τίποτε, καὶ εἶμαι διὰ νὰ σκάσω! ὑπέλαβεν ὁ στρατιώτης.

— Στάσου, φίλε μου, εἶπεν ὁ Πέτρος Μαρόετος, τείνων φλασκίον τι εἰς τὸν στρατιώτην, δὸς ἓν φίλημα εἰς τὸ ῥῶμι τοῦτο τῆς Μαρτινίκας, διὰ ν' ἀναλάβῃς τὴν εὐθυμίαν σου. Ἀλλὰ δὲν σᾶς πειράζω τοὐλάχιστον! δὲν εἶναι οὕτω; Λοιπὸν! μὴ στενοχωρεῖσθε, ἀναλάβετε τὴν συνομιλίαν σας, φίλοι μου!

— Ὡμιλούσαμεν ἴσα, ἴσα, περὶ τοῦ ἀκυριεύτου ἐκείνου πλοίου, τὸ ὁποῖον συγκινεῖ ὅλον τὸν τόπον, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, ἐνισχυθεὶς διὰ διαφόρων καταπόσεων τοῦ εὐεργετικοῦ ὑγροῦ. Ὁ κύριος Ταλὲκ μὲ ἠρώτα ποῖον ἦτο ἐκεῖνο τὸ πλοῖον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σᾶς διέκρινα, καὶ περιεμένομεν νὰ λάβωμεν παρ' ἡμῶν ἐπὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου μερικὰς πληροφορίας.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος Μαρόετος, ἀποτείνων εἰς τὸν Ταλὲκ βλέμμα συνεννοήσεως, μὴ παρατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ τελώνου.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τίποτε, ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης μυστηριωδῶς καὶ πλησιάζων περιέργως.

— Αὐτὸ μόνον ἔλειπε νὰ μὴ γνωρίζω τίποτε, ἐγὼ ὁ γεροντότερος θαλασσινὸς ὅλου τοῦ τόπου!

— Καὶ θὰ μᾶς εἴπητε βεβαίως ὅ,τι γνωρίζετε.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, τείνων τὸ φλασκίον του εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλέκ. Ἐὰν αἱ ἀναμνήσεις μου ἦναι ἀκριβεῖς, τὸ πλοῖον τοῦτο ἀνεφάνη πρώτην φορὰν πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς τὰ παράλιά μας· ἔχομεν σήμερον 10 8βρίου 1715, ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, λοιπὸν τὸ εἶδον κατὰ πρῶτον περὶ τὰ τέλη αὐγούστου τοῦ 1712. Ἦτο τότε κομψοτάτη γολέτα, ἥτις μὲ καλὸν ἄνεμον ἔκαμνε τὰ δέκα μίλιά της τὴν ὥραν, χωρὶς νὰ πολυκοπιάσῃ. Ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ κρυφθῇ ἡ φιλάρεσκος ! ὡς νὰ ἠγνόει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διαβῇ ἀπαρατήρητος. Ναί! διότι δὲν ἦτον ἀπὸ τὰς βαρείας ἐκείνας Ὁλλανδικὰς βάρεις μὲ πλευρὰς ἐξεχούσας καὶ πεπονοειδεῖς, οὐδ' ἐκ τῶν ὀγκωδῶν ἐκείνων πλοίων, οἷα κατασκευάζουσιν ἔτι καὶ σήμερον εἰς τὴν ὡραίαν μας Γαλλίαν· ἀλλ' ἦτο λεπτή τις ταχυναυτοῦσα ναῦς, ἧς ἡ πρώρα διέγραφε τολμηρὰν αὔλακα, ἧς ἡ πρύμνη ἐκοίλαινε τὸ ὕδωρ ἀνευ κόπου, καὶ στοιχηματίζω τὰ καλλίτερα ὑφάσματά μου, ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ναυπηγεῖα τῶν πέραν τῆς Μάγχης γειτόνων μας.

— Εἶναι λοιπὸν Ἀγγλικὸν πλοῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ταλέκ.

— Δὲν βαρύνεσαι ; Καὶ διὰ αὐτὸ ἔστηνε τὴν λευκὴν μετὰ τριῶν κρίνων σημαίαν! Ἦτο Γαλλικὴ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ μεγάλου ἱστοῦ μέχρι τοῦ πυθμένος, ἀπὸ τῶν δολώνων μέχρι τοῦ τελευταίου ναυτόπαιδος (mousse) τοῦ πληρώματος.

— Καλὰ, ἀλλὰ διατὶ λέγετε «Ἦτο τότε γολέτα.» Ἤλλαξε λοιπὸν ἐξάρτυσιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ; παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ.

— Δὲν σᾶς εἶπον ὅτι ἦτο φιλάρεσκος ; ἀπήντησεν ὁ Πέτρος Μαροέτος. Αἱ νεάνιδές μας δὲν ἀλλάσσουσι καλλωπισμόν ; Λοιπὸν ἡ γολέτα ἐμιμήθη αὐτὰς καὶ δεκάκις ἤλλαξεν ὄνομα, ἐξάρτυσιν, ἱστιοφορίαν καὶ χρῶμα· ἄλλοτε ἦτο γιγαντώδης ναῦς, ἄλλοτε κομψὸν βρίκιον, ἄλλοτε γολέτα, ἄλλοτε τριήρης. Ἐβάφετο ἀλληλοδιαδόχως λευκὴ, κυανῆ, πρασίνη, μέλαινα, ἀλλὰ πάντοτε ἀνεγνωρίζετο ἡ ἀκκίστρια! Τὸ ἔμβολόν της ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ, ἡ κατασκευή της πάντοτε προμήκης, ἡ πρύμνη της πάντοτε κομψὴ, καὶ ἡ πορεία της, ἡ πορεία της πρὸ πάντων οὐδὲν ἀπώλεσεν εἰς οὐδεμίαν τῶν μεταμορφώσεών της.

— Πρέπει νὰ ἤλλαξε πολλάκις ἰδιοκτήτην, εἶπε διακόψας ὁ Ἰωάννης Ταλέκ.

— Ἐπὶ τούτου ἴσα ἴσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος Μαροέτος, αἱ ὑποθέσεις εἶναι ἄρθονοι, καὶ ἄρχονται αἱ ἀμφιβολίαι, διότι οὐδεμίαν ἔχομεν θετικὴν πληροφορίαν, οὐδεμίαν βεβαιότητα, ἐκτὸς ἂν οἱ κύριοι οὗτοι τοῦ τελωνείου ἐμαθον κανὲν νεώτερον . . .

— Ὄχι, μὰ τὸν Σατανᾶν! εἶπεν ὁ τελώνης ἐξαπτόμενος. Οὐδέν! πάντοτε οὐδέν!»

Ὁ Πέτρος Μαροέτος ἔρριψεν ἐκ νέου εἰς τὸν Ἰωάννην βλέμμα, ἐκφράζον προδήλως ζωηρὰν εὐχαρίστησιν.

Ὁ στρατιώτης ἐν τῇ δυσφορίᾳ αὐτοῦ δὲν παρετήρησε τοῦτο ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν.

« Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον . . .

— Ἄ! θὰ μᾶς ὁμιλήσητε περὶ τοῦ πλοιάρχου ; ἠρώτησεν ὁ Ὠφραὶ μετὰ πλείονος ὑπέρ ποτε περιεργείας.

— Λέγεται ὅτι ἦτο πάντοτε ὁ ἴδιος, καὶ ὅτι κατῴκησεν ἄλλοτε ἐνταῦθα, διότι γνωρίζει τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἐγὼ, τὰς καθ' ὅλην τὴν παραλίαν πολυαρίθμους ὑφάλους.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν τὰς γνωρίζῃ καθόλου, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, καὶ ἔχῃ εἰς τὸ πλοῖόν του κανένα ναύκληρον, ὅστις τὰς γνωρίζει ἀντ' αὐτοῦ.

— Πολὺ πιθανόν! εἶπεν ὁ Πέτρος Μαροέτος κεχαρισμένως. Ὁπωσδήποτε εἶναι ἄνθρωπος ἐπιτήδειος καὶ γνωρίζων νὰ κυβερνᾷ, διότι οὐδέποτε πλοῖον ἐκυβερνήθη καλλιον αὐτοῦ.

— Καὶ, ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης, γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου τούτου ;

— Μάλιστα, βεβαίως. Ὀνομάζεται Καλόβολος.

— Μπᾶ! αὐτὸ εἶναι ἐπώνυμον! εἶπεν ὁ στρατιώτης ὑψῶν τοὺς ὤμους. Ἀλλὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα, ποῖον εἶναι ;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ γνωρίζω, ἐγὼ, ἕνας πτωχὸς ψαρᾶς, ὅταν οἱ κύριοι οὗτοι τοῦ τελωνείου τὸ ἀγνοῶσιν ; ἀπήντησεν ὁ Μαροέτος εἰρωνικώτερόν πως.

— Τότε τίποτε δὲν μὲ εἴπες, εἶπεν ὁ Ὠφραὶ μακρυνόμενος. Ὅσα μοὶ διηγήθης τὰ γνωρίζω τόσον καλῶς, ὅσον καὶ σύ.

— Λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς γίνω ὠφέλιμος, κύριε Ὠφραὶ. Ἀλλὰ γνωρίζετε τὴν παροιμίαν : Ὃ ἔχω, τοῦτο καί σοι δίδωμι.

— Καιρὸς νὰ κάμω τὴν περιπολείαν μου, εἶπεν ἀποτόμως ὁ τελώνης. Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριοι.

— Καλὴν ἐντάμωσιν! ἔκραξαν ταυτοχρόνως ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ καὶ ὁ Πέτρος Μαροέτος.»

Ὁ Ὠφραὶ τοῖς ἔστρεψε τὰ νῶτα, καὶ ἐμακρύνθη ψιθυρίζων μετ' ἀνυπομονησίας :

« Τί ζῶα αὐτοὶ οἱ χωρικοί!»

Ἐὰν ἐπέστρεφε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἤθελε καταλάβει ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ζώων ἐκείνων μειδίαμα χλευαστικὸν, ὅπερ πλείστην ὕλην σκέψεως ἠδύνατο νὰ παρέξῃ αὐτῷ.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος καὶ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἀπεχώρησαν ἐν βίᾳ ἐκ τῆς παραλίας καὶ προχώρουν κρυφίως ὁμιλοῦντες πρὸς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν.

Ὁ τελώνης Ὠφραὶ εἶχεν ἐν μέρει δίκαιον, διαδηλῶν θορυβωδῶς τὴν δυσφορίαν του, διότι ἠδύνατο καὶ αὐτὸς οὗτος νὰ προσθέσῃ πληροφορίας τινὰς εἰς τὰς παρὰ τοῦ γέροντος ἁλιέως δοθείσας περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐν λόγῳ πλοίου· οὕτω, πρόδηλον ἦν ἅπασιν, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο μετέρχετο τὸ λαθρεμπόριον· ἀλλὰ ποῦ καὶ πότε ἐξεφόρτονε τὰς πραγματείας του, τοῦτο οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ.

Αἴτιον δὲ τούτου ἦν ὅτι ἡ παραλία τῆς Βρετάνης ἐστὶ πλήρης ἀπειραρίθμων ὑφάλων, ὅτι αἱ ὑψηλόκρημνοι ὄχθαι, αἱ περιστοιχίζουσαι αὐτὴν, παρέχουσι τοσούτους ἀοράτους ὅρμους εἰς τὰς μικρὰς χωρητικότητος λέμβους, ὥστε ἡ ἐπαγρύπνησις ἦν σχεδὸν ἀδύνατος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Τὸ τελωνεῖον δὲν εἶχεν εἰσέτι συστήσει τὴν θαυμασίαν ἐκείνην στρατιωτικὴν πλεκτάνην, ἥτις ἐφ' ὅλου τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους διασταυροῦται καὶ συντυγχάνει κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ὡς εἰ ὑπῆρχεν εἷς μόνος Ἄργος, οὗτινος τὸ μυριόφθαλμον κατοπτεύει καὶ τὰς ἐλαχίστας τοῦ Ὠκεανοῦ περικαμπάς.

Τὸ λαθρεμπόριον ἦν εἰσέτι εὐχερὲς κατὰ τὸ 1715, καὶ εὐχερέστερον ἐν ταῖς ἐκ τοῦ Πορνισὲ μέχρι τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου ἐκτεινομέναις ὄχθαις ἢ ἀλλαχοῦ. Αἱ ὑψηλόκρημνοι αὗται ὄχθαι, κοιλαινόμεναι διὰ μυριάδων ὀπῶν, εἰς ἃς ἡ δεισιδαιμονία ἔδωκεν ὀνόματα, πιστῶς ὑπὸ τῆς παραδόσεως διατηρηθέντα, ξηραὶ καὶ ἄγονοι, ὑπερκρεμάμεναι ἐνίοτε τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀρέσκεται ὑποσκάπτουσα τὴν βάσιν αὐτῶν, ὡς εἰ ἡ ὀργὴ αὐτῆς ἠδύνατο ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τῆς φωνῆς, τῆς εἰπούσης εἰς τὰ κύματα : «Ὧριον ἐθέμην, ὃ οὐ παρελεύσεσθε», παρέχουσιν ἀσφαλὲς καὶ ἄφατον ἀπὸ τῆς παραλίας καταφύγιον εἰς τὰς λέμβους, αἵτινες θρασύτεραί πως ἢ καλῶς διοικούμεναι περιφρονοῦσι τὰς αὐλακιζούσας τὴν προσέλευσιν ὑφάλους.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ μεγάλης χωρητικότητος πλοῖα, οὐδὲν αὐτῶν δύναται νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν παραλίαν μᾶλλον τῶν 100 μέτρων, οὐδὲ κατ' αὐτὰς τὰς μεγαλητέρας παλιρροίας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ εἴσοδος τοῦ Λείγηρος εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἀρχεται καθ' αὐτὸ ὁ Ὠκεανός, δηλαδὴ μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου, τοσοῦτον ἔστι δυσπρόσιτος, καὶ ὁ πόρος τοσοῦτον στενός, ὥστε κατὰ πᾶν ἔτος δύναταί τις νὰ καταλογίσῃ ἀκινδύνως τέσσαρα ἢ πέντε ναυάγια, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν μεγαλητέραν γαλήνην, εἰ καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ναυκλήρων εἰδημονεστάτων ὄντων καὶ τῶν ἐλαχίστων βράχων, τῶν περιχειλούντων τὸν κινδυνώδη τοῦτον πόρον. Ἐπίσης, ὅταν ὁ καιρὸς ἦναι κακὸς, ὅταν ἡ ὁμίχλη καὶ ἡ νὺξ ἐκτείνωσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης πέπλον τοσοῦτον πυκνὸν, ὥστε μόλις διακρίνονται τὰ πυρὰ τῶν φάρων, εἰ καὶ πλησιαίτατα ἀλλήλοις, τὰ πλοῖα προτιμῶσι νὰ μείνωσιν ἐν τῷ πελάγει, παραπλέοντα πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λείγηρος, ἢ νὰ ῥιψοκινδυνεύσωσι τυχαίως εἰς τοὺς δύο πορθμοὺς, τοὺς κινδυνώδεις μὲν, ἀλλὰ καὶ μόνους πλευστοὺς ἐπὶ ἐκτάσεως τριῶν περίπου χιλιομέτρων.

Ἐννοεῖται ἤδη ὁποῖον καταρύγιον καὶ ὁποῖον ἀκαταλόγιστον ἀρπαγέτων πλῆθος τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραλίας παρεῖχεν εἰς τὸ λαθρεμπορίον, κατ' ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀσθενὴς ἐπαγρύπνησις ἔτι μᾶλλον διευκόλυνεν αὐτό.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν πραγματικῶς λαθρέμπορος, ἢ ἁπλῶς ἰδιότροπός τις περιηγητής. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἰπῃ τοῦτο, ἐκτὸς ἴσως τοῦ Ἰωάννου Ταλὲκ καὶ τοῦ Πέτρου Μαρέτου, ὧν τὰ συνεννοήσεως βλέμματα παρεῖχον ὑποψίας ὅτι ἐγνώριζον πολλῷ πλείονα τῶν ὅσα ὡμολόγουν, πολλῷ πλείονα τῶν ὅσα οἱ κάτοικοι καὶ τὸ τελωνεῖον ἐγίνωσκον.

Ἐν τούτοις αἱ φυλακαὶ ἐδιπλασιάσθησαν προσφάτως ἐφ' ὅλης τῆς χώρας, οἱ τελῶναι ἀπέκαμον ἀνέπτυσσον ζῆλον καὶ δραστηριότητα κατὰ τοσοῦτον μείζονας, καθ' ὅσον εἶχον συμφέρον εἰς ἑκάστην λείαν, καὶ ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ πλοιάρχου Καλοβούλου ἤθελε συντελέσει εἴς τε τὴν εὐζωίαν καὶ τὴν προαγωγήν των.

## Β'. ΕΝΩ ΑΝΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝ ΤΟΝ ΒΑΡΟΝΟΝ ΔΕ ΣΑΛΠΗΝΥ.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. ἀπέθανεν ἀρτίως, καὶ ἡ ἀντιβασιλεία ἤρχιζε. Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας ἐκυβέρνα τὴν Γαλλίαν, καὶ οἱ αὐλικοὶ, οἱ ἀνεξάλειπτοι σύτοι τῆς βασιλείας δορυφόροι, συνέῤῥεον περὶ αὐτόν.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς εἰργάζετο μετὰ τῶν ὑπουργῶν του, ἐν ᾧ πλῆθος εὐπατριδῶν ἐπλήρου τὸν ἀντιθάλαμον αὐτοῦ, ἀνυπομόνως περιμένουσα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἔμελλον ν' ἀνοιχθῶσιν αἱ κεκλεισμέναι θύραι. Ἡ στιγμὴ αὕτη δὲν ἤργησεν ἐπὶ πολὺ· ὁ Φίλιππος ἀπέλυσε τοὺς ὑπουργούς του, διαδηλώσας ἀνίαν, διότι οἱ αὐλικοὶ εἶδον αὐτὸν βαδίζοντα ἐν ταραχῇ καὶ παρατηροῦντα ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ χάρτην, ἐν κεφαλίδι τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐγκεχαραγμέναι αἱ λέξεις αὗται: «Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν ἀποικιῶν.»

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐχαιρέτησεν ἐν γένει τοὺς αὐλικούς· οἱ μᾶλλον εὐνοούμενοι ἐπλησίασαν ὅπως παρουσιάσωσιν αὐτῷ τὰ σεβάσματά των· ὁ Φίλιππος τοὺς ὑπεδέξατο ἀφηρημένος καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

« Εἶναι ἡ τετάρτη ἔκθεσις τὴν ὁποίαν λαμβάνω! ἀνέκραξεν. Ἀλλ' εἶναι ἀνήκουστον! Εἶναι λοιπὸν λυσσασμένος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

— Ποῖος; ἠρώτησαν ἐν σπουδῇ.

— Αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Καλόβολος!»

Οἱ αὐλικοὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως· τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ πρῶτον ἤδη ἤκουον, οὐδὲν ἀνεμίμνησκεν αὐτοῖς.

« Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Καλόβολος; ἠρώτησεν ὁ δοὺξ τῆς Νοάλλης, εἷς ἐκ τῶν προθυμοτέρων κοινωνῶν τῶν δείπνων τοῦ ἀντιβασιλέως.

— Διάβολε! καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ! Οὐδεὶς εἰσέτι ἠδυνήθη νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ, οὐδ' ὁ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, οὐδ' ὁ Δυβοᾶ. Καὶ ἐν τούτοις ἐπεθύμουν νὰ τὸν γνωρίσω· πρέπει νὰ ἦναι ἄνθρωπος τολμηρὸς καὶ νοήμων, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπιτήδειος ναυτικός. Καταγελᾷ ὅλας τὰς πρὸς τὴν σύλληψιν αὐτοῦ ἀποπείρας μας, μᾶς διαφεύγει κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ περιπαίζει ὅλα τὰ σχέδιά μας. Πρέπει νὰ καμωμεν ἰδικόν μας τὸν ἀνάλωτον τοῦτον λαθρέμπορον, θὰ ἔχωμεν τότε ἕνα ἐξαίρετον ἀξιωματικόν: τὸ ναυτικόν μας εἶναι τόσον πτωχόν . . .

Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας παρετήρησε τότε μεταξὺ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν εὐπατρίδην, φέροντα τὴν στολὴν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ.

« Πλησιάσατε, κύριε ἀξιωματικὲ, » τῷ εἶπεν.

Ὁ εὐπατρίδης προύχώρησε καὶ ὑπεκλίνατο βαθέως.

« Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν πλοίαρχον Καλόβολον; τῷ ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Ἤκουσα πολλάκις περὶ αὐτοῦ, Ὑψηλότατε, ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζω. Ἄλλως τε ἡ ὑπηρεσία μου δὲν μ' ἐκάλεσε ποτὲ εἰς τὰς παραλίας, εἰς τὰς ὁποίας συχνάζει.

— Καὶ ποῖαι εἶναι αὗται αἱ παραλίαι;

— Οἱ μεταξὺ Λοριέντου καὶ Ἁγίου Ναζαρίου αἰγιαλοὶ τῆς Βρετάνης.

— Καὶ οὐδέποτε ἄλλαι.

— Δὲν εἶπον τοῦτο, Ὑψηλότατε, καὶ, ἐκτὸς τούτου, ἔχω ἀτελεστάτας πληροφορίας. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ἐκεῖ συνήθως προσορμίζεται, καὶ νομίζω ὅτι ἔχει συνεννοήσεις.

— Λοιπὸν εἶναι πεπρωμένον ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ μᾶς διαφεύγῃ πάντοτε ἀπὸ τὰς χεῖρας! ἀνέκραξεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Μοὶ φαίνεται, Ὑψηλότατε, ὅτι ἡ ἐπαγρύπνησις εἶναι ἀτελής. Τὸ κατ' ἐμὲ, τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι ἐὰν ἦμην ἐπιτετραμμένος νὰ περιπλέω εἰς τὰς παρα-

λίας ἐκείνας, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος δὲν θὰ μᾶς διέφευγεν.

— Εἶσθε ὑποπλοίαρχος δικρότου, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἐνατενίσας προσεκτικῶς τὸν εὐπατρίδην. Πῶς ὀνομάζεσθε; Ἀναμνήσατέ μοι τὸ ὄνομά σας παρακαλῶ.

— Ὀνομάζομαι βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, ἔχω δὲ τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι συγγενὴς τοῦ στρατάρχου δὲ Βιλλεροῦ.

— Λοιπὸν, κύριε δὲ Σαλιγνὺ, σᾶς πιάνω εἰς τὸν λόγον σας καὶ σᾶς ἐπιφορτίζω τὴν περίπλευσιν ταύτην· σήμερον θέλουσιν ἀποσταλῆ τὰ ἐφόδιά σας, αὔριον δὲ θέλετε ἀναχωρήσει. Προσπαθήσατε νὰ συναντήσητε τὸν ἀόρατον τοῦτον πλοίαρχον, καὶ, ἂν ἦναι ἀνάγκη, διαπραγματεύθητε μετ' αὐτοῦ· ἠμποροῦμεν νὰ τὸν κάμωμεν καλὸν ἀξιωματικόν.

— Ἡ Ὑψηλότης Σας βεβαίως δὲν ἔχει αὐτὸν τὸν σκοπόν! Νὰ διαπραγματευθῇ τις μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων! Εἶναι καλλίτερον νὰ τὸν συλλάβωμεν. Τότε θὰ ἔχητε πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ τὸν κηρύξητε ἢ ἔνοχον ἢ ἀξιωματικόν.

— Ἔστω! Συλλάβετέ τον, ἐὰν δύνασθε· καὶ ἐνθυμηθῆτε, κύριε δὲ Σαλιγνὺ, ὅτι ὁ βαθμὸς πλοιάρχου δικρότου θέλει εἶσθαι ἡ ἀντιμισθία ὑμῶν ἐὰν ἐπιτύχητε εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην.

— Αὔριον θ' ἀναχωρήσω, Ὑψηλότατε, καὶ ἐὰν δὲν ἐπιτύχω ἔχων τὴν ἐλπίδα τοῦ βαθμοῦ, ὃν μοὶ προσφέρετε, παραιτοῦμαι πάσης ἐν τῷ μέλλοντι προαγωγῆς.»

Ὁ Κύριος δὲ Σαλιγνὺ ἀπεσύρθη καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως ἵνα ποιήσῃ τὰς διὰ τὴν ἀναχώρησίν του παρασκευάς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔλαβε παρὰ τοῦ ὑπουργείου τὰ ἐφόδιά του ἐν πλήρει τάξει, καὶ πλήρη ἐξουσίαν ὅπως καλέσῃ τὴν ἔνοπλον δύναμιν πανταχοῦ, ὅπου ἡ ἀνάγκη ταύτης ἤθελε παρουσιασθῇ αὐτῷ.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἐγένετο λόγος καὶ ἐν ἐπισήμῳ συναναστροφῇ περὶ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ μυστηριώδους πλοιάρχου, τῶν ὑποδειχθέντων ἀπ' ἀρχῆς τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἱστορίας ταύτης ὑπὸ τοῦ τελώνου Ὡφραιΐ. Ἡ γενικὴ ὑπομονὴ ἤρχιζε νὰ ἐκπλήττηται διὰ τὴν ἀπαράβλητον ἐπιτηδειότητα τοῦ τολμηροῦ λαθρεμπόρου· τὸ ὄνομά του ἦν διὰ πάντων τῶν στομάτων, καὶ κατέστη ὁ ἥρως πολλῶν θαυμαστῶν διηγήσεων.

Μεγίστην λοιπὸν ἀνέλαβεν εὐθύνην ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, τοσούτῳ δύσκολον ἐπιφορτισθεὶς συλλῆψιν· ἀλλ' ἦν φιλόδοξος καὶ πείσμων, οἱανδήποτε ὑριστάμενος θυσίαν πρὸς ἀπόκτησιν πλούτου καὶ δόξης, καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς οὐδεμίαν ἄλλην προσφορωτέραν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐκλογὴν, ἢ ταύτην, ἂν ἡ τύχη αὐτῷ ὑπηγόρευσεν.

Ὁ βαρόνος, ὡς ἐκ θαύματος σωθεὶς διὰ τῶν φροντίδων τοῦ χειρούργου, ὅστις ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ τὴν μετὰ τοῦ Ραοὺλ μονομαχίαν του, μακρὰν καὶ ἐπώδυνον ὑπέστη ἀνάρρωσιν· ἐν τούτοις, διότι δὲν ἦτο κακὸς κατὰ βάθος, ἅμα ἰάθη, καὶ ἔμαθε ὅτι χάρις τῇ ἀφοσιώσει τοῦ ἀντιπάλου του μετεκομίσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ χειρούργου, ἅμα ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ἦλθε δύο ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας του, ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ γενναίου του ἀντιπάλου. Ἀλλὰ μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, μαθόντος ὅτι ὁ Ραοὺλ ἀνελήφθη αἴφνης, καὶ αἱ ἐπὶ τούτου ἀμφιβολίαι του δὲν ἐφωτίσθησαν, εἰ μὴ ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὸν θεῖόν του τὸν στρατάρχην δὲ Βιλλεροὰ. Παρ' αὐτοῦ ἔμαθε τὰ διάφορα μέσα, ἅτινα μετεχειρίσθη παρὰ τῷ βασιλεῖ ὅπως λάβῃ κατὰ τοῦ νέου ὑπολοχαγοῦ βασιλικὸν διάταγμα συλλήψεως· συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἱππότης προειδοποιηθεὶς ἀπέφυγε τὸν τρομερώτατον τοῦτον κίνδυνον τοῦ νὰ λησμονηθῇ εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ὁ βαρόνος οὐδόλως πυγαριστήθη ἐκ τοῦ ζήλου, ὃν ἀνέπτυξεν ὁ στρατάρχης ὅπως ἐκδικηθῇ ὕβριν μὴ προσωπικὴν εἰς αὐτὸν· ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ οὐδεμίαν πραγματικῶς αἰτίαν μίσους εἶχε κατὰ τοῦ Ραοὺλ, ἀλλὰ καὶ ἦτον ἠναγκασμένος ὅπως ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ ἱππότης προσηνέχθη ἀνδρείως τε καὶ γενναίως· ἐλυπήθη λοιπὸν διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τῷ ἀντιπάλῳ του τὴν ὑπόληψιν, ἣν πρὸς αὐτὸν συνέλαβε διά τε τὴν τόλμην του καὶ τὴν εὐγενῆ του συμπεριφοράν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ βαρόνος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ στρατάρχης δὲν ἐξητήσατο τὸ κατὰ τοῦ Ραοὺλ διάταγμα ἐκ μόνης τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης· διότι οὐδέποτε κατὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του ὁ στρατάρχης κατεδέχθη ὅπως τὸν ἐπισκεφθῇ. Ἠρκέσθη μόνον ὅπως ἀποστείλῃ ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἑβδομάδος οἰκέτην του τινὰ ὅπως πληροφορῆται περὶ τοῦ τραυματίου.

Οὕτω λοιπὸν ἀνευρίσκομεν, μετὰ δύο καὶ ἥμισυν ἔτη, εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἀντιβασιλέως ἐκεῖνον, ὃν ἀφήκαμεν ἐπὶ κλίνης ἄλγους κεκλιμένον.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἦν εἰκοσιοκταετὴς περίπου, εὐσχήμων τοὺς τρόπους, κομψὸς καὶ σεμνοπρεπὴς τὴν συμπεριφοράν· ἔφερε μετὰ ραστώνης τὴν στολὴν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ· εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς μὲν, ἀλλὰ μέλανας καὶ ζωηροὺς, ῥῖνα ἀκανόνιστον ἐπὶ στρογγύλων χειλέων, μειδίαμα μᾶλλον χλευαστικὸν ἢ κακεντρεχὲς, πώγωνα προμήκη καὶ σιαγόνας ἐξεχούσας, ἐξ ὧν κατεδείκνυτο τὸ ἐπίσημον τοῦ χαρακτῆρός του. Οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρές του οὐδὲν εἶχον ἀξιοσημείωτον, τὸ σκέλος του ἦν ἰσχνὸν μὲν, ἀλλὰ νευρῶδες, τὸ δὲ σῶμα οὐδόλως εἶχε τὰς ἀναλογίας τῆς γλυπτικῆς. Ἐν βραχυλογίᾳ ἦν ἐκ τῶν ἐπιμόνων ἐκείνων χαρακτήρων, τῶν ὑπὸ ἀσθενὲς περικαλύμματα σιδηρᾶν κρυπτόντων θέλησιν, χαρακτήρων ἐπίσης ἱκανῶν πάσης τε ἐγκρατείας καὶ πάσης καταχρήσεως, ὧν ἡ Ἀραβικὴ φυλὴ τὸν ἐντελέστερον παρίστησι τύπον.

Ἦν συγγενὴς πρὸς μητρὸς τοῦ στρατάρχου δὲ Βιλλεροὰ· ἀλλὰ σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐκ φιλαυτίας μᾶλλον ἢ ἐκ φίλτρου ὁ στρατάρχης τὸν προήγαγε μέχρι τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατεῖχεν.

Ὁ βαρόνος λοιπὸν ἦν ἐχθρὸς σπουδαῖος, ὃν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ἐπαγρυπνοῦντα μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἤθελεν ἐξ ἅπαντος ἐπιφέρει ἐπικειμένην σύγκρουσιν.

Δεκαπενθήμερον μόλις παρῆλθε, καὶ ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, διοικητὴς τῆς κορβέτας τοῦ κράτους ἡ Τ ρ ο μ ε ρ ὰ, ἠγκυροβόλει, ἐκπληρώσας ἀνευ κωλύματος τὸν ἀπὸ Δυγκέρκης εἰς Λορίεντον διάπλουν. Εἶχε πλήρωμα διακοσίων ἀνδρῶν καὶ εἴκοσι τηλεβόλα· ἐκτὸς δὲ τούτου ἠδύνατο, καθ' οἱανδήποτε στιγμὴν, νὰ ἐπιβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου του ἓν ἢ δύο τάγματα τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, δυνάμει τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου δοθείσης αὐτῷ ἐξουσίας· ἀλλ' ὁ βαρόνος εἶχε στερρὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὸ καταφύγιον τοῦτο, ἢ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Τῷ ὄντι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὀλίγοι ἄνδρες τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ὑποστῶσι τὸν σάλον τῆς κορβέτας, ὁ ὑποπλοίαρχος ἠδυνήθη νὰ ὑπεκκαύσῃ τὸν ζῆλον τοῦ πληρώματός του τοσοῦτον, ὥστε στερρὰν εἶχον ἀπόφασιν νὰ κυριεύσωσιν ἀντὶ πάσης θυσίας τὸ μυστηριῶδες πλοῖον καὶ τὸν κυβερνήτην αὐτοῦ.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὑπεσχέθη εἰς τὸν βαρόνον τὸν βαθμὸν ὑποπλοιάρχου δικρότου. Οὗτος δ' ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ναύτας του ποσότητα ἀργυρίου ἐκτὸς τοῦ ἐκ τῆς λείας μεριδίου των.

Ἐπὶ τῆς Τ ρ ο μ ε ρ ὰ ς λοιπὸν ἡ φιλοδοξία καὶ τὸ συμφέρον πρωτηγωνίστουν, δύο ἰσχυροὶ μοχλοὶ, δυνάμενοι ὅπως κινῶσι κατ' ἀρέσκειαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ συμβάντα.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, φθάσας εἰς Λορίεντον, ἀπεφάσισεν ὅπως ποιήσῃ ἔρευνάν τινα ἐν τῇ ξηρᾷ, καὶ προσπαθήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ κατὰ πρῶτον τοὺς συνενόχους τοῦ πλοιάρχου Καλοβούλου.

## Γ'. ΠΩΣ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΔΕΚ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΛΩΔΙΩΝ.

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς Λορίεντον ἀφίξεως τῆς Κορβέτας Τ ρ ο μ ε ρ ὰ ς, κομψόν τι τριστιον σκάφος ὑπ' Ἀγγλικὴν σημαίαν περιέπλεε κατὰ τὰς ἐμβολὰς τοῦ Λεΐγηρος. Τὸ πλοῖον τοῦτο, σημανθὲν εἰς τοὺς τελώνας ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ ἐπιμελητοῦ, ἐπηγρυπνεῖτο δραστηρίως καὶ ἐφαίνετο οὐδόλως συναισθανόμενον τοῦτο, ἢ, καὶ ἂν συνησθάνετο, ἥκιστα ἀνησυχοῦν. Ἔτρεχεν ἐπιχαρίτως λοξοδρομοῦν, κύπτον ὀλίγον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ λιβὸς, ὅστις τόσον συνεχῶς πνέει εἰς τὰς παραλίας ταύτας, καὶ ἐφαίνετο μὴ τολμῶν ἵνα διαβῇ τὸ κλεῖον τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λεΐγηρος στενόπορον.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη κακοκαιρία, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἐν αὐτῷ, καὶ μάλιστα ἔχον τὴν ἄνεμον πρυμνήσιον. Λοιπὸν, ἐὰν ἔμενεν ἐν τῷ πελάγει, αἴτιον ἦτον ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχός του ἦτον ἢ πολὺ φρόνιμος, ἢ πολὺ ἄπειρος, ἴσως δὲ καὶ περιέμενε ναύκληρόν τινα.

Ἐπῆλθεν ἡ νὺξ, καὶ οἱ τελῶναι, ὅπως θερμανθῶσιν, ἀνῆψαν πυρὰν ἐπὶ τῆς ἄχθης· τὴν δ' ἐπαύριον, ῥίψαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν ὁρίζοντα, εἶδον τὸ ἀκάματον τριστιον λοξοδρομοῦν ὡς καὶ τὴν προτεραίαν. Τοῦτο βεβαίως προήρχετο ἐξ αἰτίας τινός· ἢ τὸ πλοῖον τοῦτο ἦν λαθρεμπορικὸν, καὶ βλέπον ὅτι κατασκοπεύεται δὲν ἑτοίμα νὰ πλησιάσῃ, ἢ ἄλλως περιέμενεν εἰς τὰς παραλίας ταύτας ἄλλο τι πλοῖον. Ἀμφότεραι αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ ἦσαν παραδεκταί· ἡ ἐπαγρύπνησις λοιπὸν ἐδιπλασιάσθη.

Καὶ πάλιν ἐπῆλθεν ἡ νὺξ, καὶ πάλιν ἐφάνη ἡ ἡμέρα, τὸ δὲ τριστιον ἐξηκολούθει ἀείποτε περιπλέον εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὡς ὑπερμεγέθης ἐνυδρίας παίζων ἐπὶ τῆς βαθείας θαλάσσης. Ἐκ τῆς πολλῆς ἐνατενίσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τελωνῶν δὲν ἔβλεπον πλέον, ὁ ὕπνος ἤρχιζεν ἤδη νὰ τοὺς καταλαμβάνῃ· ἀλλ' ἐπάλαιον, καὶ ὁ ἐρυθρὸς αὐτῶν ὀφθαλμὸς προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ κινητοῦ ἐκείνου σημείου, ὅπερ ἀπερρόφα ἅπασαν αὐτῶν τὴν προσοχήν.

Τέλος, τὴν τρίτην ἡμέραν οὐδὲν εἰσέτι μετεβλήθη ἐν τῇ θέσει τῶν κατασκοπευόντων, οὐδ' ἐν τῇ τοῦ κατασκοπευομένου, ἐκτὸς ὅτι οἱ μὲν ἦσαν ὅλως κεκμηκότες, ἐν ᾧ τὸ δεύτερον οὐδόλως ἐφαίνετο κεκοπιακὸς ἐκ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ παράπλου.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ τριστιον σκάφος ἐγένετο ἄφαντον.

Ἦτο πλέον καιρὸς διὰ τοὺς δυστυχεῖς τελώνας· μόλις ἠδύναντο νὰ σταθῶσιν ὀρθιοι. Ἐν τούτοις ἀπέδωκαν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλοίου μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν δριμύτητα αὐτῶν ἐπαγρύπνησιν.

Φθὰς εἰς Πουλιγένην ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔμαθε τὸ παράδοξον τοῦτο συμβάν· καὶ μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ἦτον ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, κατηράσθη τὴν τύχην, ἢ μᾶλλον τὸ πεπρωμένον, ὅπερ τῷ ἔδωκε τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθῃ διὰ ξηρᾶς, ἀντὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς κορβέτας. Ἐν τούτοις ἔλαβε παρὰ τῶν ἁλιέων ὅλας τὰς πληροφορίας, ὧν εἶχεν ἀνάγκην, ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ πληροφορίαι αὗται ἦσαν τοσοῦτον ἀόριστοι, ὥστε ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη οὐδὲν ὠφέλιμον νὰ ἐξαγάγῃ· δὲν ἠδυνήθη μάλιστα νὰ μάθῃ οὐδ' ἐὰν τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχε τηλεβόλα· διότι, καὶ ἂν εἶχεν, αἱ θυρίδες δὲν ἦσαν ἀνοικταὶ, οὐδ' ἐπλησίασε πρὸς τὴν γῆν τοσοῦτον, ὥστε νὰ δυνηθῶσι, δυνάμει τηλεσκοπίου, νὰ διακρίνωσι τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος αὐτοῦ ἀντικείμενα.

Δεκαπέντε ἡμέραι, εἰς μὴν παρῆλθεν οὕτως, ὅτε καθ' ὡραίαν τινὰ πρωΐαν ἀνεκαλύψαν, κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λεΐγηρος, βρίκιόν τι κομψόν, ὑπὸ Ὁλλανδικὴν σημαίαν, ποιοῦν ἀπαραλλάκτως τὰς αὐτὰς λοξοδρομίας, ἃς καὶ τὸ ῥηθὲν τριστιον.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔσπειρεν ἱκανὰ χρήματα εἰς ὅλην τὴν χώραν· ἀμέσως λοιπὸν εἰδοποιήθη περὶ τῆς παραδόξου ταύτης περιπτώσεως, καὶ ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ κατασκοπεύῃ τὸ βρίκιον τοῦτο, ὅπερ οὐδὲν εἶχεν Ὁλλανδικὸν, εἰ μὴ τὴν σημαίαν. Ὁ βαρόνος δὲν ἠπατήθη, ὡς οἱ τελῶναι, ἐκ τῆς ἄνευ ἀποτελέσματος ταύτης ταχτικῆς, ἥτις συνίστατο εἰς τὸ

περιπλέειν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐν τοῖς αὐτοῖς ὕδασιν· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εἶχε δίκαιον.

Ἐὰν πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὰ βλέμματα τῶν τελωνῶν ἠδύναντο νὰ διαπεράσωσι τὴν πυκνὴν ὁμίχλην καὶ τὰ σκότη τῆς νυκτὸς, ἐὰν ὁ φλοῖσβος τῆς θαλάσσης, συντριβομένης ἐπὶ τῶν βράχων εἰς τοὺς πρόποδας τῆς ἀποκρήμνου ὄχθης, δὲν κατέπνιγε πάντα ἄλλον θόρυβον, ἤθελον δυνηθῆ νὰ ἴδωσι τὸ τριίστιον σκάφος, διαβαῖνον τολμηρῶς μετὰ τὴν σβέσιν τῶν πυρῶν αὐτοῦ τὸ μεταξὺ Βαγενὼ καὶ Σχιστολίθου στενόπορον, εἶτα δ' ἀγκυροβολοῦν εἰς ἀπόστασιν 100 περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς φυλακῆς των. Τότε, καὶ ὡς διὰ μαγείας, θὰ ἔβλεπον ἐπίσης 5 ἢ 6 λέμβους, ἀναχωρούσας ἐκ τοῦ παραλίου, καὶ διευθυνομένας μετὰ προφυλάξεως πρὸς τὸ τριίστιον· θὰ ἤκουον αὐτὰς ἀνταλλασσούσας ταχέως σύνθημά τι· θὰ παρετήρουν ὅτι αἱ λέμβοι αὗται ἐπανήρχοντο βαρέως πεφορτωμέναι εἰς τὸ παράλιον, καὶ ὅτι, μετὰ διπλῆν ἢ τριπλῆν ἐπαναληψιν τοῦ ταξειδίου τούτου, ἔμενον εἰς τὴν ξηρὰν, ἐνῷ τὸ τριίστιον, ἄρον τὴν ἄγκυραν, πρὸ τῆς ἡμέρας ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πέλαγος.

Ἀλλ' ὁ μὴν νοέμβριος ηὐνόησε διὰ τῆς ὁμίχλης καὶ τῆς ἐπιμόνου αὐτοῦ βροχῆς τὴν τόλμην τῶν λαθρεμπόρων, καὶ οἱ τελῶναι, πλανῶντες τὰ βλέμματα εἰς τὸ κενὸν, κεκωφευμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῆς λύσσης τῶν κυμάτων, οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἤκουσαν.

Οὕτως ὑπὸ τὰ βλέμματα καὶ μὲ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὸν ζῆλον αὐτῶν, τὸ τολμηρὸν πλοῖον, ἐξαγαγὸν τὸ φορτίον του, ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πέλαγος.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀκτῆς, ὅπερ προήκει ἀποτόμως πρὸς τὸν ὠκεανὸν, ἡ ὑψηλόκρημνος ὄχθη, ἐκ βράχων ἀπροσίτων ἐσχηματισμένη, τοσοῦτον ἐκοιλάνθη κατὰ τὴν βάσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν πολυαρίθμων καὶ ἀδιαλείπτων ἐρόδων τῆς θαλάσσης, ὥστε εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰς τὴν νοημονεστάτην καὶ δραστηριωτάτην ἐπαγρύπνησιν νὰ ἴδῃ τὰ ἐν τῷ πελάγει συμβαίνοντα. Τότε μόνον, ὅτε ἡ ἄμπωτις ἀποκαλύπτει βραδέως τοὺς βράχους ἢ τοὺς σωροὺς ἄμμου, τοὺς ἄρτι ὑπὸ τῆς παλιρροίας κεκαλυμμένους, δύναταί τις νὰ καταβῇ πρὸς τὸ παράλιον.

Οἱ λαθρέμποροι ἐγνώριζον τοῦτο καλῶς, καὶ ἐπωφελούμενος τῶν παρὰ τῆς φύσεως χορηγουμένων αὐτῷ καταφυγίων ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ἐπενόησε τὸ ἑξῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ πλοίαρχος, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς, κατέφυγεν εἰς μίαν τῶν πολυαρίθμων ἐκείνων ὀπῶν, ἐξ ὧν βρίθει ἡ ὄχθη· περιέμενεν ἐπὶ πολὺ ὅπως παρέλθῃ ἡ θύελλα, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥσε ἡ παλίρροια ἐπῆλθε στιγμιαίως, κόπτουσα τὴν δίοδον αὐτοῦ. Ἔρριψε τότε κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς τόπους, ἔνθα καταναγκαστικῶς διέμενε, καὶ προύχώρησεν ἔρ ἱκανὸν εἰς σπήλαιόν τι εὐρὺ καὶ διὰ λεπτῆς ἄμμου ὑπεστρωμμένον· ἐζήτησε διέξοδον, καὶ κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν εὗρεν· ἐν τούτοις, περιερχόμενος τὴν φυλακήν του, διέκρινε ῥωγμὴν, εἰς εἰς ἣν εἰς ἄνθρωπος ἠδύνατο κύπτων νὰ εἰσχωρήσῃ· εἰσέδυσε λοιπὸν ἐντὸς αὐτῆς.

Τὸ σκότος τὸν ἐσταμάτησεν· ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τὸν χαλύβα, στορέα καὶ τυλικτοκήριον, ἐκτύπησεν, ἐφώσησεν, ἀνῆψε τὸ κηρίον του, καὶ εὑρέθη ἐπὶ παρουσίᾳ στενοῦ τινος διαδρόμου, εἰς ὃν προύχώρησεν. Ἐβάδισεν οὕτως ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν διὰ μέσου πλείστων σκολιοτήτων, καὶ ἠδυνήθη τέλος νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ ὑπόνομος αὕτη στοὰ οὐδεμίαν ἄλλην εἶχε διέξοδον. Ἐπέστρεψε τότε, παρετήρησε καλῶς τὸ χρησιμεῦσαν αὐτῷ ὡς ἄσυλον σπήλαιον, ὅπως δύναται νὰ τὸ διακρίνῃ ἐκ τῶν γειτνιαζόντων αὐτῷ, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ καὶ ὁ Πέτρος Μαροέτος, εἰδοποιηθέντες μυστικῶς, μετέβησαν παρ' αὐτῷ.

« Εὗρον ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, εἶπε διακοινώσας αὐτοῖς τὴν ἀνακάλυψίν του· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ τὸ ὑπόγειον, ὅπερ διέτρεξα, εἶναι ἰσοῦψὲς τῇ θαλάσσῃ, καὶ ὁ περιξ τόπος εἶναι ὁμαλὸς, δὲν πρέπει νὰ ἦναι πλέον τῶν 15 ἢ 20 ποδῶν τὸ μεταξὺ τοῦ θόλου τοῦ ὑπογείου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐδάφους. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ἀμέσως ἐπὶ τούτου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ εἰ μὴ μόνον εἰς ὑμᾶς καὶ τὸν Ἰβὼν, πρέπει ὥστε σεῖς οἱ τρεῖς νὰ ἐπιφορτισθῆτε τὸ ἐπικίνδυνον τοῦτο ἔργον.»

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ καὶ ὁ Πέτρος Μαροέτος ὑπεκλίναντο μηδὲν εἰπόντες.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔλαβον ζωοτροφίας καὶ ἐργαλεῖα, ἀπόρασιν ἔχοντες ὅπως μὴ ἐξέλθωσιν ἐκεῖθεν, πρὶν ἢ ῥέρωσιν εἰς πέρας τὸ ἔργον των. Καὶ αἱ μὲν ἀρχαὶ ὑπῆρξαν βραδεῖαι καὶ ἐπίπονοι, διότι ἡ ὀροφὴ τοῦ θόλου ἦν ἐσχηματισμένη ἐκ βράχων, καὶ φόβος ὑπῆρχεν, ἐκτὸς τῶν πρὸς διατρύπησιν αὐτοῦ δυσχερειῶν, μὴ καὶ ἡ μονιμότης τῶν περὶξ βράχων ἐκτεθῇ. Ἐν τούτοις, μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ λίθος ἀφῃρέθη εἰς ἔκτασιν ἀποχρῶσαν, ὅπως δῷ δίοδον εἰς δύο ἄνδρας, καὶ ἡ γῆ ἐφάνη· τότε ἡ ἐργασία ἁπλοποιηθεῖσα κατέστη ἔργον ὑπομονῆς. Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, ὁ Πέτρος Μαροέτος καὶ ὁ Ἰβὼν διεδέχοντο ἀδιαλείπτως ἀλλήλους, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ σκαπάνη τοῦ Ἰβὼν ἔῤῥιψεν αἴφνης ὄγκον χώματος, ὑφ' ὃν μικροῦ δεῖν κατεχώσθη. Ὁ Πέτρος Μαροέτος ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο κατάῤῥοιά τις, διὸ καὶ ἔσπευσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίμακος, ἐφ' ἧς ἦν ὁ Ἰβών.

« Κατάβα ὀλίγωρα! » ἀνέκραξε πρὸς αὐτόν.

Ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰβὼν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφοῦ ἀπετίναξε τὸν καλύπτοντα αὐτὸν κονιορτὸν,

« Πάτερ, εἶπε, διακρίνω γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ.

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος.

— Ἆρες ἐμὲ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ βαιᾷ τῇ φωνῇ. Σὺ, Ἰβὼν, κατάβα ὀλίγωρα· διότι ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν σὲ εἶδον εἰς τὴν χώραν καὶ ἡ παρουσία σου θὰ διεγείρῃ ὑποψίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου, γνωρίζω κάλλιον σοῦ τὰ περὶξ καὶ θὰ ἐννοήσω ποῦ εἱμεθα.»

Ὁ Ἰβὼν κατέβη· ὁ δὲ Ταλὲκ ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἧς ἀνέβη τὰς βαθμίδας, ἐπέρασε

περιέργως καὶ μετὰ προφυλάξεως τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς στενῆς σχισμάδος, ἣν ἡ σκαπάνη τοῦ Ὑβὼν ἤνοιξε, καὶ ἔπειτα, βεβαιος ὅτι οὐδεὶς τὸν εἶδεν, ἐξέβαλε ταυτοχρόνως φωνὴν κραυγῆς καὶ ἐκπλήξεως.

« Τί τρέχει;» ἠρώτησαν συγχρόνως ὁ Πέτρος Μαρόετος καὶ ὁ Ὑβών.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἔσπευσεν ὅπως προσέλθῃ εἰς αὐτούς.

« Εἴμεθα 200 περίπου βήματα μακρὰν τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ! εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας.

— Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀπὸ Κροαζὶκ εἰς Νάντην ὁδὸς εἶναι ἐδῶ πλησίον μας; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος Μαρόετος.

— Φυσικὰ, ἀφοῦ διαπερᾷ τὸ χωρίον! ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης Ταλέκ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ἂς ὑπάγωμεν νὰ δώσωμεν λόγον τῆς ἀποστολῆς μας εἰς τὸν πλοίαρχον Καλόβολον.

— Μίαν στιγμὴν! πρέπει νὰ δυνηθῶ ν' ἀναγνωρίσω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸν τόπον, ἔνθα λήγει ἡ διέξοδός μας,» παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης Ταλέκ.

Καὶ εὑρὼν ἀποχρώντως τὸ ἄνοιγμα, ὅπως χωρέσῃ τὸ σῶμά του, ὁ Ταλὲκ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑπογείου, συνεσώρευσε κλῶνας σπάρτων καὶ σχοίνων καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς φίλους του. Εἶτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς περιέμειναν τὴν νύκτα καὶ ἀνεχώρησαν κατὰ τὴν ἄμπωτιν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν χαρὰν του, ἀκούων τὴν παρὰ τοῦ Πέτρου Μαρόετου γενομένην αὐτῷ διήγησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἠθέλησε μάλιστα νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος ὅπως ἐπισκεφθῇ τοὺς τόπους, καὶ βεβαιωθεὶς περὶ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐκθέσεώς των, ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ ἐπωφεληθῇ ἀμέσως ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς ταύτης περιστάσεως.

Κατὰ συνέπειαν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἠγόρασεν εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν δύο γήπεδα, τὰ ὁποῖα περιετείχισεν ἀμέσως, ἐν ᾧ ἐν τῷ μυχῷ τῆς νέας του ἰδιοκτησίας ἀνηγείρετο, διακόσια βήματα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἀπέραντόν τι κλισίον. Ἔκτοτε ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ (διὸ καὶ ἐξεπλάγησαν κατ' ἀρχὰς) παρητήθη τοῦ ἁλιευτικοῦ του ἐπαγγέλματος, ὅπως γείνῃ ἔμπορος καλωδίων. Μετὰ τρεῖς μῆνας, καθαρίος τις οἰκίσκος, ἰσογαίως ἐγηγερμένος, ἑνὸς μόνον πατώματος, ἐπεδείκνυε τὸ λευκόν του μέτωπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κροαζίκ. Πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς οἰκίας ἠνοίγετο μεγάλη τις ἀμαξιτὴ θύρα· ὁ δὲ σταῦλος περιεῖχε δύο ῥωμαλέους ἵππους.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, ὅστις ἐκοπίασε παρὰ πολὺ δραστηρίως, ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν, καὶ ἀντιλαμβάνων ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ἐργάτας, ἀνέπνευσε τέλος, ὅτε περὶ τὰ τέλη τοῦ 1712 εὑρέθη ἰδιοκτήτης κομψῆς οἰκίας, καλῶς κεκλεισμένης, καὶ εὑρέος τινὸς κλισίου, ὑφ' ὃ συνεσώρευσε τὰς πραγματείας του.

Τὸ ἐμπόριον τοῦ Ἰωάννου Ταλὲκ ηὐδοκίμει, διότι πολλάκις ἀπηντᾶτο καθ' ὁδὸν ὁδηγῶν ὁ ἴδιος εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον τὰς ἁμάξας τῶν καλωδίων, ὅσας τῷ ἐζήτουν οἱ θαμῶναί του.

## Δ'. ΜΕΤΑΞΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΓΗΣ.

Ἀλλὰ πολλὰ εἰσέτι ὑπῆρχον, ἅτινα οἱ τελῶναι δὲν εἶδον, ἅτινα οὐδ' ὑπώπτευον κἂν οἱ κάτοικοι· διότι, τέλος πάντων, πῶς ἠδύναντο αἱ λέμβοι ν' ἀποσπασθῶσιν ἐκ τῆς παραλίας κατὰ τὴν παλίρροιαν, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἄμπωτιν οὐδ' ἴχνος αὐτῶν ἐφαίνετο; Τί ἐγίνοντο; Τοῦτο μόνον ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ καὶ ὁ Πέτρος Μαρόετος ἠδύναντο νὰ εἴπωσι, καὶ ὁ τελώνης Ὡραῖε, ὅστις ζωηρὰν εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τοῦτο· ἐὰν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τὸ μειδίαμα τῶν γερόντων ἁλιέων, ὅτε ἦτον μετ' αὐτῶν, θ' ἀνεκάλυπτεν ὡς ἐξ αὐτοῦ μέρος τῆς ἀληθείας, ὅτε ἕνα μῆνα πρὸς τῆς ἐποχῆς τῶν συμβεβηκότων, ἃ διηγησόμεθα, τὸ τρίστιον σκάφος ἐλοξοδρόμησεν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Λείγηρος, ὅτε, κατασκοπεύοντες αὐτὸ διὰ βλεμμάτων ἁπλήστων οἱ τελῶναι, οἵτινες ἔχανον αὐτὸ κατὰ τὴν νύκτα, τὸ ἀνεύρισκον κατὰ τὴν αὐγὴν διαγράφον τὴν αὐτὴν αὔλακα, ἣν καὶ τὴν προτεραίαν· τὸ πλοῖον δὲν ἔχανεν ἐπὶ ματαίῳ τὸν καιρόν του.

Ἐφρόντισε νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐγίνετο νηνεμία ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, ἔπειτα ἦλθεν ὅπως ἀρχίσῃ τὸν παράπλουν του. Τότε, ὅτε ἡ πλημμύρα ἀνέβαινε, ὅτε ἀπὸ δύο ἤδη ὡρῶν τὸ σκότος ἦν πλῆρες, τὸ πλοῖον, μεταβάλλον αἴσθησιν πλοῦν, ἔσβυνε τοὺς φανούς του, καὶ διερχόμενον τολμηρῶς τὸ στενόπορον, ἠγκυροβόλει 300 μέτρα μακρὰν τῆς παραλίας.

Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐστήνετο εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν σημαίαν, ἧς τὸ κυανοῦν χρῶμα ἦν γνωστὸν σύνθημα διὰ τὸν Πέτρον Μαρόετον καὶ τὸν Ἰωάννην Ταλέκ.

Δεκὰς ναυτῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑβὼν ὁδηγούμενοι, ἐξήρχοντο τοῦ καταστρώματος καὶ μετέβαινον εἰς τὰς λέμβους· ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἐθριάμβευσε κατὰ δυσκολίας τινὸς σχετικῶς ἀκαταβλήτου. Δὲν ἐχρειάζετο μὲν ὅπως εἰσδύσωσι κατὰ τὴν ἄμπωτιν, ὡς ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ προὔκειτο ὅπως ἐξαφανίσωσι βράχους τινάς. Ἐδέησε νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν ὑπόνομον, εἰ καὶ κίνδυνος ἦν μὴ ἐκτεθῇ ἡ μονιμότης τοῦ ἀσύλου, ὅπερ ἐξέλεξαν· ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, καὶ χάρις τῷ βιαίῳ τούτῳ μέσῳ, ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου ἐγείνεν ἐπίσης ἀπρόσιτος διά τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης.

Ἅπαξ φθάνων εἰς τοὺς πρόποδας τῆς ὄχθης, ὁ Ὑβὼν ἐμιμεῖτο τρὶς τὴν κραυγὴν τοῦ λάρου, καὶ τότε, σχοινίον τι μὲ κόμβους ἔπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν του, οἱ ναῦται ἀνερρίχωντο εἰς αὐτὸ καὶ εἰσέδυνον εἰς τὸ σπήλαιον, κύκλῳ τοῦ ὁποίου ἦσαν πέντε λέμβοι.

Ἰσχυρά τις ἀντηρὶς, ἔχουσα κατὰ τὸ ἄκρον μεγάλην τροχαλιὰν, ἐχρησίμευεν ὅπως ῥίψῃ τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ ναῦται ἐπέβαινον αὐτῶν καὶ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ τρίστιον, οὗ τὸ πλήρωμα παρεσκεύαζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὰς πρὸς πλήρωσιν

τῶν λέμβων πραγματείας. Ἡ αὐτὴ τροχαλιὰ ἐχρησίμευεν ὅπως ἀναβιβάζῃ τὰ δέματα καὶ εἰσάγῃ τοὺς λέμβους· κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν, χάρις τῇ ὑπογείῳ συγκοινωνίᾳ, τὰ δέματα ταῦτα μετεφέροντο μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ σπηλαίου, ἀκριβῶς ὑποκάτω τῆς ἐξόδου, ἥτις κατεσκευάσθη ταῖς φροντίσι τοῦ Ἰβὼν, τοῦ πατρός του καὶ τοῦ Ἰωάννου Ταλὲκ, ὅστις τὰς ἀνεβιβάζεν εἰς τὸ κλίσιόν του, καθόσον εἶχεν ἀνάγκην αὐτῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ τὰ ἐξαγάγῃ. Τὸ τέχνασμα τοῦτο ἐπανελαμβάνετο δύο, τρεῖς, τέσσαρας κατὰ συνέχειαν νύκτας, μέχρις οὗ τὸ φορτίον του ἐξ ὁλοκλήρου ἀπεβιβάζετο. Ἐν ὅσῳ διήρκει ἡ ἀποφόρτωσις, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν ὄρθιος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐνθαρρύνων τοὺς ἀνθρώπους του, διανέμων αὐτοῖς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μερίδα ῥωμίου ἢ ῥακῆς, ἐνισχύων τὸν ζῆλόν των, διασκεδάζων αὐτοὺς διὰ τῶν λόγων του, εἶτα δὲ τὸ τριστιον ἠνοίγετο εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἐχάνετο.

Οὐδεὶς τῶν ναυτῶν ἐγνώριζε ποῦ ἔληγε τὸ ὑπόγειον, ἐν ᾧ πολλάκις εὐθύμως ἐδείπνησαν, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος Μαροέτος καὶ Ἰωάννης Ταλὲκ διένεμον αὐτοῖς τὴν ἐκ τοῦ κέρδους μερίδα αὐτῶν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἠθέλησε νὰ προλάβῃ πᾶσαν προδοσίαν καὶ ἐπέτυχεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων του ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ προσήγγιζε, διότι ὁδηγὸς αὐτῶν ἦν πάντοτε ὁ Ἰβὼν καὶ πάντοτε τὴν νύκτα.

Ἀπὸ μέρους του ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ κατεσκευάσατο τὴν τροχαλιὰν καὶ τὴν ἔθηκεν αὐτὸς ὁ ἴδιος οὕτως, ὥστε ἡ σιδηρᾶ ἀντηρὶς, εἰς ἣν ἐδένετο, στρεφομένη ὡς θύρα ἐπὶ τῶν στροφέων αὐτῆς, ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου, διαφεύγουσα οὕτω ὅλων τὰ βλέμματα.

Ὡς βλέπομεν, αἱ προφυλάξεις ἐλήφθησαν καλῶς, καὶ ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν ἐπιδέξιος τακτικός.

Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐκδρομὴν τοῦ ἀκυριεύτου τριστίου, ἔφθασε τὸ βρίκιον, ὅπερ ἀνηγγέλθη τῷ βαρόνῳ δὲ Σαλιγνὺ ὑπὸ τῶν κατασκόπων του.

Οὗτος ἀνεχώρησεν ἀμέσως ἐκ Λοριέντης, ἔνθα εἶχε συστήσει τὸν ἐπιτηρητικὸν αὐτοῦ σταθμὸν, καὶ ὅπως καταλάβῃ κρεῖττον τὸν ἐχθρὸν, ἔλαβε τὰ μέτρα του ἵνα ἀφιχθῇ τὴν νύκτα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λείγηρος· ἀλλὰ μάτην περιέφερε τὸ τηλεσκόπιόν του εἰς τὸν ὁρίζοντα, ζητῶν τοὺς φανοὺς τοῦ βρικίου, οὐδὲν ἀνεκάλυψεν. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπρομηθεύθη καλόν τινα ναύκληρον ἐκ Καλονήσου, καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως ἐξημερωθῇ εἰς τὰς ἀκτὰς ταύτας, δοὺς κατὰ συνέπειαν τὰς διαταγάς του· δὲν ἠθέλησε μάλιστα οὐδ' εἰς τὸ τετραγώνιόν του νὰ καταβῇ, ἀλλὰ διατάξας νὰ τῷ φέρωσι μανδύαν, διῆλθε τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς κορβέτας του, καταρώμενος τὴν κακὴν αὐτοῦ τύχην, ἥτις ἐπέτρεψεν ὥστε τὸ βρίκιον τοῦτο νὰ τῷ διαφύγῃ ἐκ νέου.

Ἀλλὰ τὸ βρίκιον δὲν ἦτο μακράν· ὡς προλαβόντως τὸ τριστιον· οὕτως ἤδη τὸ βρίκιον διῆλθε τὸ στενόπορον περὶ λύχνων ἀφὰς, καὶ ἤρξατο, ὡς συνήθως, τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν πραγματειῶν αὐτοῦ.

Τῆς ἐργασίας περαιωθείσης, οἱ ναῦται εἰσήγαγον τὰς λέμβους καὶ ἐδείπνουν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ὁ Πέτρος Μαροέτος καὶ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ συνωμίλουν βαιᾷ τῇ φωνῇ. Ὁ Ἰβὼν ἦν ἐπιτετραμμένος διὰ νὰ διανείμῃ τὰς ἐκ τῶν κερδῶν μερίδας εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ναυτῶν· τὸ ἔργον του δὲν ἦν δυσχερές· λαβὼν παρὰ τοῦ Ταλὲκ καταλογόν τινα καὶ σάκκον πιστολῶν, ἐκάλει ὀνομαστὶ ἕκαστον τῶν ναυτῶν καὶ τῷ ἔδιδε τὸ ἀργύριόν του. Οὐδεμία ποτὲ διηγέρθη φιλονεικία ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μεταξὺ τοῦ πληρώματος καὶ τοῦ διοικητοῦ του. Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν γνωστὸς τοῖς ναύταις αὐτοῦ διὰ τὴν ἀκεραιότητα αὐτοῦ, περὶ ἧς οὐδόλως ἐδίσταζον.

Ὁ Ἰβὼν, ἐπωφεληθεὶς ἀπὸ τῶν εὐκαιριῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετοῦς ἐν τῇ θαλάσσῃ διαμονῆς του, ἔμαθε ν' ἀναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἀριθμῇ· ἐφ' ᾧ καὶ ἦν ὑπερήφανος διά τε τὰς προόδους του, καὶ διὰ τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ἣν ἐμαρτύρει αὐτῷ ὁ πλοίαρχός του.

Ἐν ᾧ οἱ ναῦται ἐγέλων, ἔτρωγον, ἔπινον καὶ συνωμίλουν εὐθύμως, ἀριθμοῦντες τὰ χρήματά των καὶ παίζοντες αὐτὰ εἰς τὰς τυλώδεις αὐτῶν χεῖρας ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἐκ ῥητίνης δᾴδων, αἵτινες ἐφώτιζον τὴν ταραχώδη ταύτην σκηνὴν, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος συνδιελέγετο ὀλίγον μακράν.

« Καὶ λοιπὸν, οὐδὲν νεώτερον! ἔλεγεν ἀπειρηκὼς εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλέκ.

— Οὐχὶ, κύριε ἱππότα.

— Σιωπᾶ, δειλαιε! Μή μοι δίδῃς ποτὲ τὸν τίτλον τοῦτον, ἀφ' οὗ ἡ καταδρομὴ μὲ ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῶ. Σκέφθητι ὅτι εἶμαι ὁ πλοίαρχος Καλόβολος καὶ οὐδὲν πλέον. Οἴμοι! ἠρεύνησας καλῶς, πτωχέ μου Ταλέκ;

— Ἐσκάλισα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Βρετάνης. Τὸ τῶν καλωδίων ἐμπόριόν μου, εἶπε μειδιῶν, εἶναι καλλίστη πρόφασις ὅπως παρουσιάζωμαι πανταχοῦ. Ἐπληροφορήθην, ἠρώτησα . . . Οὐδέν! Τίποτε δὲν ἀνεκάλυψα.

— Καὶ λοιπὸν, ἀπώλετο δι' ἐμὲ ἡ Μάρθα! εἶπε μετὰ στεναγμῶν ὁ πλοίαρχος, κρύπτων μετ' ἀποθαρρύνσεως τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Ἂς ἐλπίσωμεν εἰσέτι! εἶπε σοβαρῶς ὁ Πέτρος Μαροέτος.

— Νὰ ἐλπίσωμεν! Γνωρίζεις λοιπόν τι; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Οὐχὶ, κύριε Ραοὺλ, οὐδὲν γνωρίζω· ἀλλ' εἶναι πρόδηλον δι' ἐμὲ ὅτι ἡ δεσποσύνη Μάρθα σᾶς ἀνηρπάγη ὑπὸ τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ. Λοιπὸν, ἐν ὅσῳ οὗτος δὲν ἐπανέρχεται εἰς τὰς γαίας του, εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ δεσποσύνη Μάρθα ζῇ, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος πρέπει νὰ διαμένῃ παρ' αὐτῇ.

— Καὶ ἐὰν ἡ Μάρθα δὲν μὲ ἠγάπα πλέον! . .

— Ἀδύνατον νὰ πιστεύητε τοῦτο, κύριε Ραοὺλ! Ἡ δεσποσύνη Μάρθα νὰ παύσῃ τοῦ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ!

Καὶ διὰ ποῖον; Δί ἕνα τοιοῦτον ἄθλιον; Ἄ! δὲν τὴν γνωρίζετε! Δὲν τὴν εἴδετε, ὡς ἐγὼ, θρηνοῦσαν τὴν ἀπουσίαν σας, καὶ ἀριθμοῦσαν τὰς ἡμέρας, αἵτινες σᾶς ἐχώριζον ἀπ' αὐτῆς! Οὐχί· ἡ καρδία ἐκείνη εἶναι ὅλη ὑμετέρα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, καὶ παραγνωρίζετε αὐτὴν, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν διστάζοντες περὶ αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, Πέτρε, οἱ λόγοι σου μὲ προξενοῦν καλόν· ἀλλὰ τί θέλεις, ὑποφέρω τόσον! Διότι τέλος πάντων, ἐὰν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος μετεχειρίσθη τὴν βίαν, ἐὰν ἡ Μάρθα . . .

— Ἡ Μάρθα θὰ ἀπέθνησκε, κύριε Ραοὺλ, ἀπεκρίθη ἀρελῶς ὁ Πέτρος Μαροέτος.

— Ναὶ, ἔχεις δίκαιον, εἶμαι παράφρων, ἡ κεφαλή μου ἐξάπτεται! Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἐπανεύρω καὶ ἅμα ἀποκτήσω τινὰ περιουσίαν . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε Ραοὺλ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, ἀγνοῶ εἰς ὁποῖον ἀριθμὸν θέλετε νὰ σταματήσητε· ἀλλ' ὅσα μοὶ παρεδώκατε μέχρι τοῦδε ἀναβαίνουσιν εἰς ποσότητα ἀρκετὰ στρογγύλην . . .

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλοῦτος . . .

— Πενταπόσιαι χιλιάδες λιτρῶν! Ἐν τούτοις εἶναι ὡραία τις εὐπορία, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Λοιπὸν ἔστω, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ ἐγειρόμενος. Τῷ ὄντι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω μὲ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀβεβαιότητα, καὶ προτιμῶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλούτου. Καὶ ἔπειτα νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ εἶναι ἐν Παρισίοις· ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἑσπέρας, καθ' ἣν ἤκουσα ἀκουσίως τὴν μετὰ τοῦ Καμαρέτου συνομιλίαν τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ἡ σκέψις αὕτη μὲ καταδιώκει ἀκαταπαύστως. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν, ἐπιστρέφω εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα ἀποβιβάζω τὸ πλήρωμά μου, ἐπανέρχομαι εἰς Γαλλίαν, μεταβαίνω εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ . . .

— Ἔχετε τὸν σκοπὸν τοῦτον, κύριε Ραοὺλ, παρετήρησεν ὁ Πέτρος. Καὶ τὸ ἔνταλμα ἐκεῖνο τῆς συλλήψεως, ὅπερ ὁ στρατάρχης ἔλαβε καθ' ὑμῶν, τὸ ἐλησμονήσατε;

— Δὲν ἐλησμόνησα τίποτε. Ἀλλὰ τί μοι μέλει; Δὲν εἶμαι συνηθισμένος νὰ περιφρονῶ ὅλους τοὺς κινδύνους; Ἄλλως τε, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω ἄνευ τῆς Μάρθας! Ἐὰν διήγαγον ἐπὶ τρία ἔτη τὸν βιοκινδυνον τοῦτον βίον, ἐὰν ἐσίγησα τὴν θλῖψιν μου διὰ νὰ μειδιάσω, ἔπραξα τοῦτο ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποκτήσω περιουσίαν, ὅπως φθάσω εὐκολώτερον μέχρις ἐκείνης, ἣν ἀγαπῶ. Σήμερον ἡ ὑποχρέωσις, ἣν ἀνέλαβον, ἐπερατώθη· εἶμαι πλούσιος, ὁ σκοπός μου ἐπετεύχθη, τὸ καθῆκόν μου ἄρχεται. Θὰ παραχωρήσω λοιπὸν εἰς τὸν Ὑβὼν, ἂν τὸ παραδεχθῇ, τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου μου . . .

— Εἰς τὸν υἱόν μου; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος μεθ' ὕφους χαρᾶς καὶ ὑπερηφανίας.

— Μάλιστα, φίλε μου, εἰς τὸν υἱόν σου. Γνωρίζεις ὅτι ὁ Ὑβὼν ἠυθρίαζε διὰ τὴν ἀμάθειάν του, ὅτι . . .

— Γνωρίζω ὅτι εἰς ὑμᾶς ὀφείλει καὶ τὴν νέαν ταύτην εὐεργεσίαν· γνωρίζω ὅτι ἐξησκήσατε τὴν ὑπομονήν σας ὅπως καταστήσητε αὐτὸν τοιοῦτον, οἷον οὐδ' αὐτὸς, οὐδ' ἐγὼ θὰ ἐτολμῶμεν νὰ ἐλπίσωμεν· ὅτι εἶναι ὑποπλοίαρχός σας, καὶ ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη μας . . .

— Εὐχαριστῶ, Πέτρε, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος ἁλιέως. Δὲν ἠθέλησα νὰ μοὶ ἀρσιώσῃ ἀγόνως ὁ Ὑβὼν τὴν ζωήν του, ὡς ἔπραξε τοῦτο κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἀποδημίαν μου· ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸς προχωρῶν πρὸς τὰ ἐδῶ, σᾶς καθικετεύω, ἂς παύσῃ πᾶς λόγος περὶ τούτου ἐνώπιον αὐτοῦ.»

Ὁ Ὑβὼν, τῷ ὄντι, ἐξορλήσας τοὺς λαγαριασμοὺς τῶν ναυτῶν, ἤρχετο ὅπως ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα του καὶ τὸν πλοίαρχόν του.

« Λοιπόν! ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ τὸν Ὑβὼν ἅμα ἐπλησίασεν, ἐτελείωσαν ὅλα;

— Μάλιστα, πλοίαρχε.

— Αἱ λέμβοι εἰσήχθησαν;

— Ὅλαι. Τὰ πάντα εἰσὶν ἕτοιμα, καὶ μόναι αἱ διαταγαί σας περιμένονται ὅπως ἀναχωρήσωμεν.

— Καλά. Ὅλοι νὰ ἦναι ἕτοιμοι μεθ' ἡμίσειαν ὥραν· ὡς πρὸς σὲ δὲ, ἀγαπητὲ Ὑβὼν, θὰ διαμείνῃς μερικὰς ἡμέρας πλησίον τοῦ πατρός σου, σοὶ τὸ συγχωρῶ.

— Εἶσθε πολὺ καλὸς, πλοίαρχε. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἔχητε ἀνάγκην ἐμοῦ . . .

— Οὐχί. Ὑπάγω εἰς Βουρδιγάλλην ὅπως λάβω οἶνον, ὃν θὰ ἀποβιβάσω εἰς Βριγτών· τοῦτο θ' ἀπαιτήσῃ ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμέρας. Λοιπὸν, παρευρέθητε εἰς Λοριέντην κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ πρόσεχε μὴ λείψῃς, διότι δὲν δύναμαι νὰ σὲ περιμένω. Γνωρίζεις ὅτι ἡ παραλία ἐπαγρυπνεῖται αὐστηρῶς, ὅτι ἡ «Τρομερὰ» παραπλέει εἰς ταύτας τὰς ἀκτάς . . .

— Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ μοὶ τὸ εἶπε, πλοίαρχε· δύνασθε νὰ ἦσθε ἥσυχος, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

— Ἄ! πόσον εἶσθε καλὸς, κύριε Ραοὺλ! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Μαροέτος. Καὶ πόσον ἡ πτωχή μου σύζυγος θὰ εὐχαριστηθῇ ἐναγκαλιζομένη τὸν ἀγαπητόν της Ὑβών! Πόσον καλῶς ἔπραξα ἐλθὼν ἐδῶ μὲ τὸ ἁλιευτικόν μου σκάφος! Εἰς μίαν ὥραν θὰ ἤμεθα εἰς Πουλιγένην. Θὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου καὶ τοὺς ἀδελφούς σου, διότι δὲν σὲ ἐλησμόνηταν, υἱέ μου, καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν ἔχεις τὴν ἰδίαν σου θέσιν εἰς τὴν προσευχήν των. Ἀχάριστε! Ἀλλ' εὐχαρίστησον λοιπὸν τὸν Κ. Ἱππότην . . . τὸν πλοίαρχον, θέλω νὰ εἴπω. Ἄ! νομίζω ὅτι ἡ χαρὰ μὲ κάμνει τρελλόν! Δὲν γνωρίζω πλέον τί λέγω.»

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμα ἀπέναντι τῆς ἀρελοῦς εὐδαιμονίας, ἣν ἠσθάνθη ὁ Πέτρος Μαροέτος.

— Ὡς πρὸς δὲ τὸν Ὑβὼν, ἠπόρει ποίας λέξεις νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως ἐκφράσῃ εἰς τὸν κύριόν του τὴν εὐγνωμοσύνην, ἧς ἡ καρδία του ἦν πλήρης. Διότι ἀπὸ

τριῶν ἐτῶν ὁ Ἰβὼν δὲν εἶχεν ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα του.

Ταὐτοχρόνως τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοιάρχου Καλοβούλου ἦν συνηγμένον, παρίστα περίεργον θέαμα. Δᾷδες ἐκ ῥητίνης ἔκαιον κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, φωτίζουσαι τὴν φαιδρὰν σκηνήν, ἥτις συνέβαινε μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Οἱ ναῦται ἐκάθηντο κυκλοειδῶς ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου, ἥτις ὑπεστρώννυε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καινοπρεποῦς ταύτης αἰθούσης· ἐψάλλον ἓν ἐκ τῶν ᾀσμάτων ἐκείνων τῶν τοσοῦτον προσφιλῶν εἰς τοὺς ναυτικούς, ἅτινα φέρουσιν εἰδικήν τινα σφραγῖδα μελαγχολικοῦ ῥεμβασμοῦ. Πλησίον δ' αὐτῶν ἦν ἠνεῳγμένος πίθος τις οἴνου, ἀφ' οὗ κατὰ σειρὰν ἤντλουν.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐν τῷ περιωρισμένῳ τούτῳ χώρῳ σκηνὴ δὲν ἦν ὄργια κοινῶν κακούργων, ἀλλ' ἦν εὐθυμία τις ἡδεῖα καὶ ἥρεμος, οἵαν αἰσθάνεταί τις μετ' ἐπίπονον ἐργασίαν. Ἄλλως τε, ὁ πλοίαρχος ἦν πλησίον αὐτῶν θεωρῶν αὐτούς, καὶ οἱ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι εἶκοσι ναῦται ἐγνώριζον κάλλιστα ὅτι ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς τὴν μέθην, καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε παρακούσει εἰς τὸν πλοίαρχον Καλόβολον. Οἱ σύντροφοί του αὐτοὶ θὰ τὸν ἀπεδίωκον ἐκ τοῦ πλοίου.

## Ε. ΠΩΣ Ο ΡΑΟΥΛ ΕΓΕΙΝΕ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

### ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ.

Ὅτε ὁ Ραοὺλ ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰβὼν ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἁμάξῃ, ἣν τῷ ἔφερεν ἡ κόμησσα δὲ Νογαρὲτ, οὐδ' ἀνελογίσθη κἂν τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν κίνδυνον· μόλις συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένος, ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν τρέχοντα μετὰ ταχύτητος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βρετάνης. Τότε μόνον ἠρώτησε τὸν Ἰβὼν, ὅστις, οὐχ ἧττον ἔκπληκτος αὐτοῦ, ἠδυνήθη τέλος νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν φύσιν τοῦ κινδύνου, ὃν ἀρτίως διέφυγεν. Ὁ Ἰβὼν μάλιστα ἐνόμισεν ὅτι οὐδὲν ὀφείλει νὰ τῷ ὑποκρύψῃ, οὐδὲ τὸ βῆμα, ὅπερ ἀπεπειράθη διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοῦ μίσους τοῦ στρατάρχου, βῆμα, ὅπερ κατέστησεν ἀνωρελὲς ὁ θάνατος τῆς Δελφίνης, οὐδ' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ἔρωτα, ὃν εἶχε καταλάβει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κομήσσης.

Τοιουτοτρόπως ὁ Ραοὺλ ἠννόησε τὰς ἀνεξηγήτους δι' αὐτὸν λέξεις, ἃς ἀπήγγειλεν ἡ Κ. δὲ Νογαρέτ: «Ἀναχωρήσατε! ἡ Μάρθα σᾶς καλεῖ.» Ἀνεμιμνήσκετο τῷ ὄντι τῆς ἐναγωνίου ἐκείνης ἐπικλήσεως τῆς νεάνιδος, ἀπαιτούσης τὴν προστασίαν, ἣν αὐτὸς οὗτος τῇ προσήνεγκε, καὶ ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του κατηγόρει ἐπὶ βραδύτητι τοὺς ἵππους καὶ τὸν ἁμαξηλάτην. Οὕτως οὐδεμίαν ἠθέλησε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν ὁδὸν ἀνάπαυσιν, καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις, ὧν ἀντικείμενον ἦν, καὶ διὰ νὰ εὑρεθῇ ταχύτερον παρ' ἐκείνῃ, ἣν ἠγάπα. Ἔτρεμε προσέτι μήπως δὲν φθάσῃ ἐν καιρῷ διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἀπειλητικὰς καταδιώξεις τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ.

Κὐτυχῶς ἡ μετάβασις ἐξεπληρώθη ἄνευ κωλύματος, διότι ὁ Ραοὺλ δὲν ἐφείσθη τῶν χρημάτων, ἅτινα τῷ ἔθηκεν εἰς χεῖρας ἡ κόμησσα δὲ Νογαρέτ. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησίν του ἦτον εἰς Νάντην, καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ ἅμαξά του ἐσταμάτα εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν ἐνώπιον τῆς μετρίας κατοικίας τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουέν.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν, ὑφ' ἧς ἐπλημμύρησεν ἡ καρδία τῆς Μάρθας, ἰδοῦσης τὸν Ραοὺλ τείνοντα αὐτῇ τοὺς βραχίονας. Μόνοι, κεχωρισμένοι τοῦ θορύβου καὶ τοῦ κόσμου, ἐλησμόνησαν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ἐπαπειλοῦντας ἀμφοτέρους κινδύνους. Τέλος, ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τῶν ἀμοιβαίων ἐκμυστηρεύσεων, καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ, διπλῶς μεμνηστευμένοι διά τε τοῦ ἔρωτός των καὶ διὰ τῆς δυστυχίας, ὥμοσαν ἀλλήλοις ἐπισήμως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, αἰωνίαν πίστιν.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεχώρησεν ἀκολούθως εἰς Πουλιγένην, ἔνθα εὗρε τὸν πύργον τῶν πατέρων του ἐν ἱκανῶς κακῇ καταστάσει· ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγον τὸν ἀνησύχησε, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν, ἀναπαυθεὶς ὀλίγον, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδὲκ εἰς Κορδουένην.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος καὶ ἡ οἰκογένειά του, συνωδευμένοι ὑπὸ τοῦ πλείστου μέρους τῶν ἁλιέων τῆς Πουλιγένης, ἠθροίσθησαν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ πύργου, ὅπως εἴπωσι τὸ «καλῶς ὡρίσατε» εἰς τὸν κύριόν των. Τὸ ἐκούσιον τοῦτο βῆμα τοιούτων γενναίων καρδιῶν, εἰς ἃς ἠδυνήθη ἵνα γίνῃ προσφιλὴς, συνεκίνησεν ἐνδομύχως τὸν νέον εὐπατρίδην, ὅστις τοὺς εὐχαρίστησε θερμῶς διὰ τοῦτο, ἔλαβε συγγνώμην διότι δὲν ἠδύνατο νὰ διαμείνῃ μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἔδωκε τὴν διαταγὴν εἰς τὸν Πέτρον Μαροέτον νὰ διανείμῃ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τούτους ἀνθρώπους φιάλας τινὰς καλοῦ οἴνου.

Περιχαρεῖς ἠκούσθησαν τότε κραυγαὶ, καὶ τὰ ςήθη ἀπάντων ἀνεκραύγασαν μετ' ἀλλαλαγμῶν:

« Ζήτω ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ! Ζήτω ὁ νέος μας κύριος!»

Ὁ Ραοὺλ ἐμακρύνθη, ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς περιστοιχίζοντες τὸν Ἰβὼν τὸν ἡρώτων διὰ τὰ θαυμάσια τῆς πρωτευούσης· ὁ δὲ Ἰβὼν ὑπερηφάνως πως ἔσχεν ἱκανὴν καλωσύνην ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν των.

Μετὰ τέσσαρας ὥρας πορείας διὰ μέσου τῆς γραφικῆς ταύτης χώρας τῆς Βρετάνης, διακοπτομένης ὑπὸ ἀλύκων καὶ δασυλλίων χλόης, ὁ Ραοὺλ ἔρθασεν εἰς Κουερὸν, καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν τοῦ πύργου τοῦ Λεραδὲκ.

« Ὁ κύριός σου εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησε τὸν κηπουρὸν, ὅστις ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

— Μάλιστα, κύριε,» ἀπήντησεν ὁ κηπουρός.

Ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθε, κατέβη τοῦ ἵππου, ἔδεσε τὸν ἵππον του εἰς τὰς κιγκλίδας, καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ χωρικοῦ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον.

« Ποῖον θὰ ἔχω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλω εἰς τὸν Κ. βαρόνον; ἠρώτησεν ὁ κηπουρὸς, εἰσαγαγὼν τὸν Ραοὺλ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὁ κύριός σας δὲν μὲ γνωρίζει, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ, θέτων ἡμίσειαν πιστόλαν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ κηπουροῦ. Εἰπὲ τῳ μόνον ὅτι εὐπατρίδης τις ἐκ τῶν πέριξ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.»

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ὑπὸ φόβου μὴ μαθὼν τοῦτο ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἀποποιηθῇ νὰ τὸν δεχθῇ· ἡ δὲ ἡμίσεια πιστόλα ἐξωμάλυνεν ὅλας τὰς δυσκολίας.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν· ὁ Ραοὺλ ἔβλεψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐρευνητικὸν βλέμμα, καὶ ἐνόμισεν ὅτι κατὰ τὴν ταχεῖαν ταύτην ἐπιθεώρησιν ἐμάντευσε πρὸς ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἐφαίνετο πεντηκοντούτης περίπου· ἡ ὀστεώδης καὶ πλήρης ἐξανθημάτων μορφὴ αὐτοῦ ἐξέρχετο βιαίως ἐκ τῆς πεπασμένης φενάκης, ἥτις ἐχρησίμευεν αὐτῷ, οὕτως εἰπεῖν, ἀντὶ πλαισίου· οἱ μικροὶ φαιοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ζωηροὶ καὶ διαπεραστικοί, αἱ δὲ ξανθαὶ καὶ ἀραιαὶ αὐτοῦ ὀρροῦς, μόλις ἦσαν ὁραταί· ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα αὐτοῦ ῥὶς κατέβαινε διαγράφουσα καμπήν τινα ἐπὶ χειλέων πεπιεσμένων καὶ ὠχροτέρων τοῦ προσώπου· τὰ μῆλά του ἦσαν πρόκκη, αἱ παρειαί του κοῖλοι, ὁ πώγων του ὀστεώδης. Λαιμὸς ἰσχνὸς καὶ νευρώδης, περιτετυλιγμένος εἰς περιλαίμιον ἐκ τριχάπτου, προσεκολλᾶτο ἐπὶ ὤμων στενῶν, εἰς οὓς ἦσαν ἐνηρμοσμένοι βραχίονες μακρότατοι. Αἱ χεῖρες ἦσαν λεπταί, οἱ δὲ δάκτυλοι κεκαμπωμένοι εἰς ἑκάστην τῶν ἀρθρώσεων, καὶ ὁ κορμὸς ἦν εὐτελής, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ σκελῶν ἀσθενῶν, ἀπολῆγόντων εἰς πόδα πλατὺν καὶ χυδαῖον.

Τὸ ὅλον τῆς ἐνδυμασίας ἐδείκνυεν ἀξιώσεις τινάς, ὁ δὲ λόγος εἶχεν ὕφος γελοίας προσποιήσεως.

« Εἰς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;» ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ἔκπληκτος, διότι δὲν ἐγνώριζεν, οὐδ' ἐξ ὄψεως κἂν, τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ εὐπατρίδην.

Ὁ Ραοὺλ ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσῃ ἐπὶ πλέον.

« Ὀνομάζομαι ὁ ἱππότης Ραοὺλ δὲ Πενχοὲλ» εἶπε θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν βαρόνον.

Οὗτος, ἀκούων προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀδιόρατον ἀνατριχίασιν· ἀλλὰ ταχέως συνῆλθε, καὶ, προσφέρων ἕδραν τῷ Ραοὺλ,

— Πῶς! εἶσθε ὑμεῖς, ἱππότα; ἀπεπειράθη νὰ εἴπῃ μετὰ ῥαστώνης, διαψευδομένης ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ τῆς φωνῆς του τρόμου. Ἀ! πόσον εἶμαι εὐτυχὴς γνωρίζων σας! Ἤκουσα πολλάκις περὶ ὑμῶν ὑπὸ τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουέν, τῆς ὡραίας μου ἐξαδέλφης. Ἀλλὰ σᾶς ἐνόμιζον εἰς Παρισίους.

— Ἀλλὰ δὲν ἦσθε, νομίζω, καὶ ὑμεῖς πρό τινος ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, νομίσας ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ὅστις τὸν προσέβαλεν ἐπὶ τῆς κρηπῖδος, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπήντησε τὸν Καμαρέτον.

— Ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος. Εἰς Παρισίους! Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπατᾶσθε, ἱππότα! Δὲν ἔχω οὐδεμίαν κλίσιν διὰ τὴν θορυβώδη διαμονὴν τῆς πρωτευούσης, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ ἐπέλθῃ ποτὲ ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἀλλὰ σεῖς, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ, ἀπὸ πόσου καιροῦ ἐπανήλθετε;

— Ἀπὸ χθὲς μόνον.

— Ὥστε ἡ πρώτη σας ἐπίσκεψις εἶναι δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ἀπερίττως.

— Ὡς λέγετε, κύριε βαρόνε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μὲ βλέπετε συγχυσμένον, καὶ ἂν ἐγνώριζον τὴν ἐπάνοδόν σας, σᾶς βεβαιῶ, πρῶτος ἐγὼ θὰ . . .

— Σταθῆτε, κύριε βαρόνε, μὴ ματαίας διαμαρτυρήσεις. Εἶμαι ἐλεύθερος καὶ ἀγαπῶ νὰ βαίνω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπόν. Ἀγαπᾶτε, ἢ τοὐλάχιστον, διατείνεσθε ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν δεσποσύνην δὲ Κορδουέν;

— Τὴν ἀγαπῶ, τῷ ὄντι, ἱππότα, ἐψέλλισεν ὁ βαρόνος, ἀλλ' ἐν τίνι δικαιώματι . . . ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ κολάσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ. Νομίζω ὅτι μέλλετε νὰ μὲ ἐρωτήσητε ἐν τίνι δικαιώματι ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐξήγησιν; Ἀλλὰ τίς λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, ἔλαβε φροντίδα τῆς νεότητος τῆς Μάρθας; Τίς τὴν ἀνέθρεψε; Ποῦ εἶναι οἱ ἀληθεῖς γονεῖς της; Ἀποκρίθητε!

— Οὐδὲν ἀγνοῶ ἐξ ὅσων ἔπραξαν οἱ γονεῖς σας διὰ τὴν δυστυχῆ ὀρφανήν, ἀλλὰ . . .

— Εὐτύχημα ὅτι τὸ ἐνθυμεῖσθε! εἶπεν ὁ Ραοὺλ εἰρωνικῶς. Λοιπὸν ἐγὼ ὅστις εἶμαι ἀδελφός της ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἔπραξατε δι' αὐτὴν σεῖς καὶ ἡ οἰκογένειά σας.

— Συμφωνῶ ὅτι . . .

— Τί ἔπραξεν ἡ οἰκογένειά σας, μέλλω νὰ σᾶς τὸ εἴπω. Ἄνευ οἴκτου διὰ τὴν ὀρφανήν, τὴν κατεδίωξεν ἀπὸ ἀσύλου εἰς ἄσυλον, μέχρις οὗ ἁρπάσαν ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν.

— Ἀλλὰ, ἱππότα, δὲν πταίω ἐγὼ ἂν . . .

— Ὅ,τι δὲ ὑμεῖς ἐπράξατε ἢ θέλετε νὰ πράξητε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγὼ θὰ σᾶς ἐμποδίσω, ἰδοὺ τί εἶναι. Τῇ βοηθείᾳ ψευδοῦς τινος τίτλου, ἢ τοὐλάχιστον, μυθαμινοῦ, τὸν ὁποῖον σᾶς ἤρεσε νὰ παρουσιάσητε μετὰ εἰκοσαετίαν, ἀξιοῦτε ν' ἀπογυμνώσητε τὴν Μάρθαν ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἀσύλου, ὅπερ τῇ ἐξησφάλισεν ἡ συνετὴ μέριμνα τῆς μητρός μου. Ἀκολούθως εὑρετε τὴν νεᾱνίδα τῆς ὀρέξεώς σας καὶ ἡ κατ' ἀρχὰς ἐν ὑμῖν πλεονεξία συνεδυάσθη μετὰ τῆς λαγνείας. Μετεχειρίσθητε ὡς ὅπλον τὸν τίτλον τοῦτον ὅπως εὐχαριστήσητε τὰ δύο ταῦτα πάθη, ἅτινα σᾶς ὑπέδειξα. Ἠπατήθην; Γνωρίζω κάλλιστα καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν τελευταίων σας πράξεων; Ἀποκρίθητε! Ἀλλ' ἀποκρίθητε λοιπόν, εἶπεν ὁρμητικῶς ὁ Ραοὺλ.»

Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἦν καταβεβλημένος· ἐχαμήλωνε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οὐδὲ λέξιν ἔλεγεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰκοσαετοῦς τούτου παιδός, ὅστις ἐγίνετο κριτής του.

Ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη περιφρόνησιν καὶ οἶκτον πρὸς τοσαύτην χαμέρπειαν καὶ ἀνανδρίαν.

« Μὴ λησμονεῖτε λοιπὸν ὅ,τι θὰ σᾶς εἴπω, ἐπανέλαβεν ἐγειρόμενος. Δὲν θέλω, ἀκούετε, δὲν θέλω νὰ πάθῃ κανὲν κακὸν ἡ Μάρθα. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐκτελέσητε τὰς ἀπειλάς σας, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, ὡς σήμερον, θὰ μὲ καλέσῃ ἐκ νέου πρὸς βοήθειάν της, . . . τὴν ἡμέραν ἐκείνην, σᾶς τὸ ἐρκίζομαι, κύριε βαρόνε, τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ παύσητε τοῦ ζῆν!»

Καὶ ὁ 'Ραοὺλ, καλυφθεὶς διὰ τοῦ πίλου τὴν κεφαλὴν, ἀπεσύρθη τῆς αἰθούσης, ἀφίνων τὸν βαρόνον ἔρμαιον τοῦ αἴσχους καὶ τῆς λύσσης αὐτοῦ. Ἔπειτα ἵππευσεν ἐλαφρῶς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Πουλιγέννην, σταθεὶς εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν, ὅπως ἐνθαρρύνῃ τὴν Μάρθαν, ἐκθαμβηθεῖσαν διὰ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ.

Ἐπὶ ἕνα μῆνα ἔζησαν οὕτω πλησίον ἀλλήλων, ἀκράτου ἀπολαύοντες εὐδαιμονίας. Ἀλλ' ὁ 'Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὴν εἰρηνικὴν καὶ μονότονον ταύτην ζωὴν, εἰς ἣν κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς μοίρας, χωρὶς νὰ παθήσῃ τὰς ταραχὰς, ἃς ἀρτίως διέφυγεν· ἐπόθει τὸν πλοῦτον οὐχὶ τόσον διὰ ἑαυτὸν, ὅσον διὰ ἐκείνην, εἰς ἣν ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του· ἀλλὰ διὰ τίνος μέσου νὰ ἐξασκήσῃ τὴν δραστηριότητά του ἐν οὕτω περιωρισμένῳ τόπῳ ; Τότε δὴ τότε τὰ βλέμματά του διηυθύνθησαν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἣν τοσοῦτον ἠγάπα, ἐν ᾗ τοσαύτας καὶ τοσοῦτον ἡδείας διῆλθε στιγμὰς, ἐν ᾗ ἡ καρδία του ἐπαλεν ὑπὸ τοσούτων βιαίων συγκινήσεων· τότε ἐσκέφθη νὰ ὁπλίσῃ πλοῖόν τι, ἐφ' οὗ νὰ βασιλεύῃ ὡς κύριος.

Κατὰ συνέπειαν ταξειδίου του τινὸς εἰς Νάντην, συμβολαιογράφος τις τῆς πόλεως ταύτης ἀπηύθυνεν αὐτῷ ἐπιστολὴν, δι' ἧς τὸν ἐπληροφόρει ὅτι, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἠδύνατο νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν διάθεσίν του ποσότητα τεσσαράκοντα χιλιάδων λιτρῶν. Ὁ 'Ραοὺλ ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς· τὰ συμβόλαια μετ' ὀλίγον ὑπεγράφησαν· ἔδωκεν ὡς ἐγγύησιν τὸν ἐν Πενχοὲλ πύργον του εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις προεπλήρωσεν αὐτῷ ἐνὸς ὀνόματί του τὴν ποσότητα, ἧς εἶχεν ἀνάγκην, καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἀγγλίαν μὲ καρδίαν πάλλουσαν ὑπ' ἐλπίδος καὶ εὐδαιμονίας.

Ἀλλὰ θὰ ἔτρεμεν ἴσως ἐὰν ἠδύνατο νὰ μάθῃ ὅτι ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἦν ὅστις, ὅπως ἀπομακρύνῃ αὐτὸν, προὐπλήρωσε τῷ συμβολαιογράφῳ τὰς 40 χιλιάδας λιτρῶν, πηγὴν τοσούτων ὡραίων ῥεμβασμῶν καὶ ἡδεῖων ὀνειρώξεων!

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδεμίαν εἶχε θετικὴν ἰδέαν, εἰ μὴ μόνον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀποτινάξῃ τὴν ἀπραξίαν, εἰς ἣν ἦν καταδεδικασμένος· ἀλλ' οἱ σκοποί του ἐτροποποιήθησαν παραδόξως κατὰ συνέπειαν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, ἀφ' ὧν ἐξηρτῶντο δι' αὐτὸν περιουσία καὶ εὐδαιμονία.

Εὑρίσκετο ἐν Δούβρῃ ἀνερευνῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἐξ ἱστῶν καὶ πλοίων δάσος τοῦ λιμένος, ὅτε κομψή τις γολέτα παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά του· ὁ 'Ραοὺλ ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ μετὰ τῆς προσοχῆς ἐκείνης τοῦ πραγματογνώμονος, ὅστις καὶ τὰς ἐλαχίστας παρατηρεῖ λεπτομερείας καὶ ἐπιστήνει ἰδίως αὐτὴν ἐπὶ πλήθους ἀντικειμένων, διαφευγόντων τὸν ἁπλοῦν πολυπράγμονα. Ὁ πλοίαρχος τῆς γολέτας ταύτης, εὑρισκόμενος ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκολακεύθη ἀναμφιβόλως ἐνδομύχως διὰ τὴν προσοχὴν, μεθ' ἧς ὁ 'Ραοὺλ ἐπεθεώρει τὸ πλοῖον του, διότι τὸν ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσεν αὐτῷ ὅπως ἀναβῇ εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ 'Ραοὺλ δὲν περιέμενε παρακλήσεις, καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τῆς ἐκ ξύλου καὶ σχοινίου κλίμακος, ἥτις ἐκρέματο εἰς τὰ πλευρὰ τῆς γολέτας, ἐδράξατο αὐτῆς, ἐπεβιβάσθη καὶ ἐχαιρέτησε καὶ αὐτὸς ἐπιχαρίτως τὸν πλοίαρχον. Ταὐτοχρόνως δὲ οὗτος ἔνευσεν εἰς ναυτόπαιδά τινα, εἰπὼν αὐτῷ λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς· ὁ ναυτόπαις ἐπανῆλθε μετά τινας στιγμὰς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φροντιστοῦ. Τότε δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν 'Ραοὺλ ὁ πλοίαρχος, τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον εἰς ἀρκετὰ κακὴν Γαλλικὴν διάλεκτον.

« Δὲν εἶσθε Γάλλος, κύριε; ἠρώτησε.

— Γάλλος καὶ Βρετανὸς, ἀπεκρίθη ὁ 'Ραοὺλ.

— Θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς γολέτας μου;

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ 'Ραοὺλ, ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν τραχεῖαν πρότασιν τοῦ πλοιάρχου.

— Εὐαρεστήθητε τότε ν' ἀκολουθήσητε τὸν φροντιστήν μου, καὶ συγχωρήσατέ μοι διότι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς ὁδηγὸς, ἐπειδὴ περιμένω τὸν ἐφοπλιστήν μου.»

Μετὰ ἓν τέταρτον ὁ 'Ραοὺλ ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα, πεισθεὶς ὅτι ἡ γολέτα ἦν οὐ μόνον κομψὴ, ἀλλὰ καὶ στερεῶς νεναυπηγημένη. Ἡτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε ὁ πλοίαρχος ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ εὐαρεστηθῇ ὅπως παραδεχθῇ ἓν ποτήριον oldale ἢ porto vine· εἰ καὶ ὁ 'Ραοὺλ οὐδετέρου τῶν ποτῶν τούτων ἦν ἐραστὴς, δὲν ἠθέλησεν ἐν τούτοις ν' ἀπαντήσῃ δι' ἀπολιτευσίας εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ πλοιάρχου, καὶ παραδεχθεὶς εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν θάλαμον.

« Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ πλοίαρχος, μαντεύω ὅτι ἐθαλασσοπλοήσατε ἤδη· ἡ προσοχὴ, μεθ' ἧς ἐξητάζετε τὴν γολέταν, μοὶ τὸ ἀποδεικνύει.

— Πραγματικῶς, κύριε.

— Εἶσθε ἀξιωματικὸς Γάλλος ἴσως.

— Ἴμην, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον.

— Καὶ δύναμαι, ἄνευ ἀδιακρισίας, νὰ σᾶς ἐρωτήσω διατί;

— Ἠναγκάσθην νὰ φύγω ἐκ Παρισίων κατὰ συνέπειαν δυστυχοῦς μονομαχίας.

— Καὶ ποῖα αἰτία σᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν ὡραίαν μας Ἀγγλίαν;»

Ὁ 'Ραοὺλ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν γενομένην αὐτῷ ταύτην ἀνάκρισιν· ὁ δὲ πλοίαρχος, μαντεύων τὰ ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ,

« Παρατηρήσατε, προσέθηκεν, ὅτι δὲν σᾶς ἐρωτῶ τὸ ὄνομά σας· ἡ φυσιογνωμία σας μοὶ εἶναι ἀποχρῶσα ἐγγύησις. Μὴ ἐκπλαγῆτε δι' οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεών μου. Πολλάκις εὑρίσκομεν ὑπὸ τὴν χεῖρα

ἡμῶν, ὅ,τι μεταβαίνομεν ζητοῦντες μακράν· ἰδοὺ διατὶ σᾶς ἐρωτῶ: τί ἤλθετε νὰ κάμητε εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἀληθῶς εἶπεν, οὐδ' ἐγὼ γνωρίζω, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Ῥαοὺλ.

— Εἰς ποίας ἀκτὰς ἐπλεύσατε μέχρι τοῦδε;»

Ὁ Ῥαοὺλ τῷ ἐκοινολόγησε τὰ τῶν νεανικῶν ἐκδρομῶν του.

« Ὥστε γνωρίζετε θαυμάσια τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν παραλίων τῆς Βρετάνης;

— Βράχον πρὸς βράχον καθὼς ὑμεῖς πιθανὸν νὰ γνωρίζητε τὰ τῆς Ἀγγλίας.

— Καὶ αἰσθάνεσθε τὴν διάθεσιν νὰ ταξειδεύσητε ἐκ νέου;

— Εἶναι ὁ μέγιστός μου πόθος.

— Τότε βλέπετε ὅτι ἔπραξα καλῶς ἐρωτήσας ὑμᾶς, διότι πλησιάζομεν νὰ συνεννοηθῶμεν.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἐθεώρησε τὸν πλοίαρχον μετ' ἐκπλήξεως.

« Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, ἐπανέλαβεν ὁ τελευταῖος οὗτος. Ταξειδεύω πρὸς λογαριασμὸν τοῦ Κ. Λογγβοὺδ, ἑνὸς τῶν πλουσιωτέρων ἐφοπλιστῶν τῆς Δούβρης, καὶ ἐγὼ μέχρι τοῦδε μετήνεγκον εἰς Νάντην τὰ τρίχαπτα, ὑφάσματα καὶ χάλυβας, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ σύνηθες ἡμῶν διὰ τὴν Γαλλίαν φορτίον. Ἀλλὰ τὰ ἐπὶ τῶν διαφόρων τούτων προϊόντων τῶν ἡμετέρων ἐργοστασίων δικαιώματα εἰσὶν ὑπερβολικά, ὡς γνωρίζετε, καὶ ὁ Κ. Λογγβοὺδ, εἰ καὶ μεγάλα ὠφελούμενος καὶ ἤδη κέρδη, ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κερδῶν τούτων ἤθελε τριπλασιασθῆ, ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὰ πολυδάπανα ἐκεῖνα δικαιώματα.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ μειδιῶν.

— Λοιπὸν, μόνον ἄνθρωπος τοῦ τόπου, γνωρίζων κατὰ βάθος τὴν δύσκολον ἀκτοπλοΐαν τῶν παραλίων ἐκείνων, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἢ τῶν σχέσεών του δυνάμενος νὰ ἔχῃ συνεννοήσεις διὰ ξηρᾶς, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀκροσφαλὲς τοῦτο ἔργον. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὑρίσκετο, τὸ κέρδος ἀπὸ 200 χιλιάδων λιτρῶν ἤθελεν ἀναβῆ εἰς 500 ἢ 600, καὶ οὕτως εἰς τὸν πολύτιμον τοῦτον συνέταιρον ὁ Κ. Λογγβοὺδ ἤθελε παραχωρήσει τὸ τρίτον τοῦ καθαροῦ κέρδους, λαμβάνων εἰς βάρος του, ὡς συνήθως, τὰ τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ πλοίου, τὰ τοῦ μισθοῦ τῶν στρατιωτῶν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ χρειάζεται ἓν καλὸν ταχύπλουν διὰ νὰ διαφεύγῃ τὰ καταδρομικὰ πλοῖα, δίδει διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τὴν γολέταν αὐτὴν, ἥτις εἶναι, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, ἡ ταχυπλοωτέρα τῆς Ἀγγλίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅλου τοῦ κόσμου. Βλέπετε, ἀξιωματικέ μου, σᾶς θέτω τὸ ζήτημα ἀνεπιτηδεύτως, καὶ οὐδὲν προσπαθῶ νὰ ὑπεκφύγω· ἀλλ' ἡ ἀρχή μου εἶναι ὅτι εἰς τὰς ὑποθέσεις δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν ποτὲ καιρόν. Ἐν τούτοις, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς προκαταλάβω, ἀπαιτῶν παρ' ὑμῶν ἄμεσον ἀπάντησιν. Ἐὰν αἱ προτάσεις αὗται σᾶς ἀρέσκωσι, καὶ ἐὰν ἀποφασίσητε νὰ τὰς παραδεχθῆτε, ἐπανέλθετε νὰ προγευματίσητε μετ' ἐμοῦ μετὰ τρεῖς ἡμέρας· θέλετε εὑρεῖ ἐνταῦθα τὸν ἐφοπλιστὴν, καὶ πάραυτα θὰ κανονίσητε ἐγγράφως τὰς συμφωνίας τοῦ συμβολαίου.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἀπεχωρίσθη τοῦ πλοιάρχου, καταπλαγεὶς ὀλίγον ἀπὸ τὰς λαμπρὰς προσφοράς, αἵτινες τῷ ἐγένοντο ἀποτόμως. Κατὰ τὰς τρεῖς ἐκείνας ἡμέρας ἐδίστασε, σταθμίζων ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά· τέλος ἀπεφάσισεν.

Ἡ δραστηριότης του ἐξηγέρθη· ἐδίψα διὰ συγκινήσεις καὶ κινδύνους· ὁ ῥιψοκίνδυνος οὗτος βίος, ὃν διέβλεπε, τῷ προσεμειδία κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ὠμίλουν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐγλωττοι ἀριθμοί, καὶ ταχὺς πλοῦτος ἦν προσκεκολλημένος αὐτῷ. Καὶ ἔπειτα δὲν ὑπῆρχον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ εὐσυνείδητοι τρόμοι, οὓς ὁ Ναπολεόντειος Κώδιξ καὶ οἱ νέοι τελωνειακοὶ κανονισμοὶ διήγειραν ἀκολούθως σχετικῶς πρὸς τὸ λαθρεμπόριον. Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν παρουσιάσθη εἰς τὸ κατάστρωμα τῆς γολέτας.

Ἐν τούτοις ὁ Ῥαοὺλ ἔκαμε τὰς ἐπιφυλάξεις του· ἀπεποιήθη νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἠθέλησεν ὥστε τὸ πλήρωμά του νὰ σύγκειται ἀποκλειστικῶς ἐκ Γάλλων ναυτῶν, ἐκτὸς μόνου τοῦ ναυκλήρου, οὗτινος εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην διὰ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἐφοπλιστὴς ἐδίστασε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ πλοῖόν του εἰς ἄνθρωπον, ἀποποιούμενον νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλ' αἱ 400 χιλιάδες λιτρῶν, ἃς ἔφερεν ὁ Ῥαοὺλ, τῷ ἐράνησαν ἀποχρῶσα ἐγγύησις καὶ ἐξωμάλυναν ὅλας τὰς δυσκολίας. Ὑπεγράφη λοιπὸν τὸ συμβόλαιον, ἐν ᾧ εἰσέτι ὁ Ῥαοὺλ ἐπέμενε λέγων ὅτι δὲν ἦν ὑπεύθυνος δι' ὁ,τιδήποτε ἤθελε συμβῇ εἰς τὸ πλοῖον. Ἐζήτησε δ' ἀκολούθως ἑνὸς μηνὸς ἄδειαν πρὸς καταρτισμὸν τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου του, καὶ οὕτως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ἀνεκάλυψε τὸ σπήλαιον, ὅπερ ἔμελλε τόσον ἐπιτυχῶς νὰ ὑποβοηθήσῃ τοὺς σκοπούς του. Ἐπεφόρτισε δὲ εἰς τὸν Πέτρον Μαρέτον, Ἰωάννην Ταλὲκ καὶ τὸν Ὑβὸν νὰ τῷ προμηθεύσωσι τριάκοντα ἀτρόμους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐντὸς ὀλίγου συνήθροισαν ἐν τῇ κωμοπόλει Βάτζῃ, ἐν τῇ Πουλιγένῃ καὶ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ναζωραίῳ· τούτους διηύθυνεν ὁ Ῥαοὺλ εἰς Δούβρην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Λογγβοὺδ.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἐπεφορτίσθη ἵνα μεταφέρῃ εἰς Νάντην τὰς ἐν τῷ σπηλαίῳ σεσωρευμένας πραγματείας, συνισταμένας ἐκ πλουσίων τριχάπτων, μαλακῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν ἐντελεστέρων χαλύβων, τὰς ὁποίας καὶ ἔθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δι' ἀχύρου καὶ χόρτου φορτωμένων ἁμαξῶν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Πέτρος Μαρέτος, ἐπὶ προφάσει ἁλιείας, συνεσωμάτει ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης τὸ πλήρωμα τῆς γολέτας, καὶ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς ὄχθης του μέρος τοῦ φορτίου.

Ὅτε κατὰ πρῶτον ὁ Ῥαοὺλ ἐγκατέλιπε τὴν Δούβρην μετὰ πλουσίου φορτίου, προσκαλέσας ἐπὶ τῆς γεφύρας ἅπαν του τὸ πλήρωμα,

« Φίλοι μου, τοῖς εἶπε· καθήκόν μου ἐθεώρησα ἵνα μὴ σᾶς ὑποκρύψω οὐδένα ἐκ τῶν κινδύνων, οὓς

διατρέχετε, καίτοι σᾶς προειδοποίησα ἤδη ἐκ διαταγῆς μου περὶ αὐτοῦ, εἴμεθα λαθρέμποροι, τὸ γνωρίζετε, καὶ ἐν τῷ κινδύνῳ παρ' οὐδενὸς ἄλλου δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν βοήθειαν, ἢ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ παρ' ἡμῶν αὐτῶν. Κατὰ συνέπειαν, εἶναι ἐπάναγκες ὥστε μεταξὺ ἡμῶν πληρεστάτη νὰ ὑπάρχῃ σύμπνοια καὶ νὰ ὑποταγῆτε εἰς αὐστηροτάτην πειθαρχίαν· θὰ ἦμαι λοιπὸν ἀδυσώπητος διὰ πᾶσαν τῶν διαταγῶν μου παράβασιν· ἀλλὰ θὰ ἦμαι πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς σας, ὁσάκις θὰ πρόκηται ἢ ν' ἀποφύγωμεν, ἢ νὰ καταπολεμήσωμεν τὸν κίνδυνον, καὶ οὐδέποτε θέλω φεισθῆ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, οὐδὲ τῆς μερίμνης μου οὐδὲ τοῦ αἵματός μου. »

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἤρκεσαν ὅπως οἱ ναῦται κρίνωσι τὸν κυβερνῶντα αὐτούς· ἐπειδὴ δ' οὐδεὶς αὐτῶν ἐγνώριζε τὸν Ῥαοὺλ, τὸν ἐκάλεσαν κατ' ἀρχὰς *ὁ πλοίαρχος*· ἀκολούθως δὲ, βλέποντες αὐτὸν πάντοτε μειδιῶντα, πάντοτε δαψιλεύοντα καλοὺς λόγους καὶ ἐνθαρρύνσεις, πάντοτε γενναῖον, πάντοτε δίκαιον, τῷ ἀπένειμαν ὁμοψήφως τὸ ἐπωνύμιον *Καλόβολος*.

Μετ' ὀλίγον οὗτος, ὅπως ἑλκύσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀφοσίωσίν των, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς παραχωρήσῃ, ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ των, καὶ μέρος ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κερδῶν· τὸ ἐκούσιον τοῦτο δῶρον ἐνεθουσίασεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸ πλήρωμα, ὥστε ὁ Ῥαοὺλ κατέστη τὸ εἴδωλόν του, καὶ οὐδεὶς τῶν ναυτῶν θὰ ἐδίσταζε νὰ δώσῃ τὴν ζωήν του, ἐὰν ὁ πλοίαρχος τῷ ἐζήτει αὐτήν.

Οὕτω λοιπὸν, ὅτε ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, κανονίσας τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τοῦ Πέτρου Μαροέτου καὶ Ἰωάννου Ταλὲκ, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὸ πέλαγος, πάντες οἱ ναῦται ἠγέρθησαν μετὰ σπουδῆς, καὶ ὁλισθαίνοντες κατὰ μῆκος τοῦ ἐπικρεμαμένου τῆς ἀβύσσου σχοινίου, ἐξώπλισαν ταχέως τὴν περιμένουσαν αὐτοὺς λέμβον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Πέτρου Μαροέτου καὶ τοῦ Υβών. Ὁ Ῥαοὺλ κατέβη τελευταῖος, συστήσας καὶ αὖθις εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ, ὅπως καταβάλῃ πᾶν σθένος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Μάρθας.

Ἤδη ἦρον τὴν ἄγκυραν, ὅτε ὁ πλοίαρχος διέκρινεν ἐν τῷ πελάγει ἐρυθρόν τινα ἀκίνητον φανὸν, κλείοντα τὴν εἴσοδον τοῦ Λείγειρος· ἡ ἡμέρα ἤρχισεν ἤδη νὰ ὑποφώσκῃ, ὁ δὲ Ῥαοὺλ, κρίνων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος ἐνώπιον τοῦ πλοίου τούτου, ὅπερ ἦν εἰς θέσιν νὰ τῷ κλείσῃ τὴν ἀποχώρησιν, ἐνόμισε πρέπον νὰ περιμείνῃ διὰ νὰ γνωρίσῃ ἐὰν τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ πλοῖον ἦν ἐπιτηρητικόν. Μετὰ ὥραν ἐπείσθη ὅτι ἦν κορβέτα τοῦ Κράτους.

Ἀμέσως ἔδωκε διαταγὰς, προσέταξε νὰ διανεμηθῶσι πελέκεις, πιστόλια καὶ καραβῖναι, ἐγέμισε τὰ 8 κανόνιά του, καὶ περιέμεινε.

Μετ' ὀλίγον κρότος τυμπάνου ἠκούσθη ἐν τῇ κορβέτᾳ Τρομερᾷ, διοικουμένῃ ὑπὸ τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ. Τοῦτο δ' ἦν τὸ πολεμιστήριον σύνθημα.

Οἱ λαθρέμποροι ἀνεκαλύφθησαν.

## ΣΤ'. Η ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΤΟΛΜΗΡΑ.

Ὡς βλέπομεν, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν ἕτοιμος εἰς πάντα.

Ὡραῖον καὶ ἀληθῶς ἦν θέαμα τὸ ἀναγινώσκειν ἐπὶ τῆς ἐμπαθοῦς ἐκείνης φυσιογνωμίας τὸ ἀτρόμητον, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐνέργειαν, ὑφ' ὧν ἠκτινοβόλει· οἱ χαρακτῆρές του εἶχον ἀποδώσει σεμνοπρεπές τι καὶ ἀνδρικόν· τὸ πρόσωπόν του, ἐπικαυθὲν ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, οὐδὲ ποσῶς ὠχρίασεν ἐνώπιον τοῦ πολεμίου, ὅστις ὡρθοῦτο ἀπειλητικὸς εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὀργυιῶν ἀπὸ τῆς *Τολμηρᾶς* (οὕτως ὠνομάζετο τὸ λαθρεμπορικὸν πλοῖον). Οἱ ναῦταί του ἐτάχθησαν εἰς τὸν μεσόδομον, ἕτοιμοι ὅπως ἐξορμήσωσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον· πέντε δ' ἢ ἓξ μόνον ἄνδρες ἐπεριπλανῶντο ἀκηδῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι ἦν ἐμπορικὸν πλοῖον, περιμένον τὴν παλίρροιαν διὰ ν' ἀναπλεύσῃ τὸν Λείγηρον. Ἡ Ὁλλανδικὴ σημαία ἐκυμάτιζε πάντοτε ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, αἱ δὲ θυρίδες διετέλουν ὁρμητικῶς κεκλεισμέναι, καὶ οὐδὲν ἐδείκνυεν ἐξωτερικῶς ὅτι τὸ πλοῖον ἦν ὡπλισμένον, οὐδ' ὅτι τὸ πλήρωμά του ἦν πολυάριθμον.

Οἱ ναῦται μετ' ἀκριβείας καὶ παθητικῆς ὑπακοῆς ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου των, εἰς ὃν εἶχον ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἧς ἐδείχθη ἄξιος κατὰ τὰ 3 ἔτη τῆς ναυτιλίας του. Ἐγνώριζον κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρα τοῦ πλοιάρχου, ἠπίσταντο ὅτι ἦν αὐστηρός τε ἅμα καὶ ἐπιεικὴς, τὸν εἶδον ἐν τοῖς κινδύνοις μὴ ὀπισθοδρομοῦντα ἐνώπιον τοῦ κόπου, λαμβάνοντα τὸ πηδάλιον, καὶ ὑπαγορεύοντα τὰς διαταγάς του, ἐγνώριζον ἐπίσης ὅτι μετὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ταύτας περιπτώσεις τοὺς περιέμενε διπλῆ δόσις ῥωμίου καὶ καφὲ, καὶ διὰ τοῦτο εἰργάζοντο μετὰ πλείονος ἐνεργείας. Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος κατεῖχεν εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν τοσοῦτον δυσχερῆ ἐκείνην τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καὶ θέλγειν. Ἐνίοτε οἱ ναῦταί του τὸν εἶδον διατρέχοντα ἐν ῥεμβασμῷ καὶ σιωπηλῶς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου του· ἀλλὰ τὰ νέφη ταῦτα μικρᾶς ἦσαν διαρκείας καὶ ταχέως ὠλίσθαινον.

Ἐν τούτοις, ἂν οἱ ναῦται ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσωσι τὸν πλοίαρχον μέχρι τοῦ δωματίου του, θὰ ἔβλεπον αὐτὸν συνεχῶς μελαγχολικὸν καὶ περίφρονα, ἔχοντα κεκλιμμένην τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἤθελον καταλάβει δάκρυα ἐπὶ τῆς κεκαυμένης αὐτοῦ παρειᾶς. Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἀντικαθίστατο τότε ὑπὸ τοῦ Ῥαοὺλ, ὑπὸ τοῦ Ῥαοὺλ, ἀναπολοῦντος τὴν φιλτάτην του Μάρθαν, τὴν γενομένην ἄφαντον! Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἐνήργησεν ἐπιτηδείως! Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ῥαοὺλ οὐδ' ὑπέθετε κἂν εἰσέτι ὅτι συνετέλεσεν αὐτὸς οὗτος εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐκείνης, ἣν ἠγάπα, καὶ ἧς οἱ πόθοι του δὲν ἠδύναντο νὰ τῷ ἀποδώσωσιν.

Ὅτε ὁ Ῥαοὺλ ἔφθασεν ἐξ Ἀγγλίας, καταθέσας, ὡς εἴδομεν, τὰς τεσσαρακοντακισχιλίας λίτρας, ἃς

ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα τῷ ἐδάνεισεν ὁ βαρόνος, ἐκοινολόγησεν εἰς τὴν Μάρθαν τοὺς σκοποὺς του· ἡ νεᾶνις ἐτρόμαξε κατ' ἀρχάς, ἀναλογιζομένη τοὺς κινδύνους, οὓς ἔμελλε νὰ διατρέξῃ ὁ μόνος αὐτῆς προστάτης, ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ κατεπολέμησεν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς φόβους της, ὅλους τοὺς ἐλέγχους της. Ἦν μόλις εἰκοσαετὴς, ἡ δὲ Μάρθα δεκαεπταετής· δὲν εἶχον λοιπὸν ἐνώπιον αὐτῶν εὔδαιμον μέλλον, χάρις τῇ περιουσίᾳ, ἣν ἔμελλε νὰ κερδίσῃ; Δύο ἢ τρία ἔτη χωρισμοῦ θὰ ὑπερενίκων ποτὲ ἔρωτα, ἡλικιωθέντα μετ' αὐτῶν εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ καταστῇ τὸ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς ὑπάρξεώς των; Οὐχί, τοῦτο ἦν ἀδύνατον. Οὕτως ὁ Ῥαοὺλ κατώρθωσεν ἀκόπως νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μάρθας τὴν ἐμπιστοσύνην, ἧς οὗτος ἦν πλήρης· οὕτως οἱ δύο ἐρασταὶ ἀπεχωρίσθησαν, ὑπὸ ἡδέων βαυκαλιζόμενοι ὀνειρωγμῶν.

Ὁ Ῥαοὺλ εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ 6 μηνῶν, εἶχεν ἤδη κάμει 2 ἐπικερδῆ ταξείδια, καὶ ἡ ἐπιτυχὴς αὐτοῦ ἰδέα τοῦ νὰ φορτόνῃ εἰς Βουρδιγάλλην οἴνους διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἐπηύξησεν εἰσέτι τὰ σημαντικὰ ὠφελήματα, ἅτινα ἡ ἐπιτηδειότης του τῷ ἐξησφάλιζεν. Ἀλλ' ὅτε τρίτον ἐπανῆλθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἅγιον Σεβαστιανὸν διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ὑπογείου ὁδοῦ, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν Μάρθαν, ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ τὸν ἐκώλυσε δι' ἤθους τεθλιμμένου· ὁ Ῥαοὺλ προησθάνθη δυστύχημά τι, καὶ ἠρώτησεν ἀπλήστως τὸν ἐμπιστευόμενόν του.

Ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπε τότε, ὅτι ἡ Μάρθα καὶ Βριγίττα ἐγένοντο αἴφνης ἄφαντοι κατὰ θυελλώδη τινὰ νύκτα, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἤκουσαν ἀμυδρῶς, διὰ μέσου τῆς λύσσης τῆς τρικυμίας, πεπνιγμένας κραυγὰς, τὸν κρότον ταχυδρομικῆς ἁμάξης καὶ τὸν μανιώδη καλπασμὸν τῶν ἵππων· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ οὐδὲν πλέον ἐγνώριζεν. Ἠρώτησεν, ἐξήτασεν ὅλους τοὺς ἁμαξηλάτας, ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἔσχε μόνον τὴν ἰδέαν νὰ μεταβῇ εἰς Κουερὸν παρὰ τῷ βαρόνῳ δὲ Λεραδὲκ, ἔνθα τῷ ἀπήντησαν ὅτι ὁ βαρόνος ἀπῆν εἰς περιήγησιν.

Ἡ σύμπτωσις αὕτη τῆς ἀναχωρήσεως τούτου πρὸς τὴν ἔκλειψιν τῆς Μάρθας, ὁ βίαιος ἔρως, ὃν οὗτος ἐπεδείξατο διὰ τὴν νεάνιδα, αἱ λεπτομέρειαι, ἃς τῷ διεκοίνωσεν ὁ Ῥαοὺλ, ἐπιφορτίζων αὐτὸν ὅπως ἐπαγρυπνῇ ἐπ' ἐκείνης, ἔδωκαν εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ ὑπονοίας, ὅτι ἡ Μάρθα ἁφηρπάγη ὑπὸ τοῦ βαρόνου· ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτον ἀπών. Τὰ συνεχῆ ταξείδια, εἰς ἃ ἦν ἠναγκασμένος ὡς ἐκ τοῦ τῶν *καλωδίων ἐμπορίου* του, φέροντα αὐτὸν μέχρι Νάντης, δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ἐπαγρυπνῇ πολὺ προσεκτικῶς ἐπὶ τῆς νεάνιδος. Ὡς ἐκ τούτου, συνεπέρανεν ὅτι ὁ βαρόνος ἦν θαυμασίως εἰδοποιημένος διὰ τὰς ἀπουσίας του, ἢ ὅτι ἡ τύχη τὸν ηὐνόησε παραδόξως.

Ὁ Ῥαοὺλ, μανθάνων τὴν νέαν ταύτην δυστυχίαν, ἥτις τὸν ἔπληττεν, ἠσθάνθη δηκτικωτάτην θλῖψιν καὶ σφοδροτάτους συνειδότος ἐλέγχους. Ὠνείδισεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ὀλεθρίαν του φιλοδοξίαν, ἠθέλησε νὰ παραιτηθῇ ἀμέσως τῆς περιουσίας ταύτης, ἣν ἐπεθύμει μόνον διὰ τὴν μνηστήν του, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ τῷ συνεβούλευσε νὰ μὴ ἀπελπισθῇ εἰσέτι, ὑποσχόμενος ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων. Ἄλλως τε, παραιτούμενος τῆς περιουσίας, παρητεῖτο τοῦ ἀσφαλεστέρου μέσου τοῦ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Μάρθαν.

Ἡ θλῖψις τοῦ Ῥαοὺλ καθησύχασεν, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ νὰ τῷ δώσῃ ὅ,τι ἤθελεν, ἐὰν ἐπετύγχανε νὰ γνωρίσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ ἀπεσύρθη ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, καὶ ἀνεχώρησεν ἔμπλεως τὴν καρδίαν θλίψεως. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδὲν νέον ἴχνος ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ὁ Ταλὲκ καὶ ὁ Ῥαοὺλ· ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν, ἀπεράσισε νὰ παραιτηθῇ τοῦ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν περιουσίαν του, μέχρις οὗ τῷ ἀποδοθῇ ἡ σύντροφος τῶν παιδικῶν του ἡμερῶν. Διότι αὐτὴν μόνην ἀνεπόλει, ὅτε μόνος καὶ μακρὰν παντὸς βλέμματος ἔκλαιε σιωπηλῶς ἐν τῷ θαλάμῳ του.

Ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ κατεῖχεν ἀπαράβλητον ἰσχὺν θελήσεως· δὲν ἐπεθύμει νὰ λυπήσῃ διὰ τῆς προσωπικῆς του θλίψεως τὸ πλήρωμα, ὅπερ ἐκυβέρνα, καὶ τὸ μειδίαμα τῷ ἤρχετο εἰς τὰ χείλη μετὰ τῶν εὐμενῶν λόγων, ὁσάκις εὑρίσκετο ἐνώπιον τῶν ναυτῶν του. Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἐπωνύμιον Καλόβολος τῷ ἤξιζε, εἰ καὶ ἐπλήρονεν αὐτὸ πολὺ ἀκριβά. Ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ οἱουδήποτε κινδύνου, ὁ πλοίαρχος ἀνεφαίνετο μεθ' ὅλων τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ προτερημάτων.

Οὕτως, ὅτε εἶδεν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὸν πολεμικὴν κορβέταν, ὅτε τῇ βοηθείᾳ τοῦ τηλεσκοπίου του ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἐσημάνθη καὶ ἐπετηρεῖτο, ὁ πλοίαρχος ἔδωκε τὰς διαταγάς του, καὶ δὲν παρετήρησε πλέον τὴν θέσιν του.

Ἡ νὺξ παρῆλθεν.

Ἦν περίπου ἡ πέμπτη ὥρα, καὶ ἤρχισε νὰ νυκτόνῃ· ἀλλ' οὐδ' ἡ Τρομερὰ, οὐδ' ἡ Τολμηρὰ δὲν εἶχον κινήσει, ἡ δὲ θάλασσα ἀνέβαινεν εἰσέτι.

«Ἐμπρός! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, μετὰ μίαν ὥραν ἡ νὺξ θὰ ἦναι καταμέλαινα, θὰ γίνῃ παλίρροια, καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ διαφύγωμεν τὸν ἐχθρόν μας.»

Ἀλλ' ἀμέσως, ὡς εἰ ὁ κυβερνήτης τῆς κορβέτας ἐμάντευε τὰ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ πλοιάρχου Καλοβούλου, μεγάλη κίνησις διεδηλώθη ἐπὶ τῆς Τρομερᾶς, ἥτις ἀνήχθη ἐκ τοῦ λιμένος.

« Προσέχετε ὑμεῖς! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Καλόβολος. Ὅλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος! Δέκα ἄνδρες εἰς τὸν ἀργάτην διὰ νὰ ἄρωσι τὴν ἄγκυραν! Οἱ λοιποὶ εἰς τὰς κεραίας! Ἔξω ὅλα τὰ πανία!»

Μετὰ 10 λεπτὰ ἡ πρὸς τὸν ἀπόπλουν συσκευασία ἐπερατώθη, καὶ τὸ βρίκιον, ὑπὸ πλαγίου φερόμενον ἀνέμου, ἔκλινεν ἠρέμα καὶ ἐπέσχε πρὸς τὴν πρῶραν τῆς Τρομερᾶς.

Πρὸς πληρεστάτην κατάληψιν τῶν μελλόντων συμβῆναι, εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λείγηρος σκοπέλων. Οἱ πρῶτιστοι τούτων εἰσὶ τέσσαρες, συνδεόμενοι ὡς ἀκολούθως δεξιόθεν. Ὁ Βαγενὼ εἶναι ὑπερμεγέθης

βράχος, σχηματίζων νῆσον, μὴ καλυπτομένην ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Ὁ Σχιστόλιθος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματός του, εἶναι βράχος, ἐν ᾧ ἡ φορὰ τῶν κυμάτων ἐκοίλανεν εἶδός τι ἀψίδος. Οἱ Μεγάλοι-Τέκτονες εἶναι μέγας ὄγκος, ἐπιστεφόμενος ὑπὸ φάρους, κατοικουμένου ὑπὸ φύλακος, ὅστις λαμβάνει τὰς τροφάς του κατὰ πᾶσαν ὀγδόην ἡμέραν. Οἱ δὲ Μικροὶ-Τέκτονες ἀποτελοῦσι συνέχειαν τοῦ προηγουμένου ὁμωνύμου σκοπέλου.

Τοιαῦτά εἰσι τὰ κοινὰ ὀνόματα, τὰ διδόμενα ἐν τῷ τόπῳ εἰς τοὺς 4 τούτους σκοπέλους. Δύο μόνον στενόπορά εἰσι πρώϊμα ἐναὐτοῖς· τὸ μὲν μεταξὺ Βαγενὼ καὶ Σχιστολίθου πρὸς τὸ Κροαζίκ, τὸ δὲ μεταξὺ Μικρῶν-Τεκτόνων καὶ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὸ Πορτίκ.

Ἡ Τρομερὰ, φοβουμένη μὴ διαφύγῃ αὐτὴν κατὰ τὴν νύκτα ἡ λεία, ἣν εὗρευεν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πρὸς ζήτησιν αὐτῆς εἰς Λείγηρα, ἐπέκεινα τῶν χωριζόντων τὰ δύο πλοῖα σκοπέλων. Τοῦτο δὲ ἐνόησεν ἐντελῶς ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ὅτε ἔδωκε τὴν περὶ ἀνχυγῆς διαταγὴν, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀποφύγῃ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ῥεύσῃ ματαίως τὸ αἷμα. Κατὰ συνέπειαν, ἔνευσεν εἰς τὸν Πέτρον Μαροέτον καὶ τὸν Ὑβὼν νὰ μακρυνθῶσι τάχιστα ἐπὶ τῆς λέμβου των, ἤρχισε νὰ παραπλέῃ, ὡς εἰ ἐσκόπει ν' ἀναπλεύσῃ πρὸς τὸν Ἅγιον Ναζάριον, καὶ ἔδωκε καιρὸν εἰς τὴν Τρομερὰν νὰ ἐμπλακῇ εἰς τὸ μεταξὺ Βαγενὼ καὶ Σχιστολίθου στενόπορον.

Τότε ἡ Τολμηρὰ περιήγαγεν αἴφνης τὴν ναῦν, καὶ βεβαία ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἠδυνάτει νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἕνεκα τοῦ στενοπόρου, εἰς ὃ ἐνεπλάκη, φερομένη ὑπὸ τῆς παλιῤῥοίας, ἥτις, γινομένη ἤδη ἐπαισθητὴ, ἠνώνει αὐτὴν, ἐνῷ ἐκώλυε τὴν πορείαν τῆς ἀντιπάλου, ὥρμησε τολμηρῶς εἰς τὸ δεύτερον στενόπορον, τὸ μεταξὺ Μικρῶν Τεκτόνων καὶ τῆς ξηρᾶς. Τοσοῦτον δὲ καλῶς ὑπελόγισε τὴν διαχωρίζουσαν τὰ δύο ἀπόστασιν, ὥστε διῆλθε πλησίον τῆς Τρομερᾶς, ὅτε αὕτη ἐξήρχετο μόλις τῆς κρισίμου θέσεως, εἰς ἣν ἀφρόνως ἐνεπλάκη.

Ἡ Τολμηρὰ εἶχεν ἔξω ὅλα τὰ πανία, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐκφορτώσει, ἔκλινε πλαγίως, διατηρουμένη μόνον ὑπὸ τοῦ ἕρματός της.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ, μανιώδης διότι ἔβλεπε τὴν λείαν αὐτοῦ διαφεύγουσαν, ἐμυδροβόλησεν ἐξ ἀποστάσεως 240 ὀργυιῶν ἑτεροπλεύρως τὴν ἀναιδῆ φυγάδα, ἀλλ' ἡ Τολμηρὰ παρουσίαζε πρύμναν, ὥστε σφαῖραι καὶ μυδρόβολα ἔπεσαν ἀντίτυπα περὶ αὐτὴν, ἐκείνη δ' ἐξηκολούθησε μακρυνομένη, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ ὑποπλοίαρχος, κρίνων ὅτι ἀνωφελὲς ἦν νὰ τὴν καταδιώξῃ, ἔῤῥηξε τρομερὰν ἀρὰν, ἀλλὰ, διακρίνας τότε εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τὴν λέμβον τοῦ Πέτρου Μαροέτου, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ τὴν συλλάβωσιν.

## Ζ'. ΕΝΩ Ο ΥΒΩΝ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΕΧΘΡΟΝ.

Ἡ λέμβος τοῦ Πέτρου Μαροέτου, χωρισθεῖσα τῆς Τολμηρᾶς, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου, καὶ κατ' ἀρχὰς τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν· ἀλλ' ὅτε ἡ παλιῤῥοια ἐγένετο ἐπαισθητὴ, ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν ταχύτητά της, διότι τὰ ἱστία της δὲν ἠδύναντο ν' ἀντιπαλαίσωσι νικηφόρως διὰ συνήθους ἀνέμου ἐναντίον τῆς παλιῤῥοίας.

Ἀπ' ἐναντίας, ἡ καταδιώκουσα αὐτὴν κορβέτα, εἰ καὶ βραδέως προχωροῦσα, συνέτεμε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀπόστασιν, ὥστε μετὰ ἓν τέταρτον ὥρας ἐπλησίασεν ἐπαισθητῶς, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως τόσον, ὅσον ἐπεθύμει ὁ πλοίαρχός της, ὅστις, καταβιβάσας λέμβον τινὰ, ἔθηκεν ἐν αὐτῇ 12 ἐνόπλους ἄνδρας, καὶ ἡ λέμβος, ὑπὸ 8 ἐρετῶν ἐρεσσομένη, ἤρχισε νὰ καταδιώκῃ τὸ τοῦ Μαροέτου πλοιάριον. Ἡ ἀπόστασις τότε συνετμήθη ἔτι ἐπαισθητότερον· ὁ Πέτρος Μαροέτος διέκρινε τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἤθελησε νὰ φανῇ ὅτι τὸ παρετήρησε.

Διὰ τοῦτο οὐδὲ στιγμὴν ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ του, καὶ ἐφάνη πολὺ ἐκπεπληγμένος, ὅτε μετὰ τρία τέταρτα ὥρας εἶδεν ὅτι κατελήφθη ὑπὸ τῆς λέμβου, κυβερνωμένης ὑφ' ἑνὸς σημαιοφόρου, ὅστις, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, διέταξε τὸν Πέτρον Μαροέτον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κορβέταν, καὶ παρέπεμψε τὸ πλοιάριον, ὅτε τοῦτο ἐστράφη πρὸς τὴν κορβέταν.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος δὲν ἐφάνη οὐδ' ἐλάχιστα συγκινηθεὶς ἐκ τῆς διαταγῆς, ἣν ἔλαβε. Καὶ τῷ ὄντι, τί ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ; Οὐδὲν ἐπὶ τῆς λέμβου ἠδύνατο νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ· τὰ δίκτυά του ἐμαρτύρουν ἀρκούντως περὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἐξήσκει· μετὰ μεγίστης λοιπὸν ἀταραξίας πλησιάσας εἰς τὴν Τρομερὰν, ἀνέβη εἰς αὐτὴν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του καὶ τῶν δύο του ναυτῶν. Ἡ λέμβος του ἐτέθη στερεῶς εἰς τὴν πρύμναν τῆς κορβέτας, ἥτις εἶχεν ἀγκυροβολήσει.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος παρουσιάσθη ὑψ' αὐχὴν ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ Ὑβὼν, ἰδὼν τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον, ἐφρικίασε.

« Τί τρέχει; ἠρώτησε βαιᾷ τῇ φωνῇ τὸν υἱόν του.

— Εἴμεθα ἀπωλεσμένοι! ἀπεκρίθη ὁ Ὑβὼν, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ πρόσωπον· ὁ πλοίαρχος εἶναι ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ.

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! » εἶπεν ὁ γέρων ἁλιεύς.

Ὁ Ὑβὼν διῆλθε τότε ἐπιτηδείως ὄπισθεν τῶν ἀκολουθούντων τὸν πατέρα του δύο ναυτῶν.

« Ποῖοι εἶσθε; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν Πέτρον ὁ βαρόνος δὲ Σαλαγνύ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! πλοίαρχε, δὲν ὑπάρχει ἴσως εἰς ὅλην τὴν χώραν ἄλλος ἐκτὸς ὑμῶν νὰ μὴ μὲ γνωρίζῃ. Ὀνομάζομαι Πέτρος Μαροέτος, καὶ εἶμαι ἀπὸ ἐτῶν ἁλιεὺς εἰς Πουλιγένην.

— Καὶ τί ἔκαμνες εἰς ἐκεῖνο τὸ βρίκιον, τὸ ὁποῖον μᾶς διέφυγε;

— Ἐπώλουν τὰ προϊόντα τῆς ἁλιείας μου, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος ἀταράχως.

— Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ βρίκιον; τὸ γνωρίζεις;

— Πρώτην φορὰν τὸ βλέπω εἰς τὰ παράλια ταῦτα. Πᾶν ὅ,τι γνωρίζω εἶναι ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνήγετο, μ' ἔκραξε διὰ νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν εἶχον ὀψάρια. . .

— Δὲν θέλω νὰ σ' εἴπω τοῦτο! ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως ὁ Βαρόνος. Σὲ ὁμιλῶ περὶ τοῦ πλοιάρχου, τὸ γνωρίζεις καλλιστα.

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ γνωρίζω. Νομίζετε ὅτι ἐρωτῶ ὅλους, ὅσοι ἀγοράζουν ὀψάρια, ἀπὸ ποῦ εἶσθε;

— Καλά! ἀποσύρθητι!» εἶπεν ὁ βαρόνος χαλεπαίνων.

Ὁ Πέτρος Μαροέτος δὲν περιέμεινε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ δίς· ἐχαιρέτησε σοβαρῶς τὸν βαρόνον, καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς ναύτας καὶ τὸν υἱόν του νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι. Δυστυχῶς, ἡ κίνησις αὕτη ἀπεκάλυψεν αἴρνης τὴν μορφὴν τοῦ Ἰβὼν, καὶ ὁ βαρόνος, ὅστις ἔρριπτε τελευταῖον εἰς αὐτοὺς βλέμμα, ἐθεώρησε τὸν νεανίαν μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

« Στῆτε! ἀνέκραξεν αἴρνης (ὁ Πέτρος Μαροέτος ἐστράφη ἀποτόμως). Ποῖος εἶναι ὁ νεανίας οὗτος; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος, δεικνύων τὸν Ἰβὼν διὰ τῆς χειρός.

— Εἶναι ὁ υἱός μου, πλοίαρχε.

— Πλησίασον! εἶπε ταχέως ὁ ἀξιωματικὸς, ἐξακολουθῶν νὰ τὸν ἐξετάζῃ, ὡς εἰ ἐζήτει νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις του. Ἄ! Ἐνθυμοῦμαι τώρα!» ἀνέκραξεν αἴρνης.

Παράδοξος μεταβολὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ βαρόνου· ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀνυπομονησία, αἵτινες ἄχρι τῆς ὥρας τὸν ἐτάραττον, ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας, παράδοξον δὲ μειδίαμα ἐχαλάρωσε τοὺς συνεσταλμένους χαρακτῆράς του καὶ ὠλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

« Πλησίασον, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, καὶ δός μοι εἰδήσεις περὶ τοῦ κυρίου σου.»

Ὁ Ἰβὼν ἔμεινεν ἀτάραχος, διότι πρῶτος ἀνεγνώρισε τὸν βαρόνον, καὶ ἦν προπαρεσκευασμένος ὅπως ὑποστῇ πᾶσαν ἀνάκρισιν.

« Ἀγνοῶ περὶ τίνος θέλετε νὰ ὁμιλήσητε, ἀπεκρίθη.

— Πῶς, πανοῦργε! Δὲν ἦσο ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοέλ;

— Ἄλλοτε, ναί, εἶναι ἀληθές. Διάβολε! τώρα σᾶς ἀναγνωρίζω, κύριε βαρόνε! Εἶσθε ὁ κύριος δὲ Σαλιγνύ! ἐκεῖνος, εἰς ὃν ὁ Κ. ἱππότης ἔδωκέ ποτε μίαν λαμπρὰν σπαθειάν.»

Ὁ βαρόνος ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασεν ἀλληλοδιαδόχως ἐξ ὀργῆς καὶ αἰσχύνης. Εἶχε περὶ αὐτὸν τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ μέγα μέρος τῶν ναυτῶν του, καὶ ὁ Ἰβὼν ἤρχετο ἐνώπιον αὐτῶν νὰ προσβάλῃ τραχέως τὴν φιλαυτίαν του.

« Κάλλιστα! εἶπεν, ἀποπειρώμενος βεβιασμένον μειδίαμα, βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι σοὶ ἐπανέρχεται ἡ μνήμη. Καὶ ὁ κύριός σου πῶς εὑρίσκεται; ποῦ εἶναι;

— Τὸ ἀγνοῶ, κύριε βαρόνε.

— Ἄ εἶναι ἀδύνατον. Σύ! ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν ὑπηρετῶν, νὰ τὸν παραιτήσῃς;

— Δὲν τὸν παρήτησα ἐγὼ, ἐκεῖνος μ' ἀπέστειλεν ὀπίσω πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅστις ἤρχισε νὰ γηράσκῃ.

— Ἐν τούτοις, τὸν ἠκουλούθησας κατὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησίν του.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Καὶ ποῦ ὑπήγατε;

— Διάβολε! ἐπανήλθομεν εἰς Πουλιγένην, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἰβών.

— Ἄ! ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι μετέβητε νὰ πολεμήσητε εἰς τὰς Φλάνδρας, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς χλευαστικῶς. Οὕτω τοὐλάχιστον μοὶ εἶπεν ὁ ξενοδόχος σας, ὁ Κ. . . Ἱερώνυμος . . . . νομίζω; »

Ὁ Ἰβὼν ἐνόησεν ὅτι ἔπραξε λάθος, καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὸ διορθώσῃ.

« Τῷ ὄντι, κύριε βαρόνε, τοιουτοτρόπως τῷ εἶπεν ὁ κύριός μου διὰ νὰ χάσῃ ἡ χωροφυλακὴ τὰ ἴχνη του, καθόσον προέκειτο νὰ διαφύγῃ τὴν Βαστίλλην, καί. . . .

— Τί ἔγεινεν ὁ ἱππότης;

— Ἀγνοῶ, πλοίαρχε.

— Πόσος καιρὸς εἶναι ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησε;

— Τρία ἔτη σχεδόν.

— Καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδες; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Ποτὲ, εὐγενέστατε.

— Μοὶ τὸ ὁρκίζεσαι, μὰ τὴν αἰώνιόν σου σωτηρίαν;»

Ὁ Ἰβὼν ἐνόησεν ὅτι ἡ σιωπή του ἤθελεν ἑρμηνευθῇ κακῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριός του ἦν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀπαντήσῃ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων τοῦ βαρόνου.

« Τότε, ὑπέλαβεν ὁ Κ. δὲ Σαλιγνὺ, γνωρίζεις ποῦ εἶναι ὁ βαρόνος, τὸν ἐπανεῖδες;

Ὁ Ἰβὼν ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ δὲν ἀπήντησεν.

« Ἐννοῶ, προσέθηκεν ὁ βαρόνος μειδιῶν καὶ κινῶν τὴν κεφαλήν. Φοβεῖσαι μὴ τὸν ἐκθέσῃς, ἀλλὰ θάῤῥεῖ· δὲν ἔχω κανὲν πάθος πρὸς τὸν βαρόνον, προσηνέχθη πρὸς ἐμὲ εὐγενέστατα, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν ἐκδουλεύσω, εἰ δυνατόν. Σοὶ τὸ ὁμνύω εἰς τὴν τιμήν μου, δὲν ἔχω ἐναντίον του οὔτε μίσος, οὔτε μνησικακίαν. Λοιπὸν ὁμίλησον, τί ἔγεινεν;»

Ὁ Ἰβὼν δὲν ἐκινήθη.

« Ἀγωμεν! βλέπω ὅτι δὲν θὰ ἐξάζω οὐδὲν ἀπὸ τὸ πεῖσμα τοῦ κατηραμένου τούτου Βρετανοῦ! ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλυγνύ. Ἀλλὰ ἀληθῶς . . . ἡ σιωπὴ τοῦ ὑπηρέτου τούτου ἔχει ἀφορμήν!. . . Δὲν εἶδε, λέγει, τὸν κύριόν του ἀπὸ 3 ἐτῶν. . . . Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς 3 ἔτη, ἀφ' ὅτου ὁ ἱππότης ἐγένετο ἄφαντος!. . Καὶ ἰδοὺ ἄλλος τόσος καιρὸς, ἀφ' ὅτου τὸ μυστηριῶδες τοῦτο πλοῖον ἔκαμε τὴν πρώτην του

ἐμφάνισιν... Ὄχι, εἶναι ἀδύνατον!... Ἐν τούτοις, πρὸ ὀλίγου εἰσέτι ἡ λέμβος τοῦ Ὑβὼν τούτου ἦν δεδεμένη εἰς τὸ διαφυγόν με βρίκιον... Ἀλλ' εἶναι παράδοξον!... Μήπως ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, περὶ οὗ τοσοῦτον ὁμιλοῦσιν, εἶναι ὁ... Ἀλλὰ μάλιστα, αὐτὸ εἶναι!... Συχνάζει κατὰ προτίμησιν εἰς ὅσας ἀκτὰς γνωρίζει καλλίτερον. Τοὺς συνενόχους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὑπέθετον ὅτι ἔχει, τοὺς κρατῶ! Ὤ, εἶμαι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὁ ἀκατάληπτος πλοίαρχος εἶναι ὁ ἱππότης!»

Ὡς βλέπομεν, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ, προσεγγίζων τὰς διαφόρους περιστάσεις, αἵτινες τὸν προσέβαλον, κατώρθωσε διὰ πλήθους ἐπαγωγῶν νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν ἀλήθειαν.

« Ἄφετέ με μόνον μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου! εἶπε ῥίπτων εἰς τὸν Ὑβὼν ἐρευνητικὸν βλέμμα. Οἱ λοιποὶ ἂς κρατηθῶσιν! Ὑπάγετε! Καὶ διὰ χειρονομίας ἀπέλυσε τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὸ πλήρωμά του.

« Σκέφθητι, ἐπανέλαβεν, ὅτι ἐκ τῆς ἀπαιτήσεώς σου ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σου...

Ὁ Ὑβὼν ἔμεινεν ἀτάραχος.

« Καὶ ἴσως ἡ τύχη τοῦ ἱππότου » προσέθηκε βραδέως ὁ βαρόνος.

Ὁ Ὑβὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὰν ἀνατριχίασιν.

« Γνωρίζω ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, καὶ ὅ,τι ἀρνεῖσαι νὰ μοὶ εἴπῃς σὺ, δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἴπω ἐγώ· ὁ κύριός σου, ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ, εἶναι ὁ πλοίαρχος Καλόβολος. Ἀπατῶμαι;... Ἄ! σιωπᾷς ἀκόμη! Ἀλλὰ γνωρίζεις, ὅτι δύναμαι νὰ σὲ κρεμάσω εἰς τὴν κεραίαν τοῦ ἐμπροσθίου ἱστοῦ;

Ὁ Ὑβὼν ὕψωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς.

« Γνωρίζεις ὅτι δύναμαι νὰ κρεμάσω τὸν πατέρα σου;

— Τὸν π...! ἐψέλισε μετ' ἄλγους ὁ Ὑβών. Δύνασθε νὰ τὸ κάμητε, προσέθηκε ψυχρῶς.

— Καὶ λοιπὸν οὐδὲν θὰ σὲ βιάσῃ νὰ ὁμιλήσῃς; »

Ὁ Ὑβὼν ἐποίησεν εἰς τὸν Ῥαοὺλ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του καὶ τῆς τοῦ πατρός του· ἀνέλαβε λοιπὸν τὴν ἀπαθῆ του θέσιν.

« Πάντοτε σιωπηλός! εἶπεν ὁ βαρόνος δυσχεραίνων. Λοιπόν! Ἀπόθανε, ἐπειδὴ τὸ θέλεις! »

Ἐκάλεσεν ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν του, ὅστις ἦν ὁ ἴδιος σημαιοφόρος, ὁ συλλαβὼν τὴν λέμβον τοῦ Πέτρου Μαρόετου.

« Λάβετε 10 ἄνδρας μεθ' ὑμῶν, τῷ εἶπεν ὁ διοικητής, γράφων γραμμάς τινας ἐπὶ τετραγώνου χάρτου, ὑπάγετε εἰς τὴν πρώτην φυλακὴν τελωνῶν, τὴν ὁποίαν θ' ἀπαντήσητε, καὶ, δυνάμει τῆς διαταγῆς ταύτης, παράδοτε αὐτοῖς τὸν δεσμώτην.

Ὁ σημαιοφόρος ὑπεκλίνατο ἀφώνως. Μετὰ 5 λεπτὰ ἐπανῆλθεν.

« Οἱ 10 ἄνδρες εἰσὶν ἕτοιμοι· ἡ λέμβος εἶναι ὡπλισμένη, εἶπεν.

— Ἀπαγάγετε τὸν αἰχμάλωτον, εἶπεν ὁ διοικητής.

— Οἱ δὲ λοιποί;

— Εἶναι εἰς βάρος μου,» ἀπήντησεν ὁ βαρόνος σκυθρωπάζων.

Ὁ Ὑβὼν ἐμακρύνθη ἐν μέσῳ τῆς πολυαρίθμου συνοδίας, δι' ἧς τῷ ἀπέδιδον θλιβερὰν τιμήν. Τὸν ἔθηκαν ἐν τῇ λέμβῳ μεταξὺ δύο ναυτῶν, ὑπὸ φόβου μὴ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Ὑβὼν ἦν κεκλεισμένος ἐν τῇ εἱρκτῇ τῆς Νάντης.

Ἐπὶ τοῦ καταστίχου τῆς ἀναγραφῆς ἐγράφη ἡ ἑξῆς σημείωσις περὶ αὐτοῦ. « Ὕποπτος ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ καὶ συνενοχῇ μετὰ τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου. Αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις. »

« Ἐμπρός! εἶπε στενάζων· ὁ Ὑβών, ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ ἱππότης ἦν ἀκούσιος αἰτία τῆς κρατήσεώς του, καὶ πάλιν ἡ ἀγαθότης του θὰ ἦναι αἰτία τῆς ἀπωλείας του! Ἠθέλησε νὰ διαμείνω πλησίον τοῦ πατρός μου... Δύστηνε πάτερ! Ποῦ εἶναι τώρα; Ἴσως πλησίον τοῦ Θεοῦ!... »

Δύο σιωπηλὰ δάκρυα ἔῤῥευσαν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ Ὑβών.

## Η'. ΟΠΕΡ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΑΠΑΞ ΕΤΙ ΟΤΙ ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΝ.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ διέμεινεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὸν τοσοῦτον οἰκεῖον εἰς τὸ οὖς του θόρυβον ἀναγομένου πλοίου. Ἡ νὺξ ἦν τοσοῦτον ὡραία, ὥστε ἠδυνήθη ν' ἀκολουθήσῃ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰς κινήσεις τῆς λέμβου, ἥτις ἐμακρύνετο μεταβαίνουσα παρὰ τὴ Τολμηρᾶ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, διέκρινεν ἀορίστως τὴν σκιαγραφίαν τοῦ βρικίου, ὅπερ τὰ βλέμματά του δὲν ἐγκατέλειπον, διότι ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι οἱ λαθρέμποροι ἀνήγοντο εἰς τὸ πέλαγος.

Ἡ ἔκπληξίς του ὑπῆρχεν ὑπερβάλλουσα, ὅτε κατὰ τὴν χαραυγὴν διέκρινε τὸ βρίκιον ἀκίνητον, ἐνῷ ἡ παλίῤῥοια ἔῤῥεε καὶ ὁ ἄνεμος ἦν πρωινήσιος. Ἐνόησε μὲν ὅτι συνέβαινεν ἔκτακτόν τι, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ, διότι τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου εὑρίσκετο ἐντὸς κοιλώματος, οὗ αἱ ἐξοχαὶ τὸν ἐκώλυον νὰ διακρίνῃ τὸ πέλαγος. Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ δὲν εἶδε λοιπὸν τὴν κορβέταν διέμεινεν οὕτως ἐπιτηρῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, εἶδε τέλος τὴν Τολμηρὰν ἀποπλέουσαν, καὶ οὐδὲν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς κυβερνήσεώς της. Μετ' ὀλίγον τὰ ὄμματά του δὲν τὴν διέκρινον, ἤκουσεν ἀντηχοῦσαν μακρὰν τρομεράν ἐκπυρσοκρότησιν, καὶ πλέον παρά ποτε ἔτεινε τὸ οὖς ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

Διέκρινε τέλος τὴν λέμβον τοῦ Πέτρου Μαρόετου, διευθυνομένην εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου, καὶ κατὰ συνέπειαν, στρέφουσαν τὰ νῶτα πρὸς τὴν Πουλιγένην, ἐξ οὗ ἐξεπλαγη οὐχ ἧττον, ἢ ἐκ τῆς κυβερνήσεως, ἣν εἶδε, καὶ τοῦ κρότου, ὃν ἤκουσε.

Τέλος, εἶδε παραλλάσσουσαν τὴν κορβέταν, ἥτις τῷ ἔρερε τὴν κλεῖδα τοσούτων ἀκαταλήπτων μυστηρίων. Παρευρέθη εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Πέτρου Μαρόετου, εἶδε τὸν Ἰβὼν ὁδηγούμενον εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ καλὴν συνοδίαν, καὶ περιμείνας μέχρι τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μάθῃ τί ἤθελεν ἀπογίνει ὁ Πέτρος, οἱ ναῦται καὶ ἡ λέμβος του, ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ὁποία τύχη τοὺς ἐπεφυλάττετο. Ἡ κορβέτα ἐξεκολούθησεν ἀναπλέουσα τὸν Λείγηρα, ῥυμουλκοῦσα τὴν λέμβον τοῦ γέροντος ἁλιέως.

Τὴν δ' ἐπαύριον ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, πεπεισμένος ὅτι ὁ Πέτρος Μαρόετος καὶ οἱ δύο του ναῦται ἐκρατήθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν κορβέταν, ἠρώτα ἑαυτὸν τί ἆρα ἀπέγεινεν ὁ Ἰβὼν, ὅτε ἡ τύχη τὸν ἔρερεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τελώνου Ὡρραιῦ.

« Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ στρατιώτης τρίβων τὰς χεῖρας, ἔχομεν νεώτερα! Πιστεύετέ ποτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου, ἐκεῖνος ὁ διάβολος Ἰβὼν, ἦτο συνένοχος τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου;

— Πραγματικῶς! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλέκ. Καὶ τίς σᾶς τὸ εἶπεν;

— Ὁ λοχίας, ὅστις διοικεῖ τὴν φυλακὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

— Πῶς τὸ ἠξεύρει;

— Εἰς αὐτὸν ἔρεραν τὸν αἰχμάλωτον.

— Καὶ τί τὸν ἔκαμε;

— Τὸν ὡδήγησεν εἰς Νάντην ἀμέσως. Αὐτὴν τὴν ὥραν πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὴν φυλακήν.

— Ἀλλ' εἶναι βέβαιοι περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ πτωχοῦ τούτου νέου;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀπήντησεν ὁ Ὡρραιῦ, ὀλίγον τι ἐστενοχωρημένος, δὲν γνωρίζω τί νὰ σᾶς εἴπω· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τῆς Τρομερᾶς πρέπει νὰ ἀπέκτησε τὴν ἀπόδειξιν τούτου, διότι ἐσύστησε θερμῶς τὸν αἰχμάλωτόν του.

— Δοιπόν! καλὰ ξεμπερδέματα! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ γελῶν βαναύσως. Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε μου!

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε Ταλέκ! ἀπεκρίθη ὁ τελώνης μακρυνόμενος καὶ τρίβων καὶ αὐθις τὰς χεῖρας.

— Κατηραμένε τελῶνα! ἐσκέπτετο ὁ Ἰωάννης. Τί νὰ κάμω διὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸν πλοίαρχον; Δὲν βλέπω οὐδὲν μέσον. Πρέπει νὰ περιμείνω τὴν ἐπάνοδόν του. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ ἦμαι εἰς Λοριέντην. . Ἕως τότε θὰ ὑπάγω εἰς Νάντην, θὰ ἴδω . . . θὰ προσπαθήσω νὰ . . α! κατηραμένε τελῶνα!»

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἦν στενότατος φίλος τοῦ Πέτρου Μαρόετου, καὶ ἴσως ἦτο τοσοῦτον ἀφωσιωμένος ὅσον καὶ ἐκεῖνος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Πενχοέλ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ῥαοὺλ ἦτο πραγματικῶς τοσοῦτον καλὴ καὶ γενναία γυνή! Ἐβοήθει ἄλλοτε τοσοῦτον συνεχῶς ὅλας τὰς οἰκογενείας ἐκείνας τῶν ἁλιέων, τὰς συσσωρευμένας εἰς τὸν πύργον της, ὥστε ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἠσθάνθη πολλάκις κατὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις τὰ ἀποτελέσματα τῆς φιλανθρωπίας τῆς ἀφωσιωμένης ἐκείνης εὐεργέτιδος. Οὕτω λοιπὸν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος δὲν ἠπατήθη, ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὰ συμφέροντά του.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἔλαβε τὸ μερίδιον τοῦ Ῥαοὺλ, κατὰ τὸ προτελευταῖον αὐτοῦ ταξείδιον, καὶ κατὰ τὰς ὁδηγίας του ἔμελλε νὰ παρακαταθέσῃ τοῦτο. Κατὰ συνέπειαν μετέβη εἰς Νάντην, ἔνθα, διὰ τῶν συνεχῶν αὐτοῦ ταξειδίων καὶ τῶν ἤδη γενομένων παρ' αὐτοῦ προγενεστέρων καταθέσεων, εἶχε συνάψει ὠφελίμους σχέσεις.

Φορτώσας λοιπὸν δύο ἁμάξας καλωδίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔθηκε μέρος τοῦ φορτίου, διηυθύνθη εἰς Νάντην, ἔνθα ἔρθασεν μετ' εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἡ πρώτη του φροντὶς ἦν νὰ ὁδηγήσῃ τὴν πραγματείαν του εἰς ἐκκλησίαν τινὰ ἠρημωμένην, χρησιμεύουσαν αὐτῷ ἀντὶ ἀποθήκης· εἶτα δ' ἤρχισε τὴν ἀναζήτησιν τοῦ τε Ἰβὼν καὶ παρακαταθήκης τινὸς διὰ τὰ κεφάλαιά του.

Ἐμαθεν ὅτι ἡ Τρομερὰ ἔρθασε τὴν προτεραίαν μετὰ σημαντικῆς λείας· ἔρερεν, ὡς ἐλέγετο, τρεῖς αἰχμαλώτους, οὓς ἔμελλον νὰ ἀνακρίνωσιν, ὡς καὶ τρομερόν τινα λαθρέμπορον, ἀφ' οὗ τοὺς ἀπεχώρισαν, ὑπὸ φόβου μὴ συνεννοηθῶσι μεταξύ των.

Ὁ τρομερὸς λαθρέμπορος ἦν ὁ Ἰβών.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, μὴ δυνάμενος οὐδὲν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῶν φίλων του, ἠσχολήθη δραστηρίως εἰς τὸ νὰ παρακαταθέσῃ τὰ εἰς τὴν τιμιότητα αὐτοῦ ἐμπιστευθέντα κεφάλαια.

Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν μετέβη παρὰ τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ συμβολαιογράφῳ τῆς Νάντης, ὅστις πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐδάνεισεν εἰς τὸν Ῥαοὺλ, διὰ λογαριασμὸν τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδὲκ, τὰς 40000 λίτρας, αἵτινες τῷ ἀπεδόθησαν ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Πέτρου Μαρόετου ἐν ὀνόματι τοῦ ἱππότου.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ προσέφερεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον τοῦτον ποσότητα ἀρκετὰ στρογγύλην, ἣν ἦτο κομιστής.

« Διάβολε! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, δὲν ἠδύνασθε νὰ ἔλθητε εὐκαιρότερον· ἔλαβον ἴσα ἴσα σήμερον τὸ πρωὶ παρά τινος τῶν πελατῶν μου ἐπιτροπικόν τι ἐντάξει, δι' οὗ μοὶ ἐπιτρέπει ἵνα δανεισθῶ δι' αὐτὸν ποσότητα 60000 λιτρῶν.

— Καὶ τί δίδει δι' ἀσφάλειαν;

— Μίαν λαμπρὰν ἰδιοκτησίαν.

— Ποῦ δὲ κεῖται αὕτη;

— Εἰς Βρετανίαν, λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Νάντης.

— Πρέπει τότε νὰ γνωρίζω τὸν πελάτην σας, Εἶναι εὐπατρίδης;

— Ἐννοεῖται! Εἶναι ὁ βαρόνος δὲ Λεδαρέκ.

— Τῷ ὄντι! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ μὴ δυνηθεὶς νὰ καταστείλῃ κίνημά τι βαθυτάτης εὐχαριστήσεως.

— Τὸ γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Ναί, ἐκ φήμης, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, οὗ ἡ φρόνησις ταχέως ἐξηγέρθη. Ἐννοεῖται ὅτι ἡμεῖς οἱ ἔμποροι καλωδίων κάμνομεν δουλειᾶς μεθ' ὅλων τῶν κτηματιῶν τοῦ τόπου . . εἴτε διὰ νὰ πωλήσωμεν, εἴτε διὰ ν' ἀγοράσωμεν.

— Ναί, εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Θὰ συνεννοηθῶμεν λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης, θὰ μεταβῶ εἰς Κουερὰν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν βαρόνον καί . .

— Εἶναι ἀνωφελές.

— Διατί; δὲν πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν ὅμοῦ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου μας;

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὁ βαρόνος εἶναι ἀπὼν, καὶ διὰ τοῦτο μοὶ ἀπέστειλε τὸ ἐπιτροπικόν του.

— Τότε ἀλλάσσει! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλέκ. Καὶ ποῦ εἶναι ὁ κύριος βαρόνος;

— Καὶ τί σοι μέλλει;

— Πῶς! θέλετε νὰ δανείσω τὰ χρήματά μου εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀ μὴ δύναμαι νὰ ἐπανεύρω ἂν δὲν μὲ πληρώσῃ; παρετήρησεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἔπαιζε μετὰ πολλῆς φυσικότητος τὸ πρόσωπον τοῦ ἀεὶ δυσπίστου χωρικοῦ.

— Ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ πληρώσῃ. Ἄλλως τε δὲν ἔχετε δι' ἀσφάλειαν πύργον καὶ γαίας, παριστώσας τετράκις τὴν ποσότητα ταύτην;

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μοι ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ γνωρίζω ποῦ εὑρίσκεται ὁ ὀφειλέτης μου.

— Δὲν μ' ἔλαχε παρόμοιον πεῖσμα! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, πλήττων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πολὺ πιθανὸν, ὑπέλαβεν ὁ Ταλὲκ ἐγειρόμενος, τότε ἐποιήσαμεν οὐδέν.

— Εἶναι ὁ τελευταῖός σας λόγος;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, προσποιούμενος ὅτι ἀναχωρεῖ.

— Περιμείνατε ὀλίγον, τί διάβολον! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος ἀρκετὰ ἐστενοχωρημένος. Ἀλλὰ τῷ ὄντι . . προσέθηκεν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, δὲν βλέπω εἰς αὐτὸ μέγα ἄτοπον. Καὶ ἔπειτα, . . θὰ χάσω αὐτὴν τὴν δουλειά! . . Ἐμπρός! κάθησον, κατηρημένε Βρετανέ! ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως· θὰ σὲ εὐχαριστήσω. Ἀλλ' ὑποσχέθητί μοι νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα, διότι ὁ βαρόνος μ' ἀπηγόρευσεν ὁριστικῶς τοῦ ν' ἀποκαλύψω τὴν κρύπτην του.

— Εἰς ποῖον θέλεις νὰ τὸ εἴπω; Τί μὲ μέλλει, ἐμὲ, ἂν ὁ βαρόνος σου ἦν' ἐδῶ ἢ ἐκεῖ; Ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῶν χρημάτων μου, νομίζεις ὅτι θὰ σὲ ἠρώτων;

— Ἔχετε δίκαιον . . . ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τὴν τέχνην μας . . . Ἐννοεῖτε . . . Χρειάζεται ἐχεμύθεια, δὲν εἶναι οὕτως; Καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, ἂν μ' ἐσυσταίνετε. . . Τέλος πάντων, βασίζομαι εἰς τὸν λόγον σας."

Ὁ Ταλὲκ ἀνυπομόνει διὰ τὰς εὐσυνειδήτους ἀποσιωπήσεις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἔπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν.

" Ἰδού! εἶπε κατεσπευσμένως ὁ νομικός. Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἐνοικίασε, πλησίον τῶν Παρισίων, οἰκίαν τινὰ μετὰ δενδρῶνος, ἥτις τῷ ἀρέσκει, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ ν' ἀγοράσῃ. Ἀλλὰ μὴ ἔχων ἱκανὰ μετρητά . . .

— Δανείζεται, τὸ γνωρίζω, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία ποῦ εἶναι; Ποῦ διαμένει ὁ βαρόνος ἐπὶ τοῦ παρόντος;

— Εἰς Αὐτώλιον (Auteuil) πλησίον τῶν Παρισίων.

— Τοῦτο μόνον ἐπεθύμουν νὰ μάθω, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἐκβάλλων μακρὸν στεναγμὸν εὐχαριστήσεως. Τώρα συντάξατε τὸ συμβόλαιον, καὶ ἀπόψε θὰ σᾶς παραδώσω τὰ χρήματα.

— Τὸ συμβόλαιον εἶναι ἕτοιμον· ἐπειδὴ ὁ βαρόνος βιάζεται πολὺ, τὸ προητοίμασα· δὲν μένει πλέον ἢ νὰ ἐγγράψω τὸ ὄνομά σας καὶ νὰ σᾶς τὸ ἀναγνώσω.

— Ἀνάγνωτε, » εἶπε βραχέως ὁ Ἰωάννης Ταλέκ.

Ὁ Συμβολαιογράφος ἐπέρασε δι' ὅρους ἐνρίνου τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς ἣν ὁ Ἰωάννης ἐλαχίστην ἔδωκε προσοχὴν· ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον, ἔδωκε τὰ χρήματά του καὶ ἠγέρθη ὅπως ἐξέλθῃ.

« Φαίνεται ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν καλωδίων εἶναι ἐν καλῇ καταστάσει, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος μειδιῶν.

— Εἶμαι ἀρκετὰ εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ταλέκ.

— Μὴ λησμονήσητε τὴν ὑπόσχεσίν σας, τῷ ἐστήστησεν ὁ συμβολαιογράφος προπέμπων αὐτόν.

— Ἔστε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω οὐδὲν, » εἶπεν ὁ Ἰωάννης δι' ὅρους ἐμφαντικοῦ.

Ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν, ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἀφῆκε τὴν χαρὰν, ἧς ἦτο πλήρης, ὅπως ὑπερεκχειλίσῃ.

« Φίλτατέ μου κύριε! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ! ἐψιθύριζεν. Ἄ! ὁ Κ. Ῥαοὺλ δὲν ἠπατήθη εἰς τὰς εἰκασίας του . . . ἀναμφιβόλως ὁ βαρόνος εἶναι ὁ συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ Καμαρέτου τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν κατέλαβε τὴν συνομιλίαν των. Τέλος, μετὰ δύο καὶ ἥμισυ ἔτη ἠδυνήθην νὰ εὕρω τὰ ἴχνη του! Βεβαίως τὸ ἀργύριον εἶναι κατά τι χρήσιμον, καὶ ὁ Κ. ἱππότης εἶχε δίκαιον νὰ θέλῃ νὰ κερδίσῃ. Ἂς ἴδωμεν, ἔχω ἰδικάς του 340,000 λιτρῶν· τὸ τελευταῖόν του ταξείδιον θὰ τῷ φέρῃ ἀνόμη ἀκόμη ἑξήκοντα χιλ. περίπου . . . κεφάλαιον 600,000, πρὸς πέντε λίτρας τόκον τὸ ἔτος, ἤτοι, πέντε,... δέκα . . . δεκαπέντε . . . Τὸ ὅλον τριάκοντα χιλιάδες λιτρῶν εἰσόδημα . . . Μάλιστα, ἀλλὰ . . . ἐπανέλαβεν ὁ Ταλὲκ, οὗ ἡ μειδιῶσα φυσιογνωμία ἐγεινεν αἴφνης σοβαρὰ, αὐτὴ ἡ πολεμικὴ κορβέτα . . . αὐτὴ τὰ χαλὰ ὅλα . . . Ἀρκεῖ μόνον ὁ Γιβὼν καὶ ὁ Πέτρος Μαριέτος νὰ μὴ ὁμιλήσωσιν! . . Ἂ τοὺς γνωρίζω ὡς τὸν ἑαυτόν μου! Δὲν θὰ εἴπουν τίποτε τίποτε . . . θὰ προτιμήσουν νὰ κομματισθοῦν μᾶλλον παρὰ . . . ὑπάγωμεν νὰ λάβωμεν πληροφορίας. »

Ἀπεναντίας τῶν τελευταίων λόγων, οὓς ἀπήγγειλεν, ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἀποφασιστικῶς τὰς ὁδοὺς τῆς Νάντης. Ἡ χαρὰ ἣν ἐδοκίμαζε, διότι ἀνεκάλυψεν ἀνελπίστως τὴν κρύπτην τοῦ βαρόνου, κατέπνιγε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πᾶσαν

ἄλλην ἀλγεινὴν σκέψιν. Ἔρθασεν οὕτως ἐνώπιον τῆς φυλακῆς, καὶ ἐκεῖ, σταματήσας ἐνώπιον τῶν παχέων ἐκείνων τοίχων, ἐνώπιον τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου ὄγκου, ἐποίησε μορφασμὸν ἀποθαρρύνσεως. Ἀλλ' ἡ σιγμὴ δὲν ἦτο κατάλληλος ὅπως ἀποθαρρυνθῇ, ἔπρεπεν ἀπ' ἐναντίας νὰ παλαίσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐναντίον τῆς καταδρομῆς, καὶ ὁ Ταλὲκ, ἀναγνωρίσας τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πένθιμον κτίριον, ὅπερ ὡρθοῦτο ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν πανουργίαν, καὶ πρῶτον νὰ λάβῃ πληροφορίας παρὰ τῶν συνορευόντων.

Εἰδε τότε οἰνοπωλεῖόν τι γειτνιάζον, ἐνῶ πόται τινὲς ἦσαν περὶ τὰς τραπέζας, εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἐζήτησεν οἶνον τῆς Βαλέττης. Ὁ λευκὸς οὗτος οἶνος, ὁ κάλλιστος καὶ ἀκριβότερος τῶν περιχώρων τῆς Νάντης, τῷ προσηνέχθη ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ξενοδόχου μετά τινος ὑπολήψεως.

« Δὲν ἀγαπῶ νὰ πίνω μόνος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· θέλετε νὰ μὲ κρατήσητε συντροφίαν, φίλε μου;

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, μεταβὰς πρὸς ζήτησιν ἑτέρου ποτηρίου. Εἰς ὑγείαν σας!» προσέθηκε πληρώσας τὰ ποτήρια.

## Θ'. ΣΤΑΣΙΣ ΠΑΝΤΑΧΟΥ.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἦν εἰς Λοριέντην, διότι ἀνεμιμνήσκετο ὅτι ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἔμελλε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὸν Ὑβὼν, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος διέμενεν ἐν τῇ φυλακῇ, ἔπρεπεν ἐξ ἅπαντος νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Ταλὲκ δὲν ἠπατήθη διαβεβαιῶν ὅτι οὔτε ὁ Πέτρος, οὔτε ὁ Ὑβὼν δὲν θὰ ὡμίλουν. Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἠρώτησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν Πέτρον Μαροέτον, ὅστις τόσον συστηματικῶς ἠρνήθη, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἠδυνήθη νὰ πορισθῇ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης οὐδεμίαν ἀπόδειξιν διὰ τὰς εἰκασίας του· καὶ ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν εἶχε τὸν Ὑβὼν εἰς τὴν διάθεσίν του, δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ φυλάξῃ τοὺς αἰχμαλώτους του, καὶ ἀπέλυσε μετὰ ἓξ ἡμέρας τὸν Πέτρον Μαροέτον καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Ταλὲκ ἔμαθε μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ στενοτάτου φίλου, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι πιθανὸν τὰ βήματα τοῦ Πέτρου νὰ ἐπιτηρῶνται, τῷ συνεβούλευσε νὰ μὴ ἐκτεθῇ δι' ἀποπείρας τινὸς ἐνοχοποιούσης, καὶ ἀνεχώρησε μόνος εἰς Λοριέντην.

Ὁ δ' Ὑβὼν, πιστὸς εἰς τὸ πρόσωπον, ὃ κατ' ἀρχὰς ἐλαβε, περιεκλείσθη εἰς ἀπόλυτόν τινα ἀφωνίαν, εἰς τρόπον ὥστε ἂν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἐπλεονέκτει κατὰ ἕνα αἰχμάλωτον, ἐμειονέκτει ὅμως κατὰ πολλὰς πολυτίμους πληροφορίας.

Οὕτω πλέον παρά ποτε ἐπλήρωσαν τὴν παραλίαν τελωνῶν, καὶ ἐδιπλασίασαν ἐπαγρύπνησιν, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἀπέστελλον κατασκόπους εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ χωρία, τὰς περιχειλούσας τὴν παραλίαν.

Ὁ Ταλὲκ παρετήρησε τοῦτο καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ μεγίστης ἐπιφυλάξεως.

Ἀπὸ τῆς προτεραίας ἦν ἐν Λοριέντῃ ἀναμένων ἑκάστην ἡμέραν ἐπὶ τοῦ προχώματος τὴν ἄφιξιν τῆς Τολμηρᾶς, ὅτε διέκρινε μακρόθεν τοὺς ἱστοὺς τοῦ βρικίου, οὗ τὴν ἐπάνοδον ἀνυπομόνως περιέμενε. Νεύσας τότε ἁλιέα τινὰ, οὗ ἡ λέμβος ἦν δεδεμένη εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ προχώματος, ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου.

Θαυμασία καὶ ἐκπληκτικὴ ὄντως εἶναι ἡ ἀσφάλεια τοῦ βλέμματος τῶν ναυτικῶν. Εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιαμέτρων ἀναγνωρίζουσι τὸ σχῆμα ἑνὸς πλοίου, καὶ ἀπαγγέλλουσι τὸ ὄνομά του, ὡς ἐὰν εἶχον ὑπ' ὄψιν τὸν πίνακα τῆς πρύμνης. Σπανίως ἀπατῶνται, διακρίνουσι τὸ χρῶμα τῆς ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ τῆς κεραίας κυματιζούσης σημαίας· ἂν δὲ τὸ πλοῖον ἦναι ξένον, μαντεύουσιν ἐκ τοῦ ὅλου εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκει.

Ὁ Ταλὲκ, ὡς γέρων ναυτικὸς καὶ σπουδάσας τὰς ἀναλογίας τῆς Τολμηρᾶς, δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ λάθος· ταχέως λοιπὸν ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ πρότερον ἀνεγνωρίσθη. Ἀπέλυσε τὴν λέμβον, ἥτις τὸν ἔφερεν, ἐπλήρωσε γενναίως τοὺς δύο ὁδηγούς της, καὶ ἀποτεινόμενος ἀποτόμως εἰς τὸν πλοίαρχον Καλόβολον:

« Ὀλίγωρα εἰς τὸ πέλαγος! τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

— Πῶς! εἶπεν ἔκπληκτος ὁ πλοίαρχος.

— Δὲν ἔχομεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ χάσωμεν. Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἐν ὀλίγοις, ἀλλὰ δότε τὴν διαταγὴν νὰ ἀνοίξωμεν ἀμέσως.»

Ὁ Καλόβολος ἐνόησεν ὅτι προὔκειτο περὶ σπουδαίων. Ἔδωκε λοιπὸν τὰς διαταγάς του καὶ ἔσυρε τὸν Ταλὲκ εἰς τὸν κοιτῶνά του.

« Τί τρέχει, φίλε μου; ὁμίλησον!

— Μέγας κίνδυνος σᾶς ἐπαπειλεῖ, πλοίαρχε.

— Ποῖος; λέγε ὀλίγωρα. Μήπως εἶναι ἡ κορβέτα, ἥτις μὲ κατεδίωξε πρὸ 8 ἡμερῶν;

— Μάλιστα· ἀλλὰ γνωρίζετε ποῖος τὴν κυβερνᾷ;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Εἷς τῶν ἐχθρῶν σας, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ!

— Καὶ τί μοι μέλει; Δὲν γνωρίζει ποῖος εἶμαι, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀφήσω νὰ μὲ συλλάβωσι.

— Καλὰ, ἀλλ' ἐὰν συνελαμβάνετο πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πέτρου Μαροέτου καὶ τοῦ Ὑβὼν, θὰ ἦσθε ἀπωλεσμένος.

— Τί λέγεις; ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ὑβὼν....

— Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐφύγατε ἀπ' ἔμπροσθεν τῆς Τρομερᾶς.»

Καὶ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ διηγήθη τότε εἰς τὸν πλοίαρχον Καλόβολον, ὅ,τι ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη.

« Τὸ βλέπετε, ἐξηκολούθησε, πρέπει οὐ μόνον ν' ἀναχθῶμεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἀγγλίαν. Εἶσθε ἀρκούντως πλούσιος· πιστεύσατέ με, παραιτήθητε πρὸς στιγμὴν πάσης νεω-

τέρας ἐκστρατείας. Ἄλλως τε, ἔχω νεώτερα. Ἤρχισα ἀπὸ τὰς κακὰς εἰδήσεις ἐπιφυλαττόμενος διὰ τὸ τέλος τὰς καλάς.

— Ἐπανεῦρες τὴν Μάρθαν; ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ μαρτυρῶν διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης πόσον σταθερῶς ἐνησχολεῖτο περὶ αὐτῆς.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ἄσυλον τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ.»

Καὶ ὁ Ταλὲκ ὑπεχρεώθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς νέας λεπτομερείας, καὶ ἐνῷ ὡμίλει, ὁ πλοίαρχος μόλις κατέστελλε τὴν χαράν του.

« Ἤμην βέβαιος περὶ τούτου! ἀνέκραξεν. Αἱ προαισθήσεις μου μοὶ εἶπον ὅτι προῦκειτο περὶ τῆς Μάρθας εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ βαρόνου καὶ Καμαρέτου διάλογον. Ἄ! Ἐὰν τὸ ἐγνώριζον.

— Τί θὰ ἐκάμνετε;

— Ἐρώτημα θέλει; Θὰ τὸν προεκάλουν καὶ θὰ τὸν ἐφόνευον ἀμέσως.

— Δικαιοσύνη συνοπτικὴ μὲν ἀλλ' ἐξαίρετος! ἐψιθύρισε βαιᾷ τῇ φωνῇ ὁ Ταλέκ. Λοιπόν, ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως, ἐπιστρέφετε εἰς Ἀγγλίαν;

— Μάλιστα, ἅμα ἐλευθερώσω τὸν Ὑβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ.

— Καὶ λέγετε τοῦτο μὲ τὰ σωστά σας, πλοίαρχε;

— Μὲ τὰ σωστότατά μου. Δὲν ἐννοῶ ὥστε ὁ νεανίας οὗτος νὰ γίνῃ θῦμα τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Καλά, αὐτὸ ἀφορᾷ ἡμᾶς· ὁ Πέτρος καὶ ἐγὼ ἐπιφορτιζόμεθα τοῦτο· θὰ εὕρωμεν πουθενὰ καί τινας ἀφωσιωμένους συντρόφους.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἐνεργῆτε μόνοι καὶ ἐγὼ θὰ σταυρώσω τὰς χεῖρας;

— Πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρητε, κύριε Ῥαοὺλ, εἶπεν ὁ Ταλὲκ μετὰ σταθερότητος. Ἂς ἴδωμεν, προσέθηκε πρᾴτερον, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον, κίνδυνος ἐπαπειλεῖ καὶ ὑμᾶς τὸν ἴδιον, ὁ μέγιστος ὅλων, ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ συλληφθῆτε αἰχμάλωτος . . .

— Τὸν κίνδυνον τοῦτον δὲν τὸν φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ μετ' ἐνεργείας. Ἐάν ποτε γίνω αἰχμάλωτος, οἱ ἐχθροί μου μόνον τὸ πτῶμά μου θὰ λάβωσι.

— Τότε, διατὶ νὰ ἐκτεθῆτε ἀνωφελῶς;

— Ἀνωφελῶς, λέγεις; ἐνῷ πρόκειται περὶ τοῦ Ὑβών! ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς αἰχμαλωσίας του! . .

— Γνωρίζω, ὑπέλαβεν ὁ Ταλὲκ, ὅτι μίαν φορὰν ἤδη τῷ ἐσώσατε τὴν ζωήν· γνωρίζω ὅτι σεῖς τὸν ἐκάματε ὅ,τι εἶναι, ὅτι σᾶς ὀφείλει τὰ πάντα, τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν παιδείαν. Ἀρκεῖ ἡ γενναιότης! Ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Πέτρου Μαροίτου, ὅστις θὰ μ' ἐπιδοκιμάσῃ, εἰμὶ βέβαιος, δὲν παραδέχομαι τὴν θυσίαν σας.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ῥαοὺλ, ἀπαιτῶ νὰ ὑπακούωμαι ὑφ' ὅλων, ὅσοι διατείνονται ὅτι εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς ἐμέ!

— Ἀλλὰ σκέφθητε λοιπόν, πλοίαρχε, ἀντεῖπεν ὁ Ταλὲκ, προσπαθῶν ν' ἀντιπαλαίσῃ εἰσέτι κατὰ τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ κυρίου του, ἀναλογίσθητε τοὺς κινδύνους, οὓς μέλλετε νὰ διατρέξητε! Σεῖς, ὅστις τώρα εἶσθε πλούσιος, ὅστις ἴσως ἀνεύρετε τὴν Μάρθαν.

— Τὴν Μάρθαν! εἶπεν ἀλγεινῶς ὁ Ῥαοὺλ. Πτωχὴ Μάρθα. Ἄ, στάσου, μὴ μὲ ὁμιλεῖς περὶ αὐτῆς, διότι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀκλόνητος, καὶ ἡ ἐκτέλεσίς της θὰ μὲ κοστίσῃ τότε πολύ.

— Ἀπ' ἐναντίας, περὶ αὐτῆς θὰ σᾶς ὁμιλήσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης. Θὰ σὰς εἴπω πόσον σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ ποσάκις κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας μὲ ὡμίλησε περὶ ὑμῶν· θὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἀπὸ δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν σᾶς ἀνηρπάγη, ὅτι σᾶς περιμένει, ὅτι ἐκπλήττεται ἀναμφιβόλως διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἐβράμιτε πλησίον της, ὅτι αὐτὸς ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ . . .

— Ἀρκεῖ, σιώπησον, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαοὺλ, δραττόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Ἰωάννου Ταλὲκ, ἣν ἔσφιγξε σπασμωδῶς.

— Θὰ σᾶς εἴπω . . .

— Σιώπησον, ἀμέσως, σοὶ τὸ διατάττω, ἀκούεις; Δὲν εἶμαι πλέον κύριος ἐνταῦθα; Δὲν εἶμαι πλέον διὰ σὲ ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ; Ὑπάκουσον, τὸ θέλω.»

Ὁ Ῥαοὺλ ἀπήγγειλε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους μετὰ τοσαύτης εὐγενείας, καὶ τοσαύτη θέλησις ἀνεγινώσκετο ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του, ὥστε ὁ Ταλὲκ ὑπέστη ἀκουσίως τὴν ἐπιῤῥοὴν τῆς ὑπεροχῆς ταύτης· μύχιος δὲ στεναγμὸς ἀποθαρρύνσεως ἐξέφυγε τοῦ στήθους του, καὶ ἐσιώπησεν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἐβημάτιζε πυρεττωδῶς ἐν τῷ περιωρισμένῳ διαστήματι, ἐν ᾧ ἦν περικεκλεισμένος.

« Ἄ! ἔλεγεν ἡσυχίᾳ τῇ φωνῇ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον χαμηλῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅλοι λοιπὸν ἐπαναστατοῦσιν; ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι μου. Δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ πλήρωμα.

— Πῶς, ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης Ταλέκ. Ὑπάρχει λοιπὸν στάσις ἐν τῷ πλοίῳ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ῥαοὺλ εἰρωνικῶς καὶ σφίγγων τοὺς ὀδόντας, φαίνεται ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος, ὃν τοῖς ἔδωκα ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ὑβὼν, τοὺς δυσαρεστεῖ.

— Ἀλλ' οἱ ναῦται σας διεθήλωσαν παῤῥησίᾳ τὴν δυσαρέσκειάν των;

— Σήμερον τὸ πρωΐ. Ὁ ὑποπλοίαρχος τοῖς ἔδωκε διαταγὴν, ἣν ἠρνοῦντο νὰ ἐκτελέσωσι· μὲ εἰδοποίησε περὶ τούτου, ἀνέβην εἰς τὸ κατάστρωμα, δὲν εἶπον οὐδὲν, ἠρκέσθην μόνον νὰ τοὺς θεωρήσω. Ἀνέγνωσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, βεβαίως, ὅτι θὰ ἤμην ἀδυσώπητος, διότι ἀμέσως ἀπεσύρθησαν μετ' αἰσχύνης εἰς τὸν μεσόδομον, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ἐργασίαν. Ἄ! εἶναι οἰκτρὸν τοῦτο,» εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπόκωφός τις θόρυβος ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ραοὺλ καὶ τοῦ Ἰωάννου Ταλέκ. Ἦν δὲ ὡσεὶ συγκεχυμένος ψιθυρισμὸς φωνῶν, ὅστις διέτρεξε τὸ βρύκιον ὁλόκληρον. Ὁ Ραοὺλ ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἔκυψε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἰωάννην νὰ σιωπήσῃ καὶ ἠκροάσθη.

Ὁ ψιθυρισμὸς ἐφαίνετο αὐξήσας καὶ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἀνεμίγνυντο μετ' αὐτοῦ.

« Ἀ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, οὗ οἱ ῥώθωνες διηνοίχθησαν, συνεπληρώθη ἄρα γε ἡ στάσις; Ἀ, δυστυχία. . . »

Τότε ναύτης τις ὅλως ἔντρομος ἤνοιξεν ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

« Πλοίαρχε, εἶπε, σπεύσατε, μόλις μένει καιρός! »

Ὁ Ραοὺλ ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ταλέκ.

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀρτέμωνος ἦν προσδεδεμένος ναυτόπαις τις, οὗ ὁ πατὴρ ἦν ναύτης ἐν τῷ πλοίῳ· ἐνώπιον τοῦ παιδὸς ἵστατο ὁ ὑποπλοίαρχος, ἔχων ἐν τῇ χειρὶ μήρινθον (καρσβόσχοινον), περιβάλλων αὐτὸν δι' ὕφους ἀπειλητικοῦ, καλύπτων αὐτὸν δι' ἀρῶν καὶ ὕβρεων· οἱ δὲ ναῦται ἐσχημάτιζον κύκλον περὶ αὐτόν.

Ὁ πλοίαρχος προὐχώρησε ταχέως· ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ κύκλος ἠνεῴχθη ὡς διὰ μαγείας.

« Τί συμβαίνει λοιπόν; » ἠρώτησε διὰ βροντώδους φωνῆς.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τόσον σεβασμὸν ἐνέπνεεν εἰς τὸ πλήρωμά του, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

« Ὁμιλήσατε, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἕλα. »

Τότε ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅπως ἰδὼν τὸν πλοίαρχον ἀρῇ νὰ πέσῃ ἡ μήρινθος, ἣν ἐκράτει ἐν τῇ χειρί, προὐχώρησεν ἀποφασιστικῶς.

« Ἔδωκα διαταγὴν εἰς τὸν ναυτόπαιδα τοῦτον, καὶ ἡ διαταγή μου δὲν ἐξετελέσθη· διέταξα νὰ τὸν δέσωσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀρτέμωνος, καὶ τὸν κατεδίκασα εἰς δέκα κτυπήματα μηρίνθου· τότε ἐκάλεσα ἕνα ναύτην διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν ἀπειθῆ τὴν ποινήν, ἣν ἔξιζεν· ὁ ναύτης δὲν ὑπήκουσε, ἐκάλεσα ἄλλον, ὅστις ἐπίσης δὲν ὑπήκουσεν, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίτος. Διὰ νὰ κάμω σεβαστὴν τὴν ἐξουσίαν μου, ἔπρεπε νὰ λάβω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν μάστιγα καὶ νὰ τιμωρήσω τὸν ἀπειθῆ σοῦτον νέον. Μετ' ὀλίγον εἶδον ἐμαυτὸν περικυκλωθέντα ὑπὸ τῶν ναυτῶν, καὶ ἤμην ἀντικείμενον τῶν ἀπειλῶν των, ὅτε ἐφθάσατε ὑμεῖς, πλοίαρχε.

— Ποῖοι εἶναι οἱ τρεῖς ναῦται, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ σᾶς ὑπακούσωσιν; »

Ὁ ὑποπλοίαρχος τοὺς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου.

« Προχωρήσατε, » εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος.

Οἱ ἔνοχοι ἐξῆλθον ἐκ τῶν πάσσων, κλίνοντες τὴν κεφαλήν.

« Θὰ μεταβῆτε εἰς τὰ σίδηρα, καὶ οἱ τρεῖς ἀμέσως. »

Εὐπειθεῖς εἰς τὴν προσφιλῆ ταύτην φωνὴν οἱ ναῦται, ἐγένοντο ἄφαντοι, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ποιήσαντες παρατήρησιν.

« Καλά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, οἱ ἄλλοι τώρα. Γνωρίζετε τοὺς αἰτίους τῆς στάσεως ταύτης; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον.

— Οὐχί, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη οὗτος ὑπερήφανος, διότι ὑπεστηρίζετο. Εἶναι ἔνοχοι ἐπίσης καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. »

Ναύτης τις ἐξῆλθε τότε τῶν τάξεων.

« Εἶμαι ἐγώ, εἶπε, σταυρῶν τὰς χεῖρας καὶ ῥίπτων προκλητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον.

— Σύ, εἶπεν ὁ Καλόβολος ἔκπληκτος. Σύ, εἷς τῶν καλλιτέρων ναυτῶν τοῦ πλοίου μου. Πρέπει λοιπὸν νὰ δώσω ἓν παράδειγμα. »

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὁ πλοίαρχος ἔλαβεν ἓν τῶν εἰς τὴν ζώνην του πιστολίων. Φρικίασις γενικὴ κατέλαβε τὸ πλήρωμα.

« Ποίας αἰτίας ἔχεις νὰ ἐπαναστατῇς; ἠρώτησεν ὁ Καλόβολος τὸν ναύτην.

— Ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ δικαίωμα, ὅ μοι ἔδωκεν ἡ φύσις· προὔκειτο περὶ τοῦ υἱοῦ μου· ὁ ἄνθρωπος οὗτος τῷ ἐπέβαλεν ἐργασίαν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἠθέλησε νὰ τὸ τιμωρήσῃ. Ἐμεσολάβησα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω. Ἰδοὺ τὸ ἔγκλημά μου. »

Ὁ πλοίαρχος ἐνόησε τότε πόθεν προήρχοντο αἱ σπαρακτικαὶ κραυγαί, αἵτινες προσέβαλον τὸ οὖς του.

« Λύσατε τὸ παιδίον τοῦτο καὶ φροντίσατε περὶ αὐτοῦ, διέταξεν. Εἶτα, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, ποίαν ἐργασίαν ἐπεβάλετε εἰς τὸ παιδίον τοῦτο; ἠρώτησε διὰ βραχέος ὕφους.

— Τῷ διέταξα νὰ σηκώσῃ τὸ δέμα τοῦτο τῶν κάλων, » ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ὁ Καλόβολος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ὀργῆς· ἔῤῥιψε κεραυνοβόλον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ὃν ἀνέθηκε τὴν ἐμπιστοσύνην του. Τῷ ὄντι, εἰς ναύτης μόλις ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ μόνος τὸ τραχὺ τοῦτο ἔργον. Ἐν τούτοις δὲν ἠθέλησεν ἐνώπιον ὅλου τοῦ πληρώματος ν' ἀποδώσῃ τὸ ἄδικον εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον.

« Κάμε τὴν προσευχήν σου, εἶπεν εἰς τὸν ἀπειθήσαντα, θὰ ἀποθάνῃς. Μάρτυρα ἔχω τὸν Θεὸν ὅτι μέχρι τοῦδε ἔπραξα πᾶσαν θυσίαν ὅπως ἀποφύγω τὴν χύσιν τοῦ αἵματος· ἀλλ' ἐνώπιον τοιαύτης ἀπειθείας χρειάζεται παράδειγμα, τὸ εἶπον, τὸ ἠθελήσατε, θὰ τὸ λάβετε.

— Ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη ὁ ἔνοχος γονυπετῶν, ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τοῦ υἱοῦ μου, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω ἄνευ ὀργῆς τὸ μικρόν του σῶμα πληγονόμενον ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ καταράτου τούτου. Πτωχὸν παιδίον. Πτωχὲ ὀρφανέ. Σᾶς τὸ συστήνω, φίλοι μου, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸ πλήρωμα· καὶ εἰς ὑμᾶς ἐπίσης, πλοίαρχε, προσέθηκε σπογγίζων ἓν δάκρυ. Ἤδη εἶμαι ἕτοιμος. »

Ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη συγκίνησιν διὰ τὴν τόσην γοητευτικὴν ἁπλότητα καὶ ὑπερηφάνειαν καὶ διὰ τὸ σέβας καὶ τὴν παθητικὴν ὑπακοὴν, ἣν ἐμαρτύρουν αὐτῷ οἱ καταπεπλημμένοι ναῦται του.

« Πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Ταλὲκ ἱκετευτικῶς καὶ πλήρης συγκινήσεως. Χάριν, ἐν ὀνόματι τῆς δεσποσύνης Μάρθας. »

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ἀκούων ἀπαγγελλόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τηλικαύτην ἐπ αὐτοῦ εἶχεν ἐπιρροὴν, καὶ ἐνώπιον τῆς ὑψηλῆς ἀνοχῆς ἐκείνου, ὅστις αὐτὸς ἑαυτὸν κατηγόρει, ἔρριψε τὸ πιστόλιόν του καὶ ἠσθάνθη ἐκπνέουσαν τὴν ὀργήν του.

« Ἐγέρθητι, εἶπεν εἰς τὸν ναύτην. Ἓν ὄνομα ἀπηγγέλθη καὶ αὐτὸ σὲ ἔσωσε τὴν ζωήν.

— Ζήτω ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ! ἔκραξε τὸ πλήρωμα ὁμοφώνως καὶ σκιρτῶν ὑπὸ χαρᾶς.

— Θὰ λάβῃς τὰς διαταγάς μου, προσέθηκεν ὁ Ραοὺλ, βαθέως συνταραχθεὶς ὑπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης. Ἀκολουθήσατέ με, » εἶπεν αὐστηρῶς εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, ἐπανακάμπτων εἰς τὸν κοιτῶνά του, ἐν συνοδίᾳ τοῦ Ἰωάννου Ταλέκ.

Ὅτε ἔμειναν μόνοι οἱ τρεῖς, ὁ πλοίαρχος ἐφύλαξε τὴν σιωπὴν ἐπί τινας στιγμὰς, ὅπως συνέλθῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣν ἠσθάνθη.

« Βλέπετε, εἶπε τέλος εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, ποίαν σκηνὴν παράγαγον αἱ ἀνάξιαί σας καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας; Γνωρίζετε ὅτι ἐγὼ μόνος ἐπιφυλάττομαι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διατάσσω τὴν ἐφαρμογὴν σωματικῶν ποινῶν, διατὶ παρέβητε τὰς θελήσεις μου; Ὡς πάντες οἱ παροξυνόμενοι καὶ παροργιζόμενοι ὑπὸ τῆς ἀντιστάσεως, ἠθελήσατε νὰ τὴν νικήσητε ὑπερβαίνων τὰ δικαιώματα, ὅσα σοὶ ἔδωκα, καὶ ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἤσθε θῦμα αὐτῆς. Δὲν ἠθέλησα ἐνώπιον ὅλου τοῦ πληρώματος νὰ σᾶς προξενήσω τὸ αἶσχος τῆς καταδίκης· ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι ὁ πρῶτος ἔνοχος εἶσθε ὑμεῖς· γνωρίζετε καλῶς ὅτι τὸ ὑφ ὑμῶν εἰς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐπιβληθὲν ἔργον ἦν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του. Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κάμητε νὰ πράξω ἔγκλημα. Ναὶ, ἄνευ τοῦ Ἰωάννου Ταλέκ, ἄνευ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ προέφερεν, ὁ δυστυχὴς πατὴρ θὰ ἀπέθνησκε διὰ τῆς χειρός μου. Σᾶς ἀποσύρω λοιπὸν τὴν ἐξουσίαν, ἧς κατεχράσθητε. Ἐσπείρατε ἐν τῷ πλοίῳ τὴν στάσιν, τὴν πληγὴν, ἥτις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν οὐδέποτε ἔπληξε τὸ πλοῖόν μου· δίκαιον λοιπὸν εἶναι νὰ τιμωρηθῆτε καὶ σεῖς. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ ἦσθε ὑπὸ κράτησιν· τὸ θέλω, ὑπάγετε. »

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπεσύρθη λυσσῶν τὴν καρδίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ πλοιάρχου ἐγνώσθη μετ ὀλίγον ὑπὸ τῶν ναυτῶν, ὅτε ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἦλθε νὰ ζητήσῃ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἕνα σκοπὸν ὅπως φυλάττῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου κατεχομένου θαλαμίσκου.

Αἰσχυνόμενοι διὰ τὸ πραξικόπημά των καὶ συγκινηθέντες ἐκ τῆς ἐπιεικείας καὶ δικαιοσύνης τοῦ κυβερνήτου των οἱ ναῦται, διεμαρτυρήθησαν παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Ταλὲκ περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς εὐπειθείας των.

Ὅτε δ' οὗτος, ἐπιστρέψας παρὰ τῷ κυρίῳ του, τῷ διεβεβαίωσε τὰ δείγματα σεβασμοῦ, ὧν ὑπῆρξε μάρτυς, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανὸν, καὶ ἀπηύθυνεν αὐτῷ μειδίαμα εὐγνωμοσύνης.

« Ἤδη, εἶπεν, ἂς ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ Γεβών. Ποῦ ἦτο ἡ *Τρομερὰ*, ὅτε ἦλθες νὰ μ εὕρῃς;

— Εἰς Νάντην.

Καλὰ, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ ἐξῆλθε καὶ νὰ παραπλέῃ τὰς ἀκτάς. Διάταξον νὰ θέσωσι πρῷραν πρὸς τὴν Καλόνησον.

— Καὶ λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, οὐδὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασίν σας;

— Τὸ γνωρίζεις καλῶς.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ὑπεκλίνατο καὶ μετέβη ὅπως διαβιβάσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου·

## ΔΙΑ ΤΙΝΟΣ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ ΤΡΟΠΟΥ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΛΕΚ ΣΥΝΗΨΕ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΘ' ΕΝΟΣ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΟΣ.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ κατέβη καὶ ἦλθε νὰ ἐπανεύρῃ τὸν πλοίαρχον, ὃν εὗρε καθήμενον, ἔχοντα τὸ πρόσωπον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ βαθέως ῥεμβάζοντα. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῶν σκέψεών του καὶ ἔμεινεν ὄρθιος, περιμένων μεθ' ὑπομονῆς νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

« Ἄ, ἴσο ἐδῶ; Ἰωάννη, εἶπεν ἰδὼν αὐτόν. Λοιπὸν ἂς φροντίσωμεν ἄνευ βραδύτητος πῶς νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν Γεβών. Ἔχεις χρήματα;

— Ἔχω.

— Τώρα δὲν πρόκειται, εἰμὴ νὰ εὕρωμεν ἄνδρας προθύμους, καὶ τοῦτο δὲν μὲ στενοχωρεῖ πολύ. Πρὸ παντὸς ἄλλου πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τοὺς τόπους, νὰ σπουδάσωμεν τ ἀδύνατα μέρη· ὡς πρὸς τὸ ν ἀγοράσωμεν τὸν δεσμοφύλακα, αὐτὴ ἡ φροντὶς ἀφορᾷ ἐμέ· χάρις τῷ Θεῷ εἶμαι πλούσιος, καί . .

— Πλοίαρχε, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, πᾶν ὅ,τι εἴπετε εἶναι δυνατὸν, ἐκτὸς τῆς ἀγορᾶς τοῦ δεσμοφύλακος, ἥτις μοὶ φαίνεται ὁ Γόρδιος δεσμός·

— Ποῦ τὸ ἰδές;

— Τὸν εἶδον, καὶ δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι εἶναι τὸ κτηνωδέστατον ὄν, ἡ χονδροειδεστάτη ἄρκτος, ὁ ἀζηρότατος καὶ δυσειδέστατος ἄνθρωπος, ὅστις ὑπάρχει ὑπὸ τὴν οὐρανίαν ἀψίδα.

— Ἀλλὰ πῶς ἔκαμες διὰ νά . .

— Ὅτε μὲ ἀρήκατε, πλοίαρχε, παρευρέθην εἰς τὴν φυγήν σας καὶ ὑπῆρξα μάρτυς τῆς συλλήψεως τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Γεβών· τελώνης τις μ ἔδωκε μερικὰς πληροφορίας καὶ διηυθύνθην εἰς Νάντην διὰ νὰ μάθω ποῦ νὰ βασισθῶ διὰ τὴν τύχην τῶν αἰχμαλώτων. Περιμένων, διὰ νὰ μὴ χάνω καιρὸν, μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν εἰρκτήν. Διότι τὴν ἰδέαν, ἣν ἐξεφράσατε, τὴν ἔλαβον εὐθὺς

ἐξ ἀρχῆς· ἀλλὰ παρατηρῶν τοὺς παχεῖς ἐκείνους τοίχους, οἵτινες ὠρθοῦντο ἐνώπιόν μου, ἀνεγνώρισα ὅτι μόνη ἡ πανουργία ἠδύνατο νὰ μᾶς βοηθήσῃ.»

Ὁ πλοίαρχος ἐπεδοκίμασε διὰ νεύσεως τῆς κεφαλῆς.

« Λοιπόν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, διὰ νὰ μὴ ἐνεργήσω τυχαίως, ἀπεφάσισα νὰ καταμετρήσω τὸ ἔδαφος, καὶ ἐπὶ τούτῳ εἰσῆλθον εἰς συνοφεῦόν τι οἰνοπωλεῖον· μετ' ὀλίγον συνῆψα ὁμιλίαν μετὰ τοῦ οἰνοπώλου, εἰς ὃν προσέφερα ποτήριον οἴνου· ἔφερα ἐπιτηδείως τὸν λόγον ἐπὶ τῆς φυλακῆς, ἧς ἦτο γείτων, καὶ μετ' ὀλίγον οὗτος τοσοῦτον ἐξήρθη, ὥστε μὲ ἔμαθεν ὅ,τι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤξευρεν, ὅτε νέον τι πρόσωπον εἰσῆλθεν εἰς τὴν χαμηλὴν αἴθουσαν, ἐν ᾗ εὑρισκόμην.

Ἔρριψα τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ διέκρινα ἕνα παλληκαρᾶν, ἔχοντα πυκνὸν τὸν μύστακα, ἐξημμένην τὴν φυσιογνωμίαν, εὔχρουν τὸ μέτωπον, ἐρυθρὰν τὴν ῥῖνα, ὅστις ἀπερίττως πως ἦλθε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν τράπεζάν μου.

Ὁ ξενοδόχος μου ἠγέρθη καὶ τὸν ἐχαιρέτησε μὲ ὕφος γνωριμίας, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν τιμήν· ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσκέφθην ὅτι ὁ νέηλυς ἦτο εἷς ἐκ τῶν καλῶν θαμώνων του. Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲ, δὲν ἠθέλησα νὰ δυσαρεστηθῶ διὰ τὴν οἰκειότητα τοῦ ἀτόμου τούτου, εἰ καὶ ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι τράπεζαι κεναὶ περὶ ἡμᾶς. Μὲ ἐχαιρέτησεν ἐλαφρῶς, τῷ ἀπέδωκα τὴν εὐγένειάν του διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου, καὶ ὁ διάλογος συνήφθη μεταξὺ αὐτοῦ, τοῦ ξενοδόχου μου καὶ ἐμοῦ. Τοιουτοτρόπως ἔμαθον ὅτι ὁ νέηλυς ἦν εἰς Νάντην ἀπὸ ἑνὸς μόλις ἔτους.

Ἐν τούτοις ἡ ἀρίξίς του μὲ δυσηρέστει, διότι κατέστρεφεν ὅλα τὰ σχέδιά μου· ἤλπιζον νὰ λάβω παρὰ τοῦ ξενοδόχου μου πληροφορίας τινὰς οὐχὶ πλέον διὰ τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν Ἑβὼν τὸν ἴδιον. Διεδήλωσα λοιπὸν τὴν δυσαρέσκειάν μου, ὅπερ παρατηρήσας ὁ νέηλυς συνωφρυώθη.

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθην ἵνα ἐξέλθω.

« Δὲν ὑποθέτω, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι ἡ παρουσία μου σᾶς κάμνει ν' ἀναχωρήσητε.

— Καὶ ἂν ἦτο τοῦτος ἀπήντησα δυσχεραίνων.

— Δύναμαι νὰ σᾶς κάμω νὰ μετανοήσητε,» ὑπέλαβε δὶ ὕφους ἀπειλητικοῦ.

Ἠρκέσθην νὰ ὑψώσω τοὺς ὤμους μετὰ περιφρονήσεως καὶ ἠθέλησα νὰ φύγω.

« Μίαν στιγμὴν, μοὶ εἶπε, σταματῶν με διὰ τῆς χειρός. Ἂς ἐξηγηθῶμεν. Δὲν θὰ λεχθῇ ποτὲ ὅτι ἐξυβρίσατε ἀτιμωρητεὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτέρων στρατιωτῶν τῆς Γαλλίας. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν νὰ μοὶ εἴπητε, τί σημαίνουν οἱ λόγοι σας.

— Σημαίνουν ὅτι δὲν ἔχω νὰ δώσω λογαριασμὸν οὐδ' εἰς ὑμᾶς, οὐδ' εἰς ἄλλον κανένα, καὶ ὅτι δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ὡμίλησα σαφῶς; Μ' ἐνοήσατε;

— Κάλλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη· Τότε λοιπὸν δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ ἔλθητε ὅπως κάμωμεν ἕνα περίπατον μικρὸν ἕως εἰς τὰ πέριξ τῆς Νάντης;

— Ὅπως εὐχαριστεῖσθε· ἐὰν ἐχρημάτισα στρατιώτης, ἐχρημάτισα κ' ἐγὼ ναυτικὸς, καὶ . .

— Τότε πρέπει νὰ γνωρίζητε νὰ παίζητε τὸ ξίφος.

— Καλλίτερον ἀπὸ σᾶς ἴσως.

— Τοῦτο πλέον θὰ τὸ ἰδωμεν. Εὕρεθῆτε αὔριον περὶ τὴν 7ην ὥραν ἐδῶ, μετά τινος τῶν φίλων σας, θὰ σᾶς περιμένω.»

Σᾶς εἶπον ἤδη, πλοίαρχε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ταλὲκ, ἡ ἀπροσδόκητος ἄφιξις τοῦ ἀνθρώπου τούτου μὲ δυσηρέστησεν, αἱ ἀπειλαί του μὲ ἠρέθισαν, τὸ κομπαστικόν του ἦθος μὲ παρώργισε· δὲν ἐγνώριζον οὐδὲν διὰ τὸν Ἑβὼν καὶ ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ εὐγάλω τὸν θυμόν μου εἰς κάποιον. Ἐδέχθην λοιπὸν τὴν πρόσκλησίν του.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἀκριβῶς εἰς τὴν συνέντευξιν μετέβην μετά τινος τῶν φίλων μου εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, εἰς ὃ ὑπῆγον τὴν προτεραίαν. Εὗρον ἐκεῖ τὸν ἀντίπαλόν μου καλοστημισμένον μετὰ τοῦ ξενοδόχου ἐνώπιον μιᾶς φιάλης οἴνου λευκοῦ.

« Ἆ! ἦλθετε; εἶπεν ἰδών με, σᾶς περιέμενον. Λοιπὸν, ἀλλά. . . μολονότι θὰ κόψωμεν τὸν λαιμόν μας, δὲν θ' ἀποποιηθῆτε ἴσως ἓν ποτήριον τοῦ ἐξαιρέτου τούτου οἴνου τῆς Βαλέτης, τὸν ὁποῖον μοὶ φαίνεσθε ἀγαπῶν, καὶ ὅστις ἄλλως τε εἶναι κάλλιστος.»

Ἐθεώρησα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μετ' ἐκπλήξεως. Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποποιηθῶ τὴν παράδοξον τούτην προσφοράν.

« Ὅπως θέλετε, εἶπον ἐγειρόμενος καὶ κενῶν τὸ ποτήριόν του. Καὶ τώρα εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.»

Ἐξήλθομεν τῆς πόλεως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ταλὲκ, καὶ εὕρομεν εἰς ἀπόστασίν τινα τοῦ φρουρίου, οὗ μακρὰν τοῦ Λείγηρος, μέρος τι καταλληλότατον διὰ τὴν περίστασιν. Ἄνευ μακροτέρων προοιμίων ἠρχίσαμεν νὰ ξιφουλκῶμεν καὶ παρετήρησα ὅτι εἶχον μεγάλην ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου μου. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, διότι ἡμεῖς οἱ ναυτικοὶ μεταχειριζόμεθα πάντοτε τὸ ξίφος, ἐνῷ οἱ στρατιῶται μεταχειρίζονται συχνότερον τὸ τουφέκιόν των.

— Ἀκούσατε, τῷ εἶπον, διακόψας τὴν μονομαχίαν, ἡ ἀρχὴ τῆς διενέξεως ἡμῶν εἶναι παράλογος· θέλετε νὰ τὴν λησμονήσητε καὶ νὰ μοὶ δώσητε τὴν χεῖρα;

— «Οὐχὶ, πρὶν τιμωρηθῆτε διὰ τὴν αὐθάδειάν σας», μοὶ ἀπεκρίθη μετὰ ζωηρότητος.

Ἐξηκολουθήσαμεν τὸν διαξιφισμὸν, καὶ μετὰ τρία ἢ τέσσαρα βήματα ἐνόησεν ὅτι ἐφειδόμην αὐτοῦ, δεικνύων ὅτι δύναμαι νὰ τὸν πληγώσω καὶ μὴ πράττων τοῦτο.

Ἡ φιλαυτία παρώργισεν αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ διπλασιάσῃ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς προσβολὰς, τὰς ὁποίας καὶ ἀπέκρουον. Ἀλλὰ συ-

νέδη ὅ,τι προείδον· ἡ σπάθη εἶναι ὅπλον βαρὺ καὶ δυσμεταχείριστον· αἱ προσβολαί του ἠλαττώθησαν, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προφυλαχθῇ ὅθεν μετὰ ἐκλισίν τινα προσβολῆς κατὰ τῆς κεφαλῆς διὰ περιστροφῆς κατήνεγκα αὐτῷ πληγὴν ἐλαφρὰν εἰς τὸν βραχίονα, κάτωθεν τῶν ὤμων. Τὸ αἷμα ἀνεφάνη ἀμέσως διὰ τοῦ χιτῶνος, καὶ ἐνῷ διετήρει εἰσέτι θέσιν ἀμυντικὴν, ὡς δῆθεν μὴ πληγωθεὶς, ἐθεώρησα χρέος μου νὰ διακόψω τὴν μονομαχίαν· ἕνεκα τῆς γενναιότητος τοῦ ἀνθρώπου τούτου παρέβλεψα τὸ ἀπότομον ὕφος του, καὶ, ῥίψας μακρὰν τὴν σπάθην, ἐπροχώρησα πρὸς αὐτὸν τείνων τὴν χεῖρά μου.

« Θέλετε καὶ πάλιν ἀποφύγει νὰ σφίγξητε τὴν χεῖρά μου;» τὸν ἠρώτησα.

Ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μονομαχίαν, ἀλλὰ παρενέβησαν οἱ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἐπλησίασα διὰ νὰ δέσω τὴν πληγήν του, οὐδεμίαν ἔχουσαν σπουδαιότητα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ ξενοδόχος ἑλκύων με ἐκ τοῦ βραχίονος «Φύγετε, μοὶ ἔλεγε μετὰ τρόμου. Φυλαχθῆτε μὴ γείνητε ὑπότροφός του.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἀγνοεῖτε ὅτι εἶναι ὁ δεσμοφύλαξ τῆς φυλακῆς τῆς Βουφάτης;

— Αὐτὸς, . . . ἀνέκραξα μετὰ θαυμασμοῦ. Ἀλλ' εὗρον λοιπὸν ὅ,τι ἐχρειαζόμην», εἶπον κατ' ἐμαυτόν.

Ἀντὶ δὲ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς συμβουλὰς τοῦ ξενοδόχου, διέμεινα πλησίον τοῦ πληγωθέντος ἀντιπάλου μου, περιετύλιξα τὸν βραχίονά του διὰ λινοῦ πανίου, δέσας αὐτὸν διὰ μανδηλίου, ὅπερ, μοὶ ἔδωκε, καὶ προσήνεγκα αὐτῷ τὸν βραχίονά μου διὰ νὰ τὸν συνοδεύσω.

« Εὐχαριστῶ, μοὶ εἶπε, δὲν ἔχω τίποτε. Ἀληθῶς εἶσθε γενναῖος ἄνθρωπος. Δότέ μοι τὴν χεῖρά σας».

Οὕτως ἐφιλιώθημεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, καὶ ὡδήγησα αὐτὸν εἰς Νάντην, ἐξ ἧς πολὺ ὀλίγον ἀπείχομεν· ὅταν ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ καπηλείου, ὅπου τὴν προτεραίαν εἴχομεν συναντηθῇ, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθωμεν ἐκεῖ, καὶ μὲ προέτεινε νὰ πίω εἰς ὑγείαν του ἓν ποτήριον.

Παρεδέχθην, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ συμπληρῶν τὴν διήγησίν του, καὶ κατὰ τὰς πέντε ἡμέρας, καθ' ἃς διέμεινα εἰς Νάντην, ἐξηκολούθουν καθ' ἑκάστην νὰ μεταβαίνω παρὰ τῷ νέῳ φίλῳ μου, ἐλπίζων ὅτι ἡμέραν τινὰ ἔμελλε νὰ μὲ χρησιμεύσῃ.

— Ἐπιάξατε κάλλιστα, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, διότι ὁ φίλος σου ἠγάπα νὰ πίνῃ, καὶ ἐν τῇ μέθῃ τὰ πάντα γίνονται.

Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ διηγεῖτο εἰς τὸν κύριόν του ταῦτα, ἡ *Τολμηρὰ* ἔπλεε πρὸς τὴν Καλόνησον, καὶ ὅτε ὁ πλοίαρχος ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τὴν στερεὰν σκιαγραφίαν τῆς νήσου ταύτης, ἣν αἱ συμφοραὶ τοῦ Φουκὲ κατέστησαν περίφημον.

Δὲν ἠθέλησε ν' ἀράξῃ μεταξὺ τῆς νήσου καὶ τῆς Γαλλικῆς παραλίας, διὰ νὰ μὴ βλέπηται ὑπὸ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἀλλ' ἠγκυροβόλησε πέντε ἢ ἓξ ὀργυιὰς μακρὰν τῆς ξηρᾶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ πελάγους.

Τότε προσεκάλεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸ πλήρωμά του.

« Ἐλθὲ ἐδῶ, Κολλέτε! εἶπεν εἰς τὸν ναύτην, οὗ τὰς ἡμέρας ἐφείσθη. Θέλω νὰ σοὶ παρέξω τὴν εὐκαιρίαν νὰ διορθώσῃς τὰ σφάλματά σου· θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς· μὲ χρειάζονται δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἄνδρες· ἀλλὰ πρόκειται περὶ μεγάλου κινδύνου, περὶ τῆς ἐλευθερίας, περὶ τῆς ζωῆς ἴσως· τὸν κίνδυνον τοῦτον τίς θέλει νὰ τὸν συμμερισθῇ μετ' ἐμοῦ;

— Ἐγώ! ἐγώ! ἀπεκρίθησαν ὅλαι αἱ φωναί.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σας, φίλοι μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς λάβω ὅλους. Ἰωάννη, Τάρδελε, Καβάλ, ἀκολουθήσατέ με. Ὑμεῖς δὲ τώρα ἐκλέξατε ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ὑπακούητε, καὶ ἐνθυμήθητε καλῶς ὅτι ἐὰν ἐπανελθὼν εἰς τὸ πλοῖον ἐπανιύρω τὴν στάσιν θὰ ἦμαι τότε ἄνευ οἴκτου.»

Ἐνῷ ἡ λέμβος ἐβάλλετο εἰς τὴν θάλασσαν, οἱ ναῦται συνεβουλεύθησαν καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκλογῆς των ἦλθε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου.

« Ἀ! σὲ λοιπὸν ἐξέλεξαν, *Μελαψέ*, Τόσῳ καλλίτερα, παλληκάρι μου! Σοὶ δίδω πᾶσαν πλειοψηφίαν, ἀκούεις; Ἐὰν κίνδυνός τις σᾶς ἐπαπειλήσῃ, ἐξέλθετε εἰς τὸ πέλαγος καὶ φύγετε· κανὲν Γαλλικὸν δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ σᾶς διώξῃ. Ἐν ἀνάγκῃ ἐπιστρέψατε εἰς Δούβρην καὶ θὰ σᾶς ἐνταμώσω ταχέως ἐκεῖ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐὰν μετὰ ἓξ ἡμέρας δὲν ἐπανέλθω, ἀναχωρήσατε ἄνευ ἐμοῦ. Ἀ! ἐλησμόνουν. Φυλάττετε καλῶς τὴν θύραν τοῦ ὑποπλοιάρχου· δυσπιστῶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶναι ἠρεθισμένος καὶ ἐξηντελίσθη, καὶ ταῦτα εἶναι πλέον παρ' ὅ,τι χρειάζεται ἱκανὰ νὰ τὸν καταστήσωσιν ἐπικίνδυνον.»

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ταλὲκ καὶ τῶν τεσσάρων ναυτῶν, οὓς ἐξέλεξε, κατέβη εἰς τὴν λέμβον, ἥτις μετ' ὀλίγον προσωρμίσθη εἰς τὴν ξηράν· ἐναύλωσαν εἰς Καλόνησον ἁλιευτικήν τινα λέμβον διὰ νὰ ὑπάγωσι μέχρι Πουλιγένης. Ἐκεῖ δὲ ἐπρομηθεύθησαν ἵππους, καὶ οἱ ἓξ ἄνδρες ἐρρίφθησαν περὶ λύχνων ἁρὰς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Νάντης.

Διέκοψαν ἐπὶ δίωρον τὴν πορείαν των ὅπως ἀναπνεύσωσιν οἱ ἵπποι των καὶ ἀνεχώρησαν πάλιν ἐν καλπασμῷ ὅπως φθάσωσιν εἰς Νάντην πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἐσταμάτησαν εἰσέτι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἐχωρίσθησαν εἰς συμπλέγματα ἐκ δύο ἱππέων ὅπως εἰσέλθῃ ἕκαστον διὰ διαφόρου πύλης εἰς τὴν πόλιν, διότι ἱππηλασία ἐξ ἓξ ἀνδρῶν θὰ διήγειρε τὴν προσοχήν.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ὅτε ὁ Ῥαοὺλ καὶ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, οἵτινες συνεβάδιζον κατὰ τὴν προκυμαίαν, ἀνεγνώρισαν τὴν *Τρομερὰν* μεταξὺ τῶν εἰς τὸν Λείγηρα ἠγκυροβολημένων πλοίων.

« Ἰδοὺ ὁ ἐχθρὸς, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς κορβέτας.

— Καὶ ἡμεῖς, ὑπέλαβεν εὐθύμως ὁ Ταλὲκ, ἄγωμεν ν' ἀνεύρωμεν τοὺς φίλους μας, ἄγωμεν νὰ ἴδωμεν τὸν Λαμουρέ!

— Τί θὰ εἴπῃ τοῦτο; Περὶ τίνος θέλεις νὰ ὁμιλήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Ῥαοὺλ φρικιάσας ἀκουσίως.

— Περὶ ἐκείνου, μεθ' οὗ ἐμονομάχησα πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν· περὶ τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος τῆς εἱρκτῆς τῆς Νάντης. Δὲν σᾶς εἶπον εἰσέτι τὸ ὄνομά του;

— Παράδοξον πρᾶγμα!

— Μήπως γνωρίζετε κατὰ τύχην ὁμώνυμόν τινα ἄνθρωπον;

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐὰν ἦτον ἐκεῖνος, ὁ Ὑδὼν θὰ ἦτο σεσωσμένος!

— Πῶς τοῦτο;

— Ὁ Λαμουρὲ οὗτος ἦν ἐν Παρισίοις ὁ στενότερός του φίλος.

— Αἴσιος οἰωνὸς, πλοίαρχε. Ὀλίγωρα. Πρέπει νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ αὐτοῦ.

— Δὲν μὲ εἶπες ὅτι ἠγάπα νὰ πίνῃ; ἠρώτησε σύννους ὁ Ῥαούλ.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Τότε δὲν ἀμφιβάλλω πλέον, εἶναι αὐτός.»

## ΙΑ΄. ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΤΟ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΠΑΡΑ ΤΩ Κ. ΛΟΓΓΒΟΥΔ.

Εἰς τὰ ἄκρα τῆς κρηπῖδος τοῦ *Ναυλοχίου*, ἢ ἁπλῶς *Ναυλοχίου*, ὡς λέγουσιν οἱ Ἰθαγενεῖς, κατὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Λείγηρος, ὑψοῦτο ναΐσκός τις ἀρχαῖος, οὗτινος ὁ τεχνηέντως κατειργασμένος κόσυμβος ἐμαρτύρει περὶ τῆς ἀρχαίας λαμπρότητος· παρ' αὐτὸν δὲ ἐξετείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς παραλίας σειρὰ οἰκιῶν, κατεσκευασμένων ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ΄. καὶ ΙΔ΄. αἵτινες παρουσίαζον κανονικὴν πρόσοψιν ἐκ λίθων καὶ πλινθίων. Ἦν τότε ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Νάντη μετεσχημάτιζετο εἰς πόλιν ὡραίαν καὶ κανονικὴν, ἐποχὴ, ἧς τὴν σφραγῖδα τοσοῦτο καλῶς ἄχρι τῶν ἡμερῶν μας διετήρησε, ὥστε φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ὁλόκληρος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδίου καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος. Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὴν πόλιν, τὰ τείχη ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν πλεῖστοι αἰῶνες ἐναπέθηκαν τὴν κόνιν των, κατέστησαν μέλανα καὶ σκοτεινὰ, καὶ ἡ Νάντη, εἰ καὶ βασιλευούσης ἐν αὐτῇ μεγάλης ζωηρότητος, ἔχει τὴν θέαν μελαγχολικὴν καὶ μονότονον· ἐν ἑνὶ λόγῳ εἶναι πόλις, οὐδὲν ἀξιοσημείωτον παριστῶσα εἰς τὸν ξένον, ἥτις ἀπεξεδύθη πασῶν τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος ὅπως καταστῇ ἀποκλειστικῶς ἐμπορικὴ πόλις.

Τὰ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Ναυλοχίου περιχειλοῦντα τὸν Λείγηρα μεγαλοπρεπῆ δένδρα ἠφανίσθησαν σήμερον ὅπως ἀφήσωσι θέσιν εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ἀλλὰ κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐποχὴν, τὰ δένδρα ταῦτα ὑπῆρχον καὶ ἐφαίδρυνον διὰ τοῦ πρασίνου καὶ πυκνοῦ φυλλώματός των τὴν μονοτονίαν τοῦ βλέμματος, ἐνῷ ταὐτοχρόνως διέκοπτον προσφόρως τὴν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ αὐστηρὰν εὐθυγραμμίαν τοῦ θωρακίου.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος καὶ ὁ συνοδοιπόρος του περιπατήσαντες παρὰ τὰ δένδρα ταῦτα ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς ὀγκώδους πύλης τοῦ ῥηθέντος ναΐσκου. Ὁ Ταλὲκ κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του δύο μεγάλας κλεῖδας καὶ ἤνοιξεν· οἱ δὲ ἵπποι ἀφῆκαν περιχαρῆ χρεμετισμὸν καὶ ἀνέπνευσαν ἁπλήστως τὴν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀναδιδομένην ὀσμὴν τοῦ ἀχύρου, εἶτα δὲ ἵπποι καὶ ἱππεῖς ἐγένοντο ἄφαντοι καὶ ἡ πύλη ἐκλείσθη.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθασαν ὁ Κυλλέτος καὶ ὁ Γάρδελος, καὶ ἀργότερον, ὁ Ἰωάννης καὶ Κάβαλος, ἀλλ' οὐδεὶς παρετήρησε τὴν ἄφιξίν των, διότι μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα, καὶ οἱ γείτονες δὲν εἶχον εἰσέτι ἐξεγερθῆ.

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς τῶν καλωδίων ἀποθήκης τοῦ Ταλὲκ, εἰς τὸ ἰσόγαιον τῶν γειτνιαζουσῶν οἰκιῶν ἠνοίγοντο τὰ καταστήματα ὅλων τῶν γνωστῶν βιομηχανιῶν, καὶ μεταξὺ τούτων ὑπῆρχεν ἐν ἀξιοπαρατήρητον ἕνεκα τοῦ πλούτου τῶν ἐν αὐτῷ συσσεσωρευμένων ἀντικειμένων· ἦν ὡσεὶ τυχαία τις συνάθροισις μυρίων πραγμάτων ἐκπλησσομένων διότι εὑρίσκοντο ὁμοῦ, εἶδός τι πανδαιμονίου, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου συνηντῶντο τὰ μᾶλλον ἀντίθετα χρώματα· ἔπιπλα ἀρχαῖα, νεώτερα, τρίχαπται, πανοπλίαι, ὑφάσματα τῆς Ἀνατολῆς, περίεργα τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κίνας, τῆς Ἀμερικῆς· ἐφαίνετο τέλος ὅτι ἐν τούτῳ ἦν τὸ γενικὸν συνεντευκτήριον τῶν προϊόντων ἁπάντων τῶν ἐθνῶν. Τοῦτο δ' οὐδόλως ἦν ἐκπληκτικὸν εἰς πόλιν ὡς ἡ Νάντη, ἔνθα ἔφθανον καθ' ἡμέραν φορτία ἐξ ὅλων τῶν τόπων· διὸ καὶ οὐδεμία ἐγένετο προσοχὴ, ὅτε κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1712 ἄγνωστός τις ἦλθε ν' ἀποκαταστᾶθῇ εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ὅπερ ἦν ὀλίγον μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν συνοικιῶν.

Ἐν τούτοις, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἑξαμηνίας ὁ κύριος τοῦ καταστήματος τούτου ἀπέκτησεν ἤδη ἐν τῇ πόλει μεγίστην φήμην, καθ' ὅσον ἐπώλει εἰς τιμὴν σχετικῶς μικρὰν τὰ ὡραιότερα καὶ σπανιώτερα ἀντικείμενα. Ἐξ μῆνας ἀργότερα τὸ ὄνομά του διεπέρασε τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὰ περίξ ἐνδιαιτήματα καὶ εἰς ὅλους τοὺς γειτνιάζοντας τόπους, ὥστε μετὰ τὸ τέλος ἑτέρας περιόδου ἓξ μηνῶν, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος καταστηματάρχης εἶδεν εἰσερχόμενον παρ' αὐτῷ ἄγ-

θρωπον, ὅστις παρουσιάσθη ὅπως συμφωνήσῃ μετ' αὐτοῦ περὶ σημαντικῆς τινος ὑποθέσεως.

Οὗτος δὲ ἦν ἔμπορός τις ἐκ Παρισίων, πληροφορηθεὶς παρά τινος τῶν ἀνταποκριτῶν του περὶ τῶν λεπτομερειῶν, ὧν ἐμνήσθημεν ἤδη, καὶ ἐρχόμενος ὅπως βεβαιωθῇ ἰδίοις ὄμμασι περὶ τῆς ἀληθείας, ὅστις, γνωστοποιήσας ἑαυτὸν, προέτεινε τῷ καταστηματάρχῃ ἵν' ἀγοράσῃ παρ' αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ εἰς τρίχαπτα καὶ ὑφάσματα.

Μειδίαμα ἀπιστίας ἐξέφυγε τῶν χειλέων τοῦ καταστηματάρχου, καὶ λαβὼν τὸν συνάδελφόν του ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ βάθος σκοτεινοτάτου δωματίου, κειμένου ὄπισθεν τοῦ καταστήματος, ἔνθα τῷ ἔδειξε τόσην ποσότητα τριχάπτων, πολυτίμων ὑφασμάτων καὶ καινοφανῶν πραγμάτων, ὥστε οὗτος ὠπισθοδρόμησεν, ἔντρομος γενόμενος ἐκ τῆς θέας τοσούτου πλούτου συσσεσωρευμένου.

Ἐν τούτοις συνῆλθε κατ' ὀλίγον, ἔκαμε σημαντικήν τινα ἀγορὰν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἀφ' οὗ ἐφόρτωσεν ἐπιστατῶν ὁ ἴδιος τὰς ἀγορασθείσας πραγματείας, ἀφ' ὧν δὲν ἐπεθύμει νὰ χωρισθῇ. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἔκαμε νέαν παραγγελίαν σημαντικωτέραν τῆς πρώτης, ἔπειτα δὲ αἱ παραγγελίαι αὗται ἠὔξανον ἀκαταπαύστως κατ' ἀξίαν, μέχρις οὗ τέλος ἐξησφάλισαν εἰς τὸν Νανταῖον ἔμπορον σημαντικὸν μέσον ἐξοδεύσεως τῶν πραγματειῶν του.

Οἱ γείτονες ἐξεπλήσσοντο ὀλίγον διὰ τὴν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ κίνησιν· ἔβλεπον ἐξερχομένην ἐκ τούτου ἀπειρίαν δεμάτων, ἐν ᾧ ὀλίγιστα μόνον εἰσήρχοντο, καὶ τοῦτο ἠρέθισεν ἀσκετὰ τὴν περιέργειάν των. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ καταστηματάρχης, εἰ καὶ ὁμιλῶν καθαρώτατα τὴν Γαλλικὴν, εἶχεν ὅμως προφορὰν τινα Ἀγγλικὴν, ἀρκούντως ἐναργῆ ὅπως καταδείξῃ τὴν ἐθνικότητά του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συνάθροισις ὅλων τούτων τῶν περιστάσεων συνετέλεσεν ὅπως διεγείρῃ μυρίας ἀκαιτομύθους ἐρωτήσεις. Πόθεν ἤρχετο ὁ ἄνθρωπος οὗτος; Πόθεν ἐξῆγε τὰ πωλουμένας πραγματείας; Ὁποῖον ἦτο τὸ ἐρυθροῖς γράμμασιν ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ καταστήματος γεγραμμένον ὄνομα *Λογγβοὺδ υἱός;*

Κατ' ἀρχὰς οἱ γείτονες ἐζήτησαν νὰ πληροφορηθῶσι διότι ἐχρειάζετο τροφὴ εἰς τὴν περιέργειάν των, λύσις εἰς τὰ ζητήματα, ἃ προεβάλλοντο· Τὸ ὅ,τι δὲ ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσιν ἦν ὅτι ὁ Λογγβοὺδ οὗτος ἦν Ἄγγλος, ὅτι ἐπλήρωνεν ὡς ὅλοι φόρον ἐπιτηδεύματος, καὶ ὅτι εἶχε παρὰ πᾶσι τοῖς Νανταίοις κεφαλαιούχοις ἀπεριόριστον πίστωσιν. Εἷς ἄγνωστος, καὶ νὰ ἔχῃ ἀπεριόριστον πίστωσιν, τοῦτο δὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν καὶ τοὺς τολμηροτέρους ἐξερευνητάς, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς συμβαίνει εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἐγένετο ἡ ἀντίδρασις· ἀφ' οὗ προσεπάθησαν τοσοῦτον ὅπως λύσωσι τὸ πρόβλημα χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸ κατορθώσωσι, παρῃτήθησαν.

Ὅτε διεδόθησαν αἱ πρῶται αὗται φῆμαι, τὸ τελωνεῖον ἦλθε νὰ κάμῃ εἰς τοῦ Κ. Λογγβοὺδ λεπτομερεῖς ἐρεύνας· οὗτος δὲ προσηνέχθη εὐπροσηγορώτατα πρὸς τοὺς στρατιώτας, τοὺς ὡδήγησεν ὁ ἴδιος πανταχοῦ, ὅπου ἐζήτησαν νὰ ὑπάγωσι, τοὺς περιήγαγεν εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ ἐρευνήσωσιν ὅλους τοὺς τοίχους, ἐρωτίζων αὐτοὺς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν αὐστηρὰν ταύτην ἐπιθεώρησιν. Τέλος, ὅτε ἀπεσύρθησαν, προέπεμψεν αὐτοὺς εὐγενῶς, καὶ μετὰ θελκτικοῦ μειδιάματος τοῖς εἶπε τὰς δύο ταύτας λέξεις:

« Καλὴν ἐντάμωσιν. »

Ἐν τούτοις, οὐδὲν οὐδ' ἐσωτερικῶς οὐδ' ἐξωτερικῶς ἐδείκνυεν ὅτι ὁ οἶκος τοῦ υἱοῦ τοῦ Λογγβοὺδ ἦν εἰς εὐήμερον θέσιν. Τὰ κεφάλαια μάλιστα τοῦ καταστήματος δὲν ἐφαίνοντο πολὺ μεταβληθέντα· ἦσαν πάντοτε σχεδὸν οἱ αὐτοὶ θυρεοί, τὰ αὐτὰ ὅπλα, τὰ αὐτὰ ἔπιπλα, τὰ αὐτὰ καινοφανῆ πράγματα· ἐνταῦθα μὲν κεντητόν τι Ἀγγλικὸν ἀκροπρεπίδιον κρεμάμενον ἐπὶ λόγχης, ἐκεῖ δὲ χρυσοκέντητός τις λαιμοδέτης, τεθειμένος ἐπὶ χαλυβδίνου βραγχωτῆρος. Ἄλλως τε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας οὐδένα χαρακτῆρα ἔχει ἰδιαίτερον· πάντα τὰ τοιαῦτα καταστήματα ἐξωτερικῶς ὁμοιάζουσιν ἀλλήλοις, καὶ ὁ ἰδὼν ἓν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι εἶδε μυρία.

Τὸ κατάστημα τοῦ Κ. Λογγβοὺδ υἱοῦ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ναυλοχείου, 40 ἢ 50 βήματα μακρὰν τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ναΐσκου, ὃν ὁ Ταλὲκ μετεσχημάτισεν εἰς ἀποθήκην· ἐχωρίζετο δ' ἀπ' αὐτοῦ διὰ τριῶν ἄλλων ἐργαστηρίων, ἀνηκόντων τοῦ μὲν εἰς ἕνα ὀψοπώλην, τοῦ δὲ εἰς ἔμπορον ναυτικῶν ἐνδυμάτων, τοῦ δὲ τρίτου εἰς κουρέα.

Εἰσδύσωμεν μετὰ τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου καὶ τοῦ Ἰωάννου Ταλὲκ εἰς τὸν ἠρειπωμένον ναΐσκον, καὶ ἴσως θὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν τούτων, ἣν ἀνωφελῶς ἐζήτησαν οἱ γείτονες.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ναΐσκου τούτου, τὸ σχηματίζον ὀρθὴν γωνίαν, εὑρίσκετο κενόν τι διάστημα παράλληλον τῆς κρηπίδος, ὅπερ ἐχρησίμευεν ἀναμφιβόλως ἄλλοτε ὡς σκευοφυλάκιον. Εἰς τὸ τέρμα τῆς μερίδος ταύτης τῆς γῆς ἀνοίγεται θύρα, δι' ἧς ἐγένοντο ἄφαντοι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ ὑπεχρέωσαν τοὺς συντρόφους των ἐν ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ τῶν σωρῶν τοῦ ἀχύρου τῶν διεσπαρμένων τῇδε κἀκεῖσε ἐν τῇ ἀποθήκῃ. Οἱ ναῦται δὲν περιέμειναν νὰ παρακληθῶσι, διότι ἦσαν τόσον ὀλίγον εἰθισμένοι εἰς τὴν ἱππικὴν, ὥστε ἔφθασαν εἰς Νάντην κεκμηκότες, καταπεπονημένοι, παραλελυμένοι.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος καὶ ὁ ὁδηγός του, ἀφ' οὗ ἀνῆψαν δᾷδα, ἔκλεισαν ἐπιμελῶς τὴν ἀνοιχθεῖσαν θύραν καὶ καταβάντες σιωπηλῶς εἴκοσι βαθμίδων, εἰσέδυσαν εἰς ἓν ὑπόγειον, ὁ δὲ Ἰωάννης Ταλὲκ ἀφοῦ ἔρριψε μετὰ προσοχῆς τοὺς ὀφ-

θαλμοὺς περὶ ἑαυτὸν ὅπως προλάβῃ πᾶν ἀπροσδόκητον, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ ὑψούμενον τεῖχος· πάραυτα οἱ λίθοι ἐχωρίσθησαν καὶ ἐστράφησαν βραδέως ὅπως δῶσιν αὐτῷ διάβασιν. Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὁδηγός του προὐχώρησαν, καὶ ἡ καινοπρεπὴς αὕτη θύρα ἐκλείσθη αὖθις μετὰ τὴν διάβασίν των μετὰ ξηροῦ τινος ἤχου, ἀναγγέλλοντος θετικῶς τὴν παρουσίαν ἑλατηρίου.

Εὑρέθησαν τότε εἰς ἄλλο ὑπόγειον εὐρύτερον τοῦ πρώτου, ἐν ᾧ ἦσαν συσσεσωρευμένα πλῆθος κιβωτίων καὶ δεμάτων· διῆλθον βραδέως τὴν ὑπόγειον ἐκείνην ἀποθήκην, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐπλησίασεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐνώπιον αὐτῶν τεῖχος, ἐκ νέου τὸ τεῖχος ἠνοίχθη ἐνώπιον αὐτῶν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τρίτον ὑπόγειον πλῆρες οἴνων, ζύθου καὶ οἰνοπνευμάτων· τοῦτο δὲ ἦν τὸ τοῦ Λογγβοὺδ υἱοῦ.

Ἀφικόμενοι ἐκεῖσε ἀνέβησαν τὴν κλίμακα, ὁ Ἰωάννης ἤνοιξε τὴν θύραν, ἥτις ἔκλειε τὴν εἴσοδον μετὰ κλειδὸς, ἧς ἦν κομιστὴς, ἠγήθη τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου εἰς δωμάτιον σκοτεινότατον καὶ ἔτι μᾶλλον ἐμπεφραγμένον, τῷ ἔδωκε μίαν ἕδραν καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κ. Λογγβούδ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Ἄγγλος κατέβη, ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν πλοίαρχον καὶ ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ θάλαμον, εἰς ὃν τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἐστάθη μακράν.

« Ποῖον ἰσχυρὸν αἴτιον σᾶς φέρει ἐδῶ, πλοίαρχε; ἠρώτησε τότε ὁ Κ. Λογγβοὺδ μὲ ἀτάραχον φλέγμα, καὶ ὡς εἰ ἐδέχετο τὴν φυσικωτάτην ἐπίσκεψιν.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, ὅτι διωκόμεθα ἐκ τοῦ πλησίον· ὡς ἐκ θαύματος μόνον διέφυγον πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τὰς καταδιώξεις τῆς *Τρομερᾶς*· μὲ ἀπέστειλε μάλιστα μυδροβολισμόν τινα, ὅστις μὲ ἐξέσχισε μερικὰ ἄρμενα, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει καλῶς ὅτι δὲν ἀπατᾶται ποσῶς ὡς πρὸς τὴν ἀτομικότητά μας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θέλω νὰ διατρέξω τοὺς κινδύνους τούτους καὶ ἐπειδὴ, δυνάμει τῶν μετὰ τοῦ πατρός σας συμφωνιῶν μου, ἔχω τὸ ἐλεύθερον νὰ ἀποσυρθῶ ὅταν θέλω, ἦλθον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἡ συντροφία μας διαλύεται. Θὰ ὁδηγήσω εἰς Δούβρην τὸ βρίκιον καὶ τὸ πλήρωμά μου, καὶ μετὰ τοῦτο θὰ ἐπανέλθω εἰς Γαλλίαν.

— Καὶ εἶναι τοῦτο, πλοίαρχε, τὸ μόνον αἴτιον, τὸ ὁποῖον σᾶς φέρει εἰς Νάντην;

— Ὄχι, τὸ ὁμολογῶ. Ἔχομαι ἐπίσης διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως μὲ βοηθήσητε εἰς σχέδιόν τι δραπετεύσεως, τὸ ὁποῖον μελετῶ· γνωρίζετε ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχός μου Ὑβὼν...

— Ἐφυλακίσθη, τὸ γνωρίζω· θέλετε νὰ τὸν ἐλευθερώσητε, οὐδὲν δικαιότερον, καὶ δύνασθε νὰ περιμένητε τὸ ἀπὸ μέρους μου ἐνεργητικὴν σύμπραξιν.

— Δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ σᾶς ἐκθέσω. Μόνον ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ φανῶ εἰς Νάντην, θ' ἀναγκασθῶ νὰ κάμω τὸ στρατηγεῖόν μου εἰς τὸν οἶκον σας, μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε;

— Ὅλη ἡ οἰκία μου εἶναι εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Δὲν περιμένον ὀλιγώτερον παρ' ὑμῶν, ἀγαπητὲ κύριε Λογγβοὺδ, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ εἰλικρινέστατα. Λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, θὰ ἐνασχοληθῶ ἀμέσως δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.»

Ὁ πλοίαρχος ἐκάλεσε τὸν Ἰωάννην Ταλέκ.

« Ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὸν δεσμοφύλακα τοῦτον, τῷ εἶπεν. Εἰπέ τῳ ὅτι ὁ Κ. Ῥαοὺλ εἶναι εἰς Νάντην καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἀμέσως.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ἔλθῃ;

— Ἐὰν ἦναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον στοχάζομαι, θὰ ἔλθῃ. Ἂν ὄχι, θὰ σκεφθῶμεν... Θὰ προστρέξωμεν τότε εἰς τὰ μεγάλα μέσα.

## ΙΒ'. ΕΝ Ω Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ ΛΑΜΟΥΡΕ ΒΑΛΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ.

Ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ μετέβαινε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ νέου του φίλου, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, διορθώσας τὴν ἀταξίαν τῆς ἐνδυμασίας του, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν, ἤρξατο μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐξοπλιστοῦ του συνδιάλεξιν περὶ συμφερόντων. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ οὐδεμίαν ἀπήντησε δυσχέρειαν· ὁ Κ. Λογγβοὺδ εἶχε κατάλογον ἔγγραφον τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ τελευταῖον φορτίον, οὗ ὁ Ταλὲκ τῷ εἶχε κομίσει ἤδη ἱκανὴν ποσότητα πρό τινων ἡμερῶν. Προσήνεγκεν εἰς τὸν πλοίαρχον ὅπως τῷ πληρώσει ἀμέσως τὸ ὡς ἔγγιστα μερίδιον αὐτοῦ ἐκ τῶν κερδῶν, τοῦθ' ὅπερ ὁ πλοίαρχος παρεδέχθη εὐχαρίστως εἰς περίστασιν, καθ' ἣν τὸ ἀργύριον καθίστατο εἰς χεῖράς του πλέον παρά ποτε ἰσχυρὸς μοχλός. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ποσότης αὕτη ἀνέβαινεν εἰς 70 χιλιάδας λιβρῶν, ὁ πλοίαρχος δὲν ἔστερξε νὰ λάβῃ εἰ μὴ μέρος αὐτῆς, καὶ παρεδέχθη ἐπὶ τῆς οἰκίας Λογγβοὺδ τῆς Δούβρης συναλλαγματικὴν, ἣν ἐσκόπευε νὰ ἐξαργυρώσῃ κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἄφιξίν του, ἐνῷ συγχρόνως ἤθελε λάβει ὀπίσω καὶ τὴν ἐκ 40 χιλιάδων λιβρῶν ποσότητα, ἣν κατέθηκεν ὡς ἐγγύησιν, καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχεν ἀρχίσει πρὸς λογαριασμὸν τοῦ οἴκου τούτου τὰ κινδυνώδη του ταξείδια.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ μετέβη ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν πλοίαρχον Καλόβολον, ἐνῷ οὗτος προσέτρεχεν εἰς Νάντην ὅπως ἐκτελέσῃ τὸν μελετώμενον σκοπόν του, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ δὲν ἀπώλεσε μάτην τὸν καιρόν.

Μανιώδης διότι εἶδε τὸ βρίκιον διαφυγὸν αὐτῷ τότε, ὅτε ἐνόμιζε βέβαιον ὅτι θὰ τὸ συλλάβῃ, ἀνυπομονῶν διὰ τὰς ἐπιμόνως ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις τοῦ Πέτρου Μαρρέτου, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ὅπως εὕρῃ τὸν Ὑβὼν εἰς τὴν φυλακήν του, καὶ νὰ προσπαθήσῃ παντὶ σθένει ὅπως εὕρῃ νῆμά τι, ὅδηγήσον αὐτὸν εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ὑποθέσεων, εἰς ὃν ἀπεπλανᾶτο.

Οὕτω καθ' ἣν ὥραν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος διηυθύνετο εἰς Νάντην, ὁ βαρόνος ὡδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος εἰς τὴν εἱρκτὴν τοῦ δυστυχοῦς Ὑβών.

Παρακλήσεις, ἀπειλάς, δελεαστικὰς προτροπάς, τὰ πάντα μετεχειρίσθη ὅπως ἀποσπάσῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῶν ἀποφασιστικῶς κεκλεισμένων χειλέων τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου. Ἡ σιωπὴ αὕτη ἐπεβεβαίωσε τὰς ὑποψίας τοῦ βαρόνου, ὅτι δηλ. ὁ πλοίαρχος Καλόβολος καὶ ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν κατ' ἀρχὰς νὰ διατάξῃ ἐπιτήρησιν ἐπὶ τοῦ Πέτρου Μαροέτου, ἀλλ' οἱ τρόποι τοῦ γέροντος ἁλέως δὲν μετεβλήθησαν, διῆγε τὸν συνήθη του βίον, ὥστε ἡ ἄκαρπος αὕτη ἀπόπειρα ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ χαρακτὴρ τοῦ βαρόνου παρωξύνθη καὶ ἠρεθίσθη διὰ τὴν λελογισμένην ταύτην ἀδράνειαν, ἣν ἀπήντα πανταχόθεν. Πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ὑβών, ἀπεφάσισε νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ δίκην καὶ νὰ ἐξαιτήσηται τὴν καταδίκην του· τότε δὲ ἐσκόπει νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ δεσμώτῃ καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ λόγου καὶ σιωπῆς, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Κατὰ συνέπειαν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἔφθανεν εἰς Νάντην, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ μετέβαινεν εἰς τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας, ὅπως διακοινώσῃ αὐτῷ τὰ γεγονότα.

Οὗτος τῷ ὑπεσχέθη, ὅτι τὴν ἐπαύριον ἤθελε μεταβῆ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς γραμματέως ὅπως ἀνακρίνῃ τὰ ἐξεταζόμενα καὶ σημειώσῃ ἐγγράφως τὰς ἀπαντήσεις αὐτοῦ· καὶ ὁ μὲν βαρόνος ἐπέμενεν ἵνα μεταβῶσιν ἀμέσως, ἀλλ' ὁ διοικητὴς, προφασισθεὶς κατεπειγούσας ὑποθέσεις, διεκήρυξεν ὅτι τὸ τοιοῦτον τῷ ἦν ἀδύνατον.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ βαρόνος δὲν ἔλειψε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν διοικητὴν, ὅστις τὸν περιέμενε καὶ διηυθύνθησαν ἀμφότεροι εἰς τὴν εἱρκτὴν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ γραμματέως.

Ἐκτύπησαν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θύραν πρὶν ἢ τοὺς ἀνοίξωσι· τέλος δὲ παρουσιάσθη ὅλως ἔντρομος ὑποδεσμοφύλαξ τις, ὅστις ἐφάνη πολὺ ἐκπληκτος διὰ τὸν θόρυβον τοῦτον· ἀλλὰ ἀναγνωρίσας τὸν διοικητὴν, ἐχαιρέτησεν ἐδαφιαίως καὶ συνεστάλη ὅπως δῷ αὐτοῖς δίοδον.

« Καλέσατε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα! » διέταξεν ὁ διοικητής.

Ὁ ὑποδεσμοφύλαξ μετέβη ἀμέσως εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Λαμουρὲ κατεχόμενον δωμάτιον, ἀλλὰ τὸ εὗρε κενόν.

« Περιπολεῖ, φαίνεται, εἶπε, διότι δὲν τὸ εὗρον. »

Καὶ πράττοντε τότε ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς ἐντίμους ξένους ὅπως ζητήσωσι τὸν Λαμουρὲ, ἀλλὰ δὶς περιῆλθον ἅπασαν τὴν εἱρκτὴν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ τὸν συναντήσωσιν.

« Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ διοικητὴς ἀνυπομόνως, πρέπει νὰ γνωρίζητε ποῦ εἶναι αἱ κλεῖδες, ὁδηγήσατέ μας εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀριθμοῦ 26. »

Ὁ Ὑβὼν, ἀφ' ὅτου ἐφυλακίσθη, δὲν ἦτο πλέον ἄνθρωπος, εἶχε γίνει ἀριθμός.

« Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὰς κλεῖδας! ἀνέκραζεν ὁ ὑποδεσμοφύλαξ. Τὰς ἔχει πάντοτε ὁ Κ. Λαμουρὲ, καὶ ὅταν περιπολῶ εἰς τὴν θέσιν του, τῷ τὰς φέρω ἀμέσως. »

Δεύτερον ἤδη ἤρξαντο ὅπως ἀναζητῶσι τὸν Λαμουρὲ, ἀλλ' οὗτος οὐδαμοῦ εὑρίσκετο· τέλος, διερχόμενος ἐνώπιον τοῦ ἀριθμοῦ 26, ὁ ὑποδεσμοφύλαξ ἐνόμισεν, ὅτι εἶδε τὴν θύραν ἡμιανεῳγμένην, τὴν ὤθησε καὶ ἐξέβαλε κραυγήν· ὁ βαρόνος καὶ ὁ διοικητὴς προσέδραμον καὶ τὸ πρόσωπόν των ἐξέφρασεν αἴφνης βαθυτάτην θλῖψιν.

Ἐν μέσῳ τοῦ θαλαμίσκου, ἐκβάλλων ἀνάρθρους κραυγὰς ἄνθρωπός τις ἔκειτο κατὰ γῆς κυλινδούμενος ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πλακῶν· φίμωτρον τοῦ ἐκάλυπτε τὸ στόμα, οἱ δὲ πόδες καὶ χεῖρές του ἦσαν δεδεμέναι σφιγκτότατα, καὶ διὰ πλείονα προφύλαξιν σχοινίον τι περιετριγυρίσθη πολλάκις περὶ τὸ σῶμά του εἰς τρόπον ὥστε νὰ παραλύῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας του κινήσεις. Ὁ ὑποδεσμοφύλαξ ἔκυψε πρὸς τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς τούτου καὶ ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα.

Ἀμέσως ἐξήγαγαν ἐκ τοῦ κόλπου τὴν μάχαιράν του ἔκοψε τὰ δεσμεύοντα τὸν ἄτυχῆ τοῦτον δεσμὰ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν στήσῃ ὄρθιον· ἀλλ' ὁ Λαμουρὲ ἐδέθη τοσοῦτο σφιγκτὰ, ὥστε ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος διεκόπη στιγμιαίως καὶ τὰ νεναρκωμένα μέλη του ἠδυνάτουν νὰ τὸν βαστάσωσιν.

Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπως ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του, καὶ μόλις τότε ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀνυπομόνους καὶ πολλαπλᾶς ἐρωτήσεις, αἵτινες τῷ ἀπετείνοντο συναμα ὑπό τε τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνὺ καὶ ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ γραμματεὺς ἀπαθὴς ἔλαβεν ἐπισήμως μίαν γραφίδα καὶ ἓν μελονοδοχεῖον, καὶ ἡτοιμάζετο ὅπως καταστρώσῃ τὴν ἔκθεσίν του.

« Ὁμιλήσατε! τί συνέβη; Τί ἀπέγεινεν ὁ δεσμώτης; Τί σημαίνουσιν αὐτὰ τὰ σχοινία; ἠρώτησαν συγχρόνως ὅ τε βαρόνος καὶ ὁ διοικητής.

— Ἐν συντόμῳ θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, ἀπήγγειλε τέλος ὁ Λαμουρὲ, ἀρχίσας μόλις ν' ἀναπνέῃ. Ἤμην εἰς τὴν πύλην τοῦ δεσμωτηρίου, μόλις ἐξημέρωνε καὶ ἀνέπνεον τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωΐας, ὅτε παρετήρησα εἰς τὴν ὁδὸν τεσσαράς ναύτας γελῶντας καὶ ᾄδοντας μεγαλοφώνως. Ἦτον εὔκολον νὰ διακρίνω ὡς ἐκ τοῦ βήματός των, ὅτι διῆλθον τὴν νύκτα εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, διότι ἐλοξοβάδουν προμερὰ καὶ μόλις ἠδύναντο νὰ σταθῶσιν ὄρθιοι. Τοῦτο τοὐλάχιστον

ενόμιζον, προσέθηκεν ὁ Λαμουρὲ, διότι ἔχω κάποιαν πεῖραν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα.»

Ἐνταῦθα ὁ δεσμοφύλαξ ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ ὅπως ἀναπνεύσῃ.

« Αἴφνης, ἐπανέλαβε, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ μέθυσοι οὗτοι διήρχοντο ἐνώπιον ἐμοῦ, εἷς τούτων μ' ἐσταμάτησε καὶ θεωρῶν με μετ' ὀφθαλμῶν οἰνευμένων.

« Σταθῆτε, εἶπε, βατταρίζων, ἔχει εὔμορφον κεφαλι, πρέπει νὰ τὸν φιλήσω.

Ἐν ᾧ προσῄρχετο πρὸς ἐμὲ, παρεσκευαζόμην νὰ τὸν ἀπωθήσω διὰ τρόπου, ὅστις νὰ τῳ ἀφαιρέσῃ πᾶταν ὄρεξιν νέας διαδηλώσεως ἀγάπης, ὅτε αἴφνης συνελήφθην ὄπισθεν καὶ ἐπεστομίσθην· ἠθέλησα νὰ στραφῶ, καὶ νὰ ἀντισταθῶ, ἀλλ' οἱ τέσσαρες ναῦται μὲ ἔλαβον ἕκαστος ἀφ' ἑνὸς μέλους καὶ εἰσέδυσαν μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς νὰ λάβω τὸν καιρὸν νὰ ἐκβάλω οὐδὲ μίαν κραυγήν.

« Ἐὰν εἴπῃς μίαν λέξιν, ἐὰν κάμῃς ἓν κίνημα, μοὶ εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, θέτων μοι πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου, εἶσαι φονευμένος».

Παρετήρησα τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμουρὲ, ὅτι δὲν ἦσαν ποσῶς μεθύοντες· ἄλλως τε δὲ, ἡ σύστασίς των ἦν περιττὴ, ἐπειδὴ ἤδη ἐριμώθην καὶ ἐδέθην. Ἔλαβον τότε τὸν εἰς τὴν ζώνην μου κρεμάμενον ὁρμαθὸν τῶν κλειδίων, καὶ, λαμβάνοντές με ὡς ἤδη ἔπραξαν, μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀριθμοῦ 26, τὸν ἀπηλευθέρωσαν καὶ μὲ ἀφῆκαν εἰς τὴν θέσιν του ἐξηπλωμένον, ὡς μὲ εἴδετε. Παρετηρήσατε βέβαια μὲ ποῖον τρόπον ἐδέθην, καὶ πόσον εὐσυνειδότως οἱ κατάρατοι ἐκεῖνοι ναῦται ἔσφιγξαν τὰ συνέχοντά με δεσμά· ἄνευ ὑμῶν, κύριοι, θ' ἀπέθνησκον βεβαίως· διότι ἐπνιγόμην ὑπὸ τὸ φίμωτρον τοῦτο καὶ ἠγωνίων ὅτε ἡ Πρόνοια σᾶς ἀπέστειλε εἰς βοήθειάν μου.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ βαρόνος, πῶς ἠδυνήθησαν νὰ ὑπάγωσι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἀριθμὸν 26;

— Καλά! ἀπεκρίθη ὁ Λαμουρὲ, καὶ νομίζετε ὅτι ἐστενοχωρήθησαν διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα; Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν εἰσερχόμενος συνεβουλεύθη τὸ βιβλίον τῆς ἀναγραφῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον κάμει ἐγὼ ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη ἡμερῶν. Καὶ ἰδοὺ διατὶ σκάνω! Διότι τὸν κατηραμένον αὐτὸν δεσμώτην δὲν τὸν εἶδον πώποτε! Ὁ βαθὺς μου τῳ ἔφερε καθημέραν τὸν ἄρτον καὶ τὸ ὕδωρ του, ὥστε καὶ ἂν τὸν ἀπήντων, θὰ μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἤδη μακρὰν, διότι πιστεύω ὅτι δὲν περιμένει εἰς Νάντην ὅπως ἡ ἀστυνομία τεθῇ εἰς τὰ ἴχνη του . . .»

Ὁ βαρόνος καὶ ὁ διοικητὴς προσεπάθησαν νὰ λάβωσιν εἰς τὰ ἐκτὸς πληροφορίας, ἀλλ' οὐδεὶς εἶδε τοὺς ὑπὸ τοῦ Λαμουρὲ περιγραφομένους ναύτας. Ἐν τούτοις ἔμαθον ἀργότερον ὅτι ταχυδρομικὴ ἅμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, παρετηρήθη καλπάζουσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου. Ἡ ἀστυνομία ἔδραμε πρὸς ταύτην τὴν διεύθυνσιν, ἀλλ' ἦν μεσημβρία, ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα προεπορεύθη αὐτῶν κατὰ τέσσαρας ὥρας, ὥστε ἡ ἀπόπειρά των ἦν ἀπηλπισμένη.

Ὁ διοικητὴς ὑπεσχέθη τῳ βαρόνῳ ὅτι θέλει συλλάβει τοὺς ἐνόχους καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του· ἐπειδὴ δὲ ἦν ὥρα γεύματος, ἐλησμόνησε πάντα ὅπως χαριτθῇ εἰς τὴν ὄρεξίν του.

« Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἷς λαθρέμπορος δὲν εἶναι ἄνθρωπος κινδυνώδης.»

Ὡς πρὸς δὲ τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ, δὶ ὃν ποσῶς διότερα συμφέροντα διεκινδύνευον, καὶ ὅστις ἐδράζατο ἀπλήστως τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρὸς δόξαν καὶ προβιβασμὸν, ἠσθάνετο ἐκ τῆς νέας ταύτης ἀποτυχίας ὀργὴν βιαιοτέραν, ἢ ὥστε νὰ τὴν λησμονήσῃ εὐκόλως.

Ῥίψας εἰς τὴν φυλακὴν τὸν δεσμοφύλακα Λαμουρὲ, οὗ τὴν ἐπιτήρησιν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρῶτόν του βοηθὸν, εἶπεν αὐτῳ ὅτι ἀπεκρίνετο διὰ τῆς κεφαλῆς του, ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ πλοῖόν του βασανιζόμενος ὑπὸ ὑπερεθισμοῦ λυσσώδους. Τὸ νέον τοῦτο θῦμα, ὃ τῳ διέφυγεν, ἡ ἐπιδεξιότης, ἣν ὁ ἀντίπαλός του ἀνέπτυξεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἠρέθισαν, ὥστε ἔλαβε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πάλην ταύτην, ἣν παιδικὴν κατ' ἀρχὰς ὑπέλαβεν, καὶ ἀφ' ἧς εὐκόλως ὅτι θὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἤλπιζεν.

Πρόδηλον ἦν δι' αὐτὸν ὅτι, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος εἰδοποιήθη περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ὑβὼν, καὶ ὅτι οἱ ναῦται, ὧν θῦμα ὑπῆρξεν ὁ Λαμουρὲ, ἦσαν ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς *Τολμηρᾶς*. Ἀλλὰ τότε λοιπὸν τὸ βρίκιον ἦν εἰσέτι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βρετάνης· ἤρχετο λοιπὸν ὅπως τὸν περιφρονήσῃ καὶ αὖθις, καὶ καταστρέψῃ πᾶν, ὅ,τι ὁ βαρόνος ἔπραξε! Πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ τὸ κυριεύσῃ.

Διὸ μόλις ἀνέβαν εἰς τὸ πλοῖον, ὁ διοικητὴς τῆς κορβέτας ἔδωκε τὴν διαταγὴν ν' ἀγκυροβοληθῶσιν. Ὁ ἄνεμος ἦν πρυμνήσιος, καὶ ἠδύνατο, ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς παλιρροίας, ν' ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος πρὸ τῆς πλημμυρίδος· δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάσῃ οὐδὲ στιγμήν.

Ἤδη ἡ ἄγκυρα μετεκινήθη, τὰ ἱστία ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἄνεμον, ἡ κορβέτα ἐταλαντεύετο, ὅτε λέμβος ἐπιβαινομένη ὑπὸ δύο ναυτῶν ἀπεσπάθη τῆς πρυμναίας, διευθυνομένη διὰ σφοδρᾶς κωπηλασίας πρὸς τὸ μακρυνόμενον πλοῖον. Εἷς τὴν πρύμνην τῆς λέμβου ἄνθρωπός τις ἦν ὄρθιος, κινῶν λευκὸν διαζωμα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἑτέρας ἐκράτει τοὺς οἴακας καὶ διηύθυνε τὴν λέμβον πρὸς τὴν *Τολμηράν*.

Ἡ λέμβος παρετηρήθη, διότι ἡ κορβέτα ἀμέσως ἀνεκώχευσε· μετὰ πέντε δὲ λεπτὰ, ἡ λέμβος προσήγγισεν, ὁ ὁδηγὸς αὐτῆς ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἡ κορβέτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

« Ὁ κυβερνήτης τῆς *Τρομερᾶς*, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἀποβὰς εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Τί τὸν θέλετε; τὸν ἠρώτησεν εἷς σημαιοφόρος.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω ἢ μόνον εἰς αὐτόν.

— Καλά, τότε ὑπάγω νὰ τὸν εἰδοποιήσω.»

Ἀλλ' ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ παρετήρησε τὰς κινήσεις τοῦ πλοίου, εἶδε τὸν ἄγνωστον ἀναβαίνοντα εἰς τὸ πλοῖον καὶ προϋχώρησεν ἐνώπιον αὐτοῦ· ἀκούσας δὲ τοὺς τελευταίους λόγους, οὓς ἀπήγγειλεν ὁ ἀπροσδόκητος οὗτος ξένος, « Ἀκολουθήσατέ με, » τῷ εἶπεν.

Ὁ βαρόνος καὶ ὁ νέηλυς διηυθύνθησαν τότε πρὸς τὴν πρύμνην τῆς κορβέτας· οἱ δ' ἀξιωματικοί, οἵτινες εὑρίσκοντο ἐκεῖ, ἀπεσύρθησαν μετὰ διακρίσεως.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔβριψε βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅπερ τοσοῦτον ἀποτόμως παρουσιάζετο εἰς τὸ πλοῖον του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔφερεν ἱματισμὸν ναυτικὸν ἀρκετὰ κομψὸν, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ὑγρότατα, ὡς εἰ ἐβράχησαν ἀρτίως· τὸ πρόσωπόν του προϋδίδε μεγίστην ἠθικὴν ταραχὴν, καὶ ἤθελέ τις εἰπεῖ ἀστραπὴ μίσους ἐφώτιζε τὰ βλέμματά του· ἐφαίνετο τέλος κεκμηκώς.

« Πλοίαρχε, εἶπε, συχωρήσατε παρακαλῶ τὸν παράδοξον τρόπον, δι' οὗ παρουσιάζομαι· ἀλλὰ διέτρεξα ἔφιππος 25 λεύγας ὅπως φθάσω ταχύτερον μέχρις ὑμῶν καὶ ὡς βλέπετε παρ' ὀλίγον νὰ φθάσω ἀργά. Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὁδοιπορίας δὲν μοὶ εἶναι οἰκεῖον καὶ εἶμαι κεκμηκὼς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης. Ἐβιαζόμην, τοῦτο μόνον εἶναι τὸ δικαιολόγημά μου.

— Καλά· θὰ διατάξω νὰ σᾶς δώσουν πᾶν οὗτινος ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλ' εἰπατέ μοι πρῶτον. . .

— Ὑποθέτω, πλοίαρχε, ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε νὰ συλλάβητε βρίκιόν τι μυστηριῶδες, ὅπερ σᾶς διέφυγε πρὸ 8 ἡμερῶν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λείγηρος.

— Τίς σᾶς τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος, ὃν τὸ προοίμιον τοῦτο ἐνδιέφερε λίαν.

— Ἤμην ἐπὶ τοῦ βρικίου ἐκείνου.

— Σεῖς! εἶπεν ὁ βαρόνος μετ' αἰσθήματος περιφρονήσεως, διότι ἐμάντευσεν ὅτι συνωμίλει μετὰ προδότου.

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου. Μόνον ἐπειδὴ φαίνεσθε πιστεύων ὅτι τὸ δέλεαρ τοῦ κέρδους μὲ ἔφερε πλησίον σας, ἀποβάλετε παρακαλῶ, τὴν ἀπάτην σας.

— Τότε τί θέλετε;

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ.

— Ποῖον;

— Τὸν πλοίαρχον Καλόβολον καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμά του.

— Τί σᾶς ἔκαμαν;

— Τὸ πλήρωμα μὲ περιφρόνησεν, ὁ πλοίαρχος μ' ἐξηυτέλισε.»

Καὶ τότε ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς *Τολμηρᾶς* διηγήθη εἰς τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ τὴν στασιαστικὴν σκηνὴν, ἣν προὐκάλεσεν ἀκουσίως.

« Καὶ ἤδη τί περιμένετε παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Πρὶν ἢ σᾶς τὸ εἴπω, πλοίαρχε, συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως διατάξητε νὰ μοὶ δώσουν ποτήριον ῥωμίου ἢ οἴνου, διότι εἶμαι ἡμιθανής.»

Ὁ βαρόνος ἔστρεν εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον, παρ' οὗ ἤλπιζε νὰ λάβῃ πολυτίμους πληροφορίας, διέταξε νὰ τῷ φέρωσι πρόγευμα, ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἐρρίφθη ἀπλήστως, καὶ περιέμεινε μεθ' ὑπομονῆς τὸ τέλος τοῦ γεύματος. Τὰ βρώματα ἔγειναν ἄφαντα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ ἐπί τινα χρόνον δὲν ἠκούετο ἄλλο ἢ ὁ θόρυβος μασσήματος ἠκονημένου ὑπὸ εἰκοσιτετραώρου νηστείας, διπλασιαζομένης ὑπὸ πορείας τριάκοντα λευγῶν. Γέλος ἡ ἀγρία αὕτη ὄρεξις ἐμετριάσθη, καὶ μετὰ δίαμα ὀλβίου εὐχαριστήσεως διεξέφυγε τῶν χειλέων του.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, ὅστις ἐδημάτιζε σιωπηλῶς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλάμου, ἐσταμάτησε τότε.

« Ἤδη, εἶπε, σπεύσατε. Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, θέλετε νὰ μὲ ὁδηγήσητε εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἠγκυροβόλησεν ἡ *Τολμηρά*.

— Μάλιστα, πλοίαρχε.

— Ποῦ εὑρίσκεται τώρα τὸ βρίκιον; —

— Ἐνώπιον τῆς Καλονήσου.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶναι εἰσέτι ἐκεῖ;

— Νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ τὸ διαβεβαιώσω, διότι τὸ πλήρωμα περιμένει τὸν πλοίαρχόν του, καὶ χθὲς ὅταν ἔφυγον, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει ἀκόμη.

— Καλόβολος; λέγετε. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομά του;

— Δὲν πιστεύω, ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν τὸ ἄλλο. Μόνον ὁ ὑποπλοίαρχος ἠδύνατο νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ, ἂν . . .

— Ὁ ὑποπλοίαρχος λοιπὸν εἶναι ἀπὼν ἢ ἀσθενὴς, καὶ τὸν ἀντικαθιστᾶτε σεῖς;

— Εἶναι ἀπὼν ἀπὸ 8 ἡμερῶν.

— Καὶ ποῦ εἶναι; τὸ γνωρίζετε;

— Ἀγνοῶ ποῦ μετέβη ὁ Ὑβών.

— Ὑβών· οὕτως ὀνομάζεται ὁ ὑποπλοίαρχός σας; ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ. Ἤμην βέβαιος· καὶ ἐν τούτοις μ' ἐξέφυγεν. Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία. Ὁ κύριός του ἦλθε νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ φοβούμενος μὴ ἀποκαλύψῃ τὸ ἄγνωστόν του. Τώρα πλέον οὐδεὶς δισταγμὸς, εἶναι βέβαια ὁ ἱππότης δὲ . . .»

Ἀλλ' ἀναμνησθεὶς ὅτι δὲν ἦτο μόνος, διότι ἔβλεπε τοὺς περιέργους ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑποπλοιάρχου προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Ἠσθάνετο ἀποστροφὴν νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ του ἐνώπιον ἐκείνου, ὅστις

ἦλθε νὰ τῷ παραδόσῃ αὐτόν· ὁ βαρόνος ἦν ἠναγκασμένος ὅπως ἀναγνωρίσῃ ὅτι πραγματικῶς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀντίπαλον ἐπιτήδειον, θαρραλέον καὶ ἐφευρετικόν, καὶ ἴσως, ἐὰν ἡ φιλαυτία του καὶ τὸ συμφέρον του δὲν διεκινδύνευον, δὲν θὰ κατεδίωκε μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς τὸν Καλόβολον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἀτομικότης του τῷ ἀπεκαλύφθη μέχρις ἐναργείας.

« Τοῦτο μόνον ἔχετε νὰ μ' εἴπητε; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Τοῦτο μόνον.

— Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ μυστηρίου τούτου, ὅπερ μοὶ φέρετε, τί ζητεῖτε;

— Οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ νὰ τοὺς ἴδω ὅλους ἀπαγχομένους, καὶ νὰ δείξω εἰς τὸν πλοίαρχον ὅτι ἐξεδικήθην.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ βαρόνος μετ' ἀπειλητικῆς χειρονομίας, ἀπευθυνομένης μᾶλλον εἰς τὸν προδότην ἢ εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οὓς ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ κρεμάσῃ. Μόνον ἐπειδὴ, ἐξηκολούθησεν, ἡ ἐν μέσῳ ἡμῶν παρουσία σας πιθανὸν νὰ ὑποκρύπτῃ δόλον τινὰ τῶν ἀρχαίων συντρόφων σας, ἐπειδὴ ἐφύγετε ἐκ τοῦ πλοίου των καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φύγητε καὶ ἐκ τοῦ ἐμοῦ, ἐπειδὴ πρὸς τούτοις θέλω νὰ λάβω παρ' ὑμῶν εὐρυτέρας πληροφορίας καὶ νὰ γνωρίσω ὅλους τοὺς συνενόχους σας, δὲν θὰ κρίνητε κακὸν νὰ μὴ σᾶς ἀπολέσω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Ὅπως θέλετε, πλοίαρχε, θὰ μείνω πλησίον σας.

— Ὁρίστε; εἶπεν ὁ βαρόνος μεθ' ὑψηλοφροσύνης ὀπισθοδρομῶν 2 ἢ 3 βήματα, καὶ ἐπανατενίζων εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον μετὰ περιφρονήσεως. Ἀληθεία; εἶπεν εἰρωνικῶς καὶ ἐμπαικτικῶς. Ὄχι, δὲν ἐννοῶ τοῦτο. »

Καὶ λέγων ταῦτα ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ἐπαρουσιάσθη δὲ βοηθός τις τοῦ πρωρέως.

« Ἂς ἔλθῃ ὁ ὀπλαρχηγός! » εἶπεν ὁ πλοίαρχος συντόνῳ τῷ ὕφει.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς οὗτος παρουσιάσθη μετά τινας στιγμὰς συνοδευόμενος ὑπό τινων φυλάκων.

« Δέσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εἰς τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, » εἶπε ξηρῶς ὁ βαρόνος.

Οἱ ναῦται ἔσυραν τὸν ὑποπλοίαρχον, καταπληθέντα ἐκ τῶν λόγων τούτων.

Ὁ πλοίαρχος τοὺς ἠκολούθησε καὶ ἐπεστάτησεν αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν του.

« Τοιουτοτρόπως, εἶπε, θὰ ἴδητε ἀπαγχομένους τοὺς συντρόφους σας, καὶ θὰ ἦσθε εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα ὅπως παρευρεθῆτε εἰς τὴν μάχην. Δύο ναῦται πλησίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, προσέθηκεν ὁ βαρόνος. Καὶ ἂν κινηθῇ, πετάξατέ του τὸ μυαλά.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐμακρύνθη ὅπως δώσῃ νέας διαταγάς.

Μετ' ὀλίγον ἐγένοντο πᾶσαι αἱ προπαρασκευαὶ ἐπὶ τῆς *Τρομερᾶς*, διὰ τὴν αἱματηρὰν μάχην, ἥτις παρεσκευάζετο.

## ΙΓ'. ΠΩΣ ΕΞΑΠΕΤΕΙΣΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΔΕΣΜΩΤΑΙ.

Ἐκπλήσσεται ἴσως ὁ ἀναγνώστης, διότι ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ δὲν ἀπηύθυνεν εἰς τὸν πρόσφυγα, ὃν τοσοῦτον κακῶς μετεχειρίσθη, τὴν φυσικωτάτην ταύτην ἐρώτησιν:

« Πῶς ἠδυνήθητε νὰ ὑπεκφύγητε ἐκ τῆς ἐπιτηρήσεως, ὑφ' ἣν διετελεῖτε; »

Ἀλλ' ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ προσεχολούμενος λίαν εἰς τὰς ἀλληλοδιαδόχους ἀνακαλύψεις, ἃς ἐκ τύχης ἔκαμε, δὲν κατέβαινεν εἰς τοιαύτας παιδαριώδεις λεπτομερείας· ἰδίᾳ δὲ παρεσκευάζετο διὰ τὴν πάλην, εἰς ἣ ἔμελλε νὰ ἐμπλακῇ, πάλην, ἣν προῦβλεπε τρομερὰν, αἱματηράν, λυσσώδη. Γνωρίζων κάλλιστα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ, δὲ ἐτύφλωττεν ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους, οὓς ἔμελλε νὰ διατρέξῃ· ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ καθῆκον τῷ ὑπηγόρευε τὴν διαγωγὴν, ἣν ὤφειλε νὰ τηρήσῃ καὶ τὸ μέλλον του αὐτὸ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, καὶ οὕτως ὁ βαρόνος ἐνισχύετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ληφθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, νὰ θριαμβεύσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν τραχύν πως τρόπον αὐτοῦ πρὸς τὸν πρῶτον ὑποπλοίαρχον τῆς *Τολμηρᾶς*, ἡ πρόφασίς του ἐμπεριείχετο ἐν οἷς ἀπήγγειλε λόγοις: « Ἴσως ἡ ἐν τῷ πλοίῳ μου παρουσία σας ὑποκρύπτει δόλον, ἐξυφανθέντα παρ' ὑμῶν καὶ τῶν ἀρχαίων σας συντρόφων. » Ἐν τούτοις οὐδόλως ἐπίστευε τὸ τοιοῦτον. Μάχη ἀνεξήγητος ἐγίνετο ἐν αὐτῷ δύο αἰσθημάτων ἀντιθέτων· ἐλυπεῖτο μὲν διότι ἔμελλε νὰ παλαίσῃ κατὰ τοῦ Ραοὺλ, συγχρόνως δὲ εἶχεν ἀμετάθετον ἀπόφασιν νὰ τὸν συλλάβῃ, εἰ δυνατόν.

Ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν λοιπὸν τοῦ πρώτου τῶν δύο τούτων αἰσθημάτων διατελῶν, προσηνέχθη δι' οὗ εἴδομεν τρόπου πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον.

Οὗτος ἀκούσας τὴν παρὰ τοῦ βαρόνου δοθεῖσαν διαταγὴν, πρῶτον μὲν ἔμεινεν ἀπόπληκτος· εἶτα, ἐπελθούσης τῆς σκέψεως, ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν σφιγκτῶς προσδεθέντα εἰς τὴν βάσιν τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, μετεμελήθη εἰλικρινῶς, διότι ὑπεχώρησεν εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς ὀργῆς, ἥτις τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ βαρόνου. Δὲν περιέμενε φυσικῷ τῷ λόγῳ τοιαύτην σκληρὰν μεταχείρισιν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐκδουλεύσεώς του· ἀλλ' ὅτε ἡ συνείδησις ὕψωσε τὴν φωνὴν, ἦτο πλέον ἀργά. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποκρύψῃ τὴν μεταμέλειαν, ἣν ᾐσθάνετο, ἀναμιμνησκόμενος διὰ πόσων μόχθων μετέβη εἰς Νάντην, ὅπως ζητήσῃ ἐκδίκησιν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ὅπως, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου, παραμείνῃ ἐν αὐτῷ ὑπὸ κράτησιν, καὶ ἀντήχησεν ἐνώπιον τῆς πύλης του τὸ βραδὺ καὶ κανονικὸν βῆμα τοῦ ἐπιτηροῦντος αὐτὸν φύλακος, ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος κατέσχον αὐτὸν καὶ μυρία τῷ ὑπηγόρευσαν σχέδια ἐκδικήσεως. Ἀλλὰ διὰ τίνος μέσου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια ταῦτα; Ἐμόνον καταφύγιον παρουσιάζετο ἡ δραπέτευσις.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ εὕρῃ συνενόχους ἐκ τοῦ πληρώματος, τὸ ὁποῖον ἡ κατάχρησις τῆς ἰσχύος του καὶ ἡ ὠμότης του τῷ κατέστησαν πολέμιον, οὔτε κατὰ συνέπειαν ὅτι θὰ διαφθείρῃ τὸν φύλακα· διὸ καὶ οὐδ' ἀπεπειράθη τὸ τοιοῦτον. Ἀμέσως ἐσκέφθη νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀποβῇ εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν· μόλις ἀπεῖχεν αὐτῆς τριακοσίας ὀργυιὰς τὸ πολύ· ὁ θαλαμίσκος του εἶχε παράθυρον ἀνοιγόμενον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κείμενον ὑπεράνω τῆς στεφάνης του· ἡ μόνη λοιπὸν δυσκολία ἦν πῶς νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων ναυτῶν. Ἔκοψε τὰ ἐφαπλώματά του, συνέδεσε στερεῶς τὰς λωρίδας, ἃς ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν, καὶ περιέμεινε τὴν νύκτα· ἐπελθούσης δὲ ταύτης βραδύτατα ὡς πρὸς τὴν ἀνυπομονησίαν του, καὶ οὔσης σκοτεινῆς, ψυχρᾶς, θυελλώδους, ἔκλεισεν ἔνδοθεν ἀθορύβως τὴν πύλην τοῦ θαλαμίσκου του, καὶ ἤρχισε νὰ ὀλισθαίνῃ βραδέως κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν τῆς *Τολμηρᾶς*, καθ' ὧν ἐπάφλαζον μανιωδῶς τὰ κύματα. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὠκεανοῦ κῦμά τι ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων ἐκάλυψεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀφροῦ του· ἡ ἐντύπωσις, ἣν τῷ ἐνεποίησε τὸ παγετῶδες τοῦτο ὕδωρ, τὸν ἐβίασε νὰ προσκολληθῇ ἰσχυρότερον εἰς τὸ ὑποστηρίζον αὐτὸν σχοινίον καὶ ἦν ἕτοιμος ν' ἀναβῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ πλοῖον· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς ταπεινώσεως ἣν ὑπέστη τῷ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην, ὠλίσθησεν, ἀπεμάκρυνε τὰς χεῖρας, καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων.

Τότε ἤρξατο ἐν τῷ σκότει ἡ αἰώνιος ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῶν στοιχείων πάλη, τῆς θελήσεως κατὰ τῆς ἀγρίας ῥώμης. Τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης, τὸ ψῦχος, τὴν νύκτα, τὰ πάντα περιεφρόνησεν ὅπως κορέσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, ἐκολύμβησε βραδέως πρὸς τὴν παραλίαν, ἣν οὐδὲν τῷ ἐδείκνυε πῦρ, καὶ, ἀφοῦ κατεμωλώπισε τὰ μέλη του ἐπὶ τῶν βράχων, ἀφοῦ εἰκοσάκις σχεδὸν παρ' ὀλίγον νὰ καταποντισθῇ ὑπὸ τῶν ἀτάκτων φαντασιοπληξιῶν τῶν κυμάτων, ἠδυνήθη τέλος ν' ἀποβῇ εἰς τὴν ξηρὰν κατεψυγμένος, μεμωλωπισμένος, νεναρκωμένος. Καὶ ἐν τούτοις, οὕτως ἐπεχείρησε μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς νὰ διαπλεύσῃ τὴν Καλόνησον· ἀλλὰ, μόλην τὴν ἀπόφασίν του, αἱ δυνάμεις του θὰ τὸν προέδιδον, ἐὰν ἡ τύχη δὲν ἔῤῥιπτεν ἐγκαίρως ἐπὶ τῶν βημάτων του καλύβην τινὰ, ὑπὸ ὠχροῦ φωτὸς φωτιζομένην.

Ἀνίκανος νὰ προβῇ περαιτέρω, ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀνελπίστου ἐκείνου ἀσύλου· ἡ πρόφασις, ἣν προὐφασίσθη διὰ τὴν κατὰ τοιαύτην ὥραν παρουσίαν του, ἦν δυστυχῶς εὐλογωτάτη· παρουσιάσθη ὡς ἁλιεύς, οὗ ἡ λέμβος ἀνετράπη, καὶ διεκήρυξεν ὅτι μετέβαινεν εἰς Κουϐερὼν τρεῖς λεύγας μακρὰν τῆς Καλονήσου. Ὁ ξενοδόχος, εἰς ὃν ἀπετάθη, ἁλιεὺς ὢν καὶ αὐτὸς, συνεπόνεσεν εἰς τὴν συμφορὰν ἑνὸς τῶν συντρόφων του, ἀνῆψε μεγάλην πυρὰν ἐκ σπάρτων, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐστεγνώθη πρῶτον, καὶ ἐθερμάνθη ἀκολούθως ὁ λεγόμενος ναυαγήσας.

Μετὰ δύο ὥρας ἠθέλησε νὰ μακρυνθῇ, διότι σπουδαῖα συμφέροντα, ὡς ἔλεγε, τὸν περιέμενον εἰς Κουϐερὼν τὴν πρωΐαν· παρεκάλεσε μάλιστα τὸν ἁλιέα διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ· οὗτος δὲ πρῶτον μὲν ἀπεποιήθη νὰ ἐπιϐιβασθῇ τὴν νύκτα ἐν τοιαύτῃ θυελλώδει θαλάσσῃ, ἀλλ' ἡ λάμψις δύο πιστολῶν, δειχθεισῶν αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου, τὸν ἔπεισε.

Πρὸς τὰ ἐξημερώματα ἀπεϐιβάζετο εἰς Κουϐερὼν, εὐχαριστήσας θερμῶς τὸν ξενοδόχον του καὶ πληρώσας τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμήν. Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἵππευσε, καὶ φθὰς εἰς Νάντην μετὰ δωδεκάωρον ἐπίμοχθον, ἠρώτησε περὶ τῆς *Τρομερᾶς* καὶ τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ τὴν νύκτα εἰς τὴν κορβέταν, ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ τὴν ἐπαύριον· περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωΐας, ἀναπαυθεὶς ὀλίγον, ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀσύλου, ὅπερ ἐξελέξατο, ὅτε διέκρινεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας τέσσαρας ναύτας γνωστοτάτους αὐτῷ βαδίζοντας ἐν σιωπῇ. Ἦσαν δ' οὗτοι οἱ ἀχθέντες ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου ὅπως συντελέσωσιν εἰς δραπέτευσιν τοῦ Ὑβών. Δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ φανῇ εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θαλαμόν του κατασκοπῶν τὰς κινήσεις τῆς κορβέτας, καὶ ἔχων ἀπόφασιν νὰ μὴ μεταϐῇ εἰς αὐτὴν πρὸ τῆς ἑσπέρας· ἀλλὰ καταναήσας τὰς ἐπὶ τῆς *Τρομερᾶς* προπαρασκευὰς τοῦ ἀπόπλου, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, ἐῤῥίφθη εἰς μίαν λέμβον καὶ ἐπέτυχε τοῦ τοσοῦτον ποθουμένου σκοποῦ του. Εἴδομεν δὲ ὁποίας ὑποδοχῆς ἠξίωσεν αὐτὸν ἡ τοσαύτη ἐπιμονή του.

Ἀναγνωρίζων τὴν πρωΐαν ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς Νάντης τοὺς τέσσαρας ναύτας ὁ ὑποπλοίαρχος ἠρώτησε φυσικώτατα ἑαυτὸν τί ἰσχυρὸν αἴτιον τοὺς ἔφερεν εἰς ταύτην τὴν πόλιν, ἐν ᾗ τρομερὸς τοὺς ἠπείλει κίνδυνος. Οἱ λόγοι, οἵτινες διεξέφυγον τοῦ βαρόνου δὲ Σελαγνὺ, τὸν ἐπληροφόρησαν σχεδὸν περὶ τῶν γεγονότων. Ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Ὑβὼν ἠχμαλωτίσθη, καὶ γνωρίζων τὴν εἰλικρινῆ εὔνοιαν τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου πρὸς τὸν ἐμπιστευόμενόν του, ἐνόησεν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκστρατείας ἦν ἡ ἀπελευθέρωσις

τοῦ αἰχμαλώτου. Ἀλλ' ἡ ἐκστρατεία ἐπέτυχέ, καθότι ὁ βαρόνος ἐλυπήθη ἐνώπιόν του, διότι ἀφῆκε τὸν Ὑβὼν νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὁ Λαμουρὲ κατεσκεύασεν ἱστορίαν ἐπιτηδείως ἀνάμικτον ψεύδους καὶ ἀληθείας, παρουσιαζουσαν ἅπαν τὸ ἐξωτερικὸν μεγίστης εἰλικρινείας, τῆς ὁποίας ὅμως μόνος ὁ πλοίαρχος Καλόβολος καὶ αὐτὸς ἠδύναντο νὰ δώσωσι τὴν πραγματικὴν ἐξήγησιν.

Ὁ Λαμουρὲ ἐκ τύχης ὅλως ἀπροόπτου, διωρίσθη ἀρχιδεσμοφύλαξ τῆς φυλακῆς τῆς Νάντης. Ὡραίαν τινὰ ἡμέραν ἠθάνθη κόρον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ μετέβη ἀποφασιστικῶς ὅπως ζητήσῃ τὴν παραίτησίν του ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου του, ὅστις ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ μὴ τῷ ἀποκριθῇ αὐτὴν, διότι ὁ Λαμουρὲ εἶχεν εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν, καὶ ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος τὸν δεκανέα τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ· οὗτος τῷ ὡμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχεν οὐδὲ ὑποστατικὰ, οὐδὲ οἰκογένειαν, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι μὲ δύο καλοὺς βραχίονας καὶ μὲ καλὴν θέλησιν δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτό ποτε πῶς νὰ ζήσῃ. Ὁ συνταγματάρχης ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ αὐτοῦ καὶ μετὰ δύο ἡμέρας προσέφερεν εἰς τὸν ὑπερασπιζόμενόν του τὴν θέσιν ἀρχιδεσμοφύλακος τῆς φυλακῆς τοῦ Bouffet εἰς Νάντην, θέσιν, ἣν ηὐδόκησαν νὰ τῷ παραχωρήσωσιν ὡς ἀρχαίῳ στρατιώτῃ. Ἐλλείψει καλλιτέρου, ὁ Λαμουρὲ παρεδέχθη.

Ἤκουσε πολλάκις τὴν φήμην ἐγκωμιάζουσαν τὸν καλὸν τῆς χώρας ἐκείνης οἶνον, καὶ, ἐπειδὴ διὰ τὸν δεκανέα πᾶς τόπος ἦν καλὸς ἅμα παρῆγε καλὸν οἶνον, ἀνεχώρησε.

Φθὰς εἰς Νάντην καὶ βλέπων ὀρθουμένην ἐνώπιόν του τὴν σκιαγραφίαν τῆς νέας του κατοικίας, ὁ Λαμουρὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρόν τινα μορφασμόν· ἐν τούτοις, οὐδὲν ἐγνώριζεν εἰσέτι ἐκ τῶν πενθίμων ἐκείνων δραμάτων, ἅτινα καθημάτωσαν τοὺς μέλανας τοίχους, τοὺς μέλλοντας νὰ κατασταθῶσιν ἡ κατοικία αὐτοῦ.

Ὁ πύργος οὗτος τοῦ Bouffet, ἀντικατασταθεὶς σήμερον δι' ὁμωνύμου ἀγορᾶς, ἐκτίσθη, ὡς λέγεται, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἑρρίκου Δ'. καὶ ἐχρησίμευεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς φυλακὴ τοῦ Κράτους· ἦν δὲ κτίριον σκοτεινότερόν πως καὶ ἥκιστα εὐθύμων ἰδεῶν διεγερτικόν· διὸ καὶ ὁ Λαμουρὲ ἐπησθάνθη τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ πρὶν ἢ εἰσέτι εἰσδύσῃ εἰς αὐτό. Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε πολλῷ χείρων, ὅτε διέβη τὸν οὐδὸν αὐτοῦ, καὶ ὅτε οἱ φύλακες, χαριζόμενοι αὐτῷ, τῷ διηγήθησαν τὰς συγκινητικὰς σκηνὰς καὶ τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν τῶν *Λυσιλοτέ*, οἵτινες ἀπώλοντο ἐντὸς τῶν ἀμαυρωθέντων ἐκείνων τοίχων· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῷ ἐφάνη ὅτι ἅπαντες περὶ αὐτὸν τοῖχοι ἀπέσταζον αἵματος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει εἰς ὅλα, αἱ ἀλγειναὶ ἐκείναι εἰκόνες ἐξηλείφθησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀνέθηκεν εἰς τοὺς βοηθούς του τὴν φροντίδα τοῦ ἐπιτηρεῖν τοὺς δεσμίους καὶ ἀποκατέστησεν ἀνάσχολον θέσιν συνήθως τοσοῦτο μεστὴν ἐπιτηρήσεως καὶ εὐθύνης.

Οὕτως ὁ Ὑβὼν ἀπὸ δέκα ἤδη ἐφυλακίσθη ἡμερῶν, καὶ ὁ Λαμουρὲ οὐδ' ἐγνώριζε κἂν τὸ τοιοῦτον.

Μεγίστη λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅτε ὁ Ταλὲκ ἦλθε νὰ τὸν εὕρῃ πρωΐαν τινὰ καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

« Γνωρίζετε τὸν κύριον Ῥαοὺλ;

— Συμπάθειον, εἶπεν ἔκθαμβος ὁ Λαμουρέ. Διὰ ποῖον Κ. Ῥαοὺλ ἐννοεῖτε; Μήπως πρόκειται περὶ γενναίου τινὸς εὐπατρίδου, ὅστις ἦν ἐν Παρισίοις τὸ 1712;

— Ἴσα, ἴσα περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ ὅστις ὀνομάζεται, νομίζω, ἱππότης δὲ Πενχοέλ;

— Σιωπὴ, εἶπεν ὁ Ταλὲκ, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του. Ναὶ, εἶναι αὐτὸς οὗτος, προτέθηκε χαμηλοφώνως ῥίπτων τὰ βλέμματα περὶ ἑαυτόν. Ἀλλὰ τότε γνωρίζετε βεβαίως καὶ τὸν Ὑβών;

— Τὸν Ὑβὼν, ἀκούεις ἐκεῖ; τὸν καλλίτερον φίλον μου, τὸν σωτῆρά μου.

Σιωπὴ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ, καὶ ἀκολουθήσατέ μοι, ὁ Κ. ἱππότης ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Πῶς εἶναι εἰς Νάντην;

— Καὶ πρὸ πάντων προσέχετε μὴ τὸν προδώσητε, διότι διατρέχει μεγάλους κινδύνους. Ἄλλως τε, ὁ Κ. Ῥαοὺλ πρέπει νὰ σᾶς γνωρίζῃ καλῶς, ἀφοῦ ἐμπιστεύεται τοιουτοτρόπως πρὸς ὑμᾶς.

— Καὶ ἔχει δίκαιον, μὰ τὴν πίστιν μου. Προτιμῶ νὰ μὲ κομματιάσουν παρὰ νὰ τῷ συμβῇ δυστύχημα ἐξ αἰτίας μου. Εἶμαι ἕτοιμος, ἄγωμεν.»

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Ταλὲκ καὶ ὁ Λαμουρὲ ἔρθασαν εἰς τοῦ Κ. Λογγβούδ.

« Σ' τὸν διάβολον, εἶπεν ὁ Λαμουρὲ, μὲ ὑπάγεις εἰς τὴν οἰκίαν Ἄγγλου.

— Τί νὰ κάμῃς; ἐλλείψει καλλιτέρου . . εἶπεν ὁ Ταλέκ. Εἰσέλθωμεν. »

Ὁ πρώην δεκανεὺς εἰσήχθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ τοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱππότου.

« Καὶ οὕτω λοιπὸν σὲ ἀνευρίσκω, γενναῖέ μου Λαμουρὲ, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ βεβακχευμένος ὑπὸ χαρᾶς.

— Πῶς! ὁ Κ. ἱππότης ηὐδόκησε νὰ μ' ἐνθυμῆται, ἐψέλλισε, τεταραγμένος ὁ δεκανεύς.

— Βεβαίως, φίλε μου. Δυστυχῶς δὲν συνηντήθημεν παρὰ εἰς δυσχερεῖς μόνον περιστάσεις. Τῇ ἀληθείᾳ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ κακός μου ἀστὴρ ἐκτείνει τὴν ἐπιρροήν του ἐπὶ πάντων, ὅσοι μοὶ εἶναι προσφιλεῖς. Οὕτω, σήμερον ἀκόμη. .

— Ὁμιλήσατε, κύριε ἱππότα, ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ; διέκοψεν ὁ Λαμουρέ.

— Ὄχι ἐγὼ, φίλε μου, ἀλλ' ἄξιός τις νέος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξας πολλὴν ἄλλοτε φιλίαν, μία χρυσῆ καρδία, μία ἐκλεκτὴ ψυχή, τὴν ὁποίαν κ' ἐγὼ ἐπίσης ἀγαπῶ.

— Λοιπὸν πρόκειται περὶ τοῦ Ὑβών;

— Τὸ εὗρες.

— Τότε ὁμιλήσατε ἀφόβως, σᾶς ἀκούω.

— Λοιπόν, φίλε μου, ὁ Ὑβὼν εἶναι πεφυλακισμένος, καὶ δυστυχῶς ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀκούσιος αἰτία. . .

— Φυλακισμένος; πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν. Καὶ ποῦ εἶναι;

— Εἰς Νάντην, εἰς τὸ Bouffet. .

— *Εἰς τὸ οἰκημά μου*, εἶπεν ἔκπληκτος ὁ Λαμουρέ.

— Ἀπὸ δέκα ἡμερῶν.

— Καὶ νὰ μὴ τὸ γνωρίζω. Πῶς δὲν μοὶ τὸ ἐλέγετε ταχύτερον;

— Διότι καὶ ἐγὼ μόλις τὸ γνωρίζω ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀλλὰ περιεφρόνησα πάντα κίνδυνον διὰ νὰ ἔλθω νὰ τὸν ἐλευθερώσω. Ἠγνόουν ποῦ ἦτο, δὲν ἐγνώριζον μάλιστα οὔτε ὅτι εἶσαι δεσμοφύλαξ τοῦ Bouffet, καὶ ἐν τούτοις ἦλθον.

— Ἐκάμετε τοῦτο ὑμεῖς, κύριε ἱππότα, διὰ τὸν Ὑβών. . διὰ τὸν ὑπηρέτην σας. . Ἄ, εἴχετε δίκαιον νὰ ἐλπίζητε εἰς ἐμέ. Ὁμιλήσατε, τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Διὰ τὸν Ὑβών, διὰ τὸν φίλον μου εἶμαι ἕτοιμος εἰς ὅλα. »

Τότε ὁ Ραοὺλ συνέλαβε τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη τὴν ἐπαύριον.

Συνεφωνήθη νὰ μεταχειρισθῶτι βίαν κατὰ τοῦ Λαμουρὲ ὑπείκοντος ἑκουσίως εἰς τοῦτο, καὶ νὰ κλείσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ὑβών· ὁ δὲ δεκανεὺς ἀπῄτησε νὰ τῷ βάλωσιν ἓν φίμωτρον καὶ νὰ τὸν δέσωσι στερεῶς ὅπως ἀποφύγῃ πᾶσαν ὑποψίαν συνενοχῆς.

« Σφίγξατε, σφίγξατε λοιπὸν δυνατότερα, ἐκραύγαζε πρὸς τοὺς ναύτας, οἵτινες τοῦ ἔδενον χεῖρας καὶ πόδας. Βάλετε δὰ καθὼς πρέπει καὶ τὸ φίμωτρον.

Ἀλλὰ θὰ πνιγῆς, ἔλεγεν ὁ Ὑβών.

— Μπᾶ, εἴτε πνιγμένος εἴτε κρεμασμένος ἀποθάνω, εἶναι ὅλον τὸ ἴδιον, ὑπελάμβανεν ὁ Λαμουρέ! σφίγξατε φίλοι μου, σφίγξατε!»

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἔφθασαν ἐγκαίρως ἵν' ἀπαλλάξωσι τὸν Λαμουρὲ τῶν δεσμῶν του, τοῦθ' ὅπερ ἔδωκε πλείονα ἔμφασιν καὶ πιθανότητα εἰς τὴν ἱστορίαν, ἣν διηγήθη μετά τινας ὥρας εἰς τὸν βαρόνον καὶ τὸν διοικητήν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ὁ Ὑβὼν καὶ οἱ ναῦται διηυθύνοντο πρὸς τὴν Κουϊβερὼν, δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ταλὲκ παρασκευασθεῖσαν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν ἐζευγμένων ἵππων.

« Μετὰ ἕνα μῆνα εἰς Παρισίους! » εἶπεν ὁ Ραοὺλ εἰς τὸν Λαμουρέ.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ὁ Ὑβὼν ἠσπάζετο εὐσεβάστως τὰς χεῖρας τοῦ ἱππότου, ὅστις καὶ δεύτερον ἤδη τοῦ ἔσωζε τὴν ζωήν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ραοὺλ τῷ διεκοίνου τοὺς φόβους του,

« Οὐχί, ἀνέκραξεν ὁ Ὑβὼν ἐν παραφορᾷ εὐγνωμοσύνης, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο τότε δίκαιος.

— Ὁ Θεός . . .» ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, βυθισθεὶς εἰς τὰς ἀναμνήσεις του.

Ὁ Ὑβὼν τὸν ἐθεώρησε. Δύο παχέα δάκρυα ἔρρευσαν βραδέως ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ κυρίου του.

« Ἐθυμεῖται ἐκείνην», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ὑβών.

## ΙΔ'. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Ὁ Ταλὲκ ἔμεινεν εἰς Νάντην ὅπως ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν τελευταίων συμφερόντων τοῦ Ραοὺλ, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη, πρὶν ἢ χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ, νὰ τῷ στείλῃ τὰς ὁδηγίας, ὅπως, ἅμα φθάσῃ εἰς Παρισίους, δυνηθῇ νὰ ἐγκαταστασθῇ εὐθέως ἐν αὐτοῖς.

« Ὡς πρὸς δὲ τὴν οἰκίαν, ἣν κατοικεῖς ἐν Ἁγίῳ Σεβαστιανῷ, προσέθηκεν ὁ Ραοὺλ, σοὶ ἀνήκει ἤδη ἀπὸ τοῦδε. Δύνασαι ἅμα μετακομίσῃς εἰς Νάντην ὅ,τι μένει ἐκ τοῦ τελευταίου μας φορτίου, νὰ ἐγκαταστήσῃς ἐν αὐτῇ τὴν οἰκογένειάν σου.» Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ταλὲκ ἀπεποιεῖτο, ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν: « Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἰδική σου, σοὶ λέγω, τὸ ἀπαιτῶ! Ὄχι μόνον τὴν ἐκέρδισας ὑπηρετήσας με πιστῶς, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξασφαλίσω ἀκουσίως σου τὸ μέλλον σου.»

Ἔπειτα δὲ ἀνεχώρησεν.

Ἡ φέρουσα αὐτοὺς ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἔτρεχε μεθ' ὑπερβαλλούσης ταχύτητος, ὁ δὲ Ραοὺλ ἐσκέπτετο.

Αἴφνης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ὡς ἄνθρωπος, οὗ τὸ ἀναποφάσιστον παύει καὶ ὅστις λαμβάνει ἀπόφασίν τινα.

« Εἰς Πουλιγένην! » ἔκραξεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ἐξάγων βιαίως τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἁμάξης.

Ὁ Ὑβὼν ἐφρικίασεν, ἀλλ' ὁ Ραοὺλ κύψας πρὸς αὐτὸν ἤρχισε νὰ τῷ ὁμιλῇ χαμηλοφώνως.

« Ναὶ, εἶπε, θέλω νὰ ἐπανίδω ἅπαξ ἔτι τοὺς τόπους, ἐν οἷς παρῆλθεν ἡ παιδική μου ἡλικία, καὶ νὰ προσευχηθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀτυχῶν μου γονέων. Ὡς πρὸς σὲ δὲ, θὰ μείνῃς εἰς τὸν πύργον, εἶναι καλλίτερον δι' ἀμφοτέρους νὰ μὴ σὲ συμπαραλάβω εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἄλλως τε ἡ παρουσία σου δὲν εἶναι ἀναγκαία. Καὶ ἔπειτα πρέπει νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου, νὰ τὸν χαροποιήσῃς.

— Ὄχι, κύριε μου, δὲν σᾶς ἐγκαταλείπω.

— Μάτην διαμαρτύρεσαι, πρέπει. Ἐὰν ἡ τύχη θελήσῃ νὰ σὲ καταδιώξωσιν ἕως ἐκεῖ, ὁ πύργος τῶν Πενχοὲλ δὲν στερεῖται μυστικῶν τόπων, ἐν οἷς θὰ δύνασαι νὰ περιφρονῇς ὅλας τὰς ἐρεύνας. Εἰδὲ μή, ἄκουσόν με καλῶς, ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμῃς.»

Ὁ Ὑβὼν ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἱππότην διὰ νὰ μὴ χάσῃ οὐδὲ λέξιν ἐκ τῶν ὁδηγιῶν του.

Ἀπὸ τῆς αὔριον θ' ἀναχωρήσῃς εἰς Παρισίους. Μόνον, πρόσεξον, μὴ περάσῃς ἀπὸ τὴν Νάντην, σὲ τὸ συμβουλεύω.

— Οὐδεμία ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ εἴπητε, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, ὃν ἡ ἀνάμνησις τῆς καθείρξεώς του ἀπεμάκρυνε πολλῷ πλέον πάσης συστάσεως.

— Ὁ Ταλὲκ, διὰ μιᾶς λέξεως, θὰ σοὶ δώσῃ ὅλον τὸ ἀνῆκόν μοι ἀργύριον, ἐκτὸς ποσότητός τινος 20,000 λιτρῶν, ἣν θὰ τῷ ἀφήσῃς.

— Πολὺ καλά· εἶπεν ὁ Ὑβὼν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεκτικός.

— Ἅμα φθάσῃς εἰς Παρισίους, θὰ μοὶ ζητήσῃς εἰς τὰ πέριξ, οὔτε πολὺ πλησίον, οὔτε πολὺ μακρὰν, μεμονωμένην τινὰ οἰκίαν, ἣν θὰ ἐπιπλώσῃς ὅσον καλλίτερον δυνηθῇς.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ Ὑβὼν, δὲν γνωρίζω τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων.

— Ὁ Ἱερώνυμος θὰ σὲ βοηθήσῃ, ἢ, τοὐλάχιστον, θὰ σ' ὁδηγήσῃ εἰς τὰς ἐρεύνας σου. Εἶναι ἀνωφελὲς ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς ὁντινα δήποτε, προσέθηκεν ὁ Ῥαοὺλ. Ἅμα εὕρῃς τὴν οἰκίαν ταύτην, θὰ τὴν κατοικήσῃς, θ' ἀποφύγῃς, ὅσον τὸ δυνατὸν, τὸ νὰ φαίνησαι καὶ θὰ μὲ περιμένῃς. Ἐγὼ δὲ θὰ ἔλθω νὰ σ' ἐπανεύρω ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ μάθετε που εἶμαι;

— Θὰ ἀφήσῃς εἰς τὸν Ἱερώνυμον ἐπιστολὴν δι' ἐμὲ, ἐν ᾗ θὰ μὲ δεικνύῃς τὸν τόπον, ὃν ἐξέλεξας. Ὁ Ἱερώνυμος εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, ἀνίκανος νὰ προδώσῃ μυστικόν. Ἄλλως τε, οὐδεὶς σὲ βιάζει νὰ τῷ εἴπῃς ποῦ θ' ἀποσυρθῇς.

— Καὶ οὕτω λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ὑβὼν, παραιτεῖσθε τῆς θαλάσσης;

— Πρέπει, ἕως οὗ ἐπανεύρω τὴν Μάρθαν. Χωρὶς νὰ ἔχω ἀκριβεῖς ἐνδείξεις, γνωρίζω περίπου, διὰ τοῦ Ταλὲκ, ποῦ κατοικεῖ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, ἐκεῖ θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω τὴν μνηστήν μου καὶ ἀλλοίμονον εἰς αὐτὸν ἂν τολμήσῃ νὰ περιφρονήσῃ τὴν ὀργήν μου.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα; κύριε Ῥαοὺλ.

— Ναί. Ἐὰν σὲ ἀφίνω εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ κάμνω διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐκτελέσῃς τὰς διαταγάς μου πρὸ τῆς ἐπανόδου μου.»

Πέντε ὥρας μετὰ τὴν ἐκ Νάντης ἀναχώρησίν των, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἐμάνθανε τὴν ἀπόδρασιν τοῦ δεσμώτου, ὁ Ῥαοὺλ καὶ ὁ Ὑβὼν διήρχοντο τὴν Πουλιγένην καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸν πύργον Πενχοέλ· ὁ δὲ ἱππότης, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ, ἐχαμήλωσε τὰς δέρρεις τῆς ἁμάξης, ἧς σταματησάσης τέλος, κατέβη ὁ Ῥαοὺλ καὶ ἀνέβη εἰς τὸν πύργον συστήσας τοῖς ναύταις του ὅπως τὸν εἰδοποιήσωσι κατὰ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν.

Ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον συγκίνησιν εἰς τὴν ὄψιν τοῦ παλαιοῦ τούτου ἐνδιαιτήματος, ἠρειπωμένου μὲν ὀλίγον, ἀλλὰ τοσαύτας ἐν αὐτῷ εὐλογητὰς ἀναμνήσεις διεγείροντος. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε προσμειδιῶσαν αὐτῷ τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του, ἀνεμιμνήσκετο μεθ' ἡδονῆς τὴν ἐπίφθονον ἐκείνην εἰρήνην, τὴν ἀγνὴν ἐκείνην γαλήνην τῶν παιδικῶν του ἡμερῶν, ἣν τὸ μειδίαμα τῆς Μάρθας δι' εὐεργετικῆς ἐφώτιζεν ἀκτῖνος. Καὶ σήμερον τὰ πάντα ὤχοντο. Ἡδέα φίλτρα, παιδικὰς ὀνειρώξεις, ἐρωτικοὺς ῥεμβασμούς, τὰ πάντα ὁ ἄνεμος τῆς δυστυχίας κατέστρεψε.

ι

Μετὰ συνεσφιγμένης λοιπὸν καρδίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν διὰ βρυωδῶν τοίχων ἐπίτιμον αὐλὴν, καὶ τὰ ὄμματά του ἐταπεινώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου, οὗ τὰ διαστήματα ἐπλημμύρησεν ἡ χλόη. Πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ὁ Πέτρος Μαροέτος δὲν ἦλθεν ἐνώπιον αὐτοῦ, δωδεκαετὴς δὲ παῖς, ἀδελφὸς τοῦ Ὑβὼν, ἔδειξε δειλῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μὴ ἀναγνωρίζων μήτε τὸν ἱππότην, ὃν πόλις διεῖδέ ποτε, μήτε τὸν ἀδελφόν του, ὅστις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἦν ἀπὼν, ἄλλως τε, εἶχε μεταβληθῆ καὶ πολὺ, ὁ παῖς ἀνέκαμψεν ὅλως ἔντρομος.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐπάτει ἤδη τὸν οὐδὸν τοῦ πύργου, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ Ὑβὼν τῷ ἐφάνη ὠχρὰ μὲ καίοντας ὡς ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς.

Ὁ ἱππότης ὠπισθοδρόμησεν ἔντρομος ἐνώπιον τῆς ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τῆς πτωχῆς γυναικὸς διακεχυμένης ἀλγεινῆς ἐκφράσεως· ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Ὑβὼν ἐσκίρτησεν ἐν τῷ στήθει του καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτόν.

« Τί ἔχεις, μῆτερ; ἠρώτησε. Τίς ἡ αἰτία τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου σου ἀναγινωσκομένης λύπης; Τί δυστύχημα σὲ ἔπληξεν;

— Οἴμοι· εἶπε στοναχίζουσα ἡ γηραιὰ του μήτηρ.

— Ὁμίλει, σὲ καθικετεύω. Δὲν βλέπεις ὅτι ἡ σιωπή σου μὲ φονεύει;

— Θάρρει, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀγαθὴ γυνὴ, ἀποπειρωμένη ὅπως μειδιάσῃ. Δυστύχημα μὲν οὐδὲν μᾶς ἔπληξεν εἰσέτι, ἀλλ' ὑπάρχει ἕν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπαπειλεῖ, τὸ μέγιστον, τὸ τρομερώτατον, τὸ δεινότατον πάντων, καὶ μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ τὸ ἀποστρέψῃ ἀφ' ἡμῶν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Περὶ τίνος δυστυχήματος ὁμιλεῖς; Μήπως ἆρά γε ὁ πατήρ μου; . .

Ὁ Ὑβὼν δὲν ἐτόλμησε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν, ἣν ἤρχισεν, ἀλλὰ μὴ περιμείνας, ἣν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς ἐζήτει ἀπάντησιν, ἀπεμάκρυνεν ἠρέμα τὴν μητέρα του καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Πέτρου Μαροέτου κατοικούμενον δωμάτιον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ῥαοὺλ. Σπαραξικάρδιον θέαμα παρεστάθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Εἰς μεγάλην τινὰ κλίνην, οἵαι εὑρίσκονται ἄχρι τοῦδε εἰς Βρετανίαν, ἔκειτο κατακεκλιμένος ὁ Πέτρος Μαροέτος· ἡ ὠχρότης τῆς μορφῆς του ἀνεδείκνυτο ἔτι μᾶλλον ἐν μέσῳ τῶν ἐκ πρασίνης σάγης παραπετασμάτων, ἅτινα περιεκύκλουν τὴν κλίνην, μυχὸν μελαγχολικὸν καὶ σκοτεινὸν σχηματίζουσαι, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον ἐκ πυρετώδους λάμψεως, μεγίστην ἐχούσης ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἀκινησίαν.

Ἐν τούτοις, ἅμα εἶδε τὸν Ὑβὼν εἰσελθόντα, μειδίαμα γηθόσυνον ἐξερρύτιδωσε τὰ συνεσταλμένα χείλη του· ἔπειτα δὲ, ὅτε ἀνεγνώρισε ὄπισθεν τοῦ υἱοῦ του τὴν συγκεκινημένην μορφὴν τοῦ Ῥαοὺλ, τὸ σῶμα τοῦ γηραιοῦ θεράποντος ἐφάνη βιαίαν καταβάλλον προσπάθειαν ὅπως ἐξεγερθῇ ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου καὶ αὐθέντου αὐτοῦ, τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ, ὅστις, παρατηρήσας τοῦτο, ὥρμησεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἐβίασεν αὐτὸν ἡσύχως νὰ μείνῃ κατακεκλιμένος, κρατήσας αὐτὸν εὐχερῶς ἐπὶ τῶν ἐπισεσωρευμένων προσκεφαλαίων.

Ὁ Ῥαοὺλ ἠρώτησε τότε τὴν γυναῖκα τοῦ Πέτρου διὰ τὴν αἰφνίδιον ταύτην ἀσθένειαν, ὑφ' ἧς ὁ σύζυγός της προσεβλήθη· ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἡ πτωχὴ γυνὴ, εἰμὴ ὅτι πυρετὸς κατέλαβε τὸν Πέτρον, καὶ ὅτι ὁ ἰατρὸς τοῦ χωρίου Βὰτζ διεκήρυξε τοῦτον θανάσιμον. Ἀπὸ ἓξ περίπου ἡμερῶν, ἀφ' ὧν ὁ πάσχων ἔκειτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του, οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐν τοῖς παραληρήμασιν αὐτοῦ παρακαλῶν τὸν Θεὸν ὅπως σώσῃ τὸν κύριόν του καὶ τὸν Ὑβὼν, ὑπὸ κινδύνων ἐπαπειλουμένους χιμαιρικῶν (οὕτω τοὐλάχιστον ἐφρόνει ἡ ἀγαθὴ γυνή).

Ἀλλ' ἀνέλαβε τὰς ἐλπίδας της, ἰδοῦσα ὅτι ὁ σύζυγός της ἦν ἡσυχώτερος καὶ συνῆλθεν εἰς τὰς φρένας του· ἐνόμιζεν αὐτὸν ἴσως σεσωσμένον, μόνη δ' ἡ ὑπερβολικὴ ἀδυναμία τοῦ Πέτρου τὴν ἐτρόμαζεν. Ἀλλ' ὅτε εἶδε τὴν φυσιογνωμίαν του ἐμψυχωθεῖσαν, ὅτε εἶδεν ἀνιέμενα τὰ χείλη του, ὅτε κατέλαβε τὴν τῆς θελήσεως ἐκείνην ἀστραπὴν, ἥτις ἐγαλβάνισε τὸ ἀποσβεσθὲν ἐκεῖνο σῶμα ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἱππότου, αἱ ἐλπίδες της ηὐξήσαν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Πέτρον Μαροέτον, ἐφάνη ἐπιστιγμὴν σκεπτόμενος.

« Ἦλθες λοιπὸν, υἱέ μου! εἶπε τέλος διὰ φωνῆς τόσον ἀδυνάτου, ὥστε μόλις ἠκούετο, σὲ ἀφῆκαν λοιπὸν καὶ σὲ ἐπίσης;

— Ὄχι, πάτερ μου, ἀλλ' ὁ Κ. Ῥαοὺλ ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος νὰ μ' ἀποσπάσῃ τῆς φυλακῆς μου. Εἰς αὐτὸν χρεωστῶ τὴν ἐλευθερίαν, ἐγὼ ὅστις τῷ ἐχρεώστουν ἤδη τὴν ζωήν.

— Αὐτός. . . πάντοτε αὐτός! . . ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος Μαροέτος.

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, θέτων ἠρέμα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος ἐκείνου· μὴ κοπιάζῃς ἀνωφελῶς. Ἐπιμελήθητι σεαυτοῦ καὶ ζῆσον. Σοὶ ἀφίνω τὸν Ὑβὼν, οὗτινος δὲν ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκην, καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς πλησίον σου, τοῦ τὸ παραχωρῶ εὐχαρίστως.

— Εἶναι ἀνωφελὲς, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ἂν μόνη ἡ παρουσία τῶν προσφιλεστάτων αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων μετεμόρφωσε στιγμιαίως· αἱ ἡμέραι μου εἶναι μεμετρημέναι· θὰ ἀποθάνω, τὸ αἰσθάνομαι· ἀλλὰ τοὐλάχιστον εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι μὲ συγχωρεῖ νὰ ἐκπνεύσω ἔχων περὶ ἐμὲ ὅλους, ὅσοι μοὶ εἶναι προσφιλεῖς. Ὑπῆρξας εὐπειθὴς καὶ ἀφωσιωμένος, Ὑβών. Ὑπῆρξας καλὸς υἱὸς, ἠγάπησας καὶ ἐσεβάσθης τὸν πατέρα σου, ἐδούλευσας πιστῶς τὸν Κ. ἱππότην, τὸν κύριόν μας, ἐξετέλεσας τὸ καθῆκόν σου, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. Ὑμεῖς δὲ, κύριε Ῥαοὺλ, ὑμεῖς, ὅστις δὲν ἤσθε διόλου ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτείνητε μέχρις ἡμῶν τὴν ἄπειρόν σας ἀγαθότητα, ἐσώσατε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ὑβών, ἐδωρήσασθε εἰς ταπεινοὺς ἁλιεῖς τὴν εὐζωΐαν καὶ σχεδὸν τὸν πλοῦτον, μᾶς ὑπερησπίσθητε, μᾶς ὑπεστηρίξατε, μᾶς ἐπλουτίσατε· ἔστε λοιπὸν εὐλογημένος· Εἶναι μικρὰ βεβαίως ἐν τῇ ἀπείρῳ προσευχῇ, ἣ! τις καθ' ἡμέραν ἀναπέμπεται πρὸς τὸν ὕψιστον, ἡ προσευχὴ μηδαμινοῦ τινος, οἷος ἐγὼ, ῥιφθέντος ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς ὡραίας μας Βρετανίας· ἀλλ' ἡ προσευχὴ αὕτη ὑπαγορεύεται ὑπὸ βαθείας πεποιθήσεως, εἶναι διακαὴς καὶ εἰλικρινὴς, θὰ σᾶς ἐπενέγκῃ εὐτυχίαν, τὸ αἰσθάνομαι, κύριε ἱππότα. Εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰωνιότητος ἐκείνης, ἥτις μᾶς περιμένει, ὁ Θεὸς δίδει ἐνίοτε εἰς τοὺς ἐπιθανατίους προφητικόν τι, ἀποκαλυπτόμενον εἰς τοὺς ταπεινοτάτους καὶ φεύγον τοὺς ὀξυδερκεστάτους. Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ Πέτρος ὑπὸ τὸ κράτος εὐσεβοῦς ἐκστάσεως, ὅτι βλέπω τὸν ἀγαθὸν Θεὸν προσμειδιῶντα εἰς ὑμᾶς, μοὶ φαίνεται ὅτι Αὐτὸς ἐδήγησε καὶ ἐγείρει τὸν βραχίονά μου, μοὶ φαίνεται εἶναι ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ἥτις σᾶς λέγει διὰ στόματός μου. « Ἀντὶ τῶν παρελθόντων ὑμῶν παθημάτων, ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας σας, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπερ ἐπράξατε, ἱππότα δὲ Πενχοὲλ, ἔστε εὐλογημένος!

Τῷ ὄντι, ὡς εἰ ἐκινεῖτο ὑπὸ ὑπερφυσικῆς τινος δυνάμεως, ὁ Πέτρος Μαροέτος ἐξηγέρθη βραδέως· αἱ παρειαὶ αὐτοῦ ἠρυθρίασαν, τὸ ὄμμα του ἦν διαυγὲς, ἡ φωνή του ἦν στερεὰ, μειδίαμα δὲ θεῖον ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἀλλ' ὡς ἡ ἔξαψις αὕτη νὰ τὸν ἐγκατέλειπεν αἴφνης, ὡς νὰ ἔμελλον οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι, οὓς ἀπήγγειλε, νὰ στέψωσιν ἐπαξίως βίον τιμιότητος, ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, ὁ

Πέτρος ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐπανέπεσεν νεκρὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὁ Ὑβὼν ἔκυψε πρὸς αὐτὸν, ὑπὸ μεγίστης κατεχόμενος ἀγωνίας.

« Ἀπέθανεν, ἀνέκραξε, πίπτων γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἐκείνου, ὅπερ ἐμεσίδια εἰσέτι, ἀπέθανεν!

Ὁ Ῥαοὺλ, ὃν καθήκοντα κατεπείγοντα ἀνεκάλουν ἐπὶ τῆς *Τολμηρᾶς*, παρέδωκε σιωπηλῶς εἰς τὸν Ὑβὼν τὸ διὰ τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ γράμμα, καὶ, μὴ θέλων νὰ παραμυθήσῃ ἀπαμύθητον πένθος, ἀπεμακρύνθη κατεσπευσμένως. Οἱ δὲ τέσσαρες ναῦται ἀνέβησαν εἰς νεῦμά τι τοῦ κυρίου των τὴν ἄμαξαν μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας ἔφθανον εἰς Κουϊβερών.

Ἦν τετάρτη ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ νυκτόνῃ.

## ΙΕ'. ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ.

Εἰ καὶ τρομερὸς ἐξηγέρθη ἄνεμος, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἠθέλησε διὰ πάσης θυσίας ν' ἀποβιβασθῇ εἰς Καλόνησον· ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν ἀδρὰν ἀμοιβὴν, ἣν προσέφερεν, οὐδεμία λέμβος ἐτόλμα νὰ ῥύγῃ ἐκ Κουϊβερῶν ὅπως περιφρονήσῃ τὴν μανιώδη ἐκείνην θάλασσαν, ἥτις ἀνωρθοῦτο κυματώδης καὶ ἀπειλητικὴ εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη τότε νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν· ἠγόρασε τοῖς μετρητοῖς τὴν πρώτην καλὴν λέμβον, ἣν εὗρεν· ἔπειτα δὲ, ἰδὼν τοὺς ναύτας του διστάζοντας νὰ ἐπιβῶσιν ἐπ' αὐτῆς, ἐρρίφθη πρῶτος εἰς αὐτὴν, οἱ δὲ ναῦται, αἰσχυνόμενοι διότι ὑπεχώρησαν εἰς αἴσθημα φόβου, ἠκολούθησαν αὐτὸν διὰ κοινῆς ὁρμῆς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου ἀγορασθεῖσα λέμβος ἦν μὲ κατάστρωμα καὶ 15 περίπου τόνων χωρητικότητος· οἱ ναῦται ἐβράζαντο τῶν ἀρμένων, σειροδετήσαντες τὰ ἱστία, ὁ δὲ πλοίαρχος ἔλαβε τοὺς οἴακας, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη. Οἱ ἁλιεῖς ἠκολούθησαν αὐτὴν περιέργως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ παρατηρήσαντες μετὰ πόσης ἐπιδεξιότητος ὁ πλοίαρχος παρουσίαζε τὴν πρῷραν εἰς τὸ κῦμα, ἐνεθαῤῥύνθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ τῇ τύχῃ ἐκείνων, οἵτινες ἐρρίψοκινδύνευσαν εἰς αὐτήν.

Ὑπῆρχε μόλις μία ὥρα, ἀφ' ὅτου ἡ λέμβος ἐκείνη ἐγένετο ἄφαντος, ὅτε σημαιοφόρος παρουσιάσθη εἰς τὸν μικρὸν λιμένα τῆς Κουϊβερών· ἦν δὲ κομιστὴς διαταγῆς βασιλικῆς, δι' ἧς διετάσσετο ὅπως ἐσθῶσιν αὐτῷ ὅσους ἤθελε ζητήσει ἄνδρας.

Ὁ σημαιοφόρος ἐξελέξατο πρωρατικόν τι πλοιάριον, ἐπέβη κατεσπευσμένως αὐτοῦ, καὶ ἔμαθεν ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας πέντε ἄνδρες ἀνήχθησαν εἰς τὸ πέλαγος.

« Εἶναι ἐκεῖνος! ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος. Ἄ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ φθάσω ἐγκαίρως. Εἰς Καλόνησον» διέταξε.

Τὸ πρωρατικὸν πλοιάριον ἐμακρύνθη, ἀφίνον τοὺς πολυπράγμονας εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, χάρις τῇ βαθείᾳ αὐτοῦ γνώσει περὶ τῶν παραλίων ἐκείνων, διηυθύνετο δι' ἐπιδεξίας χειρὸς ἐν μέσῳ τῶν θορυβωδῶν κυμάτων, ἅτινα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπάρρονον τὸ κατάστρωμα τῆς λέμβου. Οἱ δὲ ναῦται, ἠναγκασμένοι ὅπως κρατῶνται ἀπὸ τῶν πρωτόνων διὰ νὰ μὴ ἀναρπαθῶσιν ἀπὸ τῶν κυμάτων, ἠρώτων δι' ἀνησύχου βλέμματος τὴν ἀπαθῆ τοῦ πλοιάρχου αὐτῶν μορφήν.

Τέλος, ἤρχισαν νὰ φαίνωνται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὰ παράλια τῆς Καλονήσου· τὸ κνέφας ἐσκότιζεν ἤδη θάλασσαν, γῆν καὶ οὐρανὸν εἰς ὁμοιόμορφόν τινα χροιάν. Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος παρετήρησε νυκτόχιόν τι, μεταξὺ δύο βράχων, δίδον πρόσοδον εἰς τὴν ἀπορρῶγα ἀκτὴν· διηυθύνθη πρὸς αὐτὸ, ἀλλὰ τοσοῦτο θυελλώδης ἦν ἡ θάλασσα καὶ τοσοῦτο μανιωδῶς ἐρρίπτατζε τὴν λέμβον, ὥστε ἡ πρόσοδος ἦν δύσκολος, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἀδύνατος. Τῷ ὄντι, ἡ λέμβος ἐπλησίασεν ἤδη πεντάκις ἢ ἑξάκις, ὅτε ἀνυψωθεῖσα ὑπὸ τεραστώδους κύματος, ἐπανέπεσε βαρέως καὶ συνετρίβη ἐπὶ τῶν βράχων. Εὐτυχῶς, ἀπεῖχον δέκα μόνον ὀργυιὰς ἀπὸ τῆς παραλίας· ἀπωλέσθη μὲν ἡ λέμβος, ἀλλ' ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται ἔλαβον μόνον καταναγκαστικόν τι καὶ ὅλως ἄκαιρον λουτρόν.

Ὁ πλοίαρχος ἀποβὰς εἰς τὴν ξηρὰν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ δώσῃ ἓν φίλημα εἰς φλασκίον πλῆρες ῥωμίου· εἶτα δὲ τὸ ἔτεινεν εἰς τοὺς ναύτας, οἵτινες ἄνευ πολλῶν παρακλήσεων τὸν ἐμιμήθησαν.

« Ἐμπρός!» ἀνέκραξε πρὸς αὐτούς.

Ἐνισχυθέντες ὑπὸ τοῦ εὐεργετικοῦ ὑγροῦ, αἰσθανόμενοι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ θερμανθῶσιν, οἱ ναῦται ἠκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ πλοιάρχου αὐτῶν, καὶ μετὰ δίωρον καὶ ταχίαν πορείαν ἔφθασαν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς νήσου. Ἤδη προέκειτο μόνον ὅπως εὑρεθῇ τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἠγκυροβόλησεν ἡ *Τολμηρὰ* καὶ ἡ λέμβος, ἥτις περιέμενεν εἰς Καλόνησον τὸν πλοίαρχον, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλοίου· ἀλλὰ τοσοῦτον ἦν ἡ ὁμίχλη πυκνὴ, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ διακρίνωσι τὰ ἀντικείμενα εἰς ἀπόστασιν πλείονα τῶν 20 βημάτων. Αἴφνης ἀνακραυγὴ ἀντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός.

« Τίς εἶν' ἐκεῖ; εἶπεν ἠχηρά τις φωνή.

— Δούβρι, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

— Εἶσθε ὑμεῖς, πλοίαρχε! ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Προχώρησον, Κολλέτε! εἶπεν ὁ Καλόβολος· εἰς τὸν ναύτην, οὗ τῶν ἡμερῶν ἐφείσθη, καὶ ἰδὲ ἐνώπιον τίνος εὑρισκόμεθα.

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρτώ· τὴν ἀναγνωρίζω, παρετήρησεν ὁ Κολλέτος. Τέλος, ἐπανεύρομεν τοὺς ἡμετέρους! ἦτο καιρὸς, μὰ τὴν πίστιν μου!»

Ἐποίησε βήματά τινα πρὸς τὰ ἐμπρός· ὁ ἐρωτήσας αὐτὸν τὸν ἐξήτασε διά τινος κλεπτομανάρου καὶ ὁ πλοίαρχος ἤκουσεν αὐτοὺς ἀνταλλάσσοντας φιλικὰς φράσεις.

« Ἐλθετε, πλοίαρχε, ἔκραξεν ὁ Κολλέτος. Περιμένεσθε ἀνυπομόνως εἰς τὸ πλοῖον. »

Ὁ Ῥουὴλ προϋχώρησε καὶ εἶδε τὸ ὡρολόγιόν του. Ἦν δευτέρα ὥρα τῆς πρωΐας, καὶ ἐβάδιζον ἤδη ἀπὸ πέντε ὡρῶν τυχαίως.

« Τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀναχωρήσωμεν! διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

Ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν ὀλίγον, ἡ δὲ ὁμίχλη διελύετο βραδέως· τὰ νέφη ἔφευγον ταχέως, ἀστέρες τινὲς ἔλαμπον ἤδη, καὶ ἡ σελήνη ἀνέτελλε φωτίζουσα τὸν ὁρίζοντα διὰ τῶν ἀργυρῶν αὐτῆς ἀκτίνων. Ἤρχισαν νὰ διακρίνωνται οἱ ἱστοὶ τῆς *Τολμηρᾶς*· ἡ λέμβος ἦν ἑτοίμη, καὶ ὁ πλοίαρχος ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ, ὅτε αἴφνης ἐπέβλε σιωπὴν εἰς τὴν θορυβώδη τῶν ναυτῶν του χαράν.

Τότε δὲ ἀκίνητος ἔτεινε τὸ οὖς. Ἕκαστος γνωρίζει μετὰ ποίας ἀπιστεύτου εὐκρινείας διακρίνονται τὴν νύκτα οἱ ἀπώτατοι ἦχοι· ἐφάνη λοιπὸν εἰς τὸν πλοίαρχον Καλόβολον, ὅτι ἡ γῆ ἔτρεμε καὶ ἀπήχει ὑποκώφως, κλονιζομένη ὑπὸ τακτικῆς κινήσεως· ὁ θόρυβος οὗτος προϋχώρει βραδέως μετὰ ῥυθμοῦ ἀεὶποτε ὁμοιομόρφου.

« Εἶναι περιπολεία τελωνῶν, παρετήρησεν ὁ Κολέττος, ὅστις, ὡς καὶ οἱ σύντροφοί του, ἤκουσε μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Εἶναι τρελλὸς, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Τῷ ὄντι εἶναι βῆμα ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν εἶναι περιπολεία τελωνῶν, συγκειμένη ἐκ πέντε ἢ ἓξ στρατιωτῶν ἡ πρὸς τὰ ἐδῶ διευθυνομένη· εἶναι στήλη ἐξ ἑκατὸν τοὐλάχιστον ἀνδρῶν προχωροῦσα· οὐδὲ λεπτὸν πρέπει νὰ χάσωμεν. Εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἂς φύγωμεν ταχέως ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ μᾶς παρατηρήσωσι.

Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας, οἱ ναῦται ἔκλινον ἐπὶ τὰς κώπας, καὶ ἡ λέμβος ὥρμησε, ἀδαμαντώδη διαγράφουσα ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ αὔλακα.

Ὅτε ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἐστράφη διὰ νὰ ῥίψῃ τελευταῖον ἐπὶ τῆς παραλίας βλέμμα, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης σκοτεινόν τινα ὄγκον, βραδέως παρολισθαίνοντα κατὰ μῆκος τῆς παραλίας. Ἀπέβη τέλος εἰς τὴν *Τολμηρὰν* καὶ μόλις ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως· ἐζήτησε δὲ τότε ἀκριβῆ ἔκθεσιν τῶν συμβάντων· τῷ διηγήθησαν τὴν παράδοξον δραπέτευσιν τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ τὸ πνεῦμά του ἐφωτίσθη ἀμέσως. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπληροφόρησε περὶ τῆς ἀπουσίας του τὰς ἀρχὰς τῆς Καλονήσου, καὶ ὅτι ἀπεστάλησαν στρατεύματα διὰ νὰ τῷ κόψωσι τὴν ἀποχώρησιν.

« Χάρις τῷ Θεῷ, ἐψιθύρισε, τὰ στρατεύματα θὰ φθάσωσι πολὺ ἀργά. »

Ἐν τούτοις ἐνόμισεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμείνῃ τὴν ἡμέραν ὅπως ἄρῃ τὴν ἄγκυραν. Ἤδη ἔδιδε τὰς περὶ ἀπόπλου διαταγάς του, ὅτε ὁ φρουρὸν ναύτης ἐσήμανε πλοῖον δεξιόθεν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸ τηλεσκόπιόν του, καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζωηρᾶς τὸ σημανθὲν πλοῖον.

« Εἶναι ἀδύνατον, » ἐψιθύρισε.

Ἔλαβεν ἐκ νέου τὸ τηλεσκόπιόν του. Ὁ οὐρανὸς ἐφωτίσθη ἐξ ὁλοκλήρου, ἡ σελήνη ἀνέτειλεν αἰγλήεσσα καὶ ἀπηλλάγη τῶν νεφῶν, ἅτινα τέως τὴν ἐκάλυπτον· ὁ πλοίαρχος, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν θωρακείων τοῦ βρικίου του, παρετήρει πάντοτε.

Μετ' ὀλίγον οἱ μετ' ἀγωνίας θεωροῦντες αὐτὸν ναῦται, ὡς εἰ προῃσθάνοντο ὅτι προὔκειτο περὶ νέου τινὸς κινδύνου, τὸν εἶδον ἀνεγείροντα τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶντα αὐτοῖς φιλικῶς.

Τὸ βλέμμα καὶ μειδίαμα τοῦτο τοὺς ἐνεθάρρυνεν.

« Προσοχὴ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ἢ ἀπατῶμαι πολὺ, ἢ εἶναι ἡ *Τρομερὰ*, πλαγιασμένη εἰς 200 ὀργυιῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς *Τολμηρᾶς*. »

Γενικὴ κατήφεια ὑπεδέξατο τὴν ἀπρόοπτον ταύτην διακοίνωσιν.

« Φοβεῖσθε, νομίζω; » εἶπεν ὁ πλοίαρχος συστέλλων τὰς ὀφρῦς.

Ὁμόφωνος διαμαρτύρησις ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου. Εἶτα ὡς διὰ νὰ διαμαρτυρηθῶσιν ἐνεργητικώτερον κατὰ τῆς ὑβριστικῆς ταύτης ἀμφιβολίας ἅπαντες οἱ τοῦ πληρώματος ὥρμησαν εἰς τὴν ὁπλοθήκην καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ κατάπτρωμα πεφορτωμένοι ἕκαστος τρομερὰν συλλογὴν πελέκεων ἐφόδου, πιστολίων καὶ καραβινῶν.

« Εὖγε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Σᾶς ἀνευρίσκω, φίλοι μου. »

Ἡ μάχη ἤδη ἦν ἀναπόφευκτος. Ἡ *Τολμηρὰ* δὲν ἠδύνατο νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν φυγὴν, διότι ἡ κορβέτα ἠδύνατο νὰ τὴν περιμείνῃ εἰς τὴν διάβασιν καὶ νὰ βυθίσῃ αὐτὴν ἐξ ἐπαγγελμοῦ. Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμείνῃ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν, καθὼς ἐφοβεῖτο, ἡ ἀποχώρησις τῷ ἐκόπῃ καὶ ἀπὸ μέρους τῆς ξηρᾶς.

Ἡ ἡμέρα ἐπῆλθε τέλος, τιθεῖσα τέρμα εἰς τὴν φρικώδη ἐκείνην ἀβεβαιότητα, καὶ ἀποκαλύπτουσα αὐτῷ πραγματικότητα ἔτι φρικωδεστέραν. Εἰς μὲν τὸ πέλαγος, ἐνώπιον αὐτοῦ, ἡ *Τρομερὰ* ἐπεδείκνυε τρομερὰν κανονοστοιχίαν, εἰς δὲ τὴν ξηρὰν ὄπισθεν αὐτοῦ δύο λόχοι ἦσαν παρατεταγμένοι, ὧν αἱ λόγχαι ἐσπινθηροβόλουν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἡ *Τολμηρὰ* εὑρίσκετο μεταξὺ δύο πυρῶν.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ἰδὼν ὅτι πολιωρκεῖτο διὰ ξηρᾶς τε καὶ διὰ θαλάσσης, ἀναγνωρίσας ὅτι ἡ φυγὴ ἦν ἀδύνατος, ἀπεφάσισε νὰ ἀντισταθῇ τοὐλάχιστον γενναίως καὶ νὰ πωλήσῃ ἀριβδὰ τὴν ζωήν του. Ἐνεθυμήθη τότε ἀκουσίως τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Πέτρου Μαροέτου καὶ πικρὸν μειδίαμα συν-

έπτυξε τὰ χείλη του, κατὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐλογιῶν, ἃς ἀπήγγειλεν ὁ θνήσκων.

Τὸ πλήρωμά του ἦν σιωπηλῶς παρατεταγμένον ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ὁ πλοίαρχος ἐνόησεν ὅτι πρέπει νὰ κατασιγάσῃ πᾶταν προεπασχόλησιν ὅπως ἀντιστῇ εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θέσεώς του.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ *Τρομερὰ* ὕψωσε τὴν Γαλλικὴν σημαίαν, ἣν ἐπεστήριζε διὰ κανονοβολῆς· τὸ δὲ βρίκιον ὕψωσε καὶ αὐτὸ τὴν Ἀγγλικὴν σημαίαν, ἀλλ᾽ ἄνευ κανονοβολῆς, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε ν᾽ ἀποκαλύψῃ τὰς τηλεβολοστοιχίας αὐτοῦ εἰ μὴ κατὰ τὴν ὑστάτην ὥραν.

Μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς· ἀλλὰ λέμβος τις, ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῶν πλευρῶν τῆς κορβέτας, ἔπλευσε πρὸς τὴν *Τολμηρὰν*, καὶ εἷς ἀξιωματικὸς παρουσιασθεὶς εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος ἐζήτησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ χαρτία τοῦ πλοιάρχου, ἐμποδισθεὶς δὲ τοῦ ν᾽ ἀναβῇ ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ πλοῖόν του.

Μόλις ἐπέβη εἰς αὐτὸ καὶ εὐθὺς ἤχησε τὸ πολεμιστήριον σάλπισμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς *Τρομερᾶς*· ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἀπήντησεν ὑπερφάνως εἰς τὴν πρόκλησιν καὶ τὸ τύμπανον ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς *Τολμηρᾶς*. Τὰ πράγματα εἶχον πλέον παῤῥησιαστικῶς.

Ἡ κορβέτα ἐπαφῆκεν ἀμέτως μίαν συστοιχοπυρείαν μυδροβόλων καὶ σφαιρῶν· ἀλλ᾽ ἀσήμαντον ζημίαν ἐπήνεγκεν εἰς τὸ βρίκιον.

«Ἰδοὺ ἡ μουσική. Ἔμπρὸ, ὁ χορὸς. ἔκραξεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος. Πῦρ πανταχοῦ.»

Τὸ βρίκιον ἠνέῳξε τὰς κανονοθυρίδας του καὶ ἀντέβαλε γενναίως.

Ἡ *Τολμηρὰ* ἠγκυροβόλησεν εἰς ναυλόχιόν τι καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ αὐτοῦ, διότι ἡ *Τρομερὰ*, ἐνεδρεύουσα εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ναυλοχίου ἔκοπτε πᾶσαν δίοδον εἰς αὐτήν. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, βλέπων ὅτι ἀπεκλείσθη, καὶ ἐμπιστευόμενος εἰς τὰ ἔξοχα πλεονεκτήματα τοῦ πλοίου του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς δυσχεροῦς ἐκείνης θέσεως, καὶ ἂν ἀκόμη ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὸ πῦρ τῆς *Τρομερᾶς*. Κατὰ συνέπειαν διέταξε τὰ τοῦ ἀπόπλου· ἀλλ᾽ ἡ κορβέτα ἐδιπλασίασε, καὶ διὰ τῆς εὐστόχου αὐτῆς τηλεβολήσεως κατέβαλε τὸν προπρωραῖον τοῦ βρικίου ἱστὸν, ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρασύρων μετ᾽ αὐτοῦ τὰς κεραίας καὶ τὰ ἄρμενα καὶ παραλύων πᾶσαν τῶν τηλεβόλων ἐνέργειαν. Τοῦ λοιποῦ, πᾶσα πλέον ἐλπὶς ἦν ἀπωλεσμένη.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος περιέμενεν ὅπως ὁ διοικητὴς τῆς *Τρομερᾶς* διατάξῃ τὴν προσπέλασιν. ὅτε πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἔκπληξιν μία λέμβος, φέρουσα τὴν συνθηκολογικὴν σημαίαν, προὐχώρησε πρὸς αὐτόν.

Ὁ πλοίαρχος ἀφῆκεν ἤδη τὸν ἀξιωματικὸν τῆς κορβέτας ἵν᾽ ἀναβῇ εἰς τὸ πλοῖόν του.

« Πλοίαρχε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, προὐδόθητε ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου σας, τὸν ὁποῖον, ἄλλως τε, ὁ οὐρανὸς ἐτιμώρησε, διότι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς πρώτης ὑμῶν τηλεβολήσεως· εἶσθε περιεζωσμένος, τὸ βρίκιόν σας ἐγυμνώθη τῶν ἱστῶν· ἡ ἀντίστασις ἀποβαίνει τοῦ λοιποῦ ἀδύνατος, εἶσθε ἀπωλεσμένος ἄνευ καταφυγῆς. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος μ᾽ ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἴπω ὅτι νομίζει ὅτι σᾶς γνωρίζει, καὶ ὅτι σεβόμενος τὴν ἀνδρίαν σας συγκατένευε νὰ συνθηκολογήσῃ. Στέργετε;

— Ποῖαι εἶναι αἱ συμφωνίαι σας; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ἰδὼν ὅτι ὁ βαρόνος ἀνεκάλυψε τὸ μυστήριόν του.

— Ἀλλά. . . ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ τινος χωρίας· ὡς πρὸς τοῦτο εἰς οὐδεμίαν εἰσῆλθε λεπτομέρειαν. Ὑποθέτω ὅτι ὁ πλοίαρχος τῆς *Τρομερᾶς* ἐννοεῖ νὰ παραδοθῆτε εἰς τὴν διάκρισιν αὐτοῦ, ὑμεῖς, τὸ πλήρωμά σας καὶ τὸ πλοῖόν σας.»

Ψιθυρισμὸς ὀργῆς ὑπεδέξατο τὰς προτάσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ, διότι ἡ συνέντευξις ἐλάμβανε χώραν ἐν τῷ καταστρώματι τοῦ βρικίου.

« Ὡς βλέπετε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καλόβολος μειδιῶν, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ πληρώματός μου, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἰδικήν μου, θέλω ἀμέσως σᾶς τὴν γνωστοποιήσει.»

Καὶ λέγων ταῦτα ἔσυρε τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν πρύμναν τῆς *Τολμηρᾶς* καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς ναύτας του ν᾽ ἀποσυρθῶσιν· εἶτα δ᾽ ἀφοῦ ἔμειναν μόνοι.

« Εἴπατε εἰς τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ ὅτι σέρνω νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν διάκρισίν του, ἀλλὰ μόνος, ἐννοεῖτε; Θέλω τὸ πλήρωμα νὰ δυνηθῇ ν᾽ ἐπομακρυνθῇ μὲ τὰς λέμβους χωρὶς ν᾽ ἀνησυχηθῇ οὔτε διὰ ξηρᾶς, οὔτε διὰ θαλάσσης. Εἴπατε πρὸς τούτοις εἰς τὸν βαρόνον ὅτι ἂν οἱ ὅροι μου δὲν τῷ ἀρέσωσι, θὰ προτιμήσωμεν μᾶλλον νὰ τιναχθῶμεν εἰς τὸν ἀέρα παρὰ νὰ ὑποστῶμεν τὸ αἶσχος τοῦ νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὴν διάκρισίν του. Ἐννοεῖτε, κύριε, ὁποῖον εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας, ὑφ᾽ οὗ κινούμενος ἀπαιτῶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πληρώματός μου; Ὅσον δὲ ἐμὲ, δὲν ἀμφιβάλλετε, νομίζω, ὅτι προτιμῶ τὸν θάνατον τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ αἴσχους, τὸ ὁποῖον ὁπωσδήποτε θὰ περιαφθῇ εἰς τὸ ὄνομά μου. Λοιπὸν, ἂν συγκατανεύω εἰς τὴν ἀλγεινὴν θυσίαν τῆς ἐλευθερίας μου καὶ τῆς τιμῆς μου, πράττω τοῦτο διὰ νὰ μὴ γίνωσιν οἱ περικυκλοῦντές με οὗτοι δυστυχεῖς θύματα τῆς πρὸς ἐμὲ τυφλῆς ἀφοσιώσεώς των. Καὶ ἤδη, μὰ τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδου, σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε, ἀξιωματικὲ, ὅτι ἂν μέχρι ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ δὲν μοὶ ἀποστείλῃ τὴν ἀπόκρισίν του, ἡ *Τολμηρὰ* θὰ τιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα. Ἐὰν ὁ πλοίαρχός σας μὲ γνωρίζῃ, θ᾽ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ὅρκου μου. Δὲν σᾶς ἐμποδίζω πλέον, κύριε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπεκλίνατο ὑπὸ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἁπλότητα καὶ ἐνεργητικότητα τῶν λόγων τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου.

« Πλοίαρχε, εἶπε χαιρετῶν αὐτὸν εὐσεβάστως, εἶμαι εὐπατρίδης καὶ ἐγὼ, καὶ σᾶς ὑπόσχημαι ὅτι καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται παρ' ἐμοῦ ἡ θυσία σας θέλει ληφθῆ βεβαίως ὑπ' ὄψιν. »

Καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ σφοδρᾶς κωπηλασίας.

Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος προϋχώρησε τότε πρὸς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου του.

« Φίλοι μου, εἶπε σταθερᾷ τῇ φωνῇ, οἱ θέλοντες νὰ παραδοθῶσιν ἂς ἐπιβῶσιν ἐπὶ μιᾶς λέμβου, καὶ ἂς μεταβῶσιν εἰς τὴν *Τρομεράν*. Οἱ προτιμῶντες ν' ἀποθάνωσιν ἂς μείνωσιν ἐνταῦθα. Εἶσθε ἀπηλλαγμένοι πάσης πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεως· ἐκλέξατε. »

Οὐδεμία τῶν ἀφωσιωμένων ἐκείνων καρδιῶν ἐκινήθη ὅπως ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐναντίας, κραυγὴ βροντώδης ἀντήχησε:

« Ζήτω ὁ πλοίαρχος Καλόβολος.

— Γενναῖαι καρδίαι, ἐσκέφθη ὁ Ῥαούλ. Εἴθε ἡ θυσία μου νὰ τοὺς ἀποδώσῃ εἰς τὰς περιπτύξεις τῶν ἀγαπώντων αὐτούς.

— Κολλέτε, διέταξεν ὁ πλοίαρχος, κατάβα μὲ μίαν θρυαλλίδα εἰς τὴν πυριτοθήκην, καὶ ἅμα τῇ διαταγῇ μου νὰ δώσῃς πῦρ εἰς αὐτὴν ἄνευ δισταγμοῦ. Μοὶ τὸ ὁρκίζεσαι;

— Μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς ἀκούει, καὶ μέλλει νὰ μᾶς κρίνῃ, θὰ σᾶς ὑπακούσω, πλοίαρχε, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. »

Ὡς μάρτυς βαδίζων εἰς τὴν θυσίαν ὁ Κολλέτος, κατέβη βραδέως διὰ τῆς θυρίδος.

Τὸ τέταρτον τῆς ὥρας ἔμελλε νὰ λήξῃ, ὅτε ὁ αὐτὸς ἀξιωματικὸς ἦλθε φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ.

Ὁ διοικητὴς τῆς πολεμικῆς κορβέτας παρεδέχετο τὰς προτάσεις τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου.

« Ὅλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, » ἀνέκραξεν οὗτος σταθερᾷ τῇ φωνῇ.

Τὸ πλήρωμα ἐσχημάτισε κύκλον περὶ τὸν πλοίαρχον, προαισθανόμενον νέον τι γεγονός.

« Ἐξοπλίσατε τὰς λέμβους, μετακομίσατε ἐν αὐταῖς τοὺς τραυματίας, καὶ ὑπάγετε εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, εἶσθε ἐλεύθεροι, φίλοι μου, τοῖς εἶπε.

— Καὶ ὑμεῖς, πλοίαρχε;

— Ἐγὼ μένω, εἶπε μετὰ σταθερότητος.

— Ὄχι, ὄχι, ἀνέκραξαν ὅλαι αἱ φωναί. Δὲν θέλομεν νὰ σᾶς ἐγκαταλείψωμεν. Ἢ θὰ εἴμεθα ὁμοῦ ἐλεύθεροι, ἢ ἄλλως θὰ ἀποθάνωμεν ὁμοῦ.

— Τί θὰ εἴπῃ τοῦτο; εἶπεν ὁ πλοίαρχος προσποιούμενος τὸν ὠργισμένον. Τί! θὰ μὲ παρακούσητε; Δὲν ἔχω πλέον ἐνταῦθα τὸ δικαίωμα τοῦ διατάττειν καὶ τιμωρεῖν; ἐκτελέσατε τὰς διαταγάς μου. Ἀμέσως, τὸ θέλω.

— Ἀλλὰ, πλοίαρχε, . . . ἐψέλλισαν δειλῶς οἱ γενναιότεροι.

— Μὲ ἠκούσατε, εἶπε κτυπῶν τὸν πόδα. »

Οἱ ναῦται τεταραγμένοι ὑπήκουσαν σιωπηλῶς· τὰ δάκρυα ἔῤῥεον κρουνηδὸν ἐπὶ τῶν ὀρειχαλκίνων αὐτῶν παρειῶν, ἐνῷ τὰ ὑγρὰ βλέμματά των προσηλοῦντο εἰς τὸν πλοίαρχον, οὗτινος ἐνόησαν τὴν ἡρωϊκὴν ἀφοσίωσιν.

« Πλοίαρχε, εἶπε τέλος ὁ Κολλέτος, ὅστις προϋχώρησεν ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πληρώματος, ἔχετε ἄδικον. Ἀληθῶς, ἔχετε ἄδικον. Δὲν πρέπει νὰ λαμβάνητε τόσην φροντίδα διὰ *ψωρόσκυλα* ὡς ἡμᾶς. Μεταξὺ ἡμῶν, ὡς βλέπετε, οἱ πλεῖστοι ἐπέρασαν τὸν κιρόν των. Λοιπὸν, τί ὄφελος τάχα θὰ κάμητε εἰς ἡμᾶς; Ν' ἀποθάνωμεν ὀλιγωρότερα . . ν' ἀποθάνωμεν ἀργότερα . . . θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ φύγητε σεῖς, καὶ νὰ μείνωμεν ἡμεῖς.

— Ἀκόμη, ἀνέκραξεν ὁ Ῥαοὺλ, φοβούμενος ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ πλειότερον νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του. Θὰ μὲ ὑπακούσητε, λέγω;

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Κολλέτος, φανεὶς ὅτι ἔλαβε μεγίστην ἀπόφασιν, ἀναχωροῦμεν, πλοίαρχε. »

Λέγων ταῦτα ὁ Κολλέτος ἀπεμακρύνθη στερεῷ τῷ βήματι, καὶ νεύσας εἰς τὸ πλήρωμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

« Ἄ, θὰ τὸν σώσωμεν ἀκουσίως του, μὰ τοὺς χιλίους διαβόλους, » εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τοὺς ναύτας. »

Μετὰ πέντε λεπτὰ αἱ λέμβοι ἐῤῥίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπαναλαμβανομένης τῆς κραυγῆς: « Ζήτω ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, » ἅμα δ' ἀνεχώρησαν, οὗτος ἔφερεν ὁ ἴδιος τὴν σημαίαν του.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἡ *Τρομερὰ* εἰσήρχετο εἰς Λορίεν-ον, ῥυμουλκοῦσα τὸ ἀφοπλισθὲν βρίκιον· ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν αἰχμάλωτος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.

# ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

## ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΣΥΝΕΔΡΙΟΝ.

### Α. Η ΟΑΣΙΣ.

Εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερσαλλίας ἀγούσης ἀνωμάλου ὁδοῦ, ὑψηλότερα ὀλίγον τοῦ ἀνακλίματος τῶν Σεβρῶν, εὑρίσκετο πρὸς τὰ δεξιὰ μονοόροφός τις οἰκίσκος, ἰσογαίως ἐκτισμένος καὶ παρεκκλίνων τῆς εὐθυγραμίας ἐπὶ σκοπῷ βεβαίως τοῦ ν᾽ ἀπαλλαγῇ τοῦ θορύβου καὶ τῆς κόνεως, διότι διάστημα 30 τοὐλάχιστον βημάτων ἐχώριζε τὸ δρύφακτον τῆς εἰσόδου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Τὸ ἐξ ἰδιοτροπίας τοῦ ἰδιοκτήτου ἀφεθὲν ἐλεύθερον διάστημα ἦν πεφυτευμένον διὰ πυκνῶν ἱπποκαστανεῶν, ὧν τὰ εὐρέα φύλλα προσέφερον κατὰ τὸ θέρος καταφύγιον εἰς τοὺς πεζοὺς, ἐνῷ χλόη λεπτὴ καὶ δασεῖα ἐφαίνετο προσκαλοῦσα αὐτοὺς εἰς ἀνάπαυσιν· διὸ καὶ ἐβάπτισαν τὴν οἰκίαν ταύτην: «ἡ ὄασις.»

Ἡ οἰκία αὕτη κατῳκήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ ζεύγους νεονύμφων, ἀποσυρθέντων εἰς αὐτὴν ἵν᾽ ἀπολαύσωσι καθ᾽ ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῶν μελιμήνων αὐτῶν· ἀλλ᾽ ὁ σύζυγος ἔφερεν ἤδη τὴν ἐννάτην ἢ δεκάτην πεντάδα, ἡ δὲ γυνὴ ἦν μόλις εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔαρ καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβε πολλὴν κλίσιν διὰ τὴν ἥσυχον ἐκείνην ἐρημίαν, διότι ἀνεχώρησεν ὡραίαν τινα ἡμέραν μετά τινος ἀξιωματικοῦ, ὃν ἠγάπα πρὸ τοῦ γάμου της. Ὁ ἐγκαταλελειμμένος σύζυγος ἔζησεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐκείνη, ἥτις τῷ ἀνεμίμνησκε τοσοῦτο ποθεινὰς καὶ τοσοῦτο σκληρὰς ἀναμνήσεις· εἶτα δ᾽ ἀποκαμὼν καὶ ὑποκύψας εἰς τὴν καταβιβρώσκουσαν αὐτὸν ἐνδομύχως θλῖψιν, ηὐτοχειριάσθη.

Τοιαύτη ἦν τοὐλάχιστον ἡ γενικὴ παράδοσις, ἥτις διέτρεχεν εἰς τὰ πέριξ.

Ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους, ἡ οἰκία ἦν ἀκατοίκητος, τὰ πράσινα αὐτῆς παραθυρόφυλλα ἦσαν ἑρμητικῶς κεκλεισμένα, ὅτε χαρίεσσάν τινα ἡμέραν τοῦ μαρτίου 1716 ἡ οἰκία καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἠνεῴχθησαν, καὶ ἀφῆκαν δίοδον εἰς τὸν ἐαρινὸν ἥλιον.

Οἱ χωρικοὶ τῶν πέριξ, οἵτινες συνήθισαν εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ οἴκου τούτου, καὶ ἐλεώρουν μάλιστα αὐτὸν μετὰ προληπτικοῦ τινος τρόμου, ἐξεπλάγησαν μεγάλως, μαθόντες ὅτι κατῳκήθη ὑπὸ δύο μυστηριωδῶν προσώπων, οἵτινες μηδέποτε ἐξήρχοντο εἰμὴ μόνον τὸ ἑσπέρας, τοσοῦτο καλῶς κεκαλυμμένοι εἰς τοὺς μανδύας των, ὥστε ἦν ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις τοὺς χαρακτῆράς των.

Εἰσδύσωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦτο, ὃ οὐδεὶς ἀδιάκριτος διεπέρασεν ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἐγκαταλελειμμένου συζύγου.

Εἶναι σχεδὸν ἑνδεκάτη ἑσπερινὴ ὥρα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἥτις ἀνοίγεται ἀριστερὰ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἄνθρωπός τις κάθηται ἐπὶ εὐρείας θρονίδος, παρ᾽ αὐτὸν δὲ κεῖται τράπεζα, ἐφ᾽ ἧς καίει λύχνος ὀλίγον φωτεινὸς, ὅστις ἀφίνει βεβυθισμένον εἰς τὸ σκότος τὸ πρόσωπον τοῦ ῥεμβαστοῦ. Ῥεμβάζει τῷ ὄντι, διότι τὸ βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκε πρὸ μικροῦ, ἔμενεν ἀνεῳγμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι διηνεκῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ γυμνοῦ τοίχου· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος χωρὶς ν᾽ ἀποστρέψῃ τὴν ὄψιν ἀπὸ τοῦ ἀμεταβλήτου ἐκείνου σημείου, ὅπερ δὲν θεωρεῖ, ἐκβάλλει βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐπαναπίπτει εἰς τὴν ῥεμβώδη αὐτοῦ μελαγχολίαν. Τέλος, κίνημά τι ἀνυπομονησίας τῷ διαφεύγει, τείνει κατ᾽ ἀρχὰς τὸ οὖς, ἀλλ᾽ οὐδένα ἀκούων θόρυβον.

« Δὲν ἐπανέρχεται,» ἀνακράζει.

Τότε λαμβάνει τὸ βιβλίον του, τὸ ἀποῤῥίπτει, πάλιν τὸ λαμβάνει, καὶ πάλιν τὸ ῥίπτει ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν ῥοῦν τῶν ἰδεῶν του.

Περὶ αὐτὸν ἐν τῷ ἐντελῶς σχεδὸν τετραγώνῳ ἐκείνῳ δωματίῳ ὑπάρχουσιν ἔπιπλα νεώτερα καὶ ἀπολαυστικά· ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ γωνίᾳ εὑρίσκεται κλειδοκύμβαλον, ἀποδεικνύον τρανῶς, ὅτι γυνὴ κατῴκησεν ἄλλοτε τὴν οἰκίαν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου ξίφος καὶ δύο πιστόλια ἀξιοσημειώτου τορευτικῆς ἐργασίας· τοιαῦτα τὰ πρώτιστα ἀντικείμενα, ἅτινα πλήττουσι τὴν ὅρασιν, ἅμα εἰσδύσῃ τις εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος κατοικοῦντα εἰς αὐτὸ ἄνδρα, εἰ καὶ οἱ χαρακτῆρές του δὲν ἐφωτίζοντο ἐντελῶς, δὲν ἐφαίνετο πλέον ἢ τριακοντούντης, καί τοι ὑπερβαλλόντως πωγονοτροφῶν.

Εἶναι ξανθὸς, ἔχει ὡραῖα χαρακτηριστικὰ, ὀφθαλμοὺς μέλανας, ζωηροὺς καὶ ἐκφραστικωτάτους, εἰ καὶ καλυπτομένους ὑπὸ ἀνεξηγήτου μελαγχολίας.

Αἴφνης ἐγείρεται καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἐκεῖ δὲ ἵσταται ὅπως ἀκροασθῇ.

Ἠκούετο μέγας θόρυβος· ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν ἦν ὡσεὶ συμφωνία τις ἐνεργητικῶν ἀρῶν καὶ βλασφημιῶν, ἀνάμικτος μετὰ πτερνοκοπημάτων ἵππων καὶ τροχηλασίας ἁμάξης.

Ἀνησυχία τις διεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ κατοίκου τῆς ὁάσεως, διότι ὠχρίασεν ἐπαισθητῶς, καὶ ἔῤῥιψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἃ τὸ φῶς τοῦ λύχνου διὰ σπινθηριζουσῶν ἐφώτιζεν ἀνταυγειῶν. Μετ' ὀλίγον δ' ἡ ὠχρότης αὕτη ηὔξησεν εἰς βαθμὸν, ὥστε ἤθελες νομίσει ὅτι τὸ αἷμα ὅλον συνέῤῥευσεν εἰς τὸ στῆθος· τοσοῦτο διακεκριμένως ἠκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἀρ' ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους τὸ ῥόπτρον τῆς πύλης ἐκρούετο. Τίς ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ κατὰ τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν μεμονωμένην ἐκείνην οἰκίαν;

Ἐκεῖνος, ὃν εἴδομεν ὠχριάσαντα τὸ κατ' ἀρχὰς, ἐδίστασεν ὀλίγον· ἀλλὰ τὰ κρούσματα τοῦ ῥόπτρου ἐπολλαπλασιάσθησαν τόσον, ὥστε ἀπεφάσισεν. Ἐν τούτοις, ὡς μέτρον προφυλάξεως, ἐξεκρέμασε τὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενα δύο πιστόλιά του, καὶ κρύψας ταῦτα ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του, ἤνιξε τὴν πύλην τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ ἐξῆλθε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρυφάκτου· ἀλλ' ἐνθαῤῥύνθη ταχέως, ἰδὼν ὅτι εἷς μόνος ἄνθρωπος ἦν ὁ προξενῶν ὅλον τοῦτον τὸν πάταγον.

« Τί θέλετε; ἠρώτησε.

— Τὴν φιλοξενίαν διὰ μίαν ἢ δύο ὥρας.

— Ποῖος εἶσθε;

— Εἷς πτωχὸς ἀββᾶς, οὗ ἡ ἅμαξα συνετρίβη, καὶ ὅστις θὰ ἦτο πολὺ στενοχωρημένος ἂν τὸ σεληνόφως δὲν τῷ ἀπεκάλυπτε τὴν ὕπαρξιν τῆς οἰκίας σας. »

Ὁ ἀπροσδόκητος οὗτος ξένος ἔρερε τῷ ὄντι κομψότατον ἱματισμὸν ἀββᾶ.

Οἱ δισταγμοὶ τοῦ μονάζοντος ἐξέλιπον ἐντελῶς, ἐξεκλείδωσε, ἤνοιξε τὴν πύλην καὶ εἰσήγαγε τὸν ἀββᾶν εἰς τὴν αἴθουσαν.

« Μπᾶ, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, δὲν ἦτθε λοιπὸν πλαγιασμένος.

— Ὄχι ἀκόμη.

— Καὶ μὲ ἀφίνατε νὰ παγόνω εἰς τὴν θύραν σας. Γνωρίζετε ἐν τούτοις ὅτι αἱ νύκτες τοῦ ἀπριλίου εἶναι ψυχραί.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀλλ' ἤμην τόσον δεδομένος.

— Εἰς τὴν ἀνάγνωσίν σας ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, ὅστις ἔῤῥιψεν οἰκείως ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἠνεῳγμένου βιβλίου. Εἶναι Ῥακίνας, προσέθηκε δὶ ὕφους ἐπιπολαίου.

— Συγγνώμην, ἀββᾶ, ἀλλά . . .

— Ὤ, μὴ στενοχωρεῖσθε δὶ ἐμὲ, κύριε . . . . Πῶς λέγεσθε;

— Γερμανός.

— Λοιπὸν μὴ στενοχωρεῖσθε δὶ ἐμὲ, κύριε Γερμανέ. Θὰ περιμείνω κάλλιστα ἐδῶ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἀνθρώπων μου, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλα εἰς Παρισίους διὰ νὰ μὲ φέρουν ἄλλην ἅμαξαν.

Λοιπὸν ἀναγνώσατε, πλαγιάσατε, κάμετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσκει. . . .

— Συγγνώμην, εἶπε πάλιν ὁ Κ. Γερμανὸς, τὸν ὁποῖον ἡ πολυλογία τοῦ ἀββᾶ ἐξέπληττεν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν μὲ εἴπετε ἀκόμη. . . .

— Τί, πῶς συνετρίβη ἡ ἅμαξά μου; Διάβολε. εἶναι ἁπλούστατον· ὁ ἄξων ἔσπασεν, ἡ ἅμαξά μου ἀνετράπη, ἐβλασφήμησα, οἱ ἄνθρωποί μου ἐβλασφήμησαν. . . .

— Σᾶς ἤκουσα.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἤλθετε πρὸς βοήθειάν μου.

— Τί ἠδυνάμην νὰ πράξω; Δὲν εἶμαι ἁμαξοποιὸς, καί. . . .

— Τὸ ἐννοῶ κάλλιστα, ὑπέλαβεν ὁ ἀββᾶς, ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς ἁπλῆς μὲν, ἀλλὰ κομψῆς ἐνδυμασίας τοῦ Κ. Γερμανοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι ἔχετε γοητευτικὸν ἐνδιαίτημα, ἐξηκολούθησε ῥίπτων περὶ ἑαυτὸν τοὺς ὀφθαλμούς. Κλειδοκύμβαλον· εἶσθε λοιπὸν νενυμφευμένος;

— Ὄχι.

— Τότε θὰ ἔχητε καμίαν ἀδελφὴν, καμίαν συγγενῆ, καμίαν ἐρωμένην ἴσως.

— Κατοικῶ ἐδῶ μεθ' ἑνὸς τῶν φίλων μου.

— Ἄ! ἀλλ' ἔχετε καὶ ὅπλα. Βλέπω ξίφη ἐκεῖ κάτω, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης δύο θαυμάσια πιστόλια. Δὲν εἶσθε ἐν τούτοις οὔτε εὐπατρίδης, οὔτε στρατιώτης, νομίζω.

— Τῷ ὄντι, οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο.

— Τότε τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ ὅπλα;

— Ἠγόρασα τὴν οἰκίαν ταύτην οὕτω μετὰ τῶν ἐπίπλων παρὰ τῶν κληρονόμων εὐπατρίδου τινὸς, ὅστις τὴν κατῴκει πρὸ ἐμοῦ.

— Πολὺ καλὰ, δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος, εἶπεν ὁ ἀββᾶς ὑποκλινόμενος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσθε διόλου, εἶπεν ὁ Κ. Γερμανὸς βεβιασμένως πως.

— Βλέπω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν μοναξίαν, ἐπανέλαβεν ὁ ἀββᾶς. Συνήθως οἱ ὁμήλικές σας δὲν κατοικοῦν οἰκίας μεμονωμένας ὡς αὐτήν. Διότι εἶσθε τριακοντατὴς τὸ πολὺ, νομίζω.

— Τὸ ἐμαντεύσατε.

— Καὶ ἔπειτα, ὁ πώγων οὗτος, τὸν ὁποῖον φέρετε ἐντίμως, μὴ δυσαρεστεῖσθε, εἶπεν ὁ ἀββᾶς καγχάζων, ἀλλ' ὁμοιάζετε τὸν Ἑῤῥῖκον Δ'.

Ὁ Γερμανὸς ἐφαίνετο στενοχωρούμενος ἐκ τῆς οἰκειότητος τοῦ ἀββᾶ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ ἕτερόν τι πρόσωπον εἰσῆλθεν ἀποτόμως.

« Οὐδὲν, εἶπε, πάντοτε οὐδέν. »

Ἀλλὰ διέκρινε τὸν ἀββᾶν, παρατηροῦντα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ νέηλυς ἐφάνη οὐχ ἧττον ἐκπεπληγμένος, διότι εὗρεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον ξένον.

« Εἶναι ὁ φίλος σας, ἀναμφιβόλως; ἠρώτησεν ὁ ἀββᾶς τὸν Κ. Γερμανόν.

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν ἐκεῖνος μετὰ ξενοχωρίας.

— Μὴ στενοχωρεῖσθε δι' ἐμέ, σᾶς παρακαλῶ. ἐὰν ἔχητε ὁμιλίαν, ἄρετέ με μόνον ἐδῶ· θὰ περιμείνω μεθ' ὑπομονῆς ἐν συντροφίᾳ τοῦ Ῥακίνου, ἐπειδὴ καὶ εὑρίσκεται ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γερμανός, δὲν ἔχομεν καμμίαν βίαν.»

Καὶ ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς ἐκεῖνον, ὃν ἀπεκάλει φίλον του, ἵνα ἀποσυρθῇ.

« Σᾶς πειράζω, τὸ βλέπω, ἔλεγεν ὁ ἀββᾶς, ἀλλὰ εἰλικρινῶς τὸ θέλετε καὶ σεῖς, διότι ἦλθον μὲν νὰ σᾶς ζητήσω ἄσυλον, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ σᾶς ἐπιβάλω τὴν συντροφίαν μου.

— Μὲ κάμνετε μεγάλην τιμήν. Εἶσθε ἄνθρωπος μὲ καρδίαν καὶ μὲ πνεῦμα. Δὲν ἀνήκει λοιπὸν εἰς οὐτιδανόν τινα, ὡς ἐγὼ, νὰ θεωρῇ κακὸν τὸ νὰ πειραχθῇ ὑπὸ ἀνθρώπου τῆς ἀξίας σας.

— Τῆς ἀξίας μου, ὑπέλαβεν ὁ ἀββᾶς, παρατηρήσας τότε μόνον τὴν ἐξαίρετον συμπεριφορὰν τοῦ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένου. Καὶ ποῦ τὸ ἠξεύρετε; Δὲν δύναμαι ἄρά γε νὰ εἴπω τὰ ἴδια περὶ ὑμῶν καὶ νὰ ἐκπλαγῶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐκφράσεών σας, διὰ τὸ διακεκριμένον ὕφος σας; Ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω τὴν ἔκπληξιν ταύτην εἰς οἶκον κατοικούμενον ὑφ' ἑνὸς κυρίου . . . Γερμανοῦ;»

Ἔπειτα, βλέπων ὅτι ὁ ξένος του προσεπάθει ν' ἀπολογηθῇ διὰ ταπεινῆς ὑποκλίσεως,

« Μὴ φοβεῖσθε, ὑπέλαβε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχρασθῶ τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας.

— Δὲν φοβοῦμαι τὴν ἀκριτομυθίαν, ἀπήντησεν ὁ Κ. Γερμανός. Εἶμαι υἱὸς τιμίου τινὸς ἐμπόρου τῶν Βλαισῶν, εἰς ὃν ὁ πατήρ του ἠδύκησε ν' ἀφήσῃ μικρὰν περιουσίαν. Ἀγαπῶ τὴν μοναξίαν, καὶ δὲν εἶμαι φιλόδοξος, καὶ διὰ τοῦτο ἠγόρασα τὴν οἰκίαν ταύτην· ἡ ἱστορία μου, ὡς βλέπετε, οὐδὲν ἔχει μυθιστορικόν.

— Καὶ δὲν εἴχετε, ἐρχόμενος εἰς Παρισίους, τὴν ὀπισθοβουλίαν νὰ διώξητε τύχην;

— Σᾶς εἶπον, εἶμαι πλούσιος. . .

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβητε καμίαν θέσιν; Δὲν θηρεύετε καμίαν τιμήν;

— Οὐδεμίαν, σᾶς βεβαιῶ.

— Συγχωρήσατέ μοι νὰ λυπηθῶ διὰ τοῦτο, ἀγαπητέ μοι ξένε, διότι θὰ ἐθεώρουν εὐτυχίαν μου τὸ νὰ σᾶς γίνω καὶ ἐγὼ ὠφέλιμος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ μεγάλως.

— Σεῖς ἠξεύρετε. Ἀλλ' ἂν ποτε λάβητε ἀνάγκην ἐμοῦ, ὑποσχέθητέ μοι ὅτι θὰ ἔλθητε νὰ μ' εὕρητε. . . »

Μέγας θόρυβος ἠκούσθη τότε ἐν τῇ ὁδῷ.

« Ἰδοὺ ἡ ἄμαξά μου ἔρθασε, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους καὶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.»

Καὶ λέγων ταῦτα ἠγέρθη, ὁ Κ. Γερμανὸς τὸν ἐμιμήθη καὶ ἠθέλησε νὰ προπέμψῃ τὸν ἀββᾶν μέχρι τῆς ἁμάξης του· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν οὗτος ἔθετε τὸν πόδα εἰς τὸ ἀνάβαθρον,

« Ἐάν ποτ' ἔχητε ἀνάγκην ἐμοῦ, εἶπεν, ἔλθετε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, καὶ ζητήσατε τὸν γραμματέα τοῦ ἀββᾶ Δυβοά. Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ εὐχαριστῶ.»

Ἡ θυρὶς ἐκλείσθη, καὶ ἡ ἅμαξα ἐγένετο ὄφαντος ἐντὸς νέφους κονιορτοῦ.

## Β'. ΕΝ ΤΩ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩ ΤΟΥ ΞΗΡΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν, καθ' ἃ δὲν εἰσήλθομεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου*, ἡ οἰκία φαίνεται ὁλοτελῶς μεταβληθεῖσα. Ἀνεκαινίσθη ἀπὸ τοῦ ὑπογείου καὶ τοῦ ὑπερώου, ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς, ἀπὸ τῶν πεπαλαιωμένων ἐπίπλων, ἅτινα τὴν ἠὐτρέπιζον ἄλλοτε μέχρι τῆς μελαίνης ποτὲ καὶ μεμαυρισμένης προσόψεως, ἥτις λάμπει νῦν ὑπὸ χιονώδους λευκότητος.

Εἶναι ὀγδόη ὥρα τῆς πρωΐας καὶ ὁ Ἱερώνυμος δὲν ἐξηγέρθη εἰσέτι, ὁ ἀκηδής. Καὶ ἐν τούτοις, μετὰ πόσης ἐνεργείας αἱ δύο ὑπηρέτριαι μεταχειρίζονται τὸ κόρηθρον καὶ τὸ πτεροσάρωθρον, τὰ δύο ταῦτα ἐργαλεῖα τῆς ἐργασίας των. Ὑπάρχει λοιπόν τις ἐπιτηρῶν αὐτάς; Τῷ ὄντι δὲν βλέπετε ἐν τῇ κάτω αἰθούσῃ ξανθήν τινα, περικαλλῆ καὶ νεωτάτην κόρην, μόλις δεκαεπταετῆ, ἥτις τακτοποιεῖ μόνη ἐπὶ κασσιτερίνου ἄβακος, στιλπνοτέρου τοῦ δίσκου τῆς σελήνης, τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια, διορθοῦσα οὕτω διὰ χειρὸς ἐπιτηδείας τὰς ἀταξίας τῆς προτεραίας;

« Πῶς! ἀνέκραξεν, ὀγδόη ὥρα, καὶ οὐδὲν εἰσέτι εἶναι ἕτοιμον. Καὶ ἂν μᾶς ἔλθῃ κανεὶς θαμώνης, πρέπει νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν ἐν μέσῳ τῆς κόνεως ταύτης καὶ τοῦ κυκεῶνος αὐτοῦ τῶν ἀνατετραμμένων καθεδρῶν καὶ τραπεζῶν; Εἶ! κάμετε ὀλίγωρα. Νὰ μὴν ἦμαι ἠναγκασμένη νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω, ἀφ' οὗ εὑρίσκετε καλὴν τὴν θέσιν καὶ στρογγύλον μηνιαῖον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου*.»

Καὶ ὡς διὰ μαγείας ἡ δραστηριότης τῶν ὑπηρετριῶν ἐδιπλασιάζετο, ὥστε μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν.

Ἡ νεᾶνις αὕτη, ἡ ἐντεῦθεν οὕτω τὴν μελιχρὰν αὐτῆς φωνὴν, καὶ προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ ἦθος ὀργῆς εἰς τὴν συνεπτυγμένην αὐτῆς μορφὴν, εἰς τὸ ἔξυπνον ὄμμα της, εἰς τὸ πανοῦργον μειδίαμά της, ἡ πολυάσχολος αὕτη γόησσα, ἧς ἡ μαγικὴ ῥάβδος ἀνεποδογύρισε τὴν οἰκίαν, εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἱερωνύμου Ζωήτσα.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους ἡ Ζωήτσα, ἥτις ἦτον ἀκόμη παιδίσκη, καθ' ἣν ἐποχὴν ἄρχεται ἡ διήγησίς μας, μετέβη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πατρός της Ἱερωνύμου καὶ τῷ ὡμίλησεν ὧδέ πως.

« Καλέ μου πάτερ, μὴ κοπιάζετε πλέον ὡ πρότερον καὶ μὴ σηκόνεσθε τόσον πρωΐ. Αρχίζε τε νὰ γηράσκητε, ἐν ᾧ ἐγὼ εἶμαι νέα καὶ δυ νατὴ ἔχετε ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἐν ᾧ ἐγὼ δι ψῶ διὰ κίνησιν. Λοιπὸν εἶναι ἡ σειρά μου νὰ σᾶ. ἀντικαταστήσω, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ σταυρόνω τὰς χεῖράς μου καὶ νὰ σᾶς βλέπω πεφερομέ νους μὲ πολυάσχολον ἦθος. Καὶ διατί, σᾶ παρακαλῶ;

— Ἀλλὰ κόρη μου, ἀτενκρίθη ὁ Ἱερώνυμος, δὲν πρέπει νὰ κεδίσω τὴν πουΐκα σου;

— Καὶ διατί νὰ μὴ τὴν κερδίσω ἐγὼ ἡ ἰδία;

— Σὺ, Ζωήτσα μου! Μὲ τὰς λευκὰς καὶ κονδυλένιας χεῖράς σου;

— Καὶ διατι ὄχι; Νομίζετε ὅτι θὰ ἔπερνα ποτε σύζυγον, ὅστις θὰ ἐφοβεῖτο μὴ χαλάση τὰς χεῖράς του; Ὄχι· Ἐλπίζω ὅτι ἐὰν ὑπανδρευθῶ ποτὲ, ὁ μέλλων σύζυγός μου δὲν θὰ θεωρῇ αἴ σχος τὰς Ζωήτσας ὅτι εἰργάσθη γενναίως, καὶ δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐνώπιον τῶν ἐρυθρῶν χει ρῶν μου, ἐὰν ἡ καρδία ἦναι καλὴ, στιβαρὸς ὁ βραχίων καὶ ἡ κεφαλὴ καλῶς σκεπτομένη.

— Ἆ! εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος μειδιῶν χλευαστι κῶς. Κύταξε ἐκεῖ τὴν μικρὰν ταύτην κόρην...

— Δὲν εἶμαι πλέον κορίτσάκι, πάτερ μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ζωήτσα μὲ σκεπτικὸν ὕφος. Σεῖς οἱ γονεῖς, παράξενο πρᾶγμα, νομίζετε ὅτι τὰ παιδία σας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν παραμάναν, καὶ δὲν συλλογίζεσθε ὅτι τὰ ἔτη ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον! Ἀπέναντι τῆς ἐπιεικοῦς σας ἀγα θότητος, ἥτις θέλει πάντοτε νὰ μὲ θεωρῇ ὡς παιδί, εἶμαι γυνὴ καὶ θέλω νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι καλὴ διὰ κάτι τι. Λοιπὸν ἐκτὸς τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα σκοπεύω νὰ σᾶ. ἀφήσω, ἀπαιτῶ νὰ μὲ ἀναθέσητε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας σας, καὶ θὰ ἦσθε πάντοτε κύριος νὰ μὲ τὴν ἀφαιρέσητε, ἂν δὲν τὴν διαχειρισθῶ ὅπως θέλετε. »

Ὁ Ἱερώνυμος ἐξεπλήττετο διὰ τὸ ἀποφασιστι κὸν ἦθος τῆς θυγατρός του.

« Ἔστω, δεσποσύνη, συνκατανεύω, εἶπε γελῶν.

— Δὲν λαμβάνετε σπουδαίως τὰς προτάσεις μου, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε!..» εἶπεν ἡ Ζωήτσα ἀπο φασιστικῶς πως.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Ἱερώνυμος παρετήρησε μετ' οὐ πολὺ τὴν αἰφνίδιον μεταβολὴν ἥτις ἐγέ νετο ἐν τῷ οἴκῳ του, καὶ πρῶτον μὲν ἤρχισαν τὸν χορὸν τὰ παλαιὰ ἔπιπλα, ἀντικατασταθέντα διὰ νέων, ἔπειτα ἡ κλίμαξ, ἔπειτα ὁ οἶκος, ἔπειτα... ὅλα τέλος. Ὁ Ἱερώνυμος ἐξεπλάγη βλέπων συῤῥέουσαν παρ' αὐτῷ πελατείαν ὅλως νέαν, ὡς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Οὕτως ὅτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἠθέλησε νὰ λογαριάσῃ, εὗρεν ὅτι τὰ κέρδη του ἐδιπλασιάσθησαν. Ἐν τούτοις ἡ ἐπιτηρητικὴ θέσις του κατέστη σχεδὸν ἐπίτιμος μόνον. Ὁσάκις ἐνίοτε τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θυγατρός του, νὰ πράξῃ ἐργασίαν τινὰ οἱανδήποτε, εὕρισκεν αὐτὴν ἤδη γενομένην καὶ ἐψιθύριζε τότε:

« Νομίζω πραγματικῶς ὅτι ἔχει καλλιτέραν κεφαλὴν ἀπ' ἐμέ. »

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτω· ἡ Ζωήττα ἐγένετο καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἡ δέσποινα ἐν τῷ ξενοδο χείῳ τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, ὅτε κατά τινα πρωΐαν εἶδε καθήμενον ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ πατρός της ἄνθρωπόν τινα, ὃν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἰδεῖ. Ὁ ἄν θρωπος οὗτος ἐφαίνετο νέος, ἡ φωνή του ἦν νεα νικὴ, ἀλλ' ἔφερε κυανᾶς διόπτρας.

« Κόρη μου, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος, σοὶ παρισιάζω τὸν Κ. Μαρτῖνον, ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φί λων. Ἔφθασε χθὲς τὸ ἑσπέρας καθ' ἣν στιγμὴν ὑπῆγες νὰ πλαγιάσῃς.

— Τὸν Κ. Μαρτῖνον! ἕνα ἐκ τῶν φίλων σας!.. Ἰαχάδοξον! Δὲν σᾶς ἤκουσα ποτὲ πάτερ μου νὰ προφέσητε τοῦτο τὸ ὄνομα! Ἢ τοὐλάχιστον δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι, προσέθηκε βλέπουσα τὸν Ἱερώνυ μου συστέλλοντα τὰς ὀφρῦς.

Ὁ δεκεμβριος ἤγγιζεν εἰς τὰ τέλη του, τὸ ψῦ χος ἦν δριμὺ καὶ βαρὺς χειμών· ἡ Ζωήτσα λοι πὸν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος πῶς ὁ ξένος ὑπέστη τοὺς μόχθους τοῦ δρόμου.

« Πρέπει νὰ ὑπεφέρατε πολὺ ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐὰν ἔρχησθε μακρόθεν.

— Ἐπανέρχομαι ἐκ Νορμανδίας.

— Μὲ ἅμαξαν; ἠρώτησεν ἡ Ζωήτσα μετὰ τρόμου.

— Ὄχι, δεσποσύνη, ἔφιππος, » ἀπήντησεν ὁ Μαρτῖνος.

Ὁ νέος ξένος ἦν βεβαίως φίλος τοῦ πατρός της, ἢ τοὐλάχιστον υἱὸς ἑνὸς τῶν φίλων του, διότι ἐφαίνετο εἰς τὴν Ζωήτσαν ὅτι τὰ χαρα κτηριστικὰ τοῦ Μαρτίνου δὲν τῇ ἦσαν ἄγνωστα. Ἐκτὸς δὲ τούτου διετέλει ὅλας ὥρας συνομιλῶν μετὰ τοῦ Ἱερωνύμου καὶ σπανίως ἐξήρχετο, καὶ τότε δὲ ἐξήρχετο πάντοτε τὴν πρωΐαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ ἐπέστρεφε τὸ ἑσπέρας ἀργότατα.

Ἡ Ζωήτσα ἦτο περίεργος· ἠρώτησε τὸν πατέ ρα της διὰ τοὺς μυστηριώδεις τρόπους τοῦ νέου τούτου ξένου.

« Ὁ Κ. Μαρτῖνος ζητεῖ μίαν οἰκίαν εἰς τὰ πέριξ τῶν Παρισίων καὶ ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο ἀπαι τεῖ καιρόν.

— Ἀλλὰ τί κάμνει; ποῖον εἶναι τὸ ἔργον του;

— Οὐδέν.

— Ἔχει λοιπὸν κατάστασιν;

— Ἔχει μετρίαν τινὰ καὶ τιμίαν περιουσίαν.»

Ἡ Ζωήτσα δὲν ἐπέμεινε· μετὰ τοῦ ἀλανθάστου ἐκείνου τῆς νεότητος ἐνστίκτου, ὅπερ ματαιοῖ πολλάκις τὴν ὑγιεστέραν πεῖραν, ἐνόησεν ὅτι τῇ ἀπέκρυπτόν τι καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρατηρῇ.

Οἱ τρόποι τοῦ Κ. Μαρτίνου πρὸς τὴν νεάνιδα καθηδύνθησαν πολὺ ἀφ' ἑνὸς μηνὸς προέβησαν μάλιστα καὶ μέχρι περιποιήσεων καὶ ἡ Ζωήτσα

κατέβαλεν ἐνίοτε τὰ βλέμματα τοῦ ξένου αὐτῆς προσηλούμενα ἐπὶ μακρὸν εἰς αὐτὴν καὶ ἀποστρεφόμενα ἀπ' αὐτῆς μετὰ στεναγμοῦ. Ἀλλ' ὑπεδέχετο ψυχρῶς τὰ πρῶτα ταῦτα βήματα, διότι αἱ κυναῖ διόπτραι τὴν ἐτρόμαζον.

Ὁ Μαρτῖνος ἐφαίνετο πάσχων ἐκ τῆς ἀδιαφόρου ἐκείνης ψυχρότητος, ἣν τῇ ἐδείκνυεν ἡ Ζωήτσα· ἐνίοτε ὅτε ἦσαν μόνοι, ἡ νεάνις ἔβλεπεν αὐτὸν παρασκευαζόμενον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως τὸ στόμα του ἐκλείετο χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ ἡ Ζωήτσα προεφυλάττετο πολὺ τοῦ νὰ πράξῃ τι ἐνθαρρύνον τὰς ἐρωτικὰς ὁμολογίας διοπτροφόρου ἀνδρός.

Ἀπὸ δύο περίπου μηνῶν ὁ Κ. Μαρτῖνος ἦν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου*, ὅτε ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἱερώνυμον κατὰ τὸν δεῖπνον ὅτι εὗρε τέλος ἣν ἐζήτει οἰκίαν· δὲν ἠδύνατο, ἔλεγε, νὰ ἐπιθυμήσῃ καλλιτέραν, διότι ἦν ὅλη κύτρεπισμένη καὶ ἠδύνατο ἀμέσως νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς αὐτήν. Ἤθελε μόνον νὰ κάμῃ ἐπισκευάς τινας ἀναγκαίας καὶ θὰ ἐγκαθίστατο εἰς αὐτὴν μόλις περὶ τὰς ἀρχὰς μαρτίου.

« Καὶ ποῦ εἶναι αὕτη ἡ οἰκία; ἠρώτησεν ἡ Ζωήτσα.

— Εἰς τὰς Σέβρας, δεσποσύνη.

— Τόσῳ καλλίτερον, θὰ ἐρχώμεθα νὰ σᾶς εὑρίσκωμεν.» εἶπεν ἡ νεάνις κροτοῦσα τὰς χεῖρας· Ἀλλὰ πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἔκπληξιν ὁ Μαρτῖνος οὐδεμίαν τῇ ἔδωκεν ἀπάντησιν.

Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπορροῦσα ἡ Ζωήτσα, ἥτις ἦν ἠναγκασμένη ὅπως καταβᾶσα μετὰ τὸ δεῖπνον δώσῃ διαταγάς τινας, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν θάλαμόν της καὶ ἀνέβαινε τὴν κλίμακα ὅτε εἶδεν αἴγλην φωτὸς διεκφεύγουσαν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Μαρτίνου κατοικουμένου θαλάμου. Μὴ δυναμένη νὰ καταστείλῃ τὴν περιέργειάν της, ἔθηκε τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ κλεῖθρον, καὶ διέκρινε τὸν ξένον ἀπέναντι ὀπῆς ἐρείδοντα ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τὴν κεφαλήν, ἥτις ἐφωτίζετο ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης καίοντος λύχνου.

Δὲν ἔφερε πλέον διόπτρας· οἱ δὲ μεγάλοι κυανοῖ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλωμένοι εἰς τὸ φῶς ἔλαμπον διὰ πάσης τῆς λάμψεως αὐτῶν, εἰ καὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἐκφράσεως μελαγχολικῆς θλίψεως· δὲν εἶναι πλέον ἡ ψυχρὰ καὶ ἄνευ βλέμματος ἐκείνη φυσιογνωμία, ἣν ἡ Ζωήτσα εἶδεν ἕως τότε, ἀλλ' ἦν νεανίας εὐρυμέτωπος, ἔχων κόμην μέλαιναν, μεταξώδη καὶ ἄφθονον· τὰ χαρακτηριστικά του, εἰ καὶ μὴ ὡραῖα, ἀπέπνεον εἰλικρίνειαν καὶ νοημοσύνην. Ἡ Ζωήτσα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἥτις δὲν ἠκούσθη ὑπὸ τοῦ Κ. Μαρτίνου, διότι οὐδὲ κἂν ἐκινήθη· ἔμελλε δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θάλαμόν της, ὅτε θέτουσα τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, ἐστάθη ἀποτόμως, καί·

« Παράδοξον! » εἶπεν ἀνακαλοῦσα τὰς ἀναμνήσεις της.

Ἐκ νέου ἦλθε νὰ λάβῃ τὴν κατασκοπευτικήν της θέσιν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου καὶ θεωροῦσα μετὰ πλείονος ἔτι προσοχῆς τὴν ἀκίνητον φυσιογνωμίαν, ἣν κατεσκόπευε·

« Δὲν ἀπατῶμαι· ἐψιθύρισεν. Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; . . . »

Παρήτησε τότε ἀποτόμως τὴν φωτεινὴν ἀκτῖνα, ἐφ' ἧς συνεκεντροῦτο πᾶσα ἡ προσοχή της, καὶ ἐπανέκαμψεν ἀθορύβως εἰς τὸν μέτριόν της θαλαμίσκον.

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ὁ Κ. Μαρτῖνος ἦλθεν ὡς συνήθως ἵνα παρουσιάσῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὴν Ζωήτσαν, ἐξεπλάγη εὐαρέστως βλέπων τὴν νεάνιδα μειδιῶσαν αὐτῷ καὶ τείνουσαν τὴν χεῖρα μετ' ἐγκαρδίου προσηνείας, εἰς ἣν δὲν ἦτο συνειθισμένος· ἐθεώρησεν ὡς ἰδιοτροπίαν τὴν αἰφνίδιον ἐκείνην μεταβολήν, ἀλλ' ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἐπιφύλαξις τῆς νεάνιδος ἠφανίσθησαν.

Ὁ Ἱερώνυμος παρετήρησε καὶ αὐτὸς τοῦτο, ἀλλ' οὐ μόνον δὲν ἀνησύχησεν, ἀλλὰ καὶ ἐχάρη. Τέλος ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς μαρτίου ὁ Κ. Μαρτῖνος ἀπεχαιρέτησε τὸν Ἱερώνυμον καὶ τὴν Ζωήτζαν ὅπως μεταβῇ διὰ νὰ κατοικήσῃ τὴν νέαν οἰκίαν, ἣν ἠγόρασε, μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως ἤκουσε τὴν νεάνιδα ἐρωτῶσαν αὐτὸν μετ' ἀποχρώσεως λύπης.

« Δὲν θὰ σᾶς ἴδωμεν πλέον ἐδῶ, κύριε Μαρτῖνε;

— Διατί τοῦτο παιδί μου; Μήπως ἡ ἀναχώρησίς μου σᾶς δυσαρεστεῖ;

— Δὲν εἶναι τοῦτο· ἐψέλλισεν. Ἀλλά. . . εἶσθε φίλος τοῦ πατρός μου. . . κατὰ συνέπειαν καὶ ἰδικός μου. . . καὶ . . . ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρχεσθε νὰ μᾶς βλέπητε.

— Ἀμφιβάλλετε, Ζωήτσα! ἀνέκραξε θερμῶς ὁ Μαρτῖνος. Ὦ! συγγνώμην, δεσποσύνη! ἐπανέλαβε ψυχρότερον, ἀλλ' ἡ φιλία . . ἡ . . ἡ . .

— Ἐννοῶ! εἶπεν ἡ Ζωήτσα γελῶσα καὶ φεύγουσα· ἐγρήγορον ἐντάμωσιν, κύριε Μαρτῖνε!

— Οἴμοι! ἐσκέπτετο ὁ Μαρτῖνος, ἐνόησε; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἀ. εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅστις μοὶ ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ σιωπήσω. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῶ περὶ ἔρωτος . . . »

Κατὰ τὸν μάρτιον ἐπανῆλθεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὸ ἑσπέρας ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν Ἱερώνυμον καὶ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ὅτε ἦλθεν ὁ Ἀπρίλιος αἱ ἐπισκέψεις κατέστησαν σπανιώτεραι.

Τέλος ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ὁ Μαρτῖνος δὲν ἀνεφάνη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου*.

« Ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν εἴδομεν τὸν φίλον σας, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ζωήτσα.

— Δὲν εἶναι πλέον μόνος τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος.

— Πλέον δὲν εἶναι μόνος. ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ὠχριάσασα. Μήπως ὑπανδρεύθη;

— Ὄχι. Ἄλλως τε τί σοι ἐνδιαφέρει τοῦτο;

— Ἀπολύτως τίποτε, εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ποῖος κατοικεῖ μετ' αὐτοῦ;

— Εἷς τῶν φίλων του, νομίζω.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Κύριος Γερμανός.

Ἡ Ζωήτσα ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, εἰς ὃν ὁ πατήρ της ἐφάνη ὅτι δὲν ἐπρόσεξεν.

## Γ'. ΟΠΕΡ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΔΟΚΑ.

Ὁ Λοδοβίκος ΙΔ'. εἶχεν ἀποθάνει· συμβούλιον δ' ἀντιβασιλείας διωργανίσθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Φιλίππου, δουκὸς τῆς Αὐρηλίας· ὅστις ἐξεπλήρου τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ ζήλου ἀποδεδειγμένου, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπαινετέου, ὅσῳ ἄχρι τοῦδε ὁ Φίλιππος μίαν μόνην ἐπασχόλησιν, ἕνα μόνον σκοπὸν εἶλε, τὰς ἡδονάς. Ὁ στρατάρχης Βιλλεροὰ ἦν μέχρις τοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῆς ἐπικρατείας.

Ὡς πρὸς τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ, τὸν ἀνεψιόν του, κατὰ συνέπειαν τῆς ἐπιτυχίας ὠνομάσθη πλοίαρχος δικρότου.

« Πλοίαρχε, τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας, ὁ λόγος μου λόγος. Σᾶς παραχωρῶ τὸν βαθμόν, ὃν σᾶς ὑπεσχέθην, εἰ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐπετύχετε. Ἄλλοτε ὅταν θὰ κάμητε αἰχμαλώτους, προσέξατε νὰ τοὺς φυλάττετε καλλίτερα. »

Λέγων ταῦτα ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀπεμακρύνθη ἤθει σκωπτικῷ.

Ὁ βαρόνος, ὅστις ὡμοίαζε πολὺ τὸν θεῖόν του στρατάρχην Βιλλεροᾶ ὡς πρὸς τὴν φιλαυτίαν, ἠσθάνθη ζωηρῶς τὴν ἔμμεσον ταύτην ἀποδοκιμασίαν καὶ ἐδάγκασε τὰ χείλη.

Ἐν τούτοις εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθη τὸ ὄνομα τοῦ αἰχμαλώτου του, προτιμῶν νὰ πιστεύηται ὅτι ὁ πλοίαρχος Καλόβολος ἦν κοινός τις ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὁ πλοίαρχος τῷ διέφυγεν. Ἀλλ' ὁποῖον θεατρικὸν ἀποτέλεσμα ἀπώλεσεν. Ὁποίας ἐντυπώσεως διήμαρτεν. Ὅτε παρεδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ πλοιάρχου τῆς *Τολμηρᾶς*, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος τῶν ἄλλων λαθρεμπόρων ὀλίγον τῷ ἐνδιέφερεν, ἤρκει μόνον νὰ ἔχῃ τὸν ἀρχηγόν των.

Κατὰ τοὺς θριαμβευτὰς τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν εἰς Παρισίους εἴσοδόν του συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ἐπεφύλαττε διὰ τὴν ἑορτήν του εἰς τὴν γενικὴν ἔκπληξιν τὸ ἀληθὲς τοῦ αἰχμαλώτου ὄνομα. Καὶ ἅπαν τοῦτο τὸ ὡραῖον ὄνειρον ἀπέπτη. Ἰδοὺ διατὶ ὁ βαρόνος τοσοῦτον καλῶς ἐφύλαττε τὸ μυστήριον τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου· διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὸν δεσμεύσῃ εἰς τὸ θριαμβευτικόν του ἅρμα, καὶ διότι ἐλαττῶν τὴν ἀξίαν τοῦ αἰχμαλώτου, ἠλάττου τὴν σπανιότητα τῆς ἀποδράσεώς του.

Εἷς μόνον τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ ἐτόλμησε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν του ὡς γνωρίζων τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ θείου του κατὰ τοῦ *ἐπαρχιακοῦ* ἐκείνου *παληοσκύλου*, ὅστις ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ ὑλακτῶν εἰς τὴν αἴθουσάν του.

« Καὶ τὸν ἀφῆκας οὕτω νὰ σὲ διαφύγῃ; ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης μετὰ πείσματος. Τὸ παράδειγμα τοῦ ὑπηρέτου του δέν σοι ὠφέλησε; Δὲν ἔλαβες λοιπὸν τὰς προφυλάξεις σου;

Ἀπ' ἐναντίας, τῷ ἔδωκα φρουρὰν εἴκοσι τελετῶν, διοικουμένων ὑφ' ἑνὸς τῶν ἀξιωματικῶν μου.

— Τότε πῶς γίνεται. . .

— Ἔ. εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ βαρόνος, δὲν γνωρίζω οὐδ' ἐγὼ παρ' ὅτι μοὶ εἶπεν ὁ ἀξιωματικός μου.

— Ἐν συντομίᾳ, τί σοι εἶπεν; τί συνέβη;

— Ὁ αἰχμάλωτος ἠκουλούθησε τὴν πρώτην ἡμέραν τὴν ἀπὸ Δοριέντου εἰς Ἅγιον Ναζάριον ὁδὸν, ἔνθα ἔμελλε νὰ τὸν παραλάβῃ φρουρὰ νέα ἵνα τὸν ὁδηγήσῃ εἰς Σαβεναί· ἔφθασε τῷ ὄντι ἐκεῖ, καὶ ἐστάθευσε τὴν νύκτα εἰς στρατῶνά τινα, ἔνθα ἐφυλάττετο αὐστηρῶς ὁ ἀξιωματικός μου· δὲν τὸν ἐγκατέλειψε πόσῳ, διότι τὸν εἶχον διατάξει νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς Νάντην, ὅπου ἔμελλον νὰ τὸν ἐνταμώσω.

— Ἀντὶ νὰ διατάξῃς νὰ τὸν φυλάττῃ ὁ ἀξιωματικός σου, ἔπρεπε νὰ τὸν φυλάττῃς ὁ ἴδιος.

— Καὶ εἰς τί θὰ μὲ ὠφελοῦσε τοῦτο σᾶς ἐρωτῶ; θὰ συνελαμβάνομην καὶ ἐδενόμην ἐγὼ ἀντ ἐκείνου καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἄφετέ με λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν διήγησίν μου. Τὴν ἐπαύριον τὴν αὐγὴν ἡ φρουρὰ ἦν παρατεταγμένη ἐνώπιον τοῦ στρατῶνος, καὶ μάλιστα μόλις ὑπέφωσκε, ὅτε ὁ λοχίας ὁ διοικῶν αὐτὴν ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀξιωματικόν μου, ὅτι δὲν περιέμενον πλέον εἰμὴ τὰς διαταγάς μου, ὅπως ἀναχωρήσωσιν· ἠγέρθη ἀμέσως ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου του, καὶ ἡ φρουρὰ ἐκινήθη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σαβεναί. Ἀπὸ ἡμισείας περίπου ὥρας ἀνεχώρησαν ἐξ Ἁγίου Ναζαρίου καὶ ἤδη διεκρίνετο τὸ ἀρχαῖον κωδωνοστάσιον τῆς Δόγγης, ὅτε ὁ ἀξιωματικός μου συνελήφθη αἴφνης καὶ ἐδέθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς φρουρᾶς του· ἐν ᾧ δὲ οἱ μὲν τὸν ἔδενον ἢ τῷ ἐπέβαλλον σιωπὴν διὰ τῶν τουφεκίων των, οἱ ἄλλοι ἀπελευθερώσαντες τὸν αἰχμάλωτον τὸν ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν. Μετ' ὀλίγον ὅλοι οὗτοι οἱ ἄνδρες ἐγένοντο ἄφαντοι, ἀφοῦ ἐξήπλωσαν μαλακῶς τὸν τοποτηρητήν μου ἐπὶ τοῦ χείλους χάνδακός τινος κειμένου παρὰ τὴν ὁδόν.

— Πῶς; εἶπεν ὁ στρατάρχης ὠργισμένος. Στρατιῶται τῆς Α. Μ. ἔλαβον μέρος δὶ ἕνα πειρατήν; Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀνήκουστον, ἀκατάληπτον, ἐπαναστατικόν.

— Ἀγαπητέ μοι θεῖε, ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος, ἔχετε πολὺ ζωηρὸν τὸ αἷμα, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξαπτεσθε εὐκόλως, περιμείνατε ὀλίγον παρακαλῶ, καὶ θὰ ἔχητε τὴν λύσιν τῆς ἐπιτηδείας ταύτης κωμῳδίας. Σᾶς εἶπον ὅτι μόλις ὑπέφωσκεν ὅτε ἡ συνοδία ἀνεχώρησεν ἐξ Ἁγίου Ναζαρίου. Ὁ τοποτηρητής μου ἔμεινε λοιπὸν ἐξηπλωμένος ἄνευ κινήσεως ἕως ἡμίσειαν ὥραν· τέλος χωρικοὶ μεταφέροντες εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸν εἶδον ἀκίνητον καὶ παγωμένον· κατ' ἀρχὰς, βλέποντες τοῦτον ἐξηπλωμένον καὶ στρεῶς δεδεμένον, ἐνόμισαν ὅτι ἦτο μέγας τις ἐγκληματίας, καὶ τὸ πρῶτόν των κίνημα ἦν ν' ἀντιπαρέλθωσιν· ἀλλ' εἷς αὐτῶν ἀναγνωρίσας τὴν στολὴν τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀπεφάσισε τέλος νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν δυστυχῆ ἀξιωματικὸν, καὶ ὡς ἐκ τῶν δοθεισῶν αὐτῷ ἐξηγήσεων, συγκατένευσε νὰ τὸν ἀποδεσμεύσῃ. Ὁ δυστυχὴς τοποτηρητής μου ἦν ἡμιθανὴς ὑπὸ ψύχους, διότι αἱ πρῶται τοῦ νοεμβρίου εἶναι παγετώδεις, καὶ ἡ χιὼν ἔπιπτεν ἀφθόνως· ἐν τούτοις ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ναζαρίου ὅπως διαμαρτυρηθῇ παρὰ ταῖς ἐκεῖ ἀρχαῖς· εἰ καὶ ἡ πόλις αὕτη εἶναι πτωχὴ, τὸν ὡδήγησαν ἀμέσως εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ ἐκεῖ ἀπρόοπτον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· οἱ τελῶναι ἐκοιμῶντο εἰσέτι ὕπνον βαθὺν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἐξυπνίσωσιν. Ἀλλ' ὅτε ἠθέλησαν νὰ ἐγερθῶσι, παρετήρησαν μετ' ἀπελπισίας ὅτι τὰ ἐνδύματά των ἀπωλέσθησαν. Τοὺς ἠρώτησαν καὶ ἔμαθον ὅτι τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας, στιγμάς τινας μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ αἰχμαλώτου, ναῦταί τινες ἦλθον νὰ τοὺς εὕρωσι καὶ τοὺς προσεκάλεσαν νὰ συμπίωσι μετ' αὐτῶν διὰ τὸ *καλῶς ὡρίσατε*. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσητε τὰ λοιπά....

— Ὄχι, μὰ τὸν Θεόν, εἶπεν ἐν ὀργῇ ὁ στρατάρχης. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι ἐμεθύσθησαν ἀνοήτως, καὶ οἱ ναῦται ἔλαβον τὰ ἐνδύματά των κατὰ τὸν ὕπνον των. Δὲν εἶν' αὐτό;

— Αὐτὸ τοῦτο ἀγαπητέ μοι θεῖε. Ἡ φρουρὰ τοῦ αἰχμαλώτου μου, συνίστατο ἐκ ναυτῶν, εἰς οὓς κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρωΐαν παρεχώρησα ἀνοήτως τὴν ἐλευθερίαν. Τοῦτο τοὐλάχιστον ὑπέθεσα ἐγώ. Καὶ ἤδη πιστεύετε ὅτι, ἂν ἐφύλαττον ὁ ἴδιος τὸν πλοίαρχον, τοῦτο θά με ἦτον ὠφελιμώτερον; Ὄχι βεβαίως, διότι κατὰ τὸ εὐερέθιστον, τὸ ὁποῖον ἔχω, θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ πεῖσμα καὶ ἀπὸ λύσσαν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χάνδακος, βλέπων φεύγοντα τὸν κατάρατον ἐκεῖνον Καλόβολον. Διότι τοῦτο εἶναι παράδοξον. Δὲν τὸν ἐμίσουν ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἱππότην δέ Πενχοέλ; Καὶ μάλιστα μετὰ τὴν μανιώδη σπαθειὰν ἣν μοὶ ἔδωκε, ἔσχον τὴν εὐήθειαν νὰ ἐρωτῶ περὶ αὐτοῦ. Ἀλλά τί τά θέλετε; Ἡ τύχη ἀνεμίχθη καὶ τὸν ὤθησεν εἰς τὴν ὁδόν μου. Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μου. Ἐν ᾧ ἐνόμιζον ὅτι τὸν κρατῶ, μὲ ὠλίσθησεν ἐκ τῶν χειρῶν. Μοὶ ἐπέτρεπεν ἐμπιγμοὺς ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, καὶ ὀνειδισμοὺς ἐκ μέρους τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ συγχωρῶ μόνον ὅταν δὲν πάσχῃ ἡ ῥιλαυτία μου· σήμερον ὅμως εἶναι μεταξὺ ἡμῶν τόλεμος μέχρι θανάτου.

— Δυστυχῶς, παρετήρησεν ὁ στρατάρχης, πρέπει βεβαίως νὰ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν;

— Τοῦτο ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς μηνὸς περίπου μετέβαλον ἰδέαν.

— Διατί τοῦτο;

— Κατὰ συνέπειαν σχέσεών τινων, ἃς συνέδεσα μεθ' ἑνὸς ἐχθροῦ τοῦ ἱππότου.

— Ἔχει λοιπὸν καὶ ἄλλους ἐχθροὺς ἐκτός σου;

— Ἀναμφιβόλως. Ἔχει πρῶτον ὑμᾶς, θεῖέ μου, ὅστις προσμελεῖτε νὰ λογαριασθῆτε, δὲν γνωρίζω διατί. Θὰ σᾶς ὁμολογήσω μάλιστα ὅτι ποτὲ δὲν ἐνόησα καλῶς τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδείξατε πρὸς τὸν ἱππότην, διότι τέλος πάντων εἰς ὑμᾶς ἦτο συστημένος ὅτε ἦλθεν εἰς Παρισίους....

— Τοῦτο εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις. εἶπεν αὐστηρῶς ὁ στρατάρχης. Ἐξακολούθησον.

— Ἔλεγον λοιπὸν, θεῖέ μου, ὅτι ἐκτὸς ὑμῶν εἶχε καὶ ἄλλον ἐχθρόν.

— Καὶ τὸν γνωρίζεις;

— Μάλιστα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔμαθε τί συνέβη ἐκ τῆς φήμης, διότι δυστυχῶς πλεῖστος ἐγένετο λόγος περὶ τῆς καταράτου ταύτης ὑποθέσεως.... Ἦλθε λοιπὸν πρὸς ἐμὲ προσφέρων μοι νὰ μὲ βοηθήσῃ, ὅπως συλλάβω τὸν ἱππότην, ἂν ποτε παρουσιάζετο εἰς Παρισίους.

— Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῖος εἶναι;

— Εὐπατρίδης βρετανὸς ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Νάντης, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδόν ποτε.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ. Ὡς κριτικώτατα πρό τινος παρετηρεῖτε, ἀπεκρίθην εἰς τὸν εὐπατρίδην τοῦτον ὅτι ἦτον ἀπίθανον ὥστε ὁ ἱππότης νὰ τολμήσῃ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐμειδίασε παραδόξως πως καὶ μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι εἶχεν ἓν μέσον διὰ νὰ τὸν φέρῃ καὶ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἐγρήγορα ἡ ἀργὰ ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ παρουσιάζετο. Ὁ βαρόνος οὗτος ἔχει εἰδεχθῆ μορφὴν, ὕπουλον καὶ ἀπεχθῆ, ἀλ' ἐπειδὴ παρουσιάζετο ὡς σύμμαχος, ἀπεφάσισα νὰ τὸν προσελκύσω καὶ συνετάχθην τῇ γνώμῃ του· προσεπάθησα νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστικόν του καὶ νὰ μάθω ποῖον αἴτιον ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἐνταῦθα τὸν ἱππότην, ἀλλὰ περιεκλείσθη τότε εἰς ἀπόλυτον σιωπήν. Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ ἦν ὅτι θὰ μὲ εἰδοποίει ἂν ποτε ἀνεκάλυπτε τὸ καταφύγιον τοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν. εἶπεν ὁ στρατάρχης· ἐγὼ ὅμως δὲν πιστεύω εἰς αὐτὴν τὴν λύσιν.

— Μπᾶ. Θεῖέ μου. Δὲν γνωρίζετε σεῖς τὸν ἱππότην δὲ Πενχοέλ. Τὸν εἶδον εἰς τὸ ἔργον. Ἔχει

τὸν διάβολον μέσα του, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, καὶ δὲν θὰ ἐξεπλητττόμην. . .

— Εἶσαι παιδί, διέκοψεν ὁ στρατάρχης μετὰ δυσπιστίας, δὲν θὰ ἐτόλμα.

— Νὰ ζήσωμεν καὶ βλέπομεν. » εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ πλοίαρχος.

Ὁ θεῖος καὶ ὁ ἀνεψιὸς ἀπεχωρίσθησαν· ἡ συνομιλία αὕτη ἔλαβε χώραν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μαρτίου 1717, καὶ ἐκ τούτου οὐδὲν παρεμπεπτωκὸς ἀνενέωσεν αὐτήν.

Ἰδοὺ λοιπὸν πλεῖστα μίση συναπτόμενα κατ' ἀνθρώπου ἡκτημένου κατὰ τὰ τρία τέταρτα.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος, ἡ τύχη ἦν ἡ ῥίψασα εἰς τὴν ὁδόν του τὸν ἱππότην δὲ Πενχοὲλ, αὕτη ἦν ἡ ὑπεκκαύσασα τὴν πάλην, αὕτη ἦν, ἤτις, εἰ καὶ δοῦσα αὐτῷ τὸν βαθμὸν πλοιάρχου δικρότου, τῷ ἐπέσυρεν ὅμως τοὺς χλευασμοὺς τοῦ ἀντιβασιλέως.

Ἐν τούτοις ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας, δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος· ἦν ἀπεναντίας πνεῦμα ἐκλεκτὸν, πεφωτισμένον, ἐπιεικὲς, ἴσως ὀλίγον ἐπιπόλαιον, ἀλλὰ διαχειριζόμενον εὐκόλως τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς κυβερνητικὰς ὑποθέσεις. Πολλάκις μετὰ εὔθυμόν τι δεῖπνον, προεδρεύων τοῦ συμβουλίου τῶν ὑπουργῶν συνεζήτει ὑγιῶς τὰ σοβαρώτερα ζητήματα· Ὡς οὗτος, συμμεριζόμενος τὸ διπλοῦν τοῦτο ἔργον ὁ Δυβοὰ, ὁ ποτὲ διδάσκαλός του χρηματίσας, ἐγένετο ἅμα ὅτε χαριζόμενος αὐτῷ καὶ ὁ ἰδιαίτερός του γραμματεύς.

Πρωΐαν τινὰ, ὁ Δυβοὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Φιλίππου, κομιστὴς ὀγκωδῶν ἐγγράφων, ἅτινα διελθὼν ἤρχετο ὅπως διακοινώσῃ εἰς τὸν ἀντιβασιλέα.

« Ὑψιστε Θεέ! τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοὶ φέρεις; ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Φίλιππος.

— Ὑψηλότατε, εἶναι σοβαρὰ νέα.

— Καὶ πόθεν ἔρχονται;

— Ἐξ Ἱσπανίας. Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐπιθυμῇ νὰ τὰ διέλθῃ. . . .

— Περιττὸν, Δυβοᾶ, τὰ ἀνέγνωσες σὺ, ἀνακεφαλαίωσον αὐτά.

— Ἰδοὺ τὶ τρέχει, Ὑψηλότατε. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα μᾶς πληροφοροῦσιν ὅτι ὁ ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Ἀ βλέπει μὲ κακὸν ὄμμα τὴν ἐγκάρδιον συνεννόησιν ἥτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας. Ἡ συνδύασις τοῦ ναυτικοῦ τῶν δύο τούτων δυνάμεων τὸν ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῇ καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τὰς ἀποχωρίσῃ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς χλευαστικῶς.

— Ναὶ, Ὑψηλότατε. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ βασιλεία τῆς πριγκηπέσσης τῶν Ὑρσινῶν ἔληξε, καὶ ὅτι ἡ γραία αὕτη εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἔχει ἐπιῤῥοὴν· ἐν τούτοις προσπαθεῖ νὰ παλαίσῃ εἰσέτι κατὰ τοῦ καρδιναλίου Ἀλβερώνη, ὃν ἡ νέα βασιλὶς φέρει ἐξ Ἰταλίας καὶ ὅστις εἶναι εἰς δρόμον διὰ νὰ γίνῃ πρωθυπουργός. Λοιπὸν, ἡ πολιτικὴ τοῦ βασιλέως Γεωργίου προσπαθεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς διενέξεως ταύτης καὶ νὰ ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλβερώνην ἐκ τῆς γαλλικῆς συμμαχίας.

— Καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ συγχωρήσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσκεπτόμην, Ὑψηλότατε, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ στείλωμεν ἐξεπίτηδες ἀπεσταλμένον εἰς τὸν Καρδινάλιον.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἂν τὸ κάμωμεν φανερὰ θὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῆς Ἀγγλίας.

— Ἔχεις δίκαιον, Δυβοά. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀποστείλωμεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διά τινος ἀκολούθου πρεσβείας, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς εὐπατρίδην τινά. . . .

— Ὅστις θὰ κομπασθῇ διὰ τὴν ἀποστολὴν, θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ θόρυβον καὶ ἀντιπροσωπείαν καὶ θὰ παρατηρηθῇ.

— Καὶ τοῦτο ἀληθές. Καὶ μάλιστα, προσέθηκεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἡ ἐπιστολὴ δύναται νὰ μᾶς ἐκθέσῃ. Πρέπει νὰ εὕρωμεν ἄνθρωπόν τινα ταπεινὸν, ἐχέμυθον καὶ νοήμονα τὸν ὁποῖον νὰ ἐπιφορτίσωμεν ἀποστολὴν ὅλως ῥηματικὴν δίδοντες ἀφ' ἑτέρου αὐτῷ πληρεξουσιότητα ὅπως ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ἀλβερώνη. . . . Ναὶ, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποῦ νὰ τὸν εὕρωμεν;

— Πῶς! ἡ Ὑ. Ὑψηλότης δὲν ἔχει μεταξὺ τῶν φίλων της;

— Ἀστεῖζεσαι; Ἐξημμέναι κεφαλαί! Παλαιὸν σκεπτόμενοι μόνον πῶς νὰ πίνωσι καὶ ν' ἀγαπῶσι. Σὺ Δυβοὰ, πρέπει νὰ μ' ἀνακαλύψῃς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— Ἐγώ! περιμείνατε λοιπόν. Ἐκεῖνον παρ' οὗ χθὲς τὴν νύκτα ἐζήτησα ἄσυλον ἐπανερχόμενος ἐκ Βερσαλλιῶν· ἀλλὰ ναί. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχέμυθος, διότι ἔχει μυστικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἐμπιστευθῇ· εἶναι νοήμων. . . γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους ἐγώ. . . ἐγγυῶμαι περὶ αὐτοῦ.

— Ποῖος εἶναι; τί κάμνει; πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν γνωρίζω ποῖος εἶναι, δὲν κάμνει τίποτε καὶ ὀνομάζεται Κ. Γερμανός.

— Ὄνομα τοῦ λαοῦ. εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς περιφρονητικῶς.

— Καὶ τί μᾶς μέλει διὰ τὸ ὄνομα, ἂν ἐκτελέσῃ καλῶς τὸ καθῆκόν του; Θέλετε νὰ σᾶς τὸν φέρω; Θὰ τὸν καλέσετε ὁ ἴδιος;

— Συναινῶ. Στεῖλε ἀμέσως νὰ τὸν ζητήσῃς, διότι ὁ καιρὸς κατεπείγει. »

Μετὰ μίαν ὥραν ἅμαξα φέρουσα τὰ οἰκόσημα τοῦ ἀντιβατιλέως ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας. Ὑπηρέτης τις κατέβη φέρων ἐπιστολὴν καὶ ἔκρουσε τὸ ῥόπτρον τῶν δρυφάκτων· ἀνὴρ δὲ κυανᾶς διόπτρας φέρων ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Ἦν δ' οὗτος Μαρτῖνος ὁ τοῦ Ἱερωνύμου φίλος.

« Διὰ τὸν Κ. Γερμανὸν, εἶπε λακωνικῶς ὁ ὑπηρέτης τεἰνων τὴν ἐπιστολήν.

— Καλῶς. εἶπεν ἐκθαμβηθεὶς ὁ Μαρτῖνος προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ ἐπανακλείσῃ τὰ δρύφακτα.

— Ὑπάρχει ἀπάντησις; » προσέθηκεν ὁ ὑπηρέτης ἀκίνητος.

Ὁ Μαρτῖνος εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας.

Ὁ Κ. Γερμανὸς ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ οἱ χαρακτῆρές του ἐξέφρασαν μεγίστην ἔκπληξιν.

« Εἶναι ἀκατάληπτον, ἐψιθύριζε, τί δύναται νὰ μὲ θέλῃ ὁ ἀββᾶς οὗτος; Ζητεῖ παρ' ἐμοῦ νέαν ἐκδούλευσιν λέγει. . . . Ποίαν; Διάβολε θὰ τὸ μάθω! δὲν θὰ ἐξακολουθήσω νὰ ζῶ οὕτως ἐν ἀπραξίᾳ. . . .

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Μαρτῖνος. Τίς σᾶς ζητεῖ; Ὁ φλύαρος ἐκεῖνος καὶ περίεργος ἀββᾶς ὅστις ἦτον ἐδῶ χθὲς τὸ ἑσπέρας; Καὶ θὰ ὑπάγετε;

— Ἀμέσως μάλιστα.

— Ὦ! δὲν θὰ κάμητε τὸ τοιοῦτον. Ἐὰν ἀνεγνωρίζεσθε!

— Τί μὲ μέλει; Δὲν ἔχω τόσους ἐχθρούς; Καὶ ἂν δύναμαι ἄνευ τῆς βοηθείας οὐδενὸς νὰ λάβω ἕνα φίλον ἰσχυρὸν ἔχω ἄδικον; Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! ὑπάγω.

— Σήμερον;

— Ἀμέσως. Δὲν βλέπεις ὅτι ἡ ἅμαξα αὐτὴ μὲ περιμένει;

— Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθητε;

— Ἐλπίζω. Ἐν τούτοις ἂν δὲν ἐπανέλθω, θὰ μὲ ζητήσῃς, Μαρτῖνε, καὶ πιστεύω ὅτι διευθυνόμενος πρὸς τὴν Βαστίλλην, δύνασαι νὰ μὲ εὕρῃς.

— Δύνασθε νὰ κάμητε τόσον σκληροὺς ἀστειϊσμούς;

— Ἀρκοῦν οἱ δισταγμοί! εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Κ. Γερμανὸς, ἀναχωρῶ. Ἡ εὐκαιρία ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιᾶς τριχὸς, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν νὰ δραττώμεθα αὐτῆς. »

Ὁ Κ. Γερμανὸς ἔλαβε τὸν πῖλόν του, τὸ ξίφος του καὶ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ ἐρρίφθη ἀφώνως εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ μετὰ τρία τέταρτα κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου.

« Διάβολε! ἐσκέφθη, εἰς καλὸν οἶκον καταλύει ὁ νέος μου φίλος. »

Τὸν περιέμενον ἀνυπομόνως, διότι κλητήρ τις προϋχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ὡδήγησε διὰ μυστικῆς κλίμακος εἰς πολυτελῆ αἴθουσαν ὅπου τὸν ἀφῆκαν διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν ἀββᾶν.

Δὲν περιέμεινεν ἐπὶ πολὺ· μετὰ ἓν ἢ δύο λεπτὰ ὁ ἀββᾶς εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τῆς Αὐρηλίας, ὅστις τῷ ἐσύστησε νὰ μὴ προδώσῃ τὸ ἄγνωστόν του· Πρᾶγμά τι ἐξέπληξε τὸν ἀντιβασιλέα, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Κ. Γερμανὸς, ὃν ὁ Δυβοὰ τῷ παρέστησε τόσον ἁπλοῦν, δὲν ἀπώλεσε ποσῶς τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματός του· τὸν ἐθεώρησε προσεκτικῶς ζητῶν νὰ μαντεύσῃ ποῖον πρόσωπον ὑπέκρυπτε τὸ ψευδώνυμον Κ. Γερμανός.

Οὗτος ὑπέστη τὸ ἐρευνητικὸν τοῦτο βλέμμα γαληνιαίως καὶ εὐσταθῶς.

« Ἀπὸ πόσου καιροῦ εἶσθε ἐν Παρισίοις; ἠρώτησε Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας.

— Ἀφ' ἑνὸς μηνὸς, μόλις.

— Καὶ δὲν ἤλθετε ἄλλοτε;

— Ποτέ. Ἔρχομαι ἐκ τοῦ Βλοᾶ, ὅπου ὁ πατήρ μου. . .

— Ναὶ, γνωρίζω τὴν ἱστορίαν σας, ὁ ἀββᾶς μοὶ τὴν διηγήθη.

— Τότε ἡ Ὑ. Ὑψηλότης. . .

— Τί θὰ εἴπῃ τοῦτο; Διατί μὲ καλεῖτε ὑψηλότητα; Ὁ τίτλος οὗτος, ὡς γνωρίζετε, ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς βασιλικοὺς πρίγκηπας. Μὲ γνωρίζετε λοιπόν; Μὲ εἴδετε λοιπὸν ἤδη; ἤλθετε λοιπὸν εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν ἀλληλοδιαδόχως ὁ ἀντιβασιλεύς. Προὐδόθητε Κ. Γερμανέ.

— Διόλου, Ὑψηλότατε, εἶδον πολλάκις τὴν εἰκόνα σας καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆτε παράδοξον ὅτι ἡ εἰκών σας ἐνεχαράχθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστοτάτου ὑπηκόου σας, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γερμανὸς ὑποκλινόμενος εὐγενῶς.

— Τότε γνωρίζετε ποῖος εἶμαι;

— Ὑποθέτω ὅτι ἡ Ὑψηλότης σας εἶναι Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας, ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἢ ὅτι τῷ ὁμοιάζετε παραδόξως, Ὑψηλότατε.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ μάθω ποῖος εἶσθε;

— Τὸ γνωρίζετε ἤδη Ὑψηλότατε.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς γελῶν, εἶχες δίκαιον Δυβοά! Ἰδοὺ ἄνθρωπος γνωρίζων νὰ φυλάξῃ μυστικόν. Εἰπέ τῳ διατὶ τὸν ἐκαλέσαμεν. »

Ὁ Δυβοὰ ἐξήγησε σαφῶς εἰς τὸν Κ. Γερμανὸν τὰς δυσχερείας τῆς ἀποστολῆς.

« Εἰς τρόπον ὥστε, εἶπεν ὁ Κ. Γερμανὸς, πρόκειται μόνον νὰ ἐννοήσῃ ὁ καρδινάλιος Ἀλβερόνης, ποῖα ὠφελήματα δύνανται νὰ προκύψωσιν εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἐκ τῆς συμμαχίας μας. Ἡνωμένοι μὲν, ἀναγκάζομεν τὴν Ἀγγλίαν νὰ μᾶς σέβηται ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, κεχωρισμένους δὲ μᾶς ἐκμηδενίζει αὐτή. Διότι ἡ μεγάλη ἐκείνη ναυτικὴ δύναμις τῆς Ἱσπανίας οἴχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ δ' ἡμετέρα εἶναι εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν, ἐν ᾧ ἡ τοῦ ἡμετέρου ἐχθροῦ αὐξάνει ὁσημέραι καὶ ἀναμένει τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ μᾶς καταπατήσῃ. Ἐὰν ἐκραγῇ σήμερον πόλεμός τις τί γενήσονται αἱ ἀποικίαι ἡμῶν; Τί δυνάμεθα ν' ἀντιτάξωμεν εἰς τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα πλοῖα, δι' ὧν ἡ Ἀγγλία καλύπτει τὰς θαλάσσας; Μηδὲν· ἀλλ' ἡ ἡμετέρα δύναμις εἶναι ὁ στρατὸς ἡμῶν, ἕνεκα τούτου οὐδὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ ἂν ποτε ἡ Ἀγγλία θελήσῃ νὰ μᾶς προσβάλῃ διὰ ξηρᾶς, ὀλίγον τοῦτο μᾶς ἀνησυχεῖ, ἀλλὰ τὴν περιμένομεν σταθερῷ ποδί.

— Ὀρθόταται εἶπεν ὁ Δυβεὰ ὑπερχαρής. Ἀλλὰ προσέχετε. Ὁ Ἀλβερώνης εἶναι πανοῦργος Ἰταλός...

— Μπᾶ ὑπέλαβεν ὁ Κ. Γερμανὸς μετὰ ζήλου. Τί δύναται ἡ πανουργία κατὰ τοῦ Πατριωτισμοῦ; Θρέπει νὰ μὴ ἦναι τις Γάλλος, ὅπως μὴ πείσῃ τὸν Ἀλβερώνην. Οὕτω τοὐλάχιστον, πιστεύω ἐπανέλαβε μετὰ ταπεινότητος βλέπων ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς τὸν παρετήρει ἐκθαμβος.

— Κάλλιστα, κύριε... Γερμανὲ, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐπιμένων ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του. Ἀλλὰ πᾶς κόπος θέλει ἀντιμισθίαν. Ἐὰν ἐπιτύχητε, σᾶς παρακαλῶ ἐκ τῶν προτέρων ὅ,τι καὶ ἂν μὲ ζητήσητε. Λάβετε τὰς τελευταίας σας ὁδηγίας καὶ ἀναχωρήσατε σήμερον μάλιστα. Ὁ ἀββᾶς Δυβοὰ θὰ σᾶς δώσῃ τὰ πληρεξούσιά μου ἔγγραφα. Πρὸ πάντων φεύγετε τὴν ἐπίδειξιν, τὸν θόρυβον. Μοὶ χρειάζεται ἀπόλυτος ἐχεμυθία, σᾶς προειδοποιῶ. Ἂν δὲν λάβητε ἔγγραφον, προσπαθήσατε νὰ μᾶς φέρητε τοὐλάχιστον εὐχαρίστους λόγους.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ Κ. Γερμανὸς ἀνεχώρησεν εἰς Μαδρίτην· μετὰ ἕνα μῆνα ἐπέστρεψε καὶ ἐξῆγεν ἐκ τοῦ κόλπου ἔγγραφον ἐσφραγισμένον μὲ τὰ Ἱσπανικὰ ἀνακτόσημα.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τὸ ἤνοιξεν ἐν σπουδῇ.

Τὸ γράμμα τοῦτο περιεῖχε δύο μόνον λέξεις: «Ἔχετε δίκαιον.»

« Ὁμιλήσατε· εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς εἰς τὸν πρεσβευτήν του. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς σας ὑπερβαίνει πάσας τὰς ἐλπίδας μου. Ποίαν ἀμοιβὴν ζητεῖτε;

— Οὐδεμίαν, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γερμανὸς ὑποκλινόμενος. Θεωρῶ τὴν μεγίστην τῶν εὐτυχιῶν μου, ὅτι ἐδούλευσα τὴν Γαλλίαν. Ὡς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν μοὶ ἔδωκεν ἡ Ὑ Ὑψηλότης, εὐδοκήσαι ὁ Κύριος ἵνα μὴ λάβω ποτε ἀνάγκην ὅπως τὴν ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην Αὐτῆς.

## Δ'. Ο ΚΗΔΕΜΩΝ.

Τὸ Αὐτώλιον ἦν κατὰ τὸ 1717 χωρίον ἄσημον, περὶ ὃ ὑπῆρχον πλούσιαί τινες ἰδιοκτησίαι, ἔχουσαι δένδρα πυκνόφυλλα καὶ μεγαλοπρεπῆ, συνηρεφεῖς δενδροστοιχίας, μυστηριώδεις ἐρημίας· δὲν ἦτον, ὡς σήμερον, γήπεδον, ἐντετμημένον διὰ μικροσκοπικῶν οἰκιῶν τεθειμένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ, ὡς ἄνδηρον μυκήτων, ἀλλ' ἦτον ἐξοχὴ μεγάλως συχναζομένη, κάλλιστα οἰκουμένη ὑπὸ ἰδιοκτητῶν πλουσιωτέρων ἢ ὥστε νὰ φειδωλεύωνται 50 στρέμματα γῆς, σήμερον ἐκ τῶν 50 τούτων στρεμμάτων ἤθελον κατασκευάσει 50 τοὐλάχιστον οἰκίας, καὶ εἰ καὶ ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ ἐξέφρασε τὸ ἀξίωμα ὅτι: « ὁ ἰδιωτικὸς βίος ἀποκεκρυμμένος ὀφείλει εἶναι, » ἐν τούτοις τοσοῦτον εἰθίσθημεν ὅπως ζῶμεν οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ,, ὥστε δὲν τρομάζομεν πλέον, διότι ὁ γείτων ἡμῶν ἐξέρχεται εἰς τὸ παράθυρόν του, ὅπως θεωρήσῃ τὰ ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ συμβαίνοντα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ πράττομεν καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Μόλις ἐπὶ τοῦ παρόντος δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐξοχὴν 100 λεύγων μακρὰν τῶν Παρισίων, καὶ πάλιν ὀφείλει καὶ τότε νὰ ἐκλέξῃ τὸ μέρος.

Οἱ Παρίσιοι ηὐξήθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πολλῷ μᾶλλον ἢ κατὰ τοὺς 17 προηγουμένους αἰῶνας· τὸ σήμερον κέντρον τῆς νεωτέρας πόλεως ἦν τότε ἄπασα αὐτῆς ἡ περιοχὴ, εἰς τρόπον ὥστε εἰ καὶ οὐχὶ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τὸ Αὐτώλιον ἦν ἥσυχός τις ἐξοχὴ προσφιλὴς εἰς τὸν Βοαλὼ καὶ ἐγκωμιασθεῖσα ὑπὸ τῆς Κας Δεζουλιέρης· ἠδύνατό τις νὰ ζήσῃ μεμονωμένος εἴς τι ἄλσος καὶ νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν ὡς ἀπωτάτω τῶν Παρισίων· δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ ὀχληροὶ γείτονες, δὲν ὑπῆρχε θόρυβος, ἀλλὰ σκιὰ, ἡσυχία, γαλήνη.

Εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἦλθεν ὡς ἐκ τύχης ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, ὅτε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Καμαρέτου ἀνεζήτει ἄσυλον κατάλληλον διὰ τὰς περιστάσεις· τυχαίως ἐπίσης εὗρεν ἐξαίσιόν τινα κατοικίαν ἀνήκουσαν εἰς χρηματιστὴν καταστραφέντα ὑπὸ παραβόλων κερδοσκοπιῶν, ὅστις μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διάγῃ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἀπεφάσισεν ἵνα ἐνοικιάσῃ τὴν κατοικίαν του.

Δύο ἐδαπάνησεν ἔτη ὅπως ἐξωραΐσῃ αὐτὴν· εἰκόνας, μάρμαρα, ἀγάλματα, τὰ πάντα συνεσώρευσεν ἐν αὐτῇ μετὰ ἀσωτίας τοσούτῳ μείζονος, ὅσῳ καὶ εὐκολώτερον ἐκέρδιζεν, ὥστε ἡ κατοικία ἦν κομψοτάτη καὶ πλουσίως κεκοσμημένη. Ἐν τούτοις αἱ εἰκόνες δὲν ἦσαν ἀνεπίληπτοι κατὰ τὴν καλαισθησίαν, αἱ νύμφαι ἦσαν πλέον τοῦ δέοντος γυμνύκολποι, οἱ σάτυροι ἄγαν ἐκφαστικοὶ, ὁ οὐρανὸς παρὰ πολὺ θερμὸς, τὰ πρόβατα λίαν λευκά, αἱ ποιμενίδες σφόδρα ξανθαί, οἱ ποιμένες πολὺ ῥοδωποί, ἡ χλόη τρυφερωτάτη· ἀλλ' ὁ χρηματιστὴς ἦν ἄγαμος στερρὰν ἔχων ἀπόφασιν ὅπως ἀποθάνῃ ἐν τελικῇ ἀμετανοησίᾳ, ἤτοι ἐν ἀγαμίᾳ, δὲν εἶχεν ἴσως ἔξοχον αἴσθημα εὐσχημοσύνης, ἦν, ἐνὶ λόγῳ, χρηματιστὴς τῆς ἐποχῆς του. Διὸ καὶ ἐμειδία εὐχαρίστως βλέπων τὰς τὸν θάλαμον καὶ τὸ τιμόνιον περικοσμούσας εἰκόνας, τὰς ὀρχουμένας πέριξ τῆς αἰθούσης ποιμενίδας, τὰς Ἀρτέμιδας καὶ τοὺς Ἀκταίωνας· οἵτινες ἐν τῷ ἑστιατορίῳ μειδιῶντες τὸ αὐτὸ αἰώνιον μειδίαμα, παρευρίσκοντο εἰς τὰ καθ' ἡμέραν αὐτοῦ γεύματα.

Ὅτε ἐνοικίασεν εἰς τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ τὴν κατοικίαν ταύτην, ὥρκισεν αὐτὸν ὅπως σεβασθῇ πάντα ταῦτα καὶ τὸν κατέστησεν ὑπεύθυνον δι' ὅλας τὰς ζημίας ὅσας ἤθελε κάμει ὁ χρηματιστὴς, φαίνεται, διετήρει τὴν ὀπισθοβουλίαν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς αὐτήν. Ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ χρηματιστοῦ καθίσταντο ἀτυχέστεραι· ἕκαστον ἔτος, ἕκα-

στος μὴν, ἑκάστη ἡμέρα παρέσυρεν εἰς τὸ ναυάγιον ἔκφρασμά τι τῆς περιουσίας του, ὥστε τέλος ἦλθε πρωΐαν τινα προτείνων εἰς τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ ὅπως τῷ πωλήσῃ τὸν οἰκόν του.

Ὁ βαρόνος εἶπε φυσικῷ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἐπιθυμίαν διὰ τοῦτο, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν χρηματιστὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μόνη ἡ μετριότης τῆς τιμῆς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποφασίσῃ, διότι κατῴκει εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐν συντόμῳ μετὰ διμήνους ἀνατριχιαστικὰς ἀναβολὰς, ὁ χρηματιστὴς ἀπεφάσισεν ὅπως πωλήσῃ δι' ἑκατοντακισχιλίας λίβρας οἶκον δι' ὃν ἐδαπάνησεν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξώδευσε πλείονα τῶν δεκακισχιλίων λοδοβικείων. Οὕτω συνήθως συμβαίνει εἰς πάντα τὰ κτήματα τέρψεως.

Τότε δὲ ὁ βαρόνος ἐν ἀγνοίᾳ του, ὅπως ἀποπληρώσῃ, ἀπετάθη εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ συμβολαιογράφου του.

Διατί δὲ ὁ βαρόνος ἐξελέξατο κατὰ προτίμησιν τὸν πολυδάπανον τοῦτον οἶκον; Τοῦτο εὐκόλως ἐννοεῖται· τὰ τείχη τοῦ ἄλσους εἶχον δέκα ποδῶν ὕψος, εἰσήρχετο δέ τις εἰς αὐτὸ διὰ δύο μόνον πυλῶν ἐξ ὧν ἡ μὲν ἦν ἡ τοῦ πρωτίστου δρυφάκτου, ἡ δὲ μικρά τις πύλη χαμηλὴ ἀνοιγομένη εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁμοία καθ' ὅλα πρὸς ἐκείνας, ἃς ἔχουσι πᾶσαι αἱ ὀπισθοῦν σημαντικαὶ ἰδιοκτησίαι· ὁ βαρόνος σεβασθεὶς τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐτείχισε τὴν ἄλλην.

Ἔμενε λοιπὸν ὡς μοναδικὴ ἔξοδος ἡ τοῦ δρυφάκτου πύλη· ἀλλὰ καὶ ταύτην ὁ βαρόνος διὰ παχέων θυροφύλλων δρυὸς, ὧν διέθεσε τὰς δοκοὺς κάτωθεν ἕως ἄνω, εἰς τρόπον ὥστε οὐδ' ἔξωθεν, οὐδ' ἔσωθεν νὰ διακρίνηται ὅ,τι πέραν συνέβαινε. Ληφθεισῶν δ' ἅπαξ τῶν προφυλάξεων τούτων, ἠδόκησεν ὅπως προσμειδιάσῃ πρὸς τὸν Καμαρέτον, προσέτριψε τὰς χεῖρας, τὸν διέταξε νὰ περιμένῃ τὰς διαταγάς του καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς Βρετάνην.

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ὁ Ῥαοὺλ ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν τὸν ἠπείλησε διὰ τῆς ἐκδικήσεώς του, ἂν ποτε ἤθελεν ἀνανεώσει παρὰ τῇ Μάρθᾳ, ἢ τὰς δικανικάς του ἀπειλὰς ἢ τὰς ἐρωτικάς του προσκαρτερήσεις.

Ὁ βαρόνος ἔκρινε φρόνιμον νὰ βυσσοδομήσῃ τὴν ὀργήν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ τὰς περιστάσεις, αἵτινες τῷ ὑπηρέτησαν κατ' εὐχήν.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔφυγεν ἐμπιστευθεὶς τὴν Μάρθαν εἰς τὰς ἀνεπαρκεῖς φροντίδας τοῦ Ταλὲκ, ὥστε ὁ βαρόνος εὑρέθη μόνος ἀπέναντι ἧς ἐθήρευε λείας. Ὅλως κατεχόμενος ὑπὸ ἔρωτος παραξυνομένου ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν προσκομμάτων, παρητήθη τῶν ἀξιώσεων, ἃς ἐκάλει « δίκαιά του » καὶ μὴ θέλων νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν βίαν ἐπενόησε μέσον τι ἐπιδεξιώτατον ἐπιτυχὸν πέραν τῶν ἐλπίδων του.

Ἐπεκαλέσθη τὰ δικαιώματα τῆς συγγενείας του, τὴν ἐγκαταλελειμμένην κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκετο ἡ ἐξαδέλφη του, καὶ διεκήρυξεν ὅτι, εἰ καὶ δανειστὴς αὐτῆς, δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ ἀπογυμνώσῃ τὴν ὀρφανὴν, ἀλλ' ἤθελε τοὐναντίον ν' αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν της, ὅπως τὴν ἀποκαταστήσῃ ποτὲ ὡς ἔπρεπε· προσέθηκεν ὅτι παρητεῖτο τῶν ἀπαιτήσεών του ὅτι ἠσθάνετο βαθὺν οἶκτον καὶ μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν οὕτω ἐγκαταλελειμμένην πτωχὴν ἐκείνην νεάνιδα καὶ ἐπὶ τέλους ἐζήτησεν ὅπως τεθῇ ὑπὸ τὴν κηδεμονείαν του.

Τὸ δικαστήριον συνεκινήθη ἐκ τοσοῦτον εὐγενοῦς ἀφιλοκερδείας, ᾤκτειρε τὴν τύχην τῆς πτωχῆς Μάρθας, ἣν ὁ θάνατος δὶς ἐστέρησε τῶν γονέων της, συνεχάρη τὸν βαρόνον διὰ τὰς ἐξαιρέτους αὐτοῦ προθέσεις καὶ τῷ παρεχώρησεν ὅ,τι ἐζήτει.

Ἡ Μάρθα οὐδὲ κἂν ἠρωτήθη· ἠδύνατο νὰ μὴ συναινέσῃ εἰς τοιοῦτον συμβιβασμόν; Ἐπὶ τίσιν αἰτίοις; Ἡ περιουσία της διετηρεῖτο, τῇ ἐδίδετο πατὴρ, διότι ὁ βαρόνος ἦν πεντηκοντούτης καὶ ὑπηνίζατο ὅτι μὴ ἔχων κληρονόμους θέλει υἱοθετήσει τὴν Μάρθαν· ἄρα, ἐπειδὴ ἐνήργουν πρὸς συμφέρον της, ἦν περιττὸν νὰ τὴν ζητήσωσι συγκατάθεσιν, ἂν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ.

Ἡ Μάρθα λοιπὸν δὲν ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἢ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βαρόνος ἦλθεν ἀγγέλλων αὐτῇ ὅτι συνανεχώρουν.

Οὗτος ἐξέλεξε φρονίμως τὴν κατάλληλον ὥραν καὶ ἐποχήν· παρουσιάσθη εἰς τὴν Μάρθαν τὴν ὀγδόην ἑσπερινὴν ὥραν, πνέοντος ψυχροῦ Δεκεμβριανοῦ βορρᾶ, γνωρίζων κάλλιστα ὅτι οἱ χωρικοὶ πτωχοὶ ὄντες κατακλίνονται ἐνωρὶς ὅπως μὴ ἀνάψωσι πῦρ· δὲν ἠγνόει δὲ καὶ ὅτι ἡ οἰκία τῆς ἐξαδέλφης του ἔκειτο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου.

Ἔκρουσεν εἰς τὴν πύλην τῆς οἰκίας.

« Εἶσαι σὺ, Ταλέκ; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ τῆς Βριγίττας.

— Ναὶ, » ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος καταπνίγων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου του.

Ἡ πύλη ἠνεῴχθη· ἡ Βριγίττα ἦν μόνη.

Ὁ βαρόνος προὐχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο οἰκετῶν, ἐπανακλείσας ἀποτόμως τὴν πύλην.

« Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου; εἶπεν.

— Εἰς τὸν θάλαμόν της... ἐπάνω... ἐψέλλισεν ἡ Βριγίττα ἔντρομος·

— Καλά. Εἰπέ τῃ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ὁμιλήσω ἀμέσως. Σὺ δὲ σπεῦσον νὰ προετοιμάσῃς τὰ ἐνδύματα τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουὲν καὶ τὰ ἐδικά σου. »

Ἡ Βριγίττα ἀπόπληκτος, οὐδ ἐκινεῖτο.

« Μὲ ἀκούεις; εἶπεν ὁ βαρόνος πλήττων διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν. Ὕπαγε. »

Ἡ γραῖα ὑπηρέτρια ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μάρθαν ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ καταβῇ.

« Εἴπετε εἰς τὴν κυρίαν σας ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ὁμιλήσω ἀμέσως καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ἀνάγκη νὰ σπάσω τὴν θύραν της. »

Ἡ Μάρθα κατέβη ἥσυχος καὶ ὑψαύχην.

« Ἐνόμιζον, ἐξάδελφέ μου, ὅτι αἱ καταδιώξεις σας ἐτελείωσαν. Μὲ ποῖον δικαίωμα ἔρχεσθε νὰ τὰς ἀνανεώσητε κατὰ τοιαύτην ὥραν;

— Ἐξαδέλφη μου, μεταχειρίζεσθε πικρὰς τὰς ἐξυβριστικὰς λέξεις διὰ πρᾶγμα ἁπλούστατον. Δὲν εἶμαι διώκτης σας, εἶμαι ὁ μόνος συγγενής σας, ἐνδιαφέρομαι πρὸς ὑμᾶς, παρητήθην τῶν ἀπαιτήσεών μου.

— Ἀρκοῦσιν αἱ ὑποκρισίαι, ὑπέλαβεν ἡ Μάρθα· ἐξηγήθητε.

— Καὶ ἐγὼ τοῦτο θέλω, ἀλλὰ δότε μοι καιρόν, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη· ἐξακολουθῶ. Λοιπόν, κατὰ συνέπειαν τῶν λόγων, ὅσους σᾶς ἐξέθηκα, οἱ δικασταὶ μοὶ ἐνεπιστεύθησαν τὴν κηδεμονίαν σας, καὶ ἔρχομαι ὅπως σᾶς προσφέρω ταπεινῶς τὴν συντροφίαν μου, τὰς φροντίδας μου, τὸν οἶκόν μου. . . .

— Εἶσθε τρελλός; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

— Διόλου, ἐξαδέλφη μου· καὶ ἂν ἀμφιβάλλητε περὶ τῶν λεγομένων μου, ἰδοὺ αἱ ἀποδείξεις αὐτῶν. »

Ἡ Μάρθα ἔρριψε μετὰ θάμβους τὰ ὄμματα ἐπὶ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα τῇ ἔτεινεν ὁ βαρόνος.

« Ὀνειρεύομαι· δὲν εἶναι ἀληθές; Ναὶ, ὀνειρεύομαι, ἀνέκραξε μετ' ἀποπλανήσεως. Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον τοῦτο.

— Παρακαλῶ, ἐξαδέλφη μου, ἡσυχάσατε τὴν ἐξαψίν σας. Θεωρήσατέ με ὡς συγγενῆ ἀφωσιωμένον οἰκτείραντα τὰς δυστυχίας σας καὶ ἀποφασίσαντα νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς καθ' ὑμῶν τῆς τύχης προσβολάς. Ἀκολουθήσατέ με, παρακαλῶ. . . .

— Θέλετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω; Σᾶς; ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα περιφρονητικῶς.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὤ! τοῦτο δὲν τὸ ἠλπίσατε ποτέ.

— Ἀπ' ἐναντίας κόρη μου, ἦλθον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς ζητήσω.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀνάγκη.

— Ἀνάγκη, λέγετε; Ὥστε ἂν ἀπηρνούμην. . .

— Θά ἐλυπούμην τὰ μέγιστα, ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος μετὰ τῆς αὐτῆς προσποιημένης εὐγενείας· ἀλλὰ θὰ ἠναγκαζόμην νὰ μεταχειρισθῶ ὅσα μέσα ὁ νόμος θέτει ὑπὸ τὴν διάθεσίν μου.

— Τὴν βίαν, βεβαίως; » εἶπεν ἡ Μάρθα.

Ὁ βαρόνος ἐσκέφθη ὅτι ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις ἦν ἡ σιωπὴ καὶ ἐσιώπησε.

« Τῷ ὄντι, ἐπανέλαβεν ἡ Μάρθα μετὰ πικρίας, αὐτὴ μόνον ἡ ἀνανδρία σᾶς ἔλειπεν.

— Εἶσθε ζωηροῦ χαρακτῆρος καὶ ὑβρίζετε εὐκόλως, Μάρθα, ἀλλὰ θὰ ὑπομείνω. Τὰ νέα μου παρ' ὑμῖν καθήκοντα μοὶ ἐπιβάλλουσι τοῦτο. Ἑτοιμασθῆτε, παρακαλῶ· θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς περιμείνω.

— Εἶναι ἀνωφελὲς, θὰ μένω ἐδῶ.

— Παραιτήσατε τὴν ὀλέθριον ταύτην ἀπόφασιν, Μάρθα, σᾶς ἐξορκίζω.

— Καὶ ἂν ἀκόμη ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ ἀποθάνω, δὲν θὰ τὴν παρήτουν. ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μετ' ἐνεργείας.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ προστρέξω εἰς τὰ μέσα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποστρέφομαι, καὶ περὶ ὧν σᾶς ὡμίλησα πρὸ ὀλίγου;

— Ποῖα;

— Τὰ ὑπεδείξατε ὑμεῖς αὐτή.

— Τὴν βίαν; Δὲν θὰ τολμήσητε ἴσως· » εἶπεν ἡ Μάρθα ἐνατενίσασα περιφρονητικῶς τὸν βαρόνον.

Ἀλλ' ὁ βαρόνος ἰσχυρὸς ἐν τῷ δικαίῳ του, οὐδόλως ἐφάνη προσέχων εἰς τοὺς βασιλικοὺς τρόπους, οὓς ἐλάμβανεν ἡ Μάρθα ἐπὶ παρουσίᾳ του· οὐδὲ συνωφρυώθη καὶ διὰ τὴν τοσαύτην περιφρόνησιν, ἀλλ' ἔμεινε ψυχρὸς ὡς μάρμαρον πρὸς τὰς ὕβρεις της.

« Λοιπὸν τότε αἰτιᾶσθε ἑαυτήν, » εἶπεν ἀναστενάζων ὡς εἰ κατέβαλλεν ἀλγεινὴν προσπάθειαν.

Καὶ νεύσαντος αὐτοῦ, οἱ οἰκέται ἐπλησίασαν πρὸς τὴν νεᾶνίδα.

« Ἄφετέ με, ἀνέκραξεν ὀπισθοδρομοῦσα μετὰ βδελυγμίας. Θεέ μου, ἀλλὰ τί λοιπόν σοι ἔπραξα; εἶπε μὲ σπαραξικάρδιον ὕφος. Ἔστω, ἐπανέλαβεν ἡσυχωτέρα μὲν, ἀλλὰ συστέλλουσα ὑπὸ περιφρονήσεως τὸ πρόσωπον, θὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐτιμίας.

Ὁ βαρόνος ἔνευσεν εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν οἰκετῶν ὅπως προχωρήσῃ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, ἣν φρονίμως ποιῶν ἀφῆκεν εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τοῦ οἴκου.

« Εἶναι ἕτοιμα ὅλα; » ἠρώτησε τὴν Βριγίτταν, ἥτις κατέβαινεν.

Ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια ἐθεώρησε τὴν ἀκίνητον κυρίαν της.

« Σπεύσατε, ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος, ἰδοὺ ἡ ἅμαξα. Ποῦ εἶναι ἡ γοῦνά σας;

Ἡ Βριγίττα ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ περιεκάλυψε τὴν νεαρὰν κυρίαν της, ἥτις ἐρρίφθη εἰς τὰς φροντίδας της χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰς τὴν ἅμαξαν ἀναβάσεως βιαία ἀντίδρασις ἐγένετο· διότι ἡ ἡσυχία τῆς Μάρθας τόσον ἦν μεγάλη, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ διαρκέσῃ καὶ ἔπεσεν ἡ δυστυχὴς κατεχομένη ὑπὸ σφοδρᾶς νευροπληγίας.

« Ἐλθὲ, εἶπεν ὁ βαρόνος εἰς τὴν Βριγίτταν, φέρων τὴν νεᾶνίδα εἰς τὰς ἀγκάλας του. Δὲν ἔχομεν τὸν καιρὸν νὰ περιμένωμεν διὰ τοιαύτας εὐαισθησίας. »

Ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἀπεμακρύνθη ἐν μέσῳ

τῶν ἀνάρθρων κραυγῶν, ἃς ἐξέβαλλεν ἡ Μάρθα.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβὰν ἦν τὸ μόνον, ὃ ἠδυνήθη ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸν Ραοὺλ, κατὰ συνέπειαν τοῦ εἴδους τῆς ἀνακρίσεως, ἣν ἔπραξε παρὰ τοῖς κατοίκοις τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ· ὡς πρὸς δὲ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἀναχωρήσεως σκηνήν, ἅπαντες ἠγνόουν αὐτήν.

## Ε. Ο ΚΗΔΕΜΩΝ.

Ἡ Μάρθα συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν ἔρριψε πέριξ βλέμμα τρόμου καὶ φρενοπλανήσεως μεστόν· ἀλλ' ἰδοῦσα τὴν Βριγίτταν καθημένην σιωπηλῶς παρ' αὐτῇ, ἐφάνη αἰσθανθεῖσα ἀνακούφισίν τινα. Ἀναμφιβόλως δὲν ἤλπισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ βαρόνος τῇ συνεχώρει νὰ παραλάβῃ τὴν πρεσβύτιδα, καὶ διὰ τοῦτο ἐδράξατο σπασμωδικῶς τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐν ᾧ δάκρυα πικρὰ ἔρρεον βραδέως ἐκ τῶν βλεφάρων αὐτῆς· ἀλλὰ διακρίνασα εἰς τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς ἁμάξης, ἀκίνητον ἐνώπιόν της τὴν μορφὴν τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδὲκ, καὶ μὴ θέλουσα νὰ παρέξῃ αὐτῷ οὐδὲ κἂν τὴν χαρὰν τοῦ θεάματος τῶν δακρύων της, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπόλυτον ἐτήρησε σιωπήν.

Ἐνόησεν ὅτι ἦν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ ὅτι ἦν ἀνοησία ἐὰν ἤθελε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς δυνάμεως, ἣν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἐπ' αὐτῆς· ὡς μέσον λοιπὸν ἀντιστάσεως μετεχειρίσθη ὑπολελογισμένην τινὰ χαύνωσιν, αὐστηρὰν ἀφωνίαν· διὸ καὶ ὅτε τῇ ἐπαύριον ὁ βαρόνος τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐπεθύμει ν' ἀναπαυθῇ δὲν κατεδέχθη οὔτε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, οὔτε τὴν ἐλαχίστην νὰ κάμῃ κίνησιν προδίδουσαν τὴν θέλησίν της. Ὁ δὲ βαρόνος ἐπαναλαβὼν τὴν ἐρώτησίν του καὶ μαντεύσας τὰ ἐν τῷ πνεύματι τῆς Μάρθας·

« Καταβῆτε ἐξαδέλφη μου, εἶπε, θὰ ἀναπαυθῶμεν. »

Ἡ Μάρθα ὑπήκουσεν ὡς αὐτόματον· ἀλλ' ὅτε ὁ βαρόνος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἁμάξης, ὠπισθοδρόμησε ζωηρῶς μετὰ χειρονομίας ἀκατανίκητον ὀλοὺσης βδελυγμίαν.

Ὁ βαρόνος ἐμειδίασε καὶ ἀπεμακρύνθη βήματά τινα· ἡ δὲ Μάρθα καὶ ἡ Βριγίττα τὸν ἠκολούθησαν.

Αὐτὰ συνέβαινον καθ' ὅλον τὸ ταξείδιον· ἑκάστοτε ὁσάκις ὁ βαρόνος ἤθελε νὰ σταματήσῃ, ἡ αὐτὴ σκηνὴ ἀνεκαινοῦτο.

Ἡ Μάρθα παρετήρησεν ὅτι κατὰ τὸν δρόμον ὁ ἐξάδελφός της ἦν τεταραγμένος, ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος· ἐφοβεῖτο βεβαίως μὴ καταδιωχθῇ ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ, καὶ διὰ τοῦτο μόλις ἀνέπνευσεν ἐλεύθερος ὅτε ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα διέβασε τοὺς Παρισίους διευθύνθη εἰς Αὐτώλιον.

Ὁ Καμαρέτος ἦλθεν ὅπως ἀνοίξῃ τὴν πύλην τοῦ ὀρυφάκτου, κατεβίβασε τὰ κιβώτια καὶ τὰ δέματα καὶ ὡδήγησε τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Βριγίτταν εἰς τὸ δωμάτιόν των· ἡ νεᾶνις διεδήλωσεν ἔκπληξίν τινα ἰδοῦσα τὸν Καμαρέτον, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε κάλλιστα ἐκ τῆς Πουλιγένης· ὁ δὲ βαρόνος παρατηρήσας τοῦτο·

« Βλέπετε, ἐξαδέλφη μου, εἶπε, προσεπάθησα ὅπως καταστήσω τὴν κατοικίαν ταύτην, ὅσον οἷόν τε εὐάρεστον. Ἡ πρώτη μου φροντὶς ἦν νὰ σᾶς περικυκλώσω ἀπὸ πρόσωπα γνωστὰ ὡς πρὸς ἐμέ. . . . »

Ἡ Μάρθα χωρὶς ν' ἀκούσῃ πλειότερα, ἀπεσύρθη ἀποτόμως, εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ ἐπίμονος αὐτὴ σιωπὴ τῆς νεάνιδος δὲν ἐφάνη συγκινήσασα τὸν βαρόνον, ὅστις ἐπεδείξατο ἀπαράμιλλον ὑπομονὴν διότι, ὡς τὸ θῦμα αὐτοῦ, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶχε τὸ σχέδιόν του.

Ἐννοῶν κάλλιστα ὅτι ἡ βία ἀνίσχυρον ἦν εἰς τὰς χεῖράς του ὅπλον καὶ ἔχων ἀπόφασιν ὅπως ὑποχωρηθῇ μέχρι τέλους τὸ πατρικὸν πρόσωπον, ὅπερ ἀνέλαβε, δὲν ἀπηλπίζετο ὅτι θὰ ἐξαπατήσῃ διὰ τούτου καὶ αὐτὴν τὴν Μάρθαν. Οὕτω θὰ ἐγεννᾶτο μεταξὺ αὐτῶν ἐρασμία τις οἰκειότης, ἣν ἤλπιζεν ὅτι θὰ διευθύνῃ διὰ τρόπου τοιούτου, ὥστε ν' ἀγαπηθῇ παρὰ τῆς νεάνιδος.

Ἡ δὲ Μάρθα δὲν ἐγνώριζεν οὐδ' εἰς ποῖον τόπον εὑρίσκετο· ὑπέθετε μὲν ὅτι ἡ πόλις ἐκείνη, ἣν διῆλθεν, ἦταν οἱ Παρίσιοι, καθ' ὅτι τὰ πάντα τῇ ἀνήγγειλαν τοῦτο, ἡ κίνησις, τὰ μνημεῖα, ἡ τύρβη· ἀλλ' ἡ στερρὰ ἀπόφασίς της ὅπως μηδεμίαν ἀποτείνῃ ἐρώτησιν πρὸς τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ δὲν τῇ συνεχώρει ὅπως λάβῃ πληροφορίας περὶ τούτου. Ἄλλως τε δὲ, τί τοῦτο τῇ ἐνδιέφερε; ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκετο ἡ φυλακή της, δὲν ἦτο πάντοτε φυλακή; Πιθανὸν νὰ εὕρισκε καὶ ἄλλην τινὰ θλιβερωτέραν· ἀλλὰ κατὰ τὰ πρῶτα βήματα ἃ ἐποίησεν ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ ἄλσει τῷ ἔχοντι ἐρημικὰς δενδροστοιχίας ὧν οἱ χειμερινοὶ ἄνεμοι ἔσειον εἰσέτι μετὰ μονοτόνου θροῦ τοὺς γυμνοὺς κλῶνας, ἐνόησεν ὅτι περιωρισμένον μόνον διάστημα παρεχώρουν εἰς τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ὅτι ὁ δεσμοφύλαξ αὐτῆς ἔλαβεν ὅλας τὰς προφυλάξεις του.

Ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ καρτερικῶς ἰδοῦσα ἐν τῷ τοίχει τὰ πρόσφατα ἴχνη τῆς τεκτονικῆς διαγράφοντα καθαρῶς τὸν σχηματισμὸν τῆς ὑπὸ τοῦ βαρόνου καταδικασθείσης μικρᾶς πύλης.

Οὗτος προσεποιήθη πρὸς αὐτὴν πραότητα, εὐγένειαν καὶ μάλιστα καὶ ἀπαραβλήτους περιποιήσεις· ἀλλ' ὁ ἔρως τῆς Μάρθας διὰ τὸν Ραοὺλ, ἡ περιφρόνησις αὐτῆς διὰ τὸν κηδεμόνα της ἐθωράκισαν τὴν καρδίαν της κατὰ τῶν ἀπατηλῶν ἐκείνων ἐξωτερικῶν προσποιητῆς καλοκαγαθίας.

Εἶχε μαντεύσει αὐτὴ ὁποῖα τρομερὰ πάθη ἐκρύπτοντο ὄπισθεν τοῦ προσωπείου τῆς παντοτινῆς πραότητος τοῦ δεσμοφύλακός της. Ὅθεν φοβουμένη ἀπροσδόκητόν τι, ποτὲ δὲν ἐξετίθετο μόνη εἰς τὸ ἀπέραντον ἄλσος, ἀλλὰ συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ τῆς Βριγίττας. Ἡ γραῖα ὑπηρέτρια δὲν

ἦτο τοσούτῳ ἐπίφοβος, διότι ὁ βραχίων αὐτῆς ἦν ἀνίκανος νὰ ἀπωθήσῃ οἱανδήποτε βίαν· ἀλλ' ἐπίστευεν ἡ Μάρθα, ὅτι ἦτο ἰσχυροτέρα, ὅταν ἦσαν δύω.

Ὁ βαρόνος ἐκολακεύετο, ὅτι ὁ πρὸς αὐτὴν γλυκὺς τρόπος του ἤθελε καταβάλει τὴν ἀπέχθειάν της· ἀλλ' ἐπὶ δύω ἔτη, καθ' ἃ διήρκει ἡ αἰχμαλωσία τῆς νέας, κατ' οὐδὲν μετεβλήθησαν αἱ διαθέσεις της.

Ἡ Μάρθα ἐν τῷ περιπάτῳ ἀπήντα πολλάκις τὸν Καμαρέτον. Τῇ ἐπήρχετο συχνὰ ἡ ἰδέα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἐνόμιζε συνένοχον τῆς τυραννίας τοῦ βαρόνου, τοῦ ἔστρεφε κατεσπευσμένως τὰ νῶτα μετὰ περιφρονήσεως. Δὲν ὑπέθετεν ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἐξηπατημένος ὑπὸ τῆς πανούργου ἐπιδεξιότητος τοῦ κηδεμόνος της.

Καὶ ὅμως τοῦτο ὑπῆρχεν. Ὁ βαρόνος εἶχεν ὑποθείξει εἰς τὸν Καμαρέτον, ὅτι ἡ νεᾶνις ἐμπεπιστευμένη εἰς τὴν κηδεμονίαν του εἶχε τὸ πνεῦμα ἐξημμένον· τῷ εἶχε δείξει μετ' ἀφελείας τοὺς τίτλους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑπὸ τὴν κατοχήν του, εἶχε ζητήσει παρ' αὐτοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆς πατρικὰς φροντίδας του, τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε ὁ πτωχὸς εἶχε πιστεύσει, ὡς ἠδύνατο καὶ πᾶς ἄλλος νὰ πιστεύσῃ, εἰς τὴν κωμῳδίαν τὴν ἐπιτηδείως παιζομένην ὑπὸ τοῦ κυρίου του· κωμῳδίαν ἐν ᾗ ἐξεπλήρου ἐν ἀγνοίᾳ του τὸ πρόσωπον μισθωτοῦ δορυφόρου, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ λύσις παρίστα δι' αὐτὸν μίαν τύχην.

Τρία σχεδὸν ἔτη παρῆλθον οὕτω ἐν ὁμοιομόρφῳ μονοτονίᾳ· ἡ δὲ Μάρθα συνεπλήρωσε τὰ εἴκοσιν ἔτη. Περιέμενε μετὰ χαρᾶς τὴν προσεγγίζουσαν ἡμέραν καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαχθῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν μισητὴν ταύτην κηδεμονίαν, ἥτις ἐπίεζεν αὐτήν. Ὑπεμειδία διανοουμένη τὸν Ραοὺλ οὕτινος ἠγνόει τὴν τύχην, καὶ ἡ γλυκεῖα αὕτη ἀνάμνησις τὴν συνώδευεν εἰς τοὺς περιπάτους αὐτῆς ἐν μέσῳ λειμώνων εὐανθῶν ὑπὸ τοὺς θόλους τοὺς κεκοσμημένους ἀπὸ φύλλα πρασίνων δένδρων, ὑπομειδιῶσα εἰς τὸ γλυκὺ τοῦτο ἔαρ τὸ πλῆρες μυστηριωδῶν ὑποσχέσεων.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀρχεται τὸ τρίτον τοῦτο μέρος τῆς διηγήσεως ἡμῶν. Ὁ Ἀπρίλιος ἐστόλισεν ἤδη χαριέντως τὴν φυλακὴν τῆς νεάνιδος· περιεπλανᾶτο σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ, ἀναισθητοῦσα εἰς τὰς γλυκείας ἁρμονίας τῶν κελαϊδούντων πτηνῶν καὶ εἰς τὴν ἀνθηρὰν βλάστησιν, τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ὅτε εἶδε προσερχόμενον πρὸς αὐτὴν ἐπὶ τῆς δενδροστοιχίας ἣν ἠκολούθει, τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ ὑπομειδιῶντα, καὶ λίαν κατεσπευσμένως ὅσον οὐδέποτε. Ἰδοῦσα λάμπον ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του ἦθος θριαμβευτικὸν, τοσούτῳ ἀντίθετον πρὸς τὴν συνήθη αὐτοῦ ψυχρότητα, ἡ Μάρθα κατετρόμαξε, καὶ ψυχρὸς ἱδρὼς περιέχυσεν αὐτήν.

« Ἐξαδέλφη μου, εἶπε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον, ἤθελον νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Βυαρέστηθῆτε να παρακαλέσητε τὴν Βριγίτταν να παραμερίσῃ ἐπί τινας στιγμάς. »

Πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀφωνίας, ὅπερ εἶχε παραδεχθῆ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μάρθα τὸν περίπατόν της, χωρὶς νὰ φανῇ, ὅτι δίδει προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κηδεμόνος της.

« Σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητόν μοι τέκνον, καταδεχθῆτε νὰ μὲ ἀκούσητε. Πρὸ πολλοῦ ἀπατᾶσθε διὰ τὰς διαθέσεις μου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ δυνάμενος νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσον ἐνδιαφέρομαι δι' ὅ,τι σᾶς συγκινεῖ. » Ἀκουσίως ἡ Μάρθα ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

« Ἔρχομαι, Μάρθα, νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας περί τινος ἀγαπητοῦ σας, » ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἐξέπεμψαν φλόγας πυρώδεις. Τοσούτῳ συνέπιπτε μετὰ τῶν μυχιαιτέρων αὐτῆς σκέψεων ἡ πρὸς αὐτὴν ἄφιξις τοῦ βαρόνου καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ προφερθέντες λόγοι, ὥστε φοβηθεῖσα μήπως αὗται ἀνακαλυφθῶσιν, οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ βαρόνος ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐγγίσῃ τὴν χορδὴν δυνατώτερα.

« Περὶ τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω, προσέθηκε προσποιούμενος ὅτι θέλει ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ παρουσία μου σᾶς ἐνοχλεῖ ἀναγκάζομαι νὰ ἀποσυρθῶ.

— Ἔρχεσθε νὰ μὲ ὁμιλήσητε διὰ τὸν Ραοὺλ! Ὑμεῖς! εἶπεν ἡ Μάρθα, τὴν ὁποίαν ἐκίνουν ἀντιθέτως ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ πρὸς τὸν ἱππότην ἔρως ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πρὸς τὸν βαρόνον περιφρόνησις.

— Μάλιστα, ἐξαδέλφη μου.

— Ἀφήσατέ μας, Βριγίττα! » διέταξεν ἡ Μάρθα συγκεκινημένη τῇ φωνῇ.

Ὁ βαρόνος κατέστειλε κίνησίν τινα ὀργῆς. Καὶ ὅμως ὤφειλε νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης μεταβολῆς τῆς ἐπιτροπευομένης του, διότι, ὡς λέγουσιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιτηδείως εἶχε προετοιμάσει τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

« Σᾶς ἀκούω, κύριε βαρόνε, εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, πολλὰ συνέβησαν ἀπὸ δύω ἐτῶν καὶ ἡμίσεως, καθ' ἃ ἀπεφορτίσθην τὴν κηδεμονίαν ὑμῶν, καὶ χαίρω σήμερον ὅτι ἀνέλαβον τὸ βάρος εἰς περίστασιν, καθ' ἣν συνέβησάν τινα τὰ ὁποῖα ἐκ τύχης μοι ἀπεκαλύφθησαν. Δὲν ἀγνοεῖτε ἀναμφιβόλως, τὴν αἰτίαν τῶν μακρῶν ἀπουσιῶν τοῦ ἱππότου.

— Δὲν τὴν γνωρίζω.

— Εἶναι τοῦτο δυνατόν! Πῶς! Δὲν ἠξεύρετε ὅτι ὁ Κύριος Ραοὺλ ἐναύλωσε πλοῖον καὶ ὅτι μετήρχετο λαθρεμπόριον;

— Τὸ ἠγνόουν, κύριε. Ἀλλ' ὑμεῖς πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Παρὰ τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνὺ, πλοιάρχου πλοίου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, μετὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τύχην συνεσχετίσθην.

— Καὶ ἐκεῖνος πῶς τὸ ἠξεύρει;

— Ὦ! ἐκ πηγῆς αὐθεντικῆς σᾶς ἀποκρίνομαι! ὁ ἴδιος κατεδίωξε τὸν ἱππότην καὶ τὸν ἠχμαλώτισε.

— Τί! ὁ Ραοὺλ εἶναι αἰχμάλωτος!

— Ὄχι ἐξαδέλφη μου, δὲν εἶναι πλέον.

— Ἀπέθανεν, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μετ' ἀγωνίας.

— Ὄχι, Μάρθα » ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος μεταγνοήσας διὰ τὴν ἀνωφελῆ ταύτην εἰλικρίνειαν.

Πραγματικῶς ἦτο περίστασις, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐξαίρετον ἀπόφασιν.

« Εἶναι λοιπὸν δραπέτης; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Μάλιστα, ἐξαδέλφη μου. »

Ἡ Μάρθα ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν, καὶ ἀπηύθυνεν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέμμα εὐγνωμοσύνης. Ὁ βαρόνος τῇ ἐδιηγήθη τότε ὅ,τι τῷ ἐνεπιστεύθη ὁ πλοίαρχος δὲ Σαλιγνύ.

« Ὥστε ὁ Ραοὺλ ἐσώθη; ἠρώτησε περιχαρὴς ἡ Μάρθα ἑτοιμαζομένη νὰ εὐγνωμονήσῃ θερμῶς τὸν βαρόνον δὲ Λεραδέκ.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς » εἶπεν ἐκεῖνος ψυχρῶς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐκράτησαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μάρθας τὰς ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης, αἵτινες ἐξήρχοντο ἐκ τῆς καρδίας της. Ἠσθάνθη ὅτι ὁ κηδεμών της ἔμελλε νὰ τῇ προτείνῃ συμφωνίαν τινά.

« Πῶς τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς, Μάρθα, θέλω νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου.

— Τὴν καρδίαν του; ἐσκέφθη ἡ νεᾶνις. Λοιπὸν ἔχει καρδίαν.

— Θὰ μὲ ἀποδώσητε δικαιοσύνην, Μάρθα, ἤρχισεν ὁ βαρόνος, ὅτι τὸ πᾶν ἔπραξα διὰ νὰ ἐξαλείψω ἐκ τοῦ παρελθόντος μου πᾶν ἴχνος βίας. . . .

— Ὑμεῖς; εἶπεν ἡ Μάρθα. Καὶ ἡ φυλακὴ αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν μὲ κρατεῖτε κεκλεισμένην;

— Ὀνομάζετε τοῦτο φυλακήν;

— Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Μὴ φιλονεικήσωμεν ἐπὶ τῶν λέξεων. Σᾶς ἀκούω.

— Ἤθελον νὰ ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτὸν τὴν φιλίαν σας, νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην σας, ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος. . . . Ἀλλὰ λυποῦμαι, ὅτι δὲν ἐπέτυχον· διότι οἱ σκοποί μου ἦσαν καθαροί, καὶ αἱ βλέψεις μου τίμιαι. . .

— Εἰς τὸ προκείμενον, εἰς τὸ προκείμενον· εἶπε ζωηρῶς ἡ Μάρθα.

— Φθάνω εἰς τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρόνος. Ἡ τύχη ἔθηκε σήμερον εἰς τὴν κατοχήν μου ἓν μυστικὸν, τὸ ὁποῖον πολὺ ἀκριβὰ ἤθελον ἀγοράσει καὶ ὁ βαρὼν δὲ Σαλιγνὺ, καὶ ὁ στρατάρχης δὲ Βιλλεροῒ, καὶ ἡ Αὐτοῦ ἀκόμη Ὑψηλότης ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἀνεκάλυψα τὸ καταφύγιον τοῦ ἡμετέρου. . . . θέλω νὰ εἴπω τοῦ ἰδικοῦ των ἐχθροῦ ἐδιώρθωσεν ὁ βαρόνος δαγκάσας τὰ χείλη του.

— Διατί νὰ μὴ ἀποτελειώσητε τὸν λόγον σας; εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ πικρίας. Εἴχετε εἴπει ὀρθῶς, ἐξάδελφέ μου

— Ὄχι. Θέλω νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Δὲν τοὺς ἀπεκάλυψα τὸ καταφύγιον τοῦτο.

— Καὶ ἔρχεσθε νὰ τὸ εἴπητε εἰς ἐμέ. Θὰ μὲ συγχωρήσητε νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν υἱὸν τῶν εὐεργετῶν μου; Τὸν ἀδελφόν μου;

— Ἐὰν τὸ θέλητε, ναὶ Μάρθα, θὰ σᾶς προξενήσω τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην.

— Ἔσω εὐλογημένος, ἐξάδελφέ μου. Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀλησμονῶ ὅλας τὰς λύπας, τὰς ὁποίας μοι ἐπροξενήσατε. . . .

— Ὑπομονὴ, ἐξαδέλφη μου, ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ. Δὲν ἐτελείωσα.

— Ἀλλὰ τί θέλετε λοιπὸν παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα ὠχριάσασα ἐκ τοῦ τρόμου.

— Θέλω νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἐξαδέλφη μου, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος. Πρὸ πολλοῦ σᾶς ἀγαπῶ, τὸ ἠξεύρετε. Διὰ νὰ κάμψω τὴν καρδίαν σας ἐδοκίμασα ὅλα τὰ μέσα· παρεκάλεσα, ὑπῆρξα γλυκὺς καὶ ταπεινὸς, ὑπήκοος καὶ ὑπομονητικὸς, παρέβλεψα τὰς καταφρονήσεις σας, ὑπέκυψα τὸν αὐχένα εἰς τὰς περιφρονήσεις σας, ἐν ἑνὶ λόγῳ ὑπέφερα. Ὦ! ὑπέφερα πολύ! ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος, τύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὸ στῆθος του. Σήμερον δὲν θέλω πλέον τὰ βάσανα αὐτά. Ἀποκρύπτω τὰ δεινὰ ταῦτα μέσα, ἐγκαταλείπων αὐτὰ εἰς τοὺς εἰκοσαετεῖς ἐραστὰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἄλλα· θὰ μεταχειρισθῶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἐὰν θέλητε νὰ ζήσῃ ὁ Ραοὺλ, ἐὰν εἶσθε πραγματικῶς ἀδελφή του, ἐὰν ἦσθε δὶ αὐτὸν καὶ διὰ τὸ ὄνομά του καλὴ, εὐγνώμων καὶ ἀφωσιωμένη, ὁ Ραοὺλ θὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν τιμωρίαν, τὴν περιμένουσαν αὐτὸν βάσανον. Ἐὰν ἀποκαλύψω τὸ καταφύγιόν του, θέλει αἰχμαλωτισθῆ, καταδικασθῆ καὶ θανατωθῆ. Ἐὰν σιωπήσω, δύναται ἀκόμη νὰ ζήσῃ εὐτυχής. Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ προετοιμάσω τὴν φυγήν του, ἐγὼ ὁ ἴδιος. . .

— Καὶ ὁποίους ὅρους θέτετε εἰς τὸ μέλλον τοῦτο ὅπερ τοσούτῳ περιπαθῶς ἐκθέτετε; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα μαντεύσασα τὸν σκοπὸν τοῦ βαρόνου. Ἕνα μόνον. Θὰ μὲ νυμφευθῆτε· θὰ λησμονήσητε τὸ λυπηρὸν παρελθὸν τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς. .

— Ἀρκεῖ κύριε, διέκοψεν ἡ Μάρθα. Ἐπὶ τέλους σᾶς ἐπανευρίσκω, ὅπως πάντοτε σᾶς ἐγνώρισα· ἄνανδρον καὶ ἄτιμον! ἔπεσε λοιπὸν τὸ προσωπεῖον τοῦτο τῆς ὑποκρισίας περὶ τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ἠπατήθην! Ναὶ, τὸ ψεῦδός σας εἶναι ἐπιτήδειον, τὸ μέσον σας πανοῦργον. Τῇ ἀληθείᾳ, μίαν στιγμὴν σᾶς ἐπίστευσα. Καλὰ, ὑποφέρετο λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, ὅστις ἐγίνετε αἴτιος νὰ ὑπε-

φέρω καὶ νὰ βλασφημῶ. Ὑποφέρετε. Εἶναι ἡ τιμωρία σας.

— Ἡ ἰδική σας εἶναι προσεχής· ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος μανιώδης γενόμενος. Θέλει εἶσθαι τρομερὰ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, κόρη ἀλαζὼν καὶ ὑβριστική. Ἄ, εἶσθαι ἀνηλεής. Ἄ, τὰ βάσανά μου εἶναι δὶ ὑμᾶς μία διασκέδασις. . . Ἐνθυμηθῆτε λοιπὸν τοῦτο καλῶς Μάρθα. Δὲν ἐψεύσθην. Ὁ Ραοὺλ εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν διάκρισίν μου. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐλευθερία του. Ἀπὸ αὐτὸν κυρίως ὑμᾶς ἀπαιτῶ. Εἰς κανένα δὲν θέλω ἐμπιστευθῆ τὴν διαμονήν του· ὄχι, μὰ τὸν Θεόν. Θὰ μὲ ὑστερήσωσι τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐκδικήσεως. Ἢ θέλετε σήμερον με νυμφευθῆ, ἢ ἐγὼ μόνος θέλω εἶσθαι ὁ δικαστὴς καὶ ὁ δήμιός του. Ὄχι πλέον σοφίσματα ἀνωφελῆ, ὑπεκφυγὰς εὐπροσώπους, ἀποσιωπήσεις ψευδεῖς. Τὴν χεῖρά σας ἢ τὸν θάνατόν του; Ὁμιλήσατε.

— Ἐὰν ὁ Θεὸς τὸν κατεδίκασεν, ἂς ἀποθάνῃ· ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα μὲ ἀγρίαν φωνήν. Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε καλῶς ὅτι τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν καὶ ἐγὼ θὰ ἀποθάνω, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Ἂς εἶναι. Τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἀνήκητε εἰς ἐκεῖνον εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀφρίζων ἐκ τοῦ θυμοῦ του Καὶ ἐγὼ θὰ ἐκδικηθῶ δὶ ὅλας τὰς περιφρονήσεις σας. Ἐσεῖς τὸν κατεδικάσατε, Μάρθα. . . .

Τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ὁ βαρόνος, ἀπεμακρύνθη κατεσπευσμένως, ἀφήσας τὴν νεάνιδα λειποθυμισμένην εἰς τὰς χεῖρας τῆς Βριγίττας, μόλις δυναμένης νὰ ὑποβαστάξῃ αὐτήν.

## ΣΤ'. ΟΠΕΡ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Ἀφ' ὅτου Λουδοβῖκος ὁ ΙΔος μετεκόμισε τὴν αὐλὴν τῆς Βερσαλλίας, διήρχετο ἐπὶ τῆς πρὸ τῆς βάσεως ὁδοῦ ἀτελεύτητος σειρὰ ἱππηλασιῶν, φορείων καὶ παντοειδῶν ὀχημάτων· καὶ ὁ μὲν Λουδοβῖκος ΙΔος εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλ' αἱ συνήθειαι ὑπῆρχον εἰσέτι· ἡ χρῆσις ἐπέζη τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ ὁ τρόπος τοῦ βίου, ὃν ἠσπάσατο ὁ ἀντιβασιλεὺς, τὰ μέγιστα πρὸς αὐτὴν συνεβιβάζετο.

Γνωστὸν τῷ ὄντι τοῖς πᾶσιν ὅτι ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας ἐξ ὅλων τῶν γευμάτων προὐτίμα ἰδίᾳ τὸ δεῖπνον, ὅπερ καὶ τοσοῦτον εἰσήγαγεν εἰς τὰ Γαλλικὰ ἤθη, ὥστε ἡ εἰς τὰ δεῖπνα τοῦ ἀντιβασιλέως πρόσκλησις ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν αὐλικῶν μεγίστης εὐνοίας τεκμήριον· ἕκαστος ἠθέλησε νὰ τὰ μιμηθῇ, ὥστε τὸ δεῖπνον τοῦτο κατέστη προϊόντως ἡ ἀφορμὴ τῶν μυρίων ἐκείνων σκανδάλων, ἃ παρέδωκαν ἡμῖν τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς, σκανδάλων, ἅτινα τότε οὐδένα τῶν προκαλούντων ταῦτα ἠτίμαζον, οὐδόλως δὲ τοὺς πλείστους τῶν ἀκουόντων συνεκίνουν. Αἱ ὑψηλότεραι τάξεις τῆς ἀνειμένης καὶ διεφθαρμένης ἐκείνης κοινωνίας τοῦ τελευταίου αἰῶνος διεδραμάτιζον ἐν τούτοις πρόσωπον ἐνεργητικὸν, τοσοῦτον ἐνίοτε ἀναιδὲς, ὥστε καὶ ἡ τοῦ ἐπιδεξιωτάτου συγγραφέως γραφὶς καταναγκάζεται ἵν' ἀποφύγῃ τὴν διήγησιν αὐτοῦ.

Λοιπὸν περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς μαΐου 1717, καθ' ἣν στιγμὴν Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας, νέος ἔτι, ἀκρατῶς παρεδίδετο εἰς τὸ κυριεῦον αὐτὸν πάθος, ἡ ἀπὸ Παρισίων εἰς Βερσαλλίας ὁδὸς ἦν παρά ποτε ζωηροτέρα· κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ πολλάκις τῆς νυκτὸς ἠλλοίζετο ὑπὸ εὐπατριδῶν καὶ δεσποινῶν, οἵτινες κομψὴν μὲν τὴν ἀκολουθίαν, πλούσιον δὲ τὸν ἱματισμὸν, καὶ θρασὺ καὶ χλευαστικὸν τὸ μειδίαμα ἔχοντες, ἦσαν ἅπαντες προσβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ ἐπιδημικοῦ τῆς ἐποχῆς πυρετοῦ.

Ἡ νὺξ ἦν λίαν προκεχωρημένη, ἦν ἡ τετάρτη ὥρα τῆς πρωΐας, ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκε καὶ ἔῤῥιπτεν ἤδη ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος τὴν λευκὴν ἐκείνην χροιὰν, ἥτις ἐστὶ προάγγελος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἐγίνετο τέλος σιωπὴ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἐν ᾗ ἀρτίως ἀντήχουν οἱ θορυβώδεις καγχασμοὶ τῶν δεσποινῶν καὶ τῶν εὐπατριδῶν· ἐν τούτοις, ὄχημά τι, ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς συρόμενον ξυνωρίδος, ἧς τὸ ὁρμητικὸν καὶ ἀκατάσχετον μόλις ἠδύνατο νὰ καταστέλλῃ ἐπιδέξιός τις ἀμαξηλάτης, προὐχώρει ταχέως ἐπὶ τῆς κονιορτώδους ὁδοῦ· αἴφνης οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν ἀποτόμως καὶ ὑπεξωρθώθησαν ἐπιμόνως, μ' ὅλους τοὺς πολλαπλασιαζομένους κροταλισμοὺς τῆς μάστιγος τοῦ ἡνιόχου, ὅστις ἐνόμιζε βεβαίως ὅτι τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα ζῶα ὑπήκουον εἰς ἁπλῆν ἰδιοτροπίαν, ὡς ἤθελον πράξει ὄντα λογικά. Τὸ ὄχημα ἀνετινάσσετο σφοδρῶς ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου ἀντιστάσεως τῶν ἵππων, ὅτε ὕλακός τις τῆς θυρίδος ἠνεῴχθη. ἀνήρ τις ἔκυψε, καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀμαξηλάτην :

« Τί κάμνεις, κάθαρμα, ἀνέκραξεν; Εἶσαι λοιπὸν μεθυσμένος; Τί τρέχει ;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης, οἱ ἵπποι μου δὲν θέλουν νὰ προχωρήσουν . . .»

Ὁ πρὸς τὸν ἡνίοχον ἀποταθεὶς, ἐπωφελούμενος τῶν στιγμῶν τῆς ἀνακωχῆς, ἃς ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀμαξηλάτου ἔδιδεν εἰς τοὺς ἐπαναλαμβανομένους ἀνατιναγμοὺς τῆς ἁμάξης, κατέβη καὶ προέβη βήματά τινα ἵνα ἐννοήσῃ τὴν ἀπροσδόκητον ἀντίστασιν τῆς ξυνωρίδος του.

« Ὦ ! εἶπεν. Εἷς φρενουμένος ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ! Τί τοῦτο σημαίνει ! Καταβῆτε καὶ σεῖς ! ἀνέκραξε. Ἔλα, ἀββᾶ, τρέξε !»

Ὁ ἀββᾶς ἔσπευσε καὶ θεωρῶν προσεκτικῶς τὸ πτῶμα :

« Εἶναι θερμὸς εἰσέτι, παρετήρησε. Τί συμβαίνει λοιπόν ;

— Σιωπή ! εἶπε βαιᾷ τῇ φωνῇ ὁ πρῶτος καταβὰς τῆς ἁμάξης εὐπατρίδης. Δὲν ἀκούεις τίποτε, Δυβοᾶ;

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς τείνας τὸ οὖς, ὡς νὰ ἦναι ξιροκρουσία τις ἐκεῖ κάτω . . . ὑπὸ

τὰ δένδρα . . . Ἀλλά ! εἶναι ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μας . . .

— Τίνος φίλου μας ;

— Τοῦ Κυρίου Γερμανοῦ.

— Τοῦ εἰς Ἱσπανίαν πρέσβεώς μας; Κατοικεῖ λοιπὸν ἐδῶ πλησίον;

— Ἡ οἰκία του εἶναι ὄπισθεν τῆς ἀναδενδράδος ταύτης.

— Λάβε ἀπὸ τῆς ἀμάξης πιστόλια εἰς τοὺς κόλπους σου καὶ ἀκολούθει μοι.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν ὁμιλεῖ βέβαια σπουδαίως ! . . .

— Διώπα, ὑπάκουε καὶ μὴ φιλονεικῆς!» εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις διηυθύνετο τρέχων πρὸς τὸ εἰκαζόμενον πεδίον τῆς μάχης.

Φθὰς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πρὸ τῶν δρυφάκτων τῆς ὁδοῦ ἀναδενδράδος, διέκρινε προσεχειδόμενον ἐπὶ δένδρου ἄνδρα, ὅστις θαρραλέως διεξιφίζετο κατὰ τριῶν ἀτόμων, λίαν αὐτὸν στενοχωρούντων.

« Βάστα καλά ! εὐπατρίδη μου,» ἀνέκραξεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐτέθη πλησίον ἐκείνου ξιφηφορῶν καὶ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος.

« Ἄλλο ἓν πτῶμα! εἶπε βλέπων ἄνθρωπόν τινα κείμενον ἐκτάδην εἰς τοὺς πόδας του.

— Δύο ἐπὶ πέντε ! ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. Μένουν τρεῖς ἀκόμη. Θὰ τοὺς ἔχωμεν.»

Συγχρόνως ἔφθασεν ὁ Δυβοὰ καὶ διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ἐννοήσας τὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σκηνὴν, ἐπυροβόλησε δὶ ἀμφοτέρων τῶν πιστολίων· ἀλλ' ὑπὸ τοσαύτης συγκινήσεως καὶ ταραχῆς κατείχετο, διότι ἔβλεπε τὸν βασιλέα ξιφοφορούντα καὶ μαχόμενον κατὰ κακούργων, ὥστε οὐδετέρα τῶν βολῶν του ἐπέτυχεν.

Ἐν τούτοις ἡ παρέμβασίς του παρήγαγεν αἴσιον ἀντιπερισπασμὸν, διότι ἐξιφούλκησε καὶ αὐτὸς, οἱ δὲ κακοῦργοι, βλέποντες ἰσαρίθμους τοὺς ἀντιπάλους, δὲν ἔκριναν φρόνιμον νὰ ἐξακολουθήσωσιν, ἀλλὰ φωνὴν ῥάξαντες φυγῆς, ἔφυγον ἐν σπουδῇ· ἀνὴρ δέ τις προσωπιδοφορῶν, ὃν οὐδ' ὁ Φίλιππος, οὐδ' ὁ ἀββᾶς εἶχον ἄχρις ἐκείνου διακρίνει, ἵππευσε καὶ ἐγένετο ἄφαντος προφέρων ἀρὰς καὶ βλαστφημίας.

Ὁ ἥλιος ἡμιανατείλας ἤδη παρεῖχε φῶς ζωηρότερον παρεισδύον διὰ τοῦ ἀραιοῦ εἰσέτι φυλλώματος· ὁ ἀντιβασιλεὺς καὶ ὁ Δυβοὰ παρετήρησαν τὸν εὐπατρίδην, πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἦλθον.

« Ὁ Κύριος Γερμανός! » εἶπον συγχρόνως μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

Τότε δὲ παρετήρησαν ὅτι ὁ βοηθηθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἦν ὠχρότατος καὶ μόλις ἠδύνατο σταθεὶς ὄρθιος.

«Εἶσθε πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Δὲν εἶναι τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γερμανὸς, ἀλλ' ἀπὸ δέκα λεπτῶν πρέπει νὰ ἔχασα πολὺ αἷμα. . . Εἰλικρινῶς, κύριοι, νομίζω ὅτι σᾶς ὀφείλω τὴν ζωήν. »

Παρετήρησε δὲ τότε καὶ αὐτὸς τοὺς σωτῆράς του.

« Τί βλέπω; εἶπεν ἀποκαλύπτων εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης! ὁ ἀββᾶς Δυβοά!

Ἀλλ' ἡ προσπάθειά του αὕτη ἐξήντλησε τὰς δυνάμεις του, καὶ θὰ ἔπιπτεν, ἂν ὁ ἀββᾶς δὲν ἔσπευδεν ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ.

« Πρέπει νὰ ἐμβῆτε ἀμέσως, τῷ εἶπεν. Ἔχετε ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἐπιμελείας. Ἔλθετε. » Ὁ Κ. Γερμανὸς ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀββᾶ, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ οἴκου του καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξηπλώθη ἐξηντλημένος ἐπί τινος ἀνακλίντρου.

« Εἶσθε λοιπὸν μόνος ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος.

— Ὄχι· συγκατοικῶ μετά τινος φίλου μου, ὅστις εἶναι ἐπάνω βεβαίως. . . »

Ὁ Δυβοὰ ἡτοιμάζετο νὰ μεταβῇ διὰ νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν φίλον τοῦ Κ. Γερμανοῦ, ὅτε ἐκεῖνος, ἐξυπνισθεὶς ὑπὸ τοῦ θορύβου τούτου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν·

« Τί βλέπω; ὁ Κ. Ῥαοὺλ πληγωμένος! » ἀνέκραξεν ὡς παραφρονῶν.

Τότε μετὰ μερίμνης καὶ δεξιότητος ἀπιστεύτου ἤρχισε νὰ ἐκδύῃ τὸν Κ. Γερμανὸν, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ παρεστῶτα πρόσωπα· ὡς ἐκ τῆς προσοχολήσεώς του οὐδὲ θρονίδας προσέφερεν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν περιέμειναν νὰ συναισθανθῇ ὁ Μαρτῖνος τὴν ἀπολιτευσίαν του καὶ ἐκάθησαν ἄνευ λειτουργιῶν παρὰ τῷ τραυματίᾳ.

« Βοηθήσατέ με λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μαρτῖνος ἀνυπομόνως.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἀνταλλάσσων μειδίαμα μετὰ τοῦ Δυβοά. Τί στεκόμεθα τοιουτρόπως;»

Ὁ Μαρτῖνος ἐξελθὼν ἐπανῆλθε μετ' ὀθονίων καὶ λεκάνης πλήρους ὕδατος. Ἤρχισε νὰ σπογγίζῃ σιγὰ τὸ αἷμα τὸ παγὲν εἰς τὰ χείλη τοῦ τραύματος, καὶ ἀνεγνώρισε μετὰ χαρᾶς ὅτι τὸ τραῦμα ἦν βαθεῖα ἀμυχὴ καὶ οὐδὲν πλέον. Τὸ ξῖφος ἐφήψατο τοῦ δέρματος, ἀλλ' ἐγκαίρως τοῦ κτυπήματος ἀποκρουσθέντος, ὁ σίδηρος ἐξετράπη καὶ ἐχάραξεν ἐρυθρὰν αὔλακα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ ἀμυχὴ εἶχε περίπου πέντε δακτύλων μῆκος ἐπὶ δύο γραμμῶν βάθους, τὸ αἷμα εἶχε ῥεύσει ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἡ ἐπαφὴ τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἐνεψύχωσε τὸν τραυματίαν, ὅστις, εἰ καὶ μὴ ἐντελῶς λειποθυμήσας, ἠσθάνετο ὅμως ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν. Ὁ Μαρτῖνος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς πληγῆς πτύγμα τι τὸ ὁποῖον ἔδεσε στερεῶς· ὁ δὲ ἀντιβασιλεὺς ἐκράτει τὴν λεκάνην, καὶ ὁ ἀββᾶς Δυβοὰ ἐξέσχιζε τὴν ὀθόνην εἰς ταινίας.

Ὅτε ὁ Γερμανὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, διέ-

κρινεν εἰς τὴν γελοίαν ἐκείνην θέσιν ἐκείνους, οἵτινες τοσοῦτο χρησίμως τὸν ἐβοήθησαν.

« Ὦ, ἡ Ὑμ. Ὑψηλότης ἂς μὲ συγχωρήσῃ! » εἶπε κάμνων κίνησίν τινα.

Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀνεκάγχασε, καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν Μαρτῖνον τὸ δοχεῖον, ὅπερ ἐκράτει εἰσέτι ἐν χερσίν.

« Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης . . . ἐψέλλισεν ὁ Μαρτῖνος. Ὦ, ἀνεκραξε γονυπετῶν. Ὁ Ὑψηλότατος θὰ μοὶ συγχωρήσῃ ποτέ; . . .

Ἄσβεστος γέλως κατέσχε τὸν Φίλιππον, τὸν Δυβοὰ καὶ αὐτὸν τὸν Γερμανὸν, κατὰ τὴν θέαν τοῦ ἀποπλήκτου Μαρτίνου, ζητοῦντος γονυπετῶς συγγνώμην, ἐν ᾧ ἐκράτει εἰσέτι ἐν χερσὶ τὴν λεκάνην, καὶ ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τὰ τεμάχια τῆς ὀθόνης, ἣν ἐξέσχισεν ὁ ἀββᾶς.

Ὁ Μαρτῖνος ἐνόησεν ἄνευ δυσκολίας ὅτι ἡ ταραχή του καὶ ὁ παράδοξός του τρόπος τοῦ ἐξαιτεῖσθαι συγγνώμην, προὐξένουν τὴν διαρκῆ ταύτην ἱλαρότητα καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ θορυβώδης ἐκείνη φαιδρότης ἀπεσβέσθη τότε βαθμηδόν.

« Βλέπω, ἀγαπητέ μοι ξένε, εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὅτι συνήλθετε ἐντελῶς καὶ ἡ πληγή σας εἶναι ἀσήμαντος· ἀλλ' εἴπατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, τίνες ἦταν οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι κακοῦργοι, ἀφ' ὧν σᾶς ἀπηλλάξαμεν τόσον ἐγκαίρως;

— Οὐδ' ἐγὼ γνωρίζω τοῦτο, Ὑψηλότατε.

— Ἀλλὰ τί σᾶς συνέβη;

— Ἠκολούθουν τὸν δρόμον μου καὶ ἔμελλον νὰ εἰσδύσω ὑπὸ τὴν πρὸ τῆς οἰκίας μου ἀναδενδράδα, ὅτε προσωπιδοφόρος τις διῆλθε πλησίον μου καὶ μ' ἐθεώρησε μετὰ μεγίστης προσοχῆς. «Εἶναι αὐτός!» ἀνέκραξε γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, καὶ πάραυτα περιεκυκλώθην ὑπὸ πέντε ξιφῶν, ἐνῷ ὁ προσωπιδοφόρος παρίστατο μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας εἰς ταύτην τὴν σκηνήν. Ἀλλ' ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ ξιφουλκήσω, καὶ ἐξήπλωσα νεκρὸν εἰς τὴν πρώτην προσβολὴν ἐκεῖνον, ὅστις πρῶτος ἐσταύρωσε τὸ ξίφος του μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου. Προσεπάθουν νὰ φύγω, ἀλλ' ἤμην συνεσφιγμένος καὶ μόλις διαῤῥήξας τὸν κύκλον ἠδυνήθην νά προσερεισθῶ ἐπὶ δένδρου καὶ ν' ἀντιπαραταχθῶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων μου. Ἐφόνευσα ἐξ αὐτῶν καὶ δεύτερον, ἀλλ' ἐπληγώθην καὶ ἀπηλπιζόμην τοῦ ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἀντιπαλαίσω κατὰ τῶν τριῶν ἄλλων, ὅτε ἡ ἀσύνετος γενναιότης τῆς Ὑμ. Ὑψ. ἦλθε πρὸς βοήθειάν μου. Εὐδοκήσατε λοιπὸν, Ὑψηλότατε, ὅπως μετὰ τῶν ταπεινῶν μου ἀπαιτήσεων συγγνώμης, ἀποδεχθῆτε καὶ τὰς εἰλικρινεῖς μου χαριστήσεις· ἡ ὡραιοτέρα βεβαίως τοῦ βίου μου ἀνάμνησις θὰ ἦναι τὸ νὰ λέγω ὅτι ὁ Φίλιππος τῆς Γαλλίας ἐξιφούλκησε διὰ τὸν ταπεινότατον τῶν ὑπηκόων του. Ὡς πρὸς ὑμᾶς δὲ, κύριε ἀββᾶ, ἐπανέλαβεν ὁ Γερμανὸς, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Δυβοὰ, συγχωρήσατε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐπίσης . . .

— Εἶναι περιττὸν, ἀγαπητέ μοι κύριε. Ἐφοβήθην τόσον, ὥστε ἡ βολή μου ἦν μᾶλλον πυροτέχνημα. Ἄλλως τε, διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠρχόμην πρὸς βοήθειαν ὑμῶν, ἀλλὰ τῆς Ὑψηλότητός του.

— Ἀρκοῦσιν αἱ ἐξηγήσεις καὶ εὐχαριστήσεις, ὑπέλαβεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ὑμῶν, Κύριε Γερμανέ. Εἶσθε εὐπατρίδης;

— Ὄχι, Ὑψηλότατε, σᾶς βεβαιῶ . . .

— Μὴ θελήσητε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε, δὲν θὰ σᾶς πιστεύσω. Ὡς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ σᾶς εἶδον διαχειριζόμενον τὸ ξίφος, ἡ ἀμφιβολία δὲν μοὶ εἶναι συγκεχωρημένη. Καὶ μάλιστα, ἐνῷ ἦσθε ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου σας, ὡχρὸς καὶ καταβεβλημένος, ὅσῳ πλέον σᾶς παρετήρουν, τοσούτῳ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι σᾶς εἶδον καὶ ἄλλοτε.

— Ἀναμφιβόλως, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Γερμανός. Δὲν μοὶ ἐνεπιστεύθητε, πρὸ ἓξ ἑβδομάδων, ἀποστολήν τινα, ἣν κατ' εὐτυχίαν μου ἤγαγον εἰς καλὸν πέρας;

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν ὁμιλῶ περὶ τούτου. Αἱ ἀναμνήσεις μου εἰσὶν ἀρχαιότεραι, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι σᾶς εἶδον εἰς τὴν αὐλήν. Βλέπων τὸ λευκόν σας δέρμα, τὰ λεπτὰ ὀθόνιά σας, ἀκούων τὸν Μαρτῖνον καλοῦντά σας «κύριε Ῥαοὺλ,» ἔβλεπον καλῶς ὅτι προσπαθεῖτε νὰ ὑποκρυφθῆτε· ἀλλὰ διὰ τῆς διανοίας ἀπεγύμνουν τὸ πρόσωπόν σας τοῦ δασέος πώγωνος, ὅστις τὸ καλύπτει, καὶ προσεπάθουν νὰ θέσω ἐν αὐτῷ ἓν ὄνομα, τὸ ὑμέτερον, οὐχὶ ὅπερ νῦν φέρετε, ἀλλ' ὅπερ ἐχρεωστεῖτε νὰ φέρητε.

— Βεβαίως ἡ Ὑμ. Ὑψ ἀπατᾶται, ὡς ἐκ τινος ὁμοιότητος, ἐψέλλισεν ὁ Γερμανός. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ὄνομα Ῥαοὺλ, τὸ ὁποῖον ἐπρόφερεν ὁ φίλος μου . .

— Ἄλλο ἓν ψεῦδος, ὑπέλαβεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Δὲν εἶναι φίλος σας, εἶναι ὑπηρέτης σας· ὁ φίλος δὲν θὰ ἔλεγε ποτὲ, «κύριε Ῥαούλ·» ὑπάρχει ἐν τούτῳ ἔκφρασις σεβασμοῦ, ὅλως ἐναντία εἰς τὰς παραφορὰς τῆς φιλίας.

— Συγχωρήσατε τὴν ταραχήν μου, Ὑψ. . .

— Συγχωρῶ τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιμονήν σας εἰς τὸ νὰ φυλάττητε μυστικὸν τὸ ὁποῖον ἐμάντευσα. Ἀλλὰ μ' ἐκάμετε ἐκδούλευσιν καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐξώφλησα μὲ ὑμᾶς, ἀποδιώξας μόνον τοὺς τρεῖς δολοφόνους. Λοιπὸν ἀποκρίθητί μοι. Ἔχετε ἐχθρούς; Ὁ προσωπιδοφόρος ἐκεῖνος, ὃν εἴδομεν φεύγοντα, βεβαίως ὁ ἀρχηγὸς τῶν δολοφόνων; . . .

— Ἀγνοῶ, Ὑψηλότατε.

— Πῶς! πρέπει λοιπὸν ἐγὼ ν' ἀνασυνθέσω τὸ μυθιστόρημά σας; Ἔχετε ἐχθρούς, ἢ τουλάχιστον ἐχθρόν, τοῦτο εἶναι ἀναμφίβολον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἂν ἦναι ζηλότυπος ἐραστὴς, ἀπατηθεὶς σύζυγος, μανιώδης πατὴρ ἢ κηδεμών· δὲν εἶμαι πνευματικὸς, καὶ ὁ Δυβοὰ, μ' ὅλην τὴν ἱερωσύνην του, δὲν εἶναι περισσότερον ἀπ' ἐμέ. Τὸν ἐχθρὸν τοῦτον τὸν γνωρίζετε;

— Εἰς τὴν τιμήν μου, διαβεβαιῶ εἰς τὴν Ὑμ. Ὑψ. ὅτι ὑποψίας μόνον δύναμαι νὰ ἔχω.

— Εἰς ποῖον; Λέγετε.

— Ἐννοεῖτε, Ὑψηλότατε, ὅτι μὲ ἁπλῆν ὑποψίαν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐνοχοποιήσω ἕνα εὐπατρίδην . . .

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος, εἶναι εὐπατρίδης, αὐτὸς ὅστις σᾶς δολοφονεῖ διὰ δολοφόνων; Εἶναι λοιπὸν γέρων καὶ ἀσθενής;

— Δὲν εἶναι μὲν νέος, ἀλλ' εἶναι εἰσέτι εἰς ἡλικίαν νὰ διαχειρίζηται τὸ ξίφος. Ἄλλως τε, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ὑψηλότατε, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ἦναι ὁ εὐπατρίδης τὸν ὁποῖον ὑποθέτω. Ἐκτὸς τούτου, εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐκδικοῦνται μόνοι, καὶ διὰ τοῦτο, καὶ ἂν ἀκόμη ἐγνώριζον τὸ ὄνομα τοῦ μισθώσαντος τοὺς δολοφόνους μου, δὲν θὰ τὸ ἔλεγον.

— Ἐξ ἀποφάσεως, εἶσθε πεισματώδης ὡς Βρετανὸς, κύριε Γερμανὲ, εἶπεν ὁ Φίλιππος μειδιῶν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ξένος του ὠχρίασεν ἔτι πλέον κατὰ τοῦτον τὸν ἀστεϊσμόν. Λοιπὸν, σᾶς ἀφίνω μὲ τὸ μυστικόν σας, ἀλλὰ, πιστεύσατέ μοι, ἐὰν ποτε λάβητε ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου, δύνασθε νὰ μὲ τὴν ζητήσητε ἀφόβως. Εἶσθε ἄνθρωπος μὲ κεφαλὴν καὶ μὲ καρδίαν, ὡς ἤδη σᾶς ἔκρινα. Μάτην τὸ ἀποποιεῖσθε, ἐπανέλαβεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἐμποδίζων τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ Ῥαοὺλ, γνωρίζω πολλοὺς, οἵτινες θὰ μετεχειρίζοντο τὸν λόγον μου διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν, ἢ νὰ ὑψωθῶσιν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους, κύριε Γερμανὲ, ἢ μᾶλλον, κύριε Ῥαοὺλ, διότι γνωρίζω ἤδη τὸ ἥμισυ τοῦ ὀνόματός σας.»

Ὁ Φίλιππος ἠγέρθη, ὁ δὲ Δυβοὰ τὸν ἐμιμήθη.

Ὁ Ῥαοὺλ ἠθέλησε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ.

« Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω ὁριστικῶς, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Καλὴν ἐντάμωσιν.»

Οἱ οἰκέται μετεκόμισαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τὸ πτῶμα, ὅπερ ἐκώλυσε τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀνέβη εἰς τὴν ἅμαξαν, καὶ ἐγένετο ταχέως ἀφανής.

« Δὲν γνωρίζεις τὴν ξανθὴν αὐτὴν μορφὴν, ἣν ἀφήκαμεν; ἠρώτησε τὸν Δυβοά.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, Ὑψηλότατε, πάσχω ὅ,τι πάσχετε. Τὴν γνωρίζω μὲν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀναγνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Δυβοά.

— Παράδοξον, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς σύννους. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι νέος, ὡραῖος, νοημονέστατος, ἔχει σιδηρᾶν θέλησιν, διαχειρίζεται τὸ ξίφος τεχνικώτατα, καὶ νὰ κρύπτηται. Τοῦτο διεγείρει τὴν περιέργειάν μου. Δυβοά, προσπάθησον ν' ἀνακαλύψῃς τοῦτο τὸ μυστήριον, ἀκούεις;

— Βλέπω ὅτι ἡ Ὑψηλότης Της δὲν σκέπτεται πλέον περὶ τῆς νεάνιδος ἐκείνης, περὶ ἧς μοὶ ὡμίλει χθὲς, καὶ τὴν ὁποίαν διέκρινα προχθὲς ἐφ' ἁμάξης.

— Ποίας νεάνιδος;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ξηροῦ Δένδρου· ὁ Ὑψηλότατος δὲν τὴν ἐνθυμεῖται; ἠρώτησε λεπτῶς ὁ Δυβοά.

— Ναὶ, τὴν ἐνθυμοῦμαι· μία ὡραιοτάτη ξανθὴ, δὲν εἶναι οὕτω;

— Γνωρίζω ποία εἶναι. Εἶναι κόρη ἀρχαίου τινὸς στρατιώτου, ὀνόματι Ἱερωνύμου, ἰδιοκτήτου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

— Εὖγε, Δυβοά. Λοιπὸν, ἐνασχολήθητι περὶ τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ κυρίου . . . Τὸ ἓν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο.

## Ζ'. ΟΠΕΡ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΟΛΟΝ ΟΝΟΜΑ.

Ἐγκαταλιπὼν τὴν Μάρθαν, ἔχων δὲ τὴν μὲν καρδίαν λύσσης καὶ μίσους ὑπερχειλῆ, τὸ δὲ σῶμα πλῆρες ἀπειλῶν, ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἔθηκεν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν ὅπερ συνέλαβε σχέδιον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκδικήσεώς του.

Μὴ τολμῶν νὰ προκαλέσῃ αὐτοπροσώπως τὸν ἀντίζηλόν του ἕνεκα τῆς ἀνανδρίας του, κωλυόμενος δὲ ὑπὸ τῆς περισκέψεως ὅπως ἀποπειραθῇ παρὰ τῷ Καμαρέτῳ βήματος, οὗ ἡ ἔκβασις τῷ ἐφαίνετο ἀμφίβολος ἕνεκα τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ὁ ἀρχαῖος ἁλιεὺς ἔτρεφε πρὸς τὴν οἰκογένειαν δὲ Πενχοὲλ, ἐτράπη εἰς τὴν ἰχνηλασίαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ νόμος τῆς ἔλξεως εἶναι ὁ αὐτὸς διά τε τοὺς τιμίους καὶ τοὺς κακούργους, εὗρεν οὐκ εἰς μακρὰν ὅ,τι ἐζήτει.

Κατέβαινε σιωπηλῶς τὴν ὁδὸν Κοὺρ-λὰ-Ῥέν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὸ σκότος συνεπυκνοῦτο περὶ αὐτὸν καὶ ὅτι ὁ σιωπηλὸς περίπατος καθίστατο παρὰ πολὺ ἀραιὸς, ὅτε μέγα τι σῶμα ἔστη αἴφνης ἐνώπιον αὐτοῦ· ἰδὼν τοῦτο ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ βίαιόν τινα ἀνατιναγμόν.

« Μουσοὺ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, χαιρετῶν αὐτὸν μετὰ μεγίστης εὐμενείας, νομίζω ὅτι ἐλησμόνησα τὸ βαλάντιόν μου εἰς τὸν κόλπον σας. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἴδητε καὶ νὰ μὲ τὸ ἀποδώσητε ἀμέσως.»

Ὁ βαρόνος ἔῤῥιψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τολμηρὸν ἐκεῖνον βαλαντιοτόμον. Εἶδε μακρόν τι ἄτομον γελοίως ἐνδεδυμένον, εἰς οὗ τὴν πλευρὰν ἀνήρτητο ἐπιμήκης σπάθη, ἐνῷ ἔλαμπον ἐν τῇ χειρί του αἱ ἀνταύγειαι ἐγχειριδίου πλατεῖαν, καὶ λεπτὴν ἔχοντος λεπίδα, μορφὴν ἰσχνὴν, κεκοσμημένην δὲ ἀτελευτήτου μύστακος, ὄμμα φαιὸν, ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν, ὕφος Γασκωνικὸν, συμπεριφορὰν ἀλαζονικήν.

« Ὁ Θεὸς μοὶ τὸν στέλλει, ἐψιθύρισεν.

— Ὄχι ὁ Θεὸς, καλέ μου Μουσοὺ, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη, διότι εἶμαι εὐπατρίδης γέννημα, τῆς Καρδενάκ.

— Εἶσαι ἀνόητος, ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος.

— Ἀνόητος. Ἐγώ; Λοιπὸν ἐβαρύνθητε τὴν ζωήν σας;

— Τὸ βαλάντιόν μου, ἢ μᾶλλον, τὸ ἰδικόν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρόνος, περιέχει μόλις 40 πιστόλας. Θέλεις νὰ κερδίσῃς τρὶς τόσας;

Ἂν τὸ θέλω, ἐρωτᾷς; Ὁμιλήσατε, εὐπατρίδη μου. Τί πρέπει νὰ κάμω; Ἀλλὰ πρῶτον. . . δότε μοι τὰς 40 πιστόλας· ὕστερον βλέπομεν. . . »

— Ὁ βαρόνος ἐνόησε τὴν λογικὴν τοῦ συλλογισμοῦ τούτου καὶ ἐνέδωκεν ἄνευ δυσκολίας.

« Ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων, κύριε . . . Καπδενάκ; καὶ εἶσθε ἀνδρεῖος;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Γασκόνος. Καὶ ἔχει ἀμφιβολίαν;

— Τότε δὲν θὰ φοβῆσθε νὰ ἀνταλλάξητε μεθ' ἑνὸς τῶν ὁμοίων σας ἓν κτύπημα τῆς βαρείας σας σπάθης.

— Ἀλλὰ, κἂν ἐφόνευσα ὡς τώρα περισσοτέρους ἀπὸ ἑκατόν. . . νάχω ὀλίγο κέρδος. .

— Καλά. Ἔχω ἕνα ἐχθρὸν, τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ξεκάμω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανῶ, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους κρίνω ἀνωφελὲς νὰ σᾶς εἴπω. . .

— Καταλαμβάνω, ἀγαπητέ μοι Μουσσοὺ, εἶπεν ὁ Γασκόνος κλείων τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ὡσεὶ ἐπὶ συνεννοήσει. Γνωρίζω αὐτὰ, διάβολε.

— Σᾶς προειδοποιῶ μόνον ὅτι θὰ ἔχητε νὰ κάμητε μὲ ἕνα παλλικαρᾶν.

—Ὥστε εἶναι πιθανὸν νὰ σκοτωθῇ κανείς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν δυνάμεις, τί λέτες; Ἂν ἔπαιρνα κανένα διὸ φίλους μου;

— Λάβετε καὶ τέσσαρας.

— Ἂς ἦναι, τέσσαρες. Ἀλλὰ ἡ πληρωμὴ θὰ ἦναι ἀκριβὴ, σᾶς τὸ προλέγω.

— Καὶ πόσα ζητεῖτε;

— Ἑκατὸν πιστόλας ὁ καθείς. Δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὸς, βλέπετε.

— Εἶσαι τρελλός. Μ' αὐτὴν τὴν τιμὴν θ' ἀγόραζα δέκα τιμίους ἀνθρώπους.

— Καὶ ἐμὲ τί μὲ θεωρεῖτε, κύριε;

— Σὲ θεωρῶ ἀναιδῆ κακοῦργον, εἰς ὃν ἔπρεπεν. . . Ἀλλ' ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος, συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς θέσεώς του. Θέλετε τὸ ἥμισυ αὐτῆς τῆς ποσότητος;

— Μὰ τὴν τιμήν μου, δὲν γίνεται οὐδ' ἓν σκοῦδον ὀλιγώτερον, εὐπατρίδη μου.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πληρώσω ποτὲ αὐτὴν τὴν τιμήν.

— Τότε δὲν ἐκάμαμεν τίποτε. Ἔχετε ὑγείαν, καλέ μου κύριε.

— Μίαν στιγμὴν, τί διάβολο! Ποῦ θὰ τοὺς εὕρῃς αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας ἄνδρας;

— Εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου. Ἀπόψε, ἂν θέλητε· ἀλλ' ὄχι, τώρα ἐνθυμήθηκα. Δὲν ἔχετε πλέον χρήματα ἐπάνω σας;

— Τὸ γνωρίζεις κάλλιστα.

— Σᾶς πιστεύω. Ἂν λοιπὸν θέλητε νὰ εὑρεθῆτε αὔριον τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς ἐννέα εἰς αὐτὸ τὸ καπηλεῖον, δύναμαι νὰ σᾶς περιμείνω ἐκεῖ μὲ τοὺς φίλους μου.

— Καὶ, προσέθηκεν ὁ βαρόνος, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἀμέσως εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπιφορτίζεσθε νά. . .

— Καὶ θὰ φέρητε τὴν ποσότητα; Ἡ συμφωνία μας συμφωνία. Ἐς αὔριον. »

Τὴν ἐπαύριον ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, εἰ καὶ ἀκατάβλητον βδελυγμίαν αἰσθανόμενος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Ἱερωνύμου καὶ ἀνεγνώρισεν εἰσελθὼν τὸν τῆς προτεραίας εὐπατρίδην του, τὸν Κ. δὲ Καπδενάκ. Ἐπιθυμῶν νὰ διαμείνῃ ἄγνωστος εἰς τοὺς δολοκλόπους ἐκείνους, προὐτίμησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτοὺς ἀντὶ νὰ ἔλθωσιν αὐτοὶ πρὸς ἐκεῖνον.

Καθήσας παρὰ τὴν τράπεζαν, συνωμίλει βαιᾷ τῇ φωνῇ οἱ ὑπηρέται ἐπηγαινοήρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ζωήτσας, ὅτε ἡ νεᾶνις, ἥτις παρετήρει τὸ παράδοξον ἐκεῖνο σύμπλεγμα μετ' ἐνστιγματικῆς περιεργείας, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε προφερόμενον ὄνομα, ὅπερ τὴν ἠνάγκασε νὰ τείνῃ προσεκτικώτερον τὸ οὖς. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν τὸ τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοέλ.

« Διὰ νὰ σᾶς εὐγάλω ἀπὸ κάθε ὑποψίαν, ἔλεγεν ὁ βαρόνος, σᾶς προλέγω ὅτι ὁ ἱππότης οὗτος εἶναι ἄτιμος τυχοδιώκτης, λαθρέμπορος, δραπετεύσας ἐκ τῆς φυλακῆς, ἄνθρωπος ἐν ἐνὶ λόγῳ, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος μᾶλλον θὰ προξενήσῃ χαρὰν παρὰ ἀναζήτησιν τῶν αὐτουργῶν αὐτοῦ. Εἶσθε λοιπὸν κύριοι ἀποφασισμένοι;

— Μάλιστα, ἂν προπληρώσητε, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος.

— Τότε ἀκολουθήσατέ μοι. »

Ὁ βαρόνος ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα, καὶ ἡ συνοδία ἠγέρθη ἑτοίμη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Ζωήτσα τοὺς ἠκουλούθησε διὰ ἐντρόμου ὀφθαλμοῦ. Μ' ὅλην τὴν καλήν της θέλησιν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ εἰμὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότου· κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσεν ὅτι τῷ ἐπέκειτο δυστυχία τις, ἀλλ' ἀκολούθως ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης ἢ εἰς τὴν προεπασχόλησίν τις τὴν σύμπτωσιν ἐκείνην μεταξὺ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου καὶ τῶν μυχιαιτάτων αὐτῆς διαλογισμῶν. Ἄλλως τε, τί ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ ὁ ἱππότης; Δὲν ἦτο καλῶς κεκρυμμένος; Ἡ Ζωήτσα οὕτω τοὐλάχιστον ἐνόμιζε· διότι ἐξηλείφθησαν ἀναπαισθήτως οἱ φόβοι, οὓς αὕτη εἶχε συλλάβει ὡς πρὸς τὸν ἱππότην δὲ Πενχοέλ.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ, ἀπομακρυνθεὶς διηυθύνθη εἰς Σέβρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν σπαθοφόρων του, καὶ ἡ τύχη του τὸν ὡδήγησε κατ' εὐχὴν, ὅπως εὕρῃ τὸν Ῥαοὺλ ἐπανερχόμενον ἀπὸ μιᾶς τῶν ἀκάρπων αὐτοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Μάρθας ἐπιχειρήσεων, καὶ ἐκπολιορκήσῃ τοῦτον αἰφνιδίως. Πεπεισμένος δὲ ὅτι ὁ ἐχθρός του δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ διαφύγῃ, ἠθέλησε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν θάνατόν του, καὶ τότε μόνον ἐτράπη εἰς φυγὴν, ὅτε ἠκούσθη ἡ γενικὴ τῆς φυγῆς κραυγή.

Καιρὸς ἤδη ἵνα εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τίνι τρόπῳ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἀνεκάλυψε τὸ καταφύγιον τοῦ Ῥαοὺλ.

Ὁ Καμαρέτος ἐξετέλει τὰ καθήκοντα φύλακός τε ἅμα τῆς οἰκίας καὶ κηπουροῦ· ἀναβὰς λοιπὸν ἐπί τινος κλίμακος, ἠσχολεῖτο σοβαρῶς ἵνα κλαδεύσῃ τὰς λεύκας, τὰς κατὰ μῆκος τοῦ τείχους τοῦ ἄλσους, ὅτε ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν δρυφάκτων τῆς εἰσόδου ὁδοῦ εἶδε βαδίζοντα βραδέως ἄνδρα, κυανὰ φέροντα δίοπτρα· ἐθεώρησε μηχανικῶς καὶ ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὸν διαβάτην ἐκεῖνον, ὅτε εἶδεν αὐτὸν καθήσαντα, ἐκβαλόντα τὰ δίοπτρα, καὶ σπογγίζοντα διὰ καψιδρωτίου τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου αὐτοῦ καταῤῥέοντα ἱδρῶτα.

« Ὁ Ὑβὼν, εἶπε μετ' ἐκπλήξεως. Ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου Μαρρέτου ἐν Παρισίοις. »

Ἔμελλε δὲ ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ βαρόνος, ὅστις ἀπὸ τοῦ ὑποβάθρου τῆς κλίμακος ἐπετήρει τὰς ἐργασίας τοῦ κηπουροῦ του, παρετήρησε τὴν ἐπασχόλησιν αὐτοῦ.

« Κατάβα ἀμέσως » τῷ εἶπεν.

Ὁ Καμαρέτος δὲν περιέμεινεν ὅπως τῷ ἐπαναληφθῇ δὶς ἡ πρόσκλησις.

« Τί ἔβλεπες ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος.

— Τίποτε, κύριε βαρόνε. Διέκρινα ἐκεῖ πέραν τὸν υἱὸν ἑνὸς τῶν φίλων μου τῆς Πουλιγένης, καὶ ὑπάγω νὰ τοῦ σφίγξω τὴν χεῖρα, ἂν μοι δίδητε τὴν ἄδειαν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Ὑβὼν Μαρρέτος. Τὸν γνωρίζετε, κύριε βαρόνε; Ἡ δεσποσύνη Μάρθα τὸν γνωρίζει κάλλιστα.

— Καὶ λέγεις ὅτι εἶναι ἐκεῖ;

— Κάθηται ἀντικρὺ τοῦ ἄλσους, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. »

Ὁ Κ. δὲ Λεραδὲκ ἔνευσεν εἰς τὸν Καμαρέτον νὰ σιωπήσῃ, ἀνέβη μετὰ θαυμασίας ἐλαφρότητος τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ παρετήρησε τὸν Ὑβὼν, ὅστις ἐκάθητο τῷ ὄντι σύννους καὶ ἀκίνητος, καὶ ἐφαίνετο κεκμηκώς. Καὶ ὁ μὲν βαρόνος ἠδυνήθη νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει, ὁ δὲ Ὑβὼν, ὑψώσας ἀφῃρημένως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπήντησε τὰ βλέμματα τοῦ βαρόνου ἀτενῶς προσηλούμενα ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες δὲν εἶδόν ποτε ἀλλήλους, καὶ ἐν τούτοις ἐθεωροῦντο ἀμοιβαίως μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

« Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Ὑβὼν, περὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις μοὶ ὡμίλησεν ἡ Μάρθα;

— Καλὰ δά. Ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἑκατοντάκις ὑπῆγα μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του εἰς τ' ὀψάρευμα.

— Θέλεις νὰ μοὶ κάμῃς μίαν χάριν, φίλε μου;

— Ποίαν χάριν, κύριε βαρόνε;

— Νὰ μάθῃς ποῦ κατοικεῖ ὁ Ὑβών.

— Δὲν εἶναι δύσκολον· ὑπάγω ἀμέσως καὶ τὸν ἐρωτῶ, εἶπεν ὁ Καμαρέτος, καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνηται.

— Ὄχι ζῶν, εἶπεν ὁ βαρόνος ἀνυπομόνως. Θέλω νὰ προπαρασκευάσω μίαν ἔκπληξιν εἰς τὴν Μάρθαν καὶ εἰς αὐτόν. Δὲν νομίζεις ὅτι μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως θὰ ἐπανέβλεπον ἀλλήλους;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Τότε παραφύλαξε πότε θὰ φύγῃ, ἀκολούθησέ τον χωρὶς νὰ σὲ ἴδῃ, ἐννοεῖς; καὶ ἔλα νὰ μοὶ εἴπῃς ποῦ κατοικεῖ.

— Καλὰ, ὑπάγω νὰ ἐνδυθῶ. . .

— Εἶναι περιττόν. Καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι ἂν ἐπιτύχῃς θὰ ἔχῃς δύο λουδοβίκεια, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοῦτο. . .

Καὶ λέγων ταῦτα ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Καμαρέτου χρυσοῦν νόμισμα.

« Ὦ, θὰ ἐπιτύχῃς, κύριε βαρόνε.

— Πρὸ πάντων πρόσεξε μὴ σὲ γνωρίσῃ· θὰ ἐχάναμεν τότε τὴν ἔκπληξιν. . . ἀκούεις;

— Μείνατε ἥσυχος· ὁ Ὑβὼν δὲν μὲ γνωρίζει ὡς τὸν γνωρίζω, καὶ ἔπειτα ἐγὼ ἐγήρασα. Καταβάζω τὸν πῖλόν μου μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, φέρω εἰς τὸ πρόσωπόν μου τοὺς μακροὺς βοστρύχους τῆς φαιᾶς μου κόμης, καί . .

— Ἔχεις δύο λουδοβίκεια. . . Ἐνθυμοῦ.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ὑβὼν ἀναπαυθεὶς ἐμακρύνθη ἐν ᾧ ἤδη ἐνύκτωνε.

Ὁ δὲ Καμαρέτος τὸν ἠκουλούθει ἀοράτως κατὰ μῆκος τῶν δένδρων τῆς ὁδοῦ, οὐδόλως εἰς τοῦτο δυσκολευόμενος, καθ' ὅσον ὁ Ὑβὼν περιεπάτει βραδέως· χάρις δὲ τῷ σκότει, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ χωρὶς νὰ γίνῃ ὁρατὸς πάσας τὰς κινήσεις τοῦ Ὑβὼν, ὅστις ἠκουλούθησε τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα μέχρι τῆς γεφύρας τῶν Σεβρῶν, ἐκεῖ δὲ στραφεὶς πρὸς τ' ἀριστερὰ διῆλθε τὸ χωρίον καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ὑπὸ τὰ δένδρα τῆς ὁδέως, ἧς ὁ Καμαρέτος ἤκουσεν εὐκρινῶς τὴν θύραν κλειομένην.

Ὁ γέρων ἁλιεὺς ἠγνόει καὶ τοὺς Παρισίους καὶ τὰ περίχωρα, ἀλλ' ἡ ὁδὸς, ἣν διέτρεξε, δὲν ἦτο τόσον λαβυρινθώδης, ὥστε ν' ἀπατηθῇ· ἐν τούτοις, πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν, ἐμέτρησε τὰ βήματα, τὰ χωρίζοντα τὴν ὅασιν τῆς γεφύρας τῶν Σεβρῶν, καὶ ἀκολούθως ἐπανέκαμψε ταχέως εἰς τὸν οἶκον τοῦ Αὐτωλίου.

Ὁ βαρόνος περιέμενε τὴν ἐπάνοδόν του μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας.

« Λοιπόν; ἠρώτησεν ἐν ἀγωνίᾳ.

— Ἐκέρδισα τὰ δύο μου λουδοβίκεια, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Καμαρέτος θριαμβευτικῶς. Καταβαίνετε τὸν Σηκουάναν, φθάνετε εἰς μίαν γέφυραν . . . Σταθῆτε . . . ἠρώτησα τὸνομά της ἕνα διαβάτην . . . ἡ γέφυρα τῶν Σεβρῶν. Στρέφεσθε ἀριστερὰ, μετρεῖτε ὀκτακόσια δέκα ἑπτὰ βήματα. . . . Δεξιὰ, μία ἀναδενδρὰς, ὀπίσω μία οἰκία. Εἰς αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ Ὑβών.

— Ἔδειξες ζῆλον καὶ νοημοσύνην, εἶπεν ὁ βαρόνος· μόλις καταστέλλων τὴν χαράν του, εἶναι δίκαιον νὰ σὲ ἀνταμείψω. Ἀντὶ δύο λουδοβικείων, λάβε τέσσαρα. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Τέσσαρα λουδοβίκεια, ἔλεγεν ὁ Καμαρέτος ἐν ἐκστάσει.

— Πρὸ πάντων οὐδὲ λέξιν εἰς τὴν Μάρθαν.

— Μὴ φοβεῖσθε. Τέσσαρα λουδοβίκεια, ἐπανελάμβανεν ὁ Καμαρέτος, ἐκφράζων παντομιμικῶς τὴν εὐχαρίστησίν του. Τί ἐξαίρετος αὐθέντης ὁ Κ. βαρόνος. »

Ὡς βλέπομεν, ὁ Καμαρέτος δὲν ἦτο συνένοχος, ἀλλ' ἁπλῶς ὄργανον· ὁ κύριός του ὑπεκρίνετο πρὸς αὐτὸν τὸ δόλιον προσωπεῖον, ὃ καὶ πρὸς τὴν Μάρθαν. Ὡς πρὸς τοῦτο τοὐλάχιστον ἀνέπτυξε πολλὴν ἐπιτηδειότητα, διότι ἐποίησε τὸν γέροντα ἁλιέα ἰσχυρὸν σύμμαχόν του κατὰ τῆς νεάνιδος, ἧς ἐσφετερίσθη τὴν κηδεμονίαν.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ βαρόνος δὲ Λερασὲκ, χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ λεπτὸν, περιεφέρετο εἰς τὰ πέριξ τῆς ὁάσεως. Τῇ βοηθείᾳ νομισματίων τινῶν ἔμαθε παρά τινων γειτόνων χωρικῶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, οὗ τὴν εἰκόνα παρίστα, ἦλθε κατὰ μάρτιον εἰς τοῦτον τὸν οἶκον, καὶ ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα εἷς ἄγνωστος ἦλθε ὅπως τὸν ἐνταμώσῃ· ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἐξήρχοντο μόνον τὸ ἑσπέρας ἢ τὸ πρωῒ πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ. . .

« Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία! » ἀνέκραζεν ὁ βαρόνος ἐνδομύχως· ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ἦλθε νὰ ἐνταμώσῃ τὸν Ὑβὼν. Α! δὲν ἐγνώριζον ὅτι εὑρίσκονται τόσον πλησίον μου! Καὶ τώρα ἡ Μάρθα εἶναι ἰδική μου!

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἔσχε μετὰ τῆς νεάνιδος τὸν διάλογον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ ἀπήτησε τὴν χεῖρά της ὡς ἀντάλαγμα τῆς ζωῆς καὶ ἐλευθερίας τοῦ Ῥαοὺλ· καὶ ἀποποιησαμένης τῆς Μάρθας ἵνα συναινέσῃ εἰς τὴν ἐπονείδιστον ἐκείνην συνθήκην, προσέτρεξεν εἰς τὴν ἄνανδρον ἐνέδραν, ἥτις ἀπέτυχεν ἐξ ἀπροόπτων περιστάσεων.

« Ἐμπρός, ἔλεγεν, ἔχομεν εἰσέτι ἐλπίδας! Μοὶ μένει ἀκόμη ὁ ἀγαπητὸς βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, καὶ ὁ κατάρατος στρατάρχης Βιλλεροᾶ. Τώρα ἐὰν ἡ Μάρθα ἀντισταθῇ καὶ πάλιν, ὁ ἱππότης εἶναι ἐξ ἅπαντος ἀπωλεσμένος. »

## Ζ'. ΠΩΣ Ο ΡΑΟΥΛ ΕΓΕΝΕΤΟ Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

Ἐπειδὴ τὸ προσωπεῖον ἔπεσεν, ἐπειδὴ ἡ διπλῆ προσωπικότης τοῦ Μαρτίνου καὶ τοῦ Κ. Γερμανοῦ ἀπεκαλύφθη, εἴπωμεν πῶς διέφυγον ἀμφότεροι τὰς ἀναζητήσεις, ὧν ἦσαν τὸ ἀντικείμενον.

Ὅτε ὁ Ὑβὼν διετέλει γονυπετὴς παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ πατρός του, ὅτε ἐν τῇ εὐσεβεῖ αὐτοῦ ἐγκαρτερήσει καὶ τῇ πικρᾷ θλίψει ἐλησμόνει τοὺς κινδύνους, οὓς διέφυγεν, καὶ οἵτινες τὸν ἠπείλουν εἰσέτι, δεκανεία ἱππέων ἐστάλη ἐκ διαταγῆς τοῦ ἐπάρχου ὅπως συλλάβῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸν Πέτρον Μαροέτον, οὗ ἡ συνενοχὴ ἦν ἀναμφίβολος, καὶ ἐκ τῶν πληροφοριῶν τοῦ ὁποίου ἤλπιζον, ἐν ἐλλείψει τοῦ Ὑβὼν, νὰ φωτισθῶσιν ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ εἰσέτι ζητήματος τῆς ἀποδοχῆς τῶν ὑπὸ τῆς *Τολμηρᾶς* ἀποβιβαζομένων πραγματειῶν.

Ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ προὐτίθετο ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὸν ὑποπλοίαρχον τοῦ λαθρεμπορικοῦ βρικίου· ἀλλ' ὁ θάνατος προὔλαβε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληροφορίας του· ἐκ τούτου λοιπὸν πᾶσα ἐλπὶς ἀπώλετο· ἄλλως τε, εἴδομεν ὅτι ὁ βαρόνος κατὰ τὴν ἐκ Νάντης ἀναχώρησίν του ἠγνόει ὅτι ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ τοῦτο τὸ καταφύγιον. Αὐτός τε καὶ ὁ διοικητὴς εἶχον τὰς ἐλπίδας των μόνον εἰς τὸν Πέτρον Μαροέτον.

Ἀπὸ τριῶν μόλις ὡρῶν ὁ Ὑβὼν ἐκάθητο σιωπηλῶς παρὰ τὴν νεκρικὴν ἐκείνην κλίνην, ἐφ' ἧς ἐξέπνευσεν ἀρτίως ὁ πατήρ του, ὅτε τὸ βαρὺ ῥόπτρον τῆς πύλης τοῦ Πύργου Πενχοὲλ ἐκρούσθη σφοδρῶς· ἡ μήτηρ του ἐνόησεν ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὅτι νέον δυστύχημα ἀνήρτητο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ λαβοῦσα τὸν Ὑβὼν, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς καταφύγιόν τι ἀσφαλὲς ἐξ ἐκείνων, ὑφ' ὧν ἦσαν πλήρη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πάντα τὰ τῶν εὐπατριδῶν κτήματα, καὶ δεκαπλᾶς αἰσθανομένη τὰς δυνάμεις αὐτῆς ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τοῦ κινδύνου, μετέβη ὅπως ἀνοίξῃ τὴν πύλην τοῦ πύργου.

Δεκὰς ἱππέων πολιώρκει αὐτήν.

« Τί θέλετε; ἠρώτησε σταθερᾷ φωνῇ.

— Διαταγὴ τοῦ διοικητοῦ! εἶπε λακωνικῶς ὁ λοχίας.

— Καὶ πρὸς τί σᾶς ἔστειλεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον;

— Ἔχομεν ἀποστολὴν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμεν καὶ νὰ συλλάβωμεν τὸν Πέτρον Μαροέτον ὡς συνένοχον τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου.

— Ἔλθετε, εἶπεν ἡ χήρα μετ' ἀγρίας ὁρμῆς, θὰ σᾶς δείξω τὸν Πέτρον Μαροέτον. »

Οἱ στρατιῶται δήσαντες τοὺς ἵππους αὐτῶν εἰς τὴν αὐλὴν ἐποίησαν ἔφοδον εἰς τὸν πύργον.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ὑβὼν λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ λοχίου τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν θάλαμον, ἐν ᾧ ὁ γέρων ἁλιεὺς ἔκειτο τεθνηκώς.

« Ἰδοὺ ὁ Πέτρος Μαροέτος, τῷ εἶπε. Θὰ μοὶ διαφιλονεικήσητε τὸ πτῶμά του; »

Ἰδόντες τὸ ἀκίνητον τοῦτο πρόσωπον καὶ τὴν ἤρεμον γαλήνην, ἥτις ἀντηνακλᾶτο ἐν αὐτῷ, οἱ στρατιῶται ὠπισθοδρόμησαν ἀπόπληκτοι.

— « Ἴδη, εἶπεν ἡ χήρα, ἐὰν θέλητε νὰ διατρέξητε τὸν πύργον, κάμετέ το· ἀλλ' ἄφετέ με νὰ κλαύσω τὸν θανόντα σύζυγόν μου, τὸν ἀπολεσθέντα υἱόν μου.

— Ὁ υἱός σας δὲν ὀνομάζεται Ὑβών; ἠρώτησεν ὁ λοχίας.

— Ναὶ, τί τὸν θέλετε; Νὰ τὸν φονεύσητε καθὼς τὸν πατέρα του;

— Ἔχομεν διαταγὴν νὰ τὸν ἀπαγάγωμεν εἰς Νάντην, ἂν τὸν εὕρωμεν.

— Ἐρευνήσατε λοιπὸν, καὶ ἂν τὸν εὕρητε, φέρετέ τον πρῶτον εἰς τὴν μητέρα του. »

Μετὰ ματαίαν ἔρευναν, καθ' ἣν οἱ ἱππεῖς διέτρεξαν ὅλα τὰ δωμάτια, ἀνηρεύνησαν ὅλα τὰ τείχη, ἀπεσύρθησαν ἐκτεταραγμένοι. . .

« Συγχωρήσατέ μοι, καλή μου κυρία, εἶπεν ὁ λοχίας, ὅστις δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος· λυποῦμαι ὅτι διετάραξα τὴν θλῖψιν σας, ἀλλ' ἡ διαταγὴ πρὸ πάντων δὲν ἔχει οὕτω. . . ἐννοεῖτε; . . Δὲν πρέπει νὰ θυμώσητε ἐναντίον μου . .»

Ἡ χήρα δὲν ἀπεκρίθη· μικρὸν μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν ἀχρόων χειλέων της.

« Ἐμπρός, ἱππεύσατε· » ἐκραύγασεν ὁ ὑπαξιωματικός, ὃν ἡ ἄρωνος ἐκείνη θλῖψις βαθέως διετάραζεν.

Ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων ἔπαυσε ν' ἀκούηται μετ' ὀλίγον ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Ὁ Ὑβὼν διέμεινε δεκαπέντε ἡμέρας πλησίον τῆς μητρός του, τῆς ὁποίας κατώρθωσε νὰ πραΰνῃ τὴν θλῖψιν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, οὐδὲν ἔμαθεν ἐξ ὅσων συνέβησαν εἰς Καλόνησον.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ἦλθε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν χήραν τοῦ Πέτρου Μαροέτου, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ὑβὼν πῶς ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ἠχμαλωτίσθη καὶ πῶς ἠλευθερώθη τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Ὁ Ὑβὼν ηὐχαρίστησε τὸν οὐρανόν, καὶ παρουσίασεν εἰς τὸν Ἰωάννην Ταλὲκ τὴν ἐπιστολήν, ἣν τῷ ἔδωκεν ὁ Ῥαοὺλ.

« Καλά, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἰωάννης. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ ἐπανέλθω καὶ θά σοι παραδώσω τοὺς τίτλους καὶ τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου μας. Ἕως τότε μὴ σαλεύσῃς. »

Ὁ Ταλὲκ ὑπῆρξεν ἀκριβὴς κατὰ τὴν ῥητὴν ἡμέραν· ἔδωκεν εἰς τὸν Ὑβὼν λεπτομερῆ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς του, καὶ τῷ παρέδωκε βαρὺν σάκκον πλήρη χρυσίου. Ὁ νέος Βρετανὸς ἔσφιγξε πολυτίμως τὰ χαρτία καὶ ἀνεχώρησεν ἐναγκαλισθεὶς τὴν μητέρα του. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν διῆλθε διὰ τῆς Νάντης, τὸ δὲ ταξειδιόν του ὑπῆρξε μακρὰ φόβων ἀλληλουχία· ἡ σημαντικὴ ποσότης, ἧς ἦν κομιστὴς, ἡ ἐπιβαρύνουσα ἐπ' αὐτοῦ εὐθύνη τὸν κατέστησαν ὑπερβαλλόντως δύσπιστον. Ὡπλισμένος μέχρις ὀδόντων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκατέλειψεν ὃν ἐκόμιζε σάκκον· ὡς πρὸς τοὺς τίτλους δὲ, φρονίμως ποιῶν, ἐνέῤῥαψε τούτους ἐντὸς τοῦ ὑποβλήματος τοῦ ἐπενδύτου του.

Ὅσάκις ἐστάθμευεν εἴς τι ξενοδοχεῖον, ὅπως ἀναπαυθῇ ὁ ἵππος του καὶ γευματίσῃ αὐτὸς, ἐκάλυπτεν ἐντὸς τοῦ μανδύου του τὴν περιουσίαν τοῦ ἱππότου, καὶ ὁσάκις ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν εἶχεν ἄλλο προσκεφάλαιον, ἢ τὸν σάκκον ἐκεῖνον τὸν πλήρη χρυσοῦ, φοβούμενος κατὰ πᾶσαν στιγμὴν μὴ τὸν ἀπογυμνώσωσι. Μετὰ τρεῖς δὲ ἑβδομάδας ἀγωνίας καὶ ἀϋπνίας, ἔφθασε τέλος εἰς Παρισίους, μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς, κεκμηκότα τὰ χαρακτηριστικὰ, ὠχρὸς, ἰσχνὸς, ἀγνώριστος.

Τότε μόνον ἠδυνήθη νὰ ἀναπνεύσῃ· ἡ πρώτη του φροντὶς ἀφιχθέντος εἰς τοῦ Ἱερωνύμου ἦν νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ ὑπὸ τὴν κλίνην του πλινθία καὶ νὰ παραχώσῃ τὸν πολύτιμον σάκκον. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον, οὗ τὴν κλεῖδα ἐκράτει, καὶ ὃν διηυθέτει ὁ ἴδιος καθ' ἑκάστην πρωΐαν.

Τέλος, ὅτε ἠγόρασεν εἰς Σέβρας τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ τὸν εἴδομεν ἐγκατασταθέντα, ἔθηκε τὸν θησαυρόν του εἰς τὸ ὑπόγειον, συσσωρεύσας ἐπὶ τῆς ὑπῆς ὅσας σανίδας, βυτίνας καὶ φιάλας εὗρε· καὶ ἐν τούτοις δὲν ἦν εἰσέτι ἥσυχος.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν Ὑβὼν, ὅστις θ' ἀπέθνησκεν ὑπ' ἀνησυχίας, ὁ Ῥαοὺλ ἐλθὼν τὸν ἀπήλλαξε τῶν μεριμνῶν, αἵτινες ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν τὸν πολιώρκουν.

Ἡδονικωτάτη ἦν ἡ ἑσπέρα, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐπανεῦρον ἀλλήλους ὁ κύριος καὶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης. Ὁ Ῥαοὺλ εὗρε παρὰ τῷ Ἱερωνύμῳ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς οἰκίας, καὶ μετέβη ἀμέσως εἰς αὐτήν. Ὁ Ὑβὼν, ἰδὼν αὐτὸν εἰσελθόντα, παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ, τοσαύτην ἐδοκίμαζε χαράν· εἶτα δὲ, κατ' ἀντίδρασιν, ἐπεβάρυνε τὸν κύριόν του δι' ἐρωτήσεων, ὥστε ὁ Ῥαοὺλ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ διηγηθῇ πῶς ἔζησεν ἀφ' ἧς ἡμέρας διέφυγε τὴν ἐπονείδιστον αἰχμαλωσίαν, ἣν τῷ ἐπεφύλαττεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ.

« Ἐπανήλθετε, τέλος, ἀγαπητέ μοι κύριε! ἀνέκραζεν ὁ Ὑβὼν, γελῶν, χορεύων καὶ κλαίων συγχρόνως. Ἄ! ὁ πτωχός μου πατὴρ εἶχε δίκαιον λέγων ὅτι ἦσθε εὐλογημένος! Ἀλλὰ τί ἐγίνατε; Πῶς ἠργήσατε τόσον νὰ ἔλθητε πρὸς ἐντάμωσίν μου; Γνωρίζετε ὅτι ἤρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐπανίδω; Πόσον ὠνείδιζον ἐμαυτὸν διότι σᾶς ἐγκατέλιπον! Καὶ ἔπειτα ἡ περιουσία αὕτη, ἣν εἶχον ὡς παρακαταθήκην, ὅλα αὐτὰ μὲ ἐβασάνιζον! Ἄ! σήμερον μόλις ἀρχίζω νὰ ζῶ, κύριε ἱππότα!»

Ὁ Ῥαοὺλ ἐμειδία γλυκερῶς ἐνώπιον τῆς θελξικαρδίου ἐκείνης διαχύσεως χαρᾶς ἀφελοῦς καὶ εἰλικρινοῦς.

« Μὲ ἐρωτᾷς τί ἔγεινα, πτωχέ μου Ὑβών; θὰ σοὶ τὸ εἴπω. Ἀφοῦ ἔφερα τὴν σημαίαν μου, ὡδηγήθην ὑπὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου εἰς τὴν κορβέταν τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ· περιέμενον νὰ μὲ ὑποδεχθῶσιν κάκιστα, διὸ καὶ ἐξεπλάγην ἐκ τῆς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς, ἣν ηὐδόκησε νὰ μοὶ κάμῃ. «Κύριε ἱππότα, μοὶ εἶπε, μοὶ δίδετε τὸν λόγον σας ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσητε νὰ φύγητε ἐκ τοῦ πλοίου μου; — Σᾶς τὸν δίδω τοσούτῳ μᾶλλον εὐχαρίστως, κύριε βαρόνε, καθ' ὅσον σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ συμπεριφορὰν τόσον ἱπποτικήν. — Διάβολε! ἱππότα, μοὶ εἶπε, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι πολλάκις ἐλυπήθην διότι σᾶς εὗρον εἰς τὴν ὁδόν μου. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Ὑπομονή! Ὡς βλέπετε, βαρόνε, ὑπομένω.» Ηδυνήθην λοιπὸν νὰ περιφέρωμαι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ· ἀλλ' ἡ περιέργεια τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν μοὶ

κατέστη τοσοῦτον ἀφόρητος, ὥστε ἐζήτησα ἕνα θάλαμον διὰ νὰ ἀποσύρωμαι εἰς αὐτόν. Τοιουτοτρόπως διῆλθον τὸ μικρὸν διάστημα, ὅπερ μ' ἐχώριζε τοῦ Λοριέντου· ἔμαθον δὲ τότε ὅτι θὰ ὡδηγούμην εἰς Νάντην μὲ καλὴν φρουρὰν καὶ ἤρχισα νὰ ὑφίσταμαι τὰς ταπεινώσεις τῆς αἰχμαλωσίας.

Ἔφθασα εἰς Ἅγιον Ναζάριον, ὅπου διενυκτέρευσα, ἅμα δ' ἐξημέρωσε, νέα φρουρὰ ἦλθε νὰ μὲ ζητήσῃ· ἔλαβον τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ἐβάδιζον ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας, ὅτε εἶδον αὐτοὺς ἐπιπίπτοντας κατὰ τοῦ διοικοῦντος αὐτοὺς ἀξιωματικοῦ, ἐνῷ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔκοπτε τὰ σχοινία, τὰ δένοντά μου τὰς χεῖρας. Συγχρόνως φωνὴ γνωστοτάτη ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς μου: «Εἶσθε ἐλεύθερος, πλοίαρχε, ἀκολουθήσατέ μοι!» Ταῦτα συνέβησαν εἰς ὀλιγώτερον καιρὸν παρ' ὅσον ἐξοδεύω διηγούμενός σοι αὐτὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαοὺλ· ὅτε δ' ἀνέτεινα τοὺς ὀρθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ ἐλευθερωτοῦ μου, ἀνεγνώρισα τὸν Κολλέτον, καὶ ἐν τῇ συνοδευούσῃ με φρουρᾷ, τοὺς ναύτας τῆς *Τολμηρᾶς*. Αἱ γενναῖαι καρδίαι δὲν μὲ ἐγκατέλιπον. Ἀπεφάσισαν νὰ μὲ ἀπελευθερώσωσι, καὶ ἔμαθον παρὰ τοῦ Κολλέτου τίνι τρόπῳ τὸ κατώρθωσαν· τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, ἀφοῦ μὲ ἠκολούθησαν κατὰ πόδας καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, εἰσῆλθον κατόπιν μου εἰς Ἅγιον Ναζάριον, ὅπου παρουσιάσθησαν ὡς ναῦται ἑνὸς τριστίου, ναυαγήσαντος πρὸ τῆς Καλονήσου· τοὺς ὑπεδέχθησαν εὐμενῶς, καὶ ἐπειδὴ ἦσαν πολλοί, τοὺς ἀπέστειλαν εἰς τὸν στρατῶνα τῶν τελωνῶν διὰ νὰ διενυκτερεύσωσιν· οὗτοι δὲ προσεκάλεσαν τοὺς στρατιώτας νὰ συμπίωσιν ἕνα πούνσιον, ἔπειτα δεύτερον, ἔπειτα τρίτον, ἀκολουθούμενα ὑπὸ ἀπειρίας ἄλλων, μέχρις οὗ οἱ τελῶναι, καταμεθυσθέντες, παρεδόθησαν εἰς τὸν ὕπνον, καὶ τότε οἱ ναῦταί μου ἐξέδυσαν οἱ ἴδιοι τοὺς νέους των φίλους μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος.

Δεκανεύς τις, ἧττον τῶν ἄλλων οἰνοβαρὴς, παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀποτυχίαν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Κολλέτου· εἶδε τοὺς ναύτας ἐνδυομένους τὴν στολὴν τῶν στρατιωτῶν, ἠγέρθη ἀθορύβως καὶ ἔμελλε νὰ φύγῃ ὅπως εἰδοποιήσῃ, ὅτε ὁ Κολλέτος τὸν παρετήρησε, καὶ ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν ἑτοίμην νὰ ἐκφύγῃ ἀπ' αὐτῶν κραυγήν. Ἠρκέσθησαν νὰ τὸν δέσωσι σφιγκτὰ ἐπί τινος κλίνης, ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἐφίμωσαν, καὶ τότε ὁ Κολλέτος, ὑπὸ τὴν στολὴν λοχίου, ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀξιωματικὸν ὅτι ἡ φρουρὰ ἦν ἑτοίμη. Μετὰ μίαν ὥραν, ὡς σοι εἶπον, ἤμην ἐλεύθερος.

Συνεβούλευσα τὰς ἀφωσιωμένας ἐκείνας καρδίας, αἵτινες μὲ ἀπηλευθέρουν, νὰ διασπαρῶσιν ἀμέσως διὰ νὰ λυτρωθῶσιν ἐκ τῶν καταδιώξεων, καὶ ἠκολούθησα τὸν Κολλέτον, ὅστις, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, μ' ὡδήγησε μέχρι τῆς Κιμπερλὲ, ἔνθα κατῴκει ἡ οἰκογένειά του· ἐκεῖ κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὸ ὄνομα Γερμανός. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως μὲ ὑπεδέχθησαν, πόσας περιποιήσεις μοὶ ἔκαμεν ὁ Κολλέτος, μετὰ πόσης προθυμίας ἤθελε νὰ μὲ ὑπογρεώσῃ· μάτην ἠθέλησα ν' ἀναχωρήσω μετά τινας ἡμέρας, εὗρισκε μυρίας προφάσεις διὰ νὰ μὲ κρατήσῃ. Εὐτυχῶς δὶ ἐμὲ, οὐδ' ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, οὐδ' ὁ ἀξιωματικός του ἐσκέφθησαν νὰ μὲ ἀναζητήσωσιν. Εἶχον εἰσέτι μετ' ἐμοῦ μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐμέτρησεν ὁ Κ. Λογγβοὺδ, εἰς τρόπον ὥστε ἠδυνήθην ν' ἀνταμείψω τὸν σωτῆρά μου, πρὶν ἢ περάσω εἰς Δούβρην ἐπὶ λέμβου τινὸς, ἣν τὸν πλοίαρχον ἐγνώριζε κάλλιστα ὁ Κολλέτος.

Ἅμα ἔφθασα εἰς Δούβρην, ὁ Κ. Λογγβοὺδ πατὴρ, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἔλαβε τὴν εἴδησιν τῆς συλλήψεως τῆς *Τολμηρᾶς*, δὲν μὲ ὠνείδισε διόλου, ἀλλὰ μοὶ προέτεινε μάλιστα, ἐὰν ἤθελον νὰ ἐπαναρχίσω, νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ἄλλο πλοῖον· ἐγὼ ὅμως, σκεπτόμενος τὴν Μάρθαν, τὴν ὁποίαν ἤμην ἀνυπόμονος νὰ ἴδω, δὲν ἐδέχθην, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἤδη ἐγένετο προσοχὴ, καὶ τὸ λαθρεμπόριον θὰ ὑφίστατο πολλὰς δυσχερείας. Ἐκανόνισα μετ' αὐτοῦ τὰ συμφέροντά μου, καὶ ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν. Κατὰ τὴν παρὰ τῷ Κολλέτῳ διαμονήν μου τότε, ὅτε ἤμην ἠναγκασμένος νὰ κρύπτωμαι, ἀφῆκα τὰ γένεια, καὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε ὅτε πρῶτον κατωπτρίσθην, μόλις ἀνεγνώρισα ἐμαυτὸν, καὶ ἐν τούτοις φθάσας εἰς Κάλαισον, παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῶ ἐκ δευτέρου.

— Εἶναι δυνατόν; ἠρώτησεν ὁ Ὑβών.

— Φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαοὺλ, ὅτι ὁ χαρακτηρισμός μου ἀπεστάλη εἰς ὅλους τοὺς θαλασσίους λιμένας· δὶ ὃ ἅμα ἀπεβιβάσθην τοῦ ἀγαγόντος με πλοίου, ἐγενόμην ἀντικείμενον προσοχῆς, τῆς ὁποίας παρ' ὀλίγον νὰ γίνω θῦμα. Ἀξιωματικός τις τῆς χωροφυλακῆς ἐφίστατο προσωπικῶς ἐπὶ τοῦ ἀποβιβασμοῦ· μόλις δὲ ἐπάτησα τὴν προκυμαίαν, καὶ τὸν ἤκουσα ὁμιλοῦντα χαμηλοφώνως εἰς τὸν πλησίον του ὑπαξιωματικόν. « Ὁποία ὁμοιότης, ἔλεγεν. Ἂν ἦτον αὐτὸς ὁ περίφημος πλοίαρχος. . . » Φυσικώτατα, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαοὺλ, ὁ ὑπαξιωματικὸς ὑπεστήριζε τὴν γνώμην τοῦ ἀνωτέρου του καὶ προχωρῶν πρὸς ἐμέ: « Τὰ χαρτία σας; » μὲ ἠρώτησε ξηρῶς. Προϊδὼν τὴν περίστασιν ταύτην, προεμηθεύθην παρὰ τοῦ Κ. Λογγβοὺδ διαβατήριόν τι, φέρον τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν ὑπαλλήλων του, οὗ ὁ χαρακτηρισμὸς ὡμοίαζε σχεδὸν πρὸς τὸν ἰδικόν μου· ἄλλως τε δὲ, ὡς γνωρίζεις, πάντα τὰ διαβατήρια εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια, ἐκτὸς τοῦ χρώματος τῆς κόμης. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀπεκρινόμην Ἀγγλιστὶ εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις του, καὶ τοῦτο μ' ἔσωσε, διότι ἡ ἀκατάληπτός μου διάλεκτος ἐσύγχυσεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἀξιωματικόν. « Εἶναι καὶ αὐτὸς ζηθοπότης, εἶπεν εἰς τὸν ὑπαξιωματικόν· ἄφες τον νὰ περάσῃ, τὰ χαρτία του εἶναι ἐν τάξει. » Προσεποιήθην ὅτι δὲν ἐνόησα τὸν μονόλογον τοῦ μετ' ἐμοῦ

συνδιαλεγομένου, καὶ ἔμεινα ὄρθιος ἐνώπιον αὐτοῦ, μέχρις οὗ μοὶ ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ν' ἀποσυρθῶ. Ἐχαιρέτησα μετὰ μεγίστης εὐγενείας καὶ ἔφυγον.

Τέλος ἔφθασα εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐνόμισα ὅτι ἀναπνέω πραγματικῶς καθαρώτερον ἀέρα· διότι ἠσθανόμην ὡς ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου ὅτι ἐπλησίαζα πρὸς τὴν Μάρθαν· ἀνεπόλουν αὐτὴν, τὴν γλυκεῖαν σύντροφον τῶν παιδικῶν μου ἡμερῶν, ἣν ἀπὸ τριῶν περίπου ἐτῶν δὲν εἶδον, τὴν ἐφανταζόμην ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδόν μου περιμένουσαν, καὶ ὠνείδιζα ἐμαυτὸν διότι ἐσκέφθην περὶ χρημάτων, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσω τὰ ἴχνη της.

Ἤδη, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, παύων τὴν διήγησίν του, πρέπει ν' ἀνακαλύψω τὴν κρύπτην της· θὰ ἐρωτήσω, ἂν γίνῃ ἀνάγκη, λίθον πρὸς λίθον πάσας τὰς οἰκίας τοῦ Αὐτωλίου, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐπανίδω, νὰ συμμερισθῶ μετ' αὐτῆς τὴν περιουσίαν μου, καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμεν ὁμοῦ τὴν Γαλλίαν, ἐν ᾗ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποκτήσω ἔντιμόν τινα θέσιν. Τί μοι ἐνδιαφέρει ὁ τόπος, ἐνῷ θὰ ἀποσυρθῶ· Πατρίς μου εἶναι ἡ καρδία τῆς Μάρθας, καὶ φιλοδοξία μου ἡ εὐδαιμονία αὐτῆς.

Ὁ Ραοὺλ ἤρχισε λοιπὸν τὴν ἀναζήτησιν· καὶ μέχρι τοῦδε μὲν οἱ ἀγῶνές του ὑπῆρξαν ἄγονοι· ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνετο. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον δὲ, ὡς εἴδομεν, μιᾶς ἐκ τῶν ἀγόνων τούτων ἐπιχειρήσεων, παρ' ὀλίγον νὰ τὸν καταλάβει ὁ θάνατος.

## Θ'. ΕΝΩ ΤΕΛΟΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΦΙΛΟΣ.

Ὅτε ὁ Ὑβὼν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρτῖνος, ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἱερωνύμου, ὅτε, ἀναζητῶν ἄσυλόν τι, ἔζη ἐν τῇ οἰκειότητι τοῦ ξενοδόχου, ὡς ἀποζημίωσίς τις τῆς θανασίμου ἀγωνίας, ἣν τῷ ἔδιδεν ἡ εἰς τὴν τιμιότητά του ἐμπεπιστευμένη παρακαταθήκη, αἴσθημα ἡδύτερον κατέλαβε βαθμηδὸν αὐτὸν, καὶ ἐνήργησεν αἴσιον ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὰς πολιορκούσας αὐτὸν μαύρας ἰδέας.

Μόλις προσέσχε ποτὲ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἱερωνύμου, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς Παρισίους διαμονῆς του ἦν παῖς πανοῦργος καὶ φλίαρος. Ἀλλὰ μία τετραετία μεταβάλλει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν κόρην, καὶ ὁ ἐγκαταλείψας αὐτὴν παῖδα ἐκπλήττεται ἀνευρίσκων νεάνιδα. Αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ διὰ τὴν Ζωήτσαν, ὅπερ δὲν ἔλειψε νὰ παρατηρήσῃ ὁ Ὑβών. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ δεικνύῃ πρὸς αὐτὴν περιποίησιν, εἰς ἣν δὲν ἦτον εἰθισμένη· βαθμηδὸν ἐγένετο φιλάρεσκος, καὶ διὰ μυρίων ἀδιοράτων λεπτομερειῶν ὑπεδήλωσε μετ' οὐ πολὺ τὸν ἔρωτά του. Ποτὲ μὲν δὲν ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Ζωήταν οὐδὲ λέξιν, δίδουσαν αὐτῇ ὑπονοίας περὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ὦσι νέαι, αἱ γυναῖκες ἔχουσι διάγνωσίν τινα καὶ πρόγνωσιν φυσικὴν, δι' ὧν μαντεύουσιν ὅ,τι δὲν ταῖς λέγεται, καὶ ἀποκαλύπτουσι καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅσα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ταῖς ὑποκρύψωμεν.

Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν ἦν καρδίᾳ ἀπειροτέρα, ἢ ὥστε νὰ ὑποκρύψῃ τὸ αἴσθημά του· ἠγνόει καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τί ἠσθάνετο ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας του, καὶ ἐνήργει κατ' ἔμπνευσιν, ἄνευ ὀπισθοβουλίας, ἀλυγίστως. Ἡ Ζωήτσα, μαντεύσασα μετ' ὀλίγου τί ἐν αὐτῷ συνέβαινεν, ὑπεδέξατο ψυχρῶς τὸν ἔρωτα τοῦ Μαρτίνου, τοῦ ὄπισθεν ζεύγους κυανῶν διόπτρων ὠχυρωμένου ἀγνώστου, διόπτρων, ἅτινα οὐδόλως ἐλάμπρυνον τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐρασμίας καὶ ἀρελοῦς αὐτοῦ μορφῆς. Ὁ Ὑβὼν, παρατηρήσας τοῦτο, ἐγένετο μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀκουσίως του ἡ καρδία ὡμίλει, ἡ φωνὴ ὑπέτρεμε, τὰ βλέμματά του διεπέρων τὸ κάλυμμα, δι' οὗ τὰ ἐκάλυψεν· ὑπέφερεν ἐκ τῆς περιφρονητικῆς ἀκαταδεξίας τῆς Ζωήτσας καὶ ἐστέναζε.

Μεγίστη λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅτε εἶδεν αἴφνης μεταβαλλομένους τοὺς πρὸς αὐτὸν τρόπους τῆς Ζωήτσας. Ὁ πάγος τόσον ταχέως διελύθη, τόσον ἐρασμία ἐγένετο πρὸς αὐτὸν ἡ νεᾶνις, τόσον ἐνδιαφέρον τῷ ἐδήλωσεν, ὥστε ὁ Ὑβὼν, ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἐνόμισεν ἑαυτὸν πνευματωδέστερον, ἀποδίδων ταύτην εἰς τὰς μυρίας ἐκείνας κοινὰς θεωρίας περὶ τοῦ ἰδιοτρόπου εὐμεταβλήτου τῆς γυναικείας καρδίας, αἵτινες διατρέχουσι τὸν κόσμον. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη ὅτι ἐκ τῆς ὀπῆς κλείθρου ἡ νεᾶνις ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ τὸ μυστικόν του, καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν αὐτῷ τὸν Ὑβὼν ἐκεῖνον, ὃν εἶδε πρό τινων ἐτῶν, καὶ οὗ τοσάκις τῷ ἐνεκωμίασεν ὁ πατήρ της τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰ ἔξοχα προτερήματα.

Ἀλλὰ, καὶ μ' ὅλην ταύτην τὴν ἀδέξιον ἑρμηνείαν τῆς διαγωγῆς τῆς νεάνιδος, ὁ ἔρως τοῦ Ὑβὼν πύζησε, καὶ παρετήρησε μάλιστα ὅτι ἡ Ζωήτσα δὲν ἦν ἀναίσθητος πρὸς αὐτόν· ὡς πρὸς τοῦτο τοὐλάχιστον δὲν ἠπατᾶτο.

Ἡ Ζωήτσα, ἧς ἡ μήτηρ ἀπὸ πολλοῦ ἀπέθανεν, ἦν κόρη φίλεργος καὶ εὐσταλὴς, καὶ, ὡς πᾶσαι αἱ τῆς μητρικῆς μερίμνης ἐστερημέναι νεάνιδες, ἀπέκτησε πρώϊμον πεῖραν. Ὅ,τι λοιπὸν ἐπεθύμει παρὰ τῷ συζύγῳ, ἦν μᾶλλον ἡ τάξις καὶ φιλεργία, ἢ ἡ κανονικὴ τῆς μορφῆς καλλονὴ, καὶ ἠπίστατο ὅτι ὁ Ὑβὼν ἐκέκτητο, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, τὰ ἐξαίρετα ταῦτα προτερήματα· ἔκτοτε δὲ οὐδόλως ἐδίστασε ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς θεραπείας τοῦ Ὑβὼν, ὃν ἐγνώριζεν, εἰ καὶ περιφρονήσασα τὰς τοῦ Μαρτίνου, ὃν οὐδέποτε εἶδε· διότι ὁ νέος Βρετανὸς ἦν δι' αὐτὴν ὁ τύπος τοῦ συζύγου, ὃν ὠνειροπόλησεν.

Ὁ δ' Ὑβὼν οὐδαμοῦ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πλείονα νεότητα, καρδίαν καὶ ὑγείαν, συγκεκραμένα ἐν δεκαεπταετεῖ νεάνιδι.

Ἡ Ζωήτσα ἦτο ξανθή· εἶχε τὴν κόμην ἀχυρόχρουν, βοστρυχιζομένην περὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἰς μυρίους χαριτοβρύτους κυματισμούς, διαφόρως φωτιζομένους ὑπὸ τοῦ φωτός· οἱ κυανοί της ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ πονηρίας καὶ ζωηρότητος, τὸ στόμα της ἦν ῥόδινον καὶ γελόεν, λευκὴ ἡ ἐπιδερμίς, στιλπναὶ αἱ παρειαί, στρογγύλοι οἱ ὦμοι, τὸ ἀνάστημα ῥαδινόν, ὁ ποὺς μικρός· ἦν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, τὸ καθαρώτατον πρότυπον τῆς Παρισινῆς *γριζέττης*, ἥτις ἐνδύεται μὲν ἀπλούστατον ὕφασμα, ῥίπτει τυχαίως εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της εὐτελῆ τινα κοσμίβην, καὶ ἐν τούτοις φαίνεται πάντοτε ὡσεὶ ἑορτασίμως ἐνδεδυμένη, τοσοῦτον ἔχει τὸ ἔνστικτον τοῦ σκοπέλου ἐκείνου, καθ' οὗ τοσαῦται ναυαγοῦσι γυναῖκες τῆς κομψοκοσμίας.

Φίλιππος ὁ τῆς Λυρηλίας, ὅστις ἦν λύχνος ἐν τῷ ἔρωτι, διέκρινε τὴν Ζωήτσαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πύλης, καὶ ἀμέσως ὡς λεπτὸς ἐμπειρογνώμων ἐμάντευσε πάντας τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὑπὸ τὴν ἐρωτύλην ἁπλότητα τῆς Ζωήτσας κεκρυμμένους.

Εἴδομεν ἤδη ὅτι ὁ Δυβοὰ ἐτέθη εἰς τὰ ἴχνη της καὶ ὅτι ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ὁάσεως ἠδυνήθη νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἀντιβασιλέα λεπτομερείας περὶ τῆς Ζωήτσας.

Ὁ δ' Ὑβὼν μετὰ πλείστης ὅσης εὐχαριστήσεως ἤκουσε τὴν ἐπαύριον τῆς κατὰ τοῦ κυρίου του ἐνέδρας τὸν ἱππότην δίδοντα αὐτῷ τὴν διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς Παρισίους, ἵνα ἐνοικιάσῃ ἓν δωμάτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου*.

Τῷ ὄντι, ἀφ' ὅτου ὁ Ῥαοὺλ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἄσυλόν του ἀνεκαλύφθη, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἔνεδρα, εἰς ἣν παρ' ὀλίγον νὰ ὑποκύψῃ, ἠδύνατο ν' ἀνανεῶται ὁσημέραι, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ λάβῃ τὴν αὐτὴν εὐτυχῆ λύσιν. Τίς λοιπὸν ἦτον ὁ αὐτουργὸς αὐτῆς; Ὁ Ῥαοὺλ ἐδίσταζεν ἂν πρέπῃ νὰ ὑποθέσῃ τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ, ἢ τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ· ἐν τούτοις, μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν, ἀπέβαλε τοὺς δισταγμούς. Ὁ Ῥαοὺλ τρεῖς μόνον εἶχεν ἐχθροὺς, ὧν ὁ μὲν πρῶτος, ὁ στρατάρχης Βιλλεροᾶ, ἦν ἄριστος εὐπατρίδης, μὴ καταδεχόμενος νὰ προστρέξῃ εἰς τοιαύτην ἐκδίκησιν, ὁ δὲ δεύτερος, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, ἠσθάνετο μὲν κατὰ τοῦ Ῥαοὺλ τὴν σφοδρὰν ὀργὴν, ἀλλ' ἔτρεφεν ἀφ' ἑτέρου μεγίστην πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν, καὶ ἦν ἔντιμος ἀξιωματικὸς, ἀνίκανος νὰ μισθώσῃ τὸν βραχίονα δολοφόνου, ὁ δὲ τρίτος, ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, ἦν ἄνανδρος, ὡς εἶδεν ἤδη ὁ Ῥαοὺλ διότι εἶδεν αὐτὸν κύψαντα τὴν κεφαλὴν, ὅτε αὐτὸς, ὡς προστάτης τῆς Μάρθας, ἦλθεν ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τῆς ὀργῆς του καὶ καταπατῶν αὐτὸν διὰ τῆς περιφρονήσεώς του μέχρι τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πύργου, τοῦ τῆς Κουιβερῶν.

Πρόδηλον ἦν λοιπὸν διὰ τὸν Ῥαοὺλ ὅτι ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ κατεσκόπευσε δι' οὗτινος δήποτε μέσου τὰ διαβήματά του, καὶ ἔτεινε τὴν βάναυσον παγίδα, εἰς ἣν ὁ ἱππότης ἐνέπεσεν.

Ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ, γινώσκων ὅτι ὅπου ἦν ὁ βαρόνος ἐκεῖ εὑρίσκετο καὶ ἡ Μάρθα, δὲν ἤθελε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ καὶ δεύτερον τὴν ζωήν του, πρὶν ἢ ἐπανευρεῖ τὴν μνηστήν του.

Ἡ μεμονωμένη κατοικία, ἣν τῷ εὗρεν ὁ Ὑβὼν, ἀντὶ νὰ ἦναι δι' αὐτὸν ἄσυλον ἀσφαλὲς, καθίστατο κίνδυνος διαρκής· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ νὰ κατοικήσῃ τοὺς Παριστίους, ἐπειδὴ, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ἄγνωστόν του προϋδόθη, οἱ κίνδυνοι ἦσαν ἐλάσσονες δι' αὐτὸν ἐν τοῖς κόλποις πόλεως ἀεικινήτου καὶ πολυπληθοῦς, ἢ ἐν ἐπικινδύνῳ τινὶ μοναξίᾳ.

Ἐπεφορτίσθη ὅθεν παρ' αὐτοῦ ὁ Ὑβὼν ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν Ἱερώνυμον περὶ τῆς ἀφίξεώς του, καὶ διευθετήσῃ τὸ δωμάτιον, ὃ κατεῖχέ ποτε.

Ὁ πτωχὸς νέος τοσοῦτο σκυθρωπὸν καὶ ἐμβρότητον εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν, ὥστε ὁ Ἱερώνυμος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐνόησαν ἀπαίσιόν τι.

« Οἴμοι, πτωχέ μου Μαρτῖνε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, τί σᾶς συνέβη;

— Οὐδὲν καλὸν, πιστεύσατέ μοι. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Κ. Ἱππότης καὶ ἐγὼ παραιτούμεθα τῶν ψευδωνύμων, ἃ ἐλάβομεν.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἡ Ζωήτσα, γίνεσθε πάλιν Ὑβὼν, ὡς πρότερον;

— Ναί· ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε. .

— Εἶναι τρεῖς μῆνες, ἀφ' ὅτου ἀνεκάλυψα τὸ μυστικόν σας, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις.

— Τρεῖς μῆνες, ἐψέλλισεν ἔκθαμβος ὁ Ὑβών. Καὶ δὲν μὲ εἴπετε τίποτε.

— Καὶ διατὶ νὰ σᾶς εἴπω. Ἐφαίνεσθε ἐπιμένων νὰ διατελέσητε ἄγνωστος, ἠθέλησα λοιπὸν νὰ σᾶς ἀφήσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. Εἰς οὐδένα εἶπον οὐδὲν, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα μου. Βλέπετε, κύριε Ὑβών, ὅταν κανεὶς δὲν θέλει νὰ γνωρισθῇ καὶ φέρῃ κυανᾶ δίοπτρα, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ ἐκβάλλῃ ἢ νὰ φράττῃ πρότερον καλῶς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου του.

— Πῶς, πονηρά. Τοιουτοτρόπως ἀνεκαλύψατε τὸ μυστικόν μου;

— Ναὶ, Θεέ μου. Δὲν εἶναι δὰ τόσον δύσκολον. Ὅτε εἶσθε ἐδῶ μετὰ τοῦ Κ. Ἱππότου ἤμην πολὺ νέα, ἤμην μικρὰ κόρη μὴ σκεπτομένη ἄλλο παρὰ πῶς νὰ παίζω μὲ τὴν κοῦκλάν μου· διήρχοντο ἀπὸ πλησίον μου χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσουν· μόλις κατεδέχοντο νὰ μὲ κτυπήσουν ὀλίγον τὴν παρειάν· ἀλλ' ἔπειτα. . τὰ πάντα μετεβλήθησαν, εἶπεν ἡ Ζωήτσα μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος. Μὲ θεωροῦσι, καταδέχονται νὰ μ' ὁμιλήσωσι. . . καὶ ἐγὼ κάμνω καθὼς ὅλοι, θεωρῶ καὶ παρατηρῶ· ἀνευρίσκω πρόσωπόν τι γνωστὸν, βάλω εἰς αὐτὸ ἓν ὄνομα, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐκράτησα εἰς τὴν μνήμην μου, διότι εἶναι ὄνομα μιᾶς γενναίας καρδίας, τὴν ὁποίαν πολλάκις μὲ ὑπενθύμισεν ὁ πατήρ μου. Οὕτω λοιπὸν ἐν τῷ Κ. Μαρτίνῳ ἀνεγνώρισα τὸν Ὑβὼν, τὸν φίλον τοῦ πατρός μου καὶ τὸν

Ἰδικόν μου, προσέθηκεν ἡ Ζωήτσα, τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἐκτεθαμβημένον Βρετανόν.

— Ἀρκοῦν αἱ παιδαριωδίαι, ὑπέλαβεν ὁ Ἱερώνυμος ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Ὑβών. Περὶ τίνος πρόκειται; Διατί ἡ σκυθρωπὴ μορφή, ἣν εἴχετε ἐρχόμενος;

— Ἄ! ἀνεστέναξεν ὁ Ὑβών, διότι μεγάλαι συμφοραὶ μᾶς συνέβησαν.

— Ποῖαι; ἠρώτησεν ὁ Ὑβών μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ὁ Κ. Ἱππότης ἐπληγώθη χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἢ μᾶλλον τὴν νύκτα.

— Τίνι τρόπῳ;»

Ὁ Ὑβών διηγήθη τότε εἰς τὸν Ἱερώνυμον καὶ τὴν θυγατέρα του ὁποῖον κίνδυνον διέφυγεν ὁ Ραοὺλ, κίνδυνον, εἰς ὃν θὰ ὑπέκυπτεν ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως δύο εὐπατριδῶν, οὓς ἡ τύχη ἀπέστειλεν εἰς βοήθειάν του.

Βλέπομεν ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ συστήσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην του, ὅπως μὴ ἐκθέσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιβασιλέως εἰς συμβὰν ἥκιστα ἱπποτικόν.

« Οὕτω λοιπόν, εἶπεν ἡ Ζωήτσα, ὅτε ὁ Ὑβών ἐπέρανε τὴν διήγησίν του, αἱ προαισθήσεις μου δὲν μὲ ἠπάτων.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ὑβών.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν χαμηλὴν αἴθουσαν, εἷς εὐπατρίδης ἐκάθητο μετὰ πέντε ἀτόμων ὑπόπτου φυσιογνωμίας, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοέλ.

— Καὶ εἴδετε τὸν εὐπατρίδην ἐκεῖνον;

— Καθὼς σᾶς βλέπω.

— Δύνασθε νὰ μοὶ τὸν περιγράψητε;

— Εἶναι περίπου πεντηκοντούτης, ἔχων τὴν μορφὴν ὀστεώδη καὶ ἰονθώδη, φαιοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀδιακρίτους τὰς ὀφρῦς, τὴν ῥῖνα λεπτὴν καὶ γαμψήν, τὰ χείλη ὠχρὰ καὶ πεπιεσμένα, τὰ μῆλα ἐξέχοντα, κοίλας τὰς παρειάς. . .

— Αὐτὸς εἶναι· ὁ Κ. Ραοὺλ δὲν ἠπατᾶτο, εἶναι ὁ κατάρατος ἐκεῖνος βαρόνος! . . Περιμείνατε λοιπόν, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Ὑβών, εἰς ὃν ἡ μνήμη ἐπανήρχετο. Ἀλλὰ τὸν γνωρίζω ἐγώ. . . Εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μὲ παρετήρει μὲ τόσην προσοχὴν ἀπὸ τοῦ τείχους ἄλσους τινὸς ἐν Αὐτωλίῳ . . πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν! Ὦ! εὐχαριστῶ, μικρά μου Ζωήτσα! εἶπεν ὁ Ὑβών, ἀσπαζόμενος τὴν νεάνιδα. Μοὶ ἐκάμετε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζητε, μεγίστην χάριν. Ἀλλὰ γνωρίζω ποῦ κατοικεῖ αὐτὸς ὁ βαρόνος . . . γνωρίζω ποῦ εἶναι ἡ Μάρθα, γνωρίζω. Ἀ! θὰ μᾶς τὰ πληρώσητε, κύριε δὲ Λεραδέκ!»

Ἐν ταῖς χαρμοσύναις αὐτοῦ παραφοραῖς ὁ Ὑβών ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Ἱερωνύμου καὶ ἐξηκολούθει ἀσπαζόμενος τὴν Ζωήτσαν.

« Παύσατε, λοιπόν, ἔλεγεν ἡ νεᾶνις ἐρυθρᾶ ὡς κεράσιον. Παύσατε, λοιπόν, κύριε Ὑβών.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ πύλη τοῦ θαλάμου ἠνοίχθη αἴφνης, καὶ ἔδωκε δίοδον εἰς ἄνθρωπον ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

« Νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ; » ἠρώτησεν.

Ἡ Ζωήτσα ὠπισθοδρόμησε ζωηρῶς, αἰσχυνομένη διὰ τὴν ἀταξίαν τοῦ ἱματισμοῦ της, οὐ τὴν ἁρμονίαν ἐξέθετεν ὁ Ὑβών.

« Ὁ Λαμουρέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἱερώνυμος ἔκπληκτος. Ἦλθες λοιπόν! Καὶ πόθεν ἐξέρχεσαι;

— Σύ! εἶπε καὶ ὁ Ὑβών, πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀπεκρίθη ὁ Λαμουρὲ γοερῶς. Ἄ! φίλε μου, ὁποία δίαιτα! Ἀὴρ ὄχι, τροφὴ ὄχι, πρὸ πάντων οἶνος ὄχι!

— Πτωχὲ φίλε! εἶπεν ὁ Ὑβών, ἐγὼ εἶμαι αἰτία . .

— Μπᾶ! ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ, ὑπέλαβεν ὁ Λαμουρέ. Ἂς σκεφθῶμεν μόνον περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἐναμώσεώς μας. Σᾶς εὑρίσκω εὐτυχεῖς, ὑγιεῖς, ἰδοὺ τὸ πρώτιστον.

— Οἴμοι! ὄχι, πτωχέ μου Λαμουρὲ, δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς! ἀπεστέναξεν ὁ Ὑβών.

— Ἐν τούτοις, ὅτε πρό τινος εἰσῆλθον, μοὶ ἐφάνη ὅτι . . . ὅτι ἐφιλεῖσθε, ὅτι ἐγελᾶτε. Ηπατήθην λοιπόν;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Ἐννοῶ, εἶπε λεπτῶς ὁ Λαμουρέ. Ἂς ἴδωμεν, περὶ τίνος πρόκειται; Δὲν ἦλθον ἐδῶ νὰ σταυρώσω τὰς χεῖρας, ἐκτὸς ἂν δὲν ἔχητε τίποτε· ἂν ὅμως ἔχητε ἀνάγκην ἐμοῦ, τόσῳ καλλίτερον, ἔφθασα ἐν καιρῷ.

— Ἴσως . . . εἶπεν ὁ Ὑβών. Ἐν τούτοις διηγήθητί μας πῶς ἠλευθερώθης, καὶ πρὸ πάντων διατί σ' ἐκράτησαν τόσον πολὺ εἰς τὴν φυλακήν;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διότι ἡ ἱστορία μου δὲν εἶναι οὐδὲ μακρὰ, οὐδὲ ἐνδιαφέρουσα, ἀφ' ὅτου δὲν σᾶς εἶδον. Γνωρίζεις ἢ δὲν γνωρίζεις ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν παρετήρησαν τὴν δραπέτευσίν σου, ἤρχισεν ὁ Λαμουρὲ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Ὑβών, ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔδωκε διαταγὴν νὰ μὲ φυλακίσωσι μέχρις εὐρυτέρων πληροφοριῶν.

— Τὸ ἠγνόουν, εἶπεν ὁ Ὑβών.

— Δυστυχῶς δι' ἐμὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμουρὲ, καὶ δὲν γνωρίζω ἀληθῶς διὰ τί ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔλαβε συνεπείας καὶ ἐλησμονήθην εἰς τὴν φυλακήν μου. Λοιπόν, πρό τινων ἑβδομάδων, ἐπῆλθεν εἰς τὸν διοικητὴν ἡ φαντασία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργον τοῦ Βουφφέτ· διέτρεξεν ὅλους τοὺς σκοὺς, καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἰδικόν μου, τῷ ἐζήτησα δικαιοσύνην. Ὁ διοικητὴς δὲν μὲ ἀνεγνώρισε· τῷ ὑπενθύμισα τότε κατὰ ποίας περιστάσεις ἐφυλακίσθην, πέντε μῆνας πρότερον.

— Ναὶ, ναὶ, ἐνθυμοῦμαι. Εἶσαι σὺ, ὅστις ἔγεινες θῦμα τῆς κτηνωδίας τῶν ναυτῶν ἐκείνων.

— Ἐγὼ, μάλιστα, ἐξοχώτατε.

— Διατί δὲν διεμαρτύρεσο ταχύτερον;

— Οἴμοι, ἐξοχώτατε. Εἷς ἄθλιος, ὡς ἐγὼ,

δὲν δύναται νὰ κάμῃ μέγαν θόρυβον. Διεμαρτυρήθην, ἀλλ' οὐδὲ μὲ ἤκουσαν.

— Λύριον θὰ ἦσαι ἐλεύθερος, μοὶ εἶπεν ὁ διοικητής. Μὴ λησμονήσῃς, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν φυλακὴν νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ μέγαρόν μου.»

Ἔτρεμον μὴ ὁ διοικητὴς μὲ λησμονήσῃ καὶ αὔθις, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμουρέ· ἀλλὰ συνεκινήθη ἴσως ἐκ τοῦ ἀτυχήματός μου, διότι τὴν ἐπαύριον ἀπελύθην κατὰ διαταγήν του. Διηυθύνθην εἰς τὸ μέγαρόν του· διέταξε νὰ εἰσέλθω, καὶ ηὐδόκησε νὰ μὲ ὑποδεχθῇ μετὰ μειδιάματος εὐμενείας.

«Λάβε, μοὶ εἶπε, δίδων μοι βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ· εἶναι δίκαιον νὰ σὲ ἀποζημιώσω δι' ὅ,τι ὑπέφερες.»

Ἐνόησα ὅτι εἶχεν εὐχαρίστησιν νὰ φύγω ἐκ Νάντης, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξα ἀμέσως. Καὶ οὕτω μὲ βλέπετε πλησίον σας.

« Φίλτατέ μοι, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, σφίγγων ἐνεργητικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Λαμουρέ. Δι' ἐμὲ ὑπέφερες ὅλα ταῦτα, καὶ ἐγὼ τὸ ἠγνόουν!

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ ὑμῶν, περὶ τοῦ Κ. ἱππότου, περὶ σοῦ . . Διεφύγατε λοιπὸν τὰς καταδιώξεις τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνύ;

Ἕως τώρα, ναί· ἀλλὰ μᾶς ἐπαπειλεῖ ἄλλος τις κίνδυνος.

— Τόσῳ καλλίτερον, τοῦτο θ' ἀπαιτήσῃ κίνησιν. Οἱ πέντε οὗτοι μῆνες τῆς αἰχμαλωσίας μοὶ ἔδωκαν ἀνάγκην μετατοπίσεως ἀκόρεστον, διψῶ διὰ κίνησιν, ὁμίλει . . .

— Ὄχι ἀκόμη, φίλε μου. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸν ζῆλόν σου, ἀλλ' ἡ Ζωήτσα μοὶ εἶπε κάτι τι, τὸ ὁποῖον βιάζομαι νὰ διακοινώσω εἰς τὸν κύριόν μου. Πρέπει πρῶτον νὰ τὸν συμβουλευθῶ, καὶ ἂν δύνασαι νὰ μᾶς γίνῃς ὠφέλιμος, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σὲ μεταχειρισθῶ, καὶ ὅτι θὰ δυνηθῇς νὰ κορέσῃς τὸν πυρετώδη ζῆλόν σου.

— Ὁ ἱππότης εἶναι λοιπὸν ἐδῶ; Ὁδήγησόν με πλησίον αὐτοῦ, ἀγαπητέ μου Ὑβών.

— Ὁ κύριός μου δὲν εἶναι ἐκεῖ, ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὲ συνοδεύσῃς, θὰ τὸν ἴδῃς. Εἶσαι κουρασμένος;

— Κουρασμένος ἀπὸ τὸ καθησιὸ, μάλιστα. Μόλις κατέβην ἀπὸ τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἅμαξι, καὶ οἱ πόδες μου αἱμωδίασαν.

— Τότε, ἀκολούθησόν με· ἐπιφορτίζομαι νὰ τοὺς ἐξαιμωδιάσω.»

Ὁ Ὑβὼν ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἱερωνύμου, ἠσπάσθη τὴν Ζωήτσαν, καὶ ἀφοῦ παρήγγειλε νὰ διευθετήσωσι τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. ἱππότου, ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Λαμουρέ.

Διηυθύνθησαν εἰς Σέβρας· ὁ πρῶην δεκανεὺς δὲν ἐξήντλει τὰς ἐρωτήσεις του. Ὁ δ' Ὑβὼν, βέβαιος τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ φίλου του, τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς θέσεώς του, τῷ διηγήθη τοὺς ἔρωτας τῆς Μάρθας καὶ τοῦ ἱππότου, τὸ μῖσος τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδὲς, τὴν τῆς προτεραίας ἀγενῆ κατὰ τοῦ Ῥαοὺλ ἀπόπειραν, τέλος, οὐδεμίαν τῶν ἐπιβαρυνουσῶν αὐτοὺς ὑπέκρυψεν ἀνησυχιῶν.

Ἔφθασαν οὕτως μέχρι τῆς ὁάσεως.

Ὁ Ὑβὼν, ὢν προσεπησχολημένος, ἔσπευσε τὸ βῆμα, ὁ δὲ Λαμουρὲ ἐκανόνισε στρατιωτικῶς τὸ βῆμά του κατὰ τοῦ φίλου του, καὶ οὕτως εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα ἀπροσδόκητον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά των.

Τρομερὰ ἀταξία ἐπεκράτει εἰς τὸν προθάλαμον· τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἀνατετραμμένα, μαρτυροῦντα πάλην βιαίαν· οἱ ἀνοικτοὶ σύρται, τὰ διεσκορπισμένα ἔγγραφα, ἐδείκνυον λεπτομερεῖς ἐρεύνας. Ἐν πάσῃ τῇ οἰκίᾳ, ἐν πᾶσι τοῖς δωματίοις, ἡ αὐτὴ εὐγλωττος ἀταξία.

Ὁ ἱππότης ἐγένετο ἄφαντος.

## Ι. ΕΝΩ Ο ΒΑΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΘΕΣΙΝ.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν ἔκπληξιν τοῦ Ὑβὼν, διατρέχοντος ἐν μεγάλαις κραυγαῖς τὸ ἡσυχαστήριον ἐκεῖνο, οὗ μάτην ἀνηρώτα τὰς ἠχούς. Ἀφοῦ περιεπλανήθη εἰς τὸν οἶκον, οὗ καὶ τὰς σκοτεινοτέρας ἐπεσκέφθη γωνίας, ἀφοῦ ἀνηρεύνησε λεπτομερῶς τοὺς μαιάνδρους τοῦ κήπου, ἔπεσε μετ' ἀποθαρρύνσεως ἐπὶ τῆς πρώτης θρονίδος, ἣν εὗρεν· ὁ δὲ Λαμουρὲ, ὅστις τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ταύτην ἀναζήτησιν, ἵστατο ὄρθιος, ἀκίνητος, ἀπόπληκτος.

Ἐν τούτοις, ἡ ἔκλυσις τοῦ Ὑβὼν δὲν ὑπῆρξε μακρᾶς διαρκείας· ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ ἀνορθῶν μετ' ἐνεργείας τὴν κεφαλήν:

« Ὦ! πρέπει νὰ μάθω! ἀνέκραξε.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὡς ἠχὼ ὁ Λαμουρὲ, πρέπει νὰ μάθωμεν.»

Ὁ Ὑβὼν ἐξῆλθε τότε ἐκ τοῦ οἴκου, καὶ ἰδὼν εἴς τινα ἀπόστασιν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐργαζόμενον χωρικὸν, δευθύνθη πρὸς αὐτόν· ὄπισθεν δ' αὐτοῦ προυχώρει πάντοτε ἄφωνον καὶ ἀπόπληκτον τὸ μέγα σῶμα τοῦ Λαμουρέ.

Ὁ χωρικὸς ἐπεθύμει μὲν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ὑβὼν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ εἴπῃ, παρ' ὅ,τι μόνον εἶδε.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἅμαξα, φρουρουμένη ὑπὸ ἱππέων, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ οἴκου· ἀξιωματικός τις κατέβη ἀπ' αὐτῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο στρατιωτῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξῆλθε μετ' ἀνδρὸς ξανθοπώγωνος, ὃν ἀνεβίβασεν εἰς τὴν ἅμαξαν, καθήσας καὶ αὐτὸς πλησίον του. Ἅμαξα δὲ καὶ ἱππεῖς ἀνεστράφησαν τότε καὶ ἔλαβον τὴν εἰς Παρισίους ὁδόν.

Ἡ πληροφορία αὕτη ἦν μὲν ἀόριστος, ἀλλ' ἤρκει ἐν τούτοις ἵνα ὑποδείξῃ ὅτι ὁ ἱππότης συνελήφθη. Ὁ Ὑβὼν δὲν ἐδίστασεν ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ διακοινώσας εἰς τὸν Λαμουρὲ τὰς ὑποψίας του·

« Ὀλίγωρα εἰς Παρισίους, εἶπε.

— Αὐτὸ εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Λαμουρὲ, μικρὰ

τις γύμνασις· θὰ μᾶς διανοίξῃ τὰς ἰδέας μας. Τίνος συνεργείᾳ συνελήφθη ὁ ἱππότης;

— Δύο μόνον ἐγνώριζον χθὲς τὸ καταφύγιόν του, ἀλλ' εἷς μόνος ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του. Μόνος αὐτὸς λοιπόν . . .

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ.

— Πάλιν αὐτός! εἶπεν ὁ Λαμουρέ.

— Οὕτω πιστεύω. Ἂς σπεύσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου. Ὁ ἱππότης μὲν συνελήφθη, ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἐλεύθεροι· ὅ,τι λοιπὸν θὰ ἔπραττεν αὐτός, πρέπει νὰ τὸ πράξωμεν ἡμεῖς.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ Λαμουρέ. Ἀρχίζω πάλιν νὰ ζῶ.

— Ὁ Ἱερώνυμος εἶναι ἄνθρωπος μὲ κρίσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑβὼν, θὰ τὸν συμβουλευθῶμεν· καὶ οἱ τρεῖς μας ἢ θὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν ἱππότην, ἢ θὰ τὸν ἐκδικήσωμεν.»

Ὁ Ὑβὼν εἰσῆλθε τότε εἰς τὸν οἶκον, ἔκλεισεν ἑρμητικῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, εἶτα, νεύσας εἰς τὸν φίλον του ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ, ἔλαβε τὴν εἰς Παρισίους ὁδόν.

Διῆλθον ταχέως τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, εἰς ὃ εἰσῆλθον ὡς θύελλα.

« Ποῦ εἶναι ἡ Ζωήτσα; ἠρώτησεν ὁ Ὑβὼν τὸν Ἱερώνυμον.

— Εἰς τὸ κατώγαιον.

— Τόσῳ καλλίτερον. Καὶ ἤδη ἂς ὁμιλήσωμεν.»

Τότε ὁ Ὑβὼν διηγήθη εἰς τὸν Ἱερώνυμον ὅσα συνέβησαν.

« Καὶ λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος, εἶσθε βέβαιος ὅτι ὁ ἱππότης συνελήφθη συνεργείᾳ τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ;

— Πλέον παρὰ βέβαιος.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε ποῦ διαμένει ὁ βαρόνος;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀλλὰ τὸ εὑρίσκω. Εἶναι ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην μου ἡ δυσειδὴς μορφὴ καὶ τὰ διαπεραστικὰ βλέμματα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

— Πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ νὰ ζητήσῃς παρ' αὐτοῦ ἐξήγησιν.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ τὴν δώσῃ, πρέπει νὰ τὸν συλλάβω ἐγώ, εἶπεν ὁ Λαμουρὲ ἐξαπτόμενος.

— Πολεμικὸν ἔθος, παρετήρησεν ὁ Ἱερώνυμος. Τοῦτο καλεῖται λαμβάνειν ὅμηρον.

— Κάλλιστα, ὑπέλαβεν ὁ Ὑβών, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤμεθα ἔνοπλοι.

— Ὅλη ἡ δυσκολία αὐτὴ νὰ ἦναι· ἡ στρατιωτική μου ὁπλοθήκη εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας· ἀλλὰ σπεύσατε! Εἶναι ὥρα τετάρτη, καὶ ἂν νυκτωθῆτε, δὲν θὰ εὕρητε πλέον τὴν κατοικίαν τοῦ βαρόνου.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ὑβών, μοὶ φαίνεται ὅτι δύναμαι νὰ ὑπάγω μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

— Τότε λοιπὸν ἐμπρός! ἀνέκραξεν ὁ Λαμουρὲ ἐγειρόμενος. Παράδοξον πῶσον ἡ γύμνασις εἶναι σωτήριος. Εἶμαι πολὺ καλλίτερα παρὰ τὸ πρωΐ».

Ὁ Ἱερώνυμος προέτεινε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν.

« Εἶναι ἀνωφελές! παρετήρησεν ὁ Ὑβών. Εἶσθε οἰκογενειάρχης, ἔχετε θυγατέρα θελκτικωτάτην. Μείνατε ἐδῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος.»

Ὁ Ἱερώνυμος ἐξεκρέμασε τότε ἀπὸ τοῦ τοίχου δύο ζεύγη ἐξαιρέτων πιστολίων, ἔδωσεν εἰς τὸν Ὑβὼν καὶ Λαμουρὲ, οἵτινες τὰ ἐγέμισαν, ἔλαβον πολεμεροδιά τινα, καὶ διηυθύνθησαν εἰς Αὐτώλιον.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὑβὼν ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικῶς τὰ πέριξ. Μετ' ὀλίγον ἀνεγνώρισε τὸ μέρος καὶ ἔφθασεν ἐνώπιον πύλης, ἐχούσης παραθυρόφυλλα ἐσωτερικῶς.

« Ἐδῶ εἶναι! εἶπε δεικνύων ταύτην διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν Λαμουρέ. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰσέλθωμεν; Ὁ βαρόνος πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς προφυλάξεις του . . .

— Ἂς κτυπήσωμεν πρῶτον, εἶπεν ὁ Λαμουρὲ, ἔπειτα βλέπομεν.

— Ἔστω! δὲν εἶναι ὥρα συζητήσεων, ἀλλὰ ἔργων!»

Ὁ Ὑβὼν ἔκρουσεν, ἡ δὲ πύλη ἠνεῴχθη καὶ ἐφάνη ὁ Καμαρέτος.

» Ὑβών! ἀνέκραξεν. Εἶσαι σύ. Ἆ! ἐννοῶ. Ἔρχεσαι διὰ τὴν ἔκπληξιν!»

— Ναί, ἐψέλλισεν ὁ Ὑβὼν τυχαίως, ἔρχομαι διὰ . . .

— Ἆ, πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ δεσποσύνη Μάρθα.

— Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ;

— Τὸ γνωρίζεις κάλλιστα, ἀφοῦ ἔρχεσαι νὰ τὴν ἰδῇς.

— Ἔχεις δίκαιον· ἤθελα νὰ εἴπω· δὲν ἐξῆλθε;

— Δὲν ἐξέρχεταί ποτε, ὁ κηδεμών της δὲν τῇ τὸ ἐπιτρέπει.

— Ὁ κηδεμών της! εἶπεν ὁ Ὑβὼν ἔκπληκτος.

— Ναί, ὁ κύριος δὲ Λεραδέκ.

— Ἆ, εἶναι κηδεμών της. Δὲν τὸ ἐγνώριζον.

— Δέν σοι τὸ εἶπε λοιπόν;

— Ὄχι, ἀλλὰ βιάζομαι. Πρέπει νὰ ὁμιλήσω τὸν βαρόνον. Εἶναι ἐδῶ;

— Βέβαια, ὑπάγω νὰ τὸν εἰδοποιήσω . . .

— Ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ὁ Ὑβών. Προτιμῶ νὰ ὑπάγω ἔξαφνα. Εἰπέ μοι μόνον ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἰσόγαιον, πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.»

Ὁ Καμαρέτος ἤνοιξε τότε τὴν πύλην διὰ νὰ διέλθῃ ὁ Ὑβὼν καὶ παρετήρησε τὸν Λαμουρὲ, ὅστις οὐδὲ λέξιν εἶχε προφέρει.

« Στάσου! δὲν εἶσαι μόνος; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, ἔλαβα ἕνα φίλον μου . . .

— Ἔ, εἶπεν ὁ Καμαρέτος. Ἐγὼ ἀνεκάλυψα τὸ ἄσυλόν σου. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ἆ, εἶπεν ὁ Ὑβών, οὐ λοιπόν . . .

— Ἐγὼ, Ἐγώ. Σὲ ἀνεγνώρισα πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν καθήμενον ἀπέναντι ἐμοῦ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Τὸ εἶπα εἰς τὸν βαρόνον, ὅτις μὲ διέταξε νὰ σὲ ἀκολουθήσω διὰ νὰ προετοιμάσῃ εἰς τὴν δεσποσύνην Μάρθαν τὴν ἔκπληξιν τοῦ νὰ σᾶς ἴδῃ. Ἀλλ' εἶσαι περίεργος. Δὲν χαίρεις διόλου δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμα. Ἐν τούτοις, ἄνευ ἐμοῦ, ὁ βαρόνος δὲν θὰ σὲ προσεκάλει νὰ ἔλθῃς, καὶ δὲν θὰ ἔβλεπες τὴν ἐπιτροπευομένην του.

— Εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, ἀλλ' ἡ ἔκπληξις, διότι σ' εὑρίσκω ἐδῶ, ἡ χαρὰ, ἡ εὐχαρίστησις, ἡ . . .

— Καλὰ, θὰ μ' εὐχαριστήσητε ἀργότερον· ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὸν Κ. βαρόνον.

— Τῷ ὄντι, πρέπει νὰ μᾶς περιμένῃ. Ἀκολούθησόν με,» εἶπεν ὁ Ὑβὼν τῷ Λαμουρέ.»

Ἀμφότεροι μόλις ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτά των· ἐνόουν μόνον ὅτι ὁ βαρόνος ἀνεκάλυψε διὰ τοῦ Ὑβὼν τὸ καταφύγιον τοῦ ἱππότου. Προϋχώρησαν ἀποφασιστικῶς· διῆλθον τὸ ἄλσος, ἀνέβησαν τὸν πόδιον τῆς οἰκίας, καὶ κατὰ τὰς ἐνδείξεις τοῦ Καμαρέτου ἔκρουσαν τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ πύλην.

« Εἰσέλθετε» ἐκραύγασε φωνή τις.

Ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Λαμουρὲ ἤνοιξαν τὴν πύλην καὶ διέκρινον τὸν βαρόνον, καθήμενον ἐνώπιον γραφείου. Οὗτος, βλέπων εἰσερχομένους δύο ἀγνώστους, ἠγέρθη, καὶ οἱ χαρακτῆρες ἐξέφρασαν μεγίστην ἔκπληξιν.

« Μὴ πειράζεσθε, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, νεύων αὐτῷ ὅπως καθήσῃ. Θὰ ὁμιλήσωμεν πολλὴν ὥραν ὁμοῦ.

— Δὲν μὲ λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ Κ. δὲ Λεραδὲκ, τί σημαίνει . . . ;

— Σιωπὴ, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, δεικνύων εἰς τὸν βαρόνον τὸν σωλῆνα πιστολίου· θ' ἀπαντήσητε ὅταν σᾶς ἐρωτήσωμεν. Σὺ, Λαμουρὲ, κλεῖσον καλῶς τὰς θύρας διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ μᾶς συγχύσουν. Καλὰ, ἐξηκολούθησεν ὅταν ἐτελείωσεν ὁ φίλος του, τώρα κάθησον δεξιᾷ τοῦ βαρόνου, καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν, εἰς τὴν ἐλαχίστην χειρονομίαν, πυροβόλησον ἀνηλεῶς.»

Ἀπαθὴς ὡς ἐὰν εὑρίσκετο ἐν παραταξει ὁ Λαμουρὲ ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑβὼν, καὶ λαβὼν πιστόλιον τὸ ἐγέμισεν, ἐνῷ ὁ Ὑβὼν ἐκάθησεν ἀνέτως. Ὁ βαρόνος ἦν πελιδνὸς ὑπὸ τρόμου.

« Καὶ λοιπὸν, ἤρξατο λέγων ἀποτόμως ὁ Ὑβὼν, δὲν σᾶς ἤρκεσεν ὅτι ἠθελήσατε χθὲς νὰ δολοφονήσητε τὸν Κ. ἱππότην δὲ Πενχοὲλ, ἀλλ' ἐγίνατε σήμερον καὶ αἴτιος τῆς συλλήψεώς του;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ βαρόνος, ὑποκρινόμενος βαθυτάτην ἔκπληξιν.

— Ναὶ, σεῖς. Λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῦ εἶναι ὁ κύριός μου καὶ ἤλθα νὰ σᾶς τὸν ζητήσω.»

Ὁ βαρόνος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

« Εἰς τρόπον ὥστε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑβὼν, ἐπειδὴ ὡρκίσθην νὰ ἐλευθερώσω τὸν Κ. Ραοὺλ ἢ νὰ τὸν ἐκδικήσω, ἔχετε τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ δύο μέσων· ἢ νὰ ὁμιλήσητε, ἢ ν' ἀποθάνητε. Σᾶς κηρύττω λοιπὸν ὅτι, ἂν δὲν ὁμιλήσητε ἐθελουσίως, ὁ φίλος μου οὗτος δεκανεὺς θὰ σᾶς φονεύσῃ ἀνηλεῶς. Σᾶς δίδω ἓν λεπτὸν διὰ νὰ σκεφθῆτε.»

Ὁ βαρόνος ἐδείνωσεν ὡς ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ ὕφους τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ.

« Καλὰ, ἀπήντησεν, ἀλλὰ τί θὰ σᾶς ὠφελήσῃ νὰ μάθητε ποῦ εἶναι ὁ ἱππότης; Νομίζω δὲν ἀκοπιάσετε νὰ κυριεύσητε μόνοι σᾶς δύο ὧρας ἐξ ἐφόδου τὴν Βαστίλλην.

— Λοιπὸν εἶναι εἰς τὴν Βαστίλλην, λέγετε;

— Ναὶ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι αἰτία τῆς συλλήψεώς του, εἶναι ὁ Κ. δὲ Σαλιγνύ.

— Εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεκαλύψατε τὸ καταφύγιον του, διότι δὲν ἠδυνήθητε νὰ τὸν δολοφονήσητε. Δὲν εἶναι οὕτως;

— Δὲν γνωρίζω τί θέλετε νὰ εἴπητε, εἶπεν ὁ βαρόνος βιαίως.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν ἐκ τοῦ στόματός σας. Ὡς πρὸς ἐμὲ, ἐννοῶ κάλλιστα ποῦ τείνουσιν αἱ κρύφιαι σκευωρίαι σας, γνωρίζω τί ἐπράξατε καὶ τί ἔτι εἶσθε ἱκανὸς νὰ πράξητε· ἔχω δὲ καὶ τὴν ἀξίωσιν νὰ σᾶς ἐμποδίσω. Ἀρνεῖσθε ὅτι ἠθελήσατε νὰ δολοφονήσητε τὸν κύριόν μου, τὸν ἱππότην δὲ Πενχοὲλ;

— Ναὶ, βέβαια, τὸ ἀρνοῦμαι.

— Ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ Ὑβὼν εἰς τὸν Λαμουρέ.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπε ζωηρῶς ὁ βαρόνος. Μὲ τοῦτο τὸ μέσον θὰ μὲ κάμητε νὰ εἴπω ὅ,τι καὶ ἂν θέλητε· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόδειξις ἐναντίον μου. Ὑποχωρῶ εἰς τὸν βίαν καὶ οὐδὲν πλέον.

— Ἄ, νομίζετε ὅτι δὲν εἶναι ἀποχρῶσα ἀπόδειξις τοῦτο καὶ ἂν εἰσέτι ἀποδειχθῇ ὅτι χθὲς τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας εἴσθε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου μετὰ τῶν σπαθοφόρων σας; Καὶ ἂν ἀκόμη συνελαμβάνοντο οἱ συνένοχοί σας;»

Ὁ βαρόνος κατεπλάγη βλέπων ἀναφυομένην τὴν πειστικὴν ταύτην ἀπόδειξιν, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποθαρρύνσεως.

« Ἀλλὰ, τέλος πάντων, τί θέλετε παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν.

— Ἔτσι δὰ, γενῆτε λογικὸς, εἶπεν ὁ Ὑβών. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Λαμουρὲ θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν παντομίμαν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου παριστᾷ. Τί θέλομεν παρ' ὑμῶν, κύριε βαρόνε; Ἰδού: θὰ ὑπογράψητε ἀμέσως ἓν ἔγγραφον, δι' οὗ θ' ἀναγνωρίσητε ὅτι ἠθελήσατε νὰ δολοφονήσητε χθὲς τὸ ἑσπέρας, 27 μαΐου 1715, τὸν ἱππότην δὲ Πενχοὲλ, διὰ πέντε ἀτόμων, συναθροισθέντων παρ' ὑμῶν ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

— Ποτὲ δὲν θὰ ὑπογράψω τοιοῦτό τι, εἶπεν ὁ βαρόνος.

— Προσοχὴ, Λαμουρὲ, ἐπανέλαβεν ὁ Ὑβὼν. Μία . . . Δύο . . καί . .

— Ὑπογράφω,» ἀνέκραξεν ὁ Λαμουρὲ, κύπτων ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Ὁ Ὑβὼν ὑπηγόρευσε τότε τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην διὰ λέξεων σαφεστάτων καὶ ἀκριβεστάτων.

« Ἰδοὺ, εἶπε καταβεβλημένος ὁ βαρόνος, τείνων αὐτῷ τὸν χάρτην.

— Περιμείνατε, δὲν ἐτελειώσαμεν.

— Τί ἄλλο δύνασθε ν' ἀπαιτήσητε παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ Κ. δὲ Λεραλέκ.

— Πῶς, δὲν τὸ μαντεύετε; . . . Ἀλλὰ δὲν εἴπομεν οὐδὲ λέξιν εἰσέτι περὶ τῆς δεσποσύνης Μάρθας.

— Περὶ τῆς Μάρθας! Τί λοιπὸν ἀπαιτεῖτε;

— Ἤκουσα νὰ λέγωσιν, ἐπανέλαβεν ὁ Ὑβὼν, ὅτι εἶσθε κηδεμὼν τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουέν.

— Ἀναμφιβόλως, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μοὶ διαφιλονεικήσῃ τὸν τίτλον τοῦτον.

— Δὲν σᾶς τὸν διαφιλονεικῶ, εἰ καὶ ἀγνοῶ διὰ ποίας σειρᾶς δόλων ἠδυνήθητε νὰ τὸν ἀποκτήσητε· ἀλλ ἐπειδὴ δὲν θέλω ἡ δυστυχὴς αὕτη νεάνις νὰ διαμείνῃ πλειότερον ὑπὸ τὴν ἐπαχθῆ κηδεμονίαν σας, ἀπαιτῶ νὰ παραιτηθῆτε οἰκείᾳ βουλήσει τοῦ ψευδοῦς τούτου τίτλου, ὃν ἠρπάσατε.

— Ὦ, ὅσον δὶ αὐτὸ, μὴ ἐλπίσητε, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀνορθῶν τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕφους ὑπερηφάνου προκλήσεως.

— Προσέχετε, κύριε βαρόνε, ἔχετε δεξιᾷ σας πιστόλιον ἐντελῶς πλῆρες· ἐὰν τοῦτο ἀστοχήσῃ, ὁ Λαμουρὲ ἔχει καὶ δεύτερον· ἔχω δὲ καὶ ἐγὼ ἄλλα δύο, τὰ ὁποῖα σᾶς εἶναι εἰδικῶς προσδιωρισμένα. Οὕτω, σᾶς ὁρκίζομαι, ἐὰν δὲν συναινέσητε ἀμέσως, ἐπέστη ἡ τελευταία σας ὥρα.

— Ἀλλ' ἀγαπῶ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ

— Ἂ· θέλῃ, ἂς παραδεχθῇ. Ὡς πρὸς ἐμὲ ἔχω ἰσχυροὺς λόγους νὰ πιστεύσω, ὅτι τῇ ἐμπνέετε μεγίστην ἀποστροφήν. Λοιπὸν ἀμέσως, κάτωθι τοῦ ἐγγράφου, ὃ ὑπεγράψατε, παραιτήθητε τῆς κηδεμονίας ταύτης, ἢ θ' ἀποθάνητε.

— Ὦ, εἶπεν ὁ βαρόνος, κλαίων ὑπὸ λύσσης καὶ ἀπειλῶν τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς κλειστῆς αὐτοῦ πυγμῆς, νὰ παραιτηθῶ αὐτῆς.

— Προσοχὴ, ἀνέκραξε τὸ τρίτον ὁ Ὑβών.

— Διαβόλε, μὲ τρώγει ἡ χεὶρ μου,» ἀνέκραξεν ὁ Λαμουρὲ, πρῶτον τότε ὁμιλήσας.

Ὁ βαρόνος ὑπέγραψε διὰ πυρετώδους χειρὸς τὴν παραίτησιν ταύτην, ἣν τῷ ἐζήτουν.

« Καὶ τώρα, εἶμ' ἐλεύθερος, πιστεύω; ἠρώτησε μετὰ πικρίας.

— Ἐλεύθερος, ὑμεῖς; Εἶσθε τρελλὸς, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, πτύσσων τὸν χάρτην, ὃν ἀνέγνω. Ὄχι, εἶσθε αἰχμάλωτός μου· καὶ ἐνθυμήθητε καλῶς τοῦτο, οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ τύχη τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ, τοιαύτη ἔσται καὶ ἡ ὑμετέρα. Ἐὰν ἀποθάνῃ, θ' ἀποθάνητε καὶ ὑμεῖς.

— Ἀλλὰ μὲ ἠπατήσατε, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος, μανιώδης ὑπὸ λύσσης καὶ ἀπελπισίας.

— Σᾶς ὑπεσχέθην τὴν ζωὴν καὶ σᾶς τὴν παραχωρῶ. Σὺ, Λαμουρὲ, εἶπεν ὁ Ὑβὼν, μοὶ ἀποκρίνεσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου διὰ τὴν ἐλευθερίαν τούτου τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγὼ δὲ ὑπάγω νὰ περάνω τὸ ἔργον μου, τρέχω νὰ ἐλευθερώσω τὴν Μάρθαν.

— Ὄχι, δὲν τὸ θέλω,» εἶπεν ὠρυόμενος ὁ βαρόνος, προσπαθῶν νὰ ἐγερθῇ.

Ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ Λαμουρὲ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐνῷ ἠπλώνετο ἐπὶ τοῦ κροτάφου τὸν ψυχρὸν τοῦ πιστολίου χάλυβα.

Ταύτην τὴν φορὰν ἦν ἐντελῶς νενικημένος.

Ἤδη ὁ Ὑβὼν ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν κλίμακα τοῦ οἴκου.

« Δεσποσύνη Μάρθα, ἀνέκραξε, δεσποσύνη Μάρθα.»

Θύρα τις ἠνοίχθη, καὶ ἡ νεάνις ἐφάνη ἐν πάσῃ τῇ αἴγλῃ τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτῆς καλλονῆς.

« Σὺ, Ὑβὼν, σὺ, εἶπεν. Ἔρχεσαι νὰ μοὶ φέρῃς εἰδήσεις τοῦ Ῥαοὺλ, δὲν εἶναι οὕτως; . . Ὁμίλει. Τί ἀπέγεινε;

— Κατὰ πρῶτον ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν οἰκίαν, δεσποσύνη Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκολούθως τὴν σειρὰν τῶν δυστυχιῶν του.

— Ν' ἀφήσω αὐτὴν τὴν οἰκίαν, λέγεις; Ἀλλὰ δὲν δύναμαι· καὶ σὺ δὲ πῶς ἦλθες ἕως ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα, ζαλισθεῖσα ὑπὸ τοσαύτης εὐτυχίας.

— Ἔλθετε, δεσποσύνη, θὰ τὰ μάθητε ὅλα. Γνωρίσατε πρῶτον ὅτι ὁ βαρόνος παρητήθη τῆς κηδεμονίας, ἣν ἔλαβε διὰ δόλων. Μὴ μὲ ζητήσητε ἐξηγήσεις, θὰ μακρολογήσωμεν. Σπεύσατε νὰ λάβητε ὅ τι σᾶς εἶναι ἀπαραίτητον, καὶ ἀκολουθήσατέ μοι.

— Λοιπὸν θὰ μὲ ὑπάγῃς πλησίον τοῦ Ῥαοὺλ; Ἀλλὰ πῶς δὲν σε συνοδεύει;

— Σᾶς εἶπον, δεσποσύνη, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐδῶ.

— Βριγίττα, διέταξεν ἡ Μάρθα, ὀλίγωσα· πάρε μερικὰ ἐνδύματα, καὶ φεύγομεν. Φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ παραιτήσω τὴν φυλακὴν, ἐν ᾗ ὑποφέρω ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεος.

— Μετὰ πέντε λεπτὰ ἔρχομαι νὰ σᾶς λάβω.

— Θὰ εἶμαι ἑτοίμη. Σοὶ λέγω δὲ τώρα καὶ ἐγὼ σπεῦσον.»

Ὁ Ὑβὼν ἐπορεύθη τότε πρὸς τὸν Λαμουρέ.

« Διὰ πλείονα ἀσφάλειαν, εἶπε, πρέπει νὰ φυλακίσωμεν τὸν βαρόνον· τὸ δωμάτιον τοῦτο ἔχει πολλὰς ἐξόδους, πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν μίαν, ἀλλὰ ποίαν;

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης διὰ τὸ ὑπόγειον, παρετήρησεν ὁ Λαμουρέ.

— Ἔχεις δίκαιον. Κύριε βαρόνε, εἶπαν ὁ Ὑβὼν, εὐαρεστήθητε νὰ προπεράσητε.»

Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἦν κεραυνόπληκτος· ἠγέρθη καὶ ὑπήκουσε μηχανικῶς· εἶχε τὸ θλέμμα

ἁπλανὲς, καὶ ἐνώπιον τῶν ἐκτεθαμβημένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν μυριάδες διήρχοντο πιστολίων γεμισμένων.

Ἐφυλακίσθη λοιπὸν εἰς τὸ ὑπόγειον.

« Σοὶ τὸν ἐμπιστεύομαι, εἶπεν ὁ Ὑβὼν εἰς τὸν Λαμουρέ. Εἰ καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν εἶναι πλέον ἐπίφοβος, ἐν τούτοις, ἐπ οὐδεμιᾷ προφάσει δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διαφύγῃ. Μοὶ ἀποκρίνεσαι περὶ αὐτοῦ;

— Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! » ἀπεκρίθη ὁ δεκανεύς.

Ὁ Ὑβὼν ἀπεχώρησεν, ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τὴν Μάρθαν καὶ ἤγαγὲν αὐτὴν κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐκπεπληγμένου Καμαρέτου.

« Ἤτο λοιπὸν συμπεφωνημένον; ἠρώτησεν.

— Λύριον θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών. Ἕως τότε ὁ βαρόνος ἀπηγόρευσε νὰ τὸν συγχύσουν. Ἐννοεῖς;

— Κάλλιστα, » εἶπεν ὁ Καμαρέτος μετὰ νεύματος συνεννοήσεως.

Ὁ Λαμουρὲ παρετήρει σιωπηλῶς τὴν πύλην τοῦ ὑπογείου.

« Ἐξ ἀποφάσεως, ἐψιθύριζεν, ἤμην γεννημένος διὰ δεσμοφύλαξ. »

## ΙΑ΄. ΠΑΝΤΟΤΕ Η ΕΥΑ, ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ Ο ΟΦΙΣ.

Ἐγκαταλείπων τὴν ἐν Αὐτωλίῳ ἔπαυλιν ὁ Ὑβὼν, διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ - Δένδρου· ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κύριόν του, μὴ εἰδὼς ἂν τὸ σχέδιόν του θὰ ἐπετύγχανε, δὲν ἐσκέφθη νὰ προμηθευθῇ οὐδ' ἅμαξαν, οὐδὲ φορεῖον, ὥστε ἡ Μάρθα καὶ ἡ Βριγίττα ἠναγκάσθησαν νὰ πορευθῶσι πεζῇ τὸ μέχρι τοῦ ξενοδοχείου μακρὸν διάστημα. Ἐνύκτωσε λοιπὸν ἐντελῶς ὅτε ἔφθασαν.

Εὐτυχῶς τὸ δωμάτιον, ὃ ὁ Ὑβὼν προεμήθευσε διὰ τὸν ἱππότην, ἦν διηυθετημένον, ὥστε ἡ Μάρθα ἠδυνήθη νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῷ ἀμέσως.

« Καλέ μου Ἱερώνυμε, τῷ εἶπεν ὁ Ὑβὼν, εἶναι ἀνάγκη διά τινας ἡμέρας νὰ ἐπιτηρήσητε σεῖς ὁ ἴδιος τὸ ξενοδοχεῖόν σας ὡς καὶ πρότερον, καὶ νὰ δώσητε τὴν Ζωήτσαν εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Κορδουὲν, ἥτις γίνεται ἐνοικάτωρ σας.

— Ἐξ ὅλης καρδίας! ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος. Ἐπέτυχε λοιπὸν ἡ ἐκστρατεία σας;

— Ἐπέκεινα τῶν ἐλπίδων μου.

— Καὶ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ;

— Εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ Λαμουρέ.

— Τώρα δὲ τί σκοπεύετε νὰ κάμητε;

— Πρέπει νὰ ἐρωτήσω τὴν δεσποσύνην Μάρθαν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος, θελήσατε νὰ τῇ εἴπητε ὅτι ἡ οἰκία, οἱ κύριοι καὶ οἱ ὑπηρέται εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματί της, φίλε μου. »

Ὁ Ὑβὼν παρουσιάσθη εἰς τῆς Μάρθας καὶ τῇ διηγήθη τὴν Ὀδύσσειαν τῶν δυστυχιῶν, ὧν ὁ ἱππότης καὶ αὐτὸς ἐγένοντο θύματα.

« Λοιπὸν, εἶπε, διὰ ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν ὁ Ῥαοὺλ ὑπέφερε τόσα!

— Ναὶ, δεσποσύνη. Ἡ φιλοδοξία του ἦν νὰ σᾶς ἴδῃ πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα.

— Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ἡ αἰτία τῆς αἰχμαλωσίας ταύτης· ἐγὼ τὸν ἐξέθηκα εἰς τὸν θάνατον ἴσως! Ἀ! πόσον θὰ μὲ καταρᾶται.

— Ἐκεῖνος, δεσποσύνη! σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ὅλαι αἱ σκέψεις του ὑμᾶς ἀφορῶσιν.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ὑβών, οἱ λόγοι σου μ' ἐνθαῤῥοῦσιν. Εἶχον ἀνάγκην νὰ τοὺς ἀκούσω.

— Σᾶς ἀφίνω, δεσποσύνη, εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαυθῆτε· πλησιάζουν τὰ μεσάνυκτα καὶ παρατηρῶ ὅτι ἡ φλυαρία μου διήρκεσε πολύ. Λύριον τὸ πρωὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς Αὐτώλιον, διότι δὲν ἀπελπίζομαι νὰ λάβω παρὰ τοῦ βαρόνου νέας πληροφορίας.

— Πῶς! εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ τρόμου, θὰ μὲ ἀφήσητε καὶ πάλιν μόνην!

— Εἶναι ἀνάγκη, δεσποσύνη, ἀλλὰ θαῤῥεῖτε. Εἶσθε ἐδῶ παρὰ φίλοις, οἵτινες ἐν ἀνάγκῃ δύνανται νὰ σᾶς κάμωσι σεβαστήν. Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ Ὑβὼν, ἐξάγων ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του ἐπτυγμένον τι ἔγγραφον, ἰδοὺ ἔγγραφόν τι, ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Κ. δὲ Λεραδὲκ, τὸ ὁποῖον τὸν κάμνει ἀνίκανον νὰ σᾶς βλάψῃ διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀναγνωρίζει διὰ τούτου ἑαυτὸν ἔνοχον τῆς κατὰ τοῦ ἱππότου ἐνέδρας, κηρύττει καὶ ὅτι παραιτεῖται τῶν κηδεμονικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων.

— Εἶναι δυνατὸν, ἀνέκραζεν ἡ Μάρθα; Ἐπέτυχες τοῦτο παρὰ τοῦ βαρόνου.

— Θὰ ἐπετύγχανον καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Κ. Ῥαοὺλ, ἐὰν τῷ ἦτο δυνατόν.

— Ἀλλὰ, διὰ τίνος μέσου; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα ἀναγνοῦσα τὸ ἔγγραφον. Οὐδὲν ἐννοῶ, εἶπεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἀδιάφορον τοῦτο, ἀρκεῖ ὅτι εἶσθε ἐλευθέρα, δεσποσύνη. Εἶσθε ἐλευθέρα, μὴ ζητεῖτε πλειότερα. Ἐς αὔριον.

— Θὰ ἐπανέλθῃς, μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Οὐδὲν δύναμαι νὰ ὑποχρεωθῶ, ἀλλὰ σᾶς ὁμνύω ὅτι, ἐὰν δὲν ἐπανέλθω, δὲν θὰ εἶναι ἰδικόν μου τὸ σφάλμα.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τίποτε. Ἐκτὸς ὅτι πιθανὸν νὰ μοὶ συμβῇ δυστύχημα.

— Εἰς σέ; Πῶς τοῦτο;

— Ἔ, ἠξεύρω κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Ὑβών.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν σ' ἔβλεπον αὔριον; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα μετὰ τρόμου. Τί θὰ ἐγίνεσο;

— Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δεσποσύνη· εἶσθε ἐδῶ εἰς οἰκίαν φίλων. Ὡς πρὸς ἐμὲ, ἂν δὲν ἐπιστρέψω αὔριον τὸ ἑσπέρας, ἴσως θὰ γίνω θῦμα δυστυχίας τινὸς, ἣν δὲν δύναμαι νὰ προΐδω.

— Οὕτω λοιπὸν θὰ σᾶς ἀνεύρισκον μόνον διὰ νὰ σᾶς χάσω;

— Ἐλπίσωμεν ὄχι, δεσποσύνη. Ἐν τούτοις, εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.»

Ὁ Ὑβὼν ὑπεκλίνατο ταπεινῶς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θάλαμόν του.

Ἐπὶ τῆς κλίμακος συνήντησε τὴν Ζωήτσαν.

« Εἶσθε ὑμεῖς, κύριε Ὑβών, εἶπεν ἡ νεάνις· δὲν ἐπλαγιάσετε ἀκόμη;

— Ἀλλ' οὔτε σεῖς ἐπλαγιάσατε, μικρά μου Ζωήτσα;

— Ὤ! ἐγὼ δὲν εἶμαι κουρασμένη· δὲν ἔτρεξα ὡς σεῖς ὅλην τὴν ἡμέραν. Καλὴν νύκτα, κύριε Ὑβών. Ἐς αὔριον.

— Πόσον εἶναι ἐρασμία ! εἶπεν ὁ Ὑβὼν βλέπων τὴν Ζωήτσαν, ἥτις ἀνέβαινε τὴν κλίμακα μειδιῶσα αὐτῷ. Φεῦ. Θὰ τὴν ἀπαντήσω ἆρά γε αὔριον;»

Μ' ὅλας τὰς ζωηρὰς σκέψεις, ὑφ' ὧν κατείχετο ὁ Ὑβών, ταχέως ἐκοιμήθη, μυρία ἀπραγματοποίητα συλλαμβάνων σχέδια διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου του. Ὅτε ἐξύπνησεν, ἦν ἡμέρα· ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης του, ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ, ὅτε δ' ἐτελείωσε, κατέβη καὶ εἶδε τὸν Ἱερώνυμον ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πύλης.

— Ἐὰν κατὰ τύχην δὲν ἐπιστρέψω ἀπόψε, εἶπεν εἰς τὸν ξενοδόχον, δότε εἰς τὴν δεσποσύνην δὲ Κορδουὲν τοῦτο τὸ γράμμα.

— Πῶς, ἐὰν δὲν ἐπανέλθητε; . . .

— Πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ὅλα, εἶπεν ὁ Ὑβών. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν βλέπω κανὲν ἐμπόδιον. Λοιπὸν ταχεῖαν ἐντάμωσιν, ἐλπίζω.»

Λέγων ταῦτα ὁ Ὑβὼν ὥρμησεν εἰς τὴν ὁδόν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ἑωθινὴν ὥραν ἡ Ζωήτσα κατέβη ἄδουσα μεταξὺ τῶν ὀδόντων φαιδρὸν ᾆσμα καὶ ἦλθε νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς Μάρθας.

« Εὐχαριστῶ, μικρά μου, εἶπεν ἡ Μάρθα, δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενός.

Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ἡ Ζωήτσα, ὁ Κ. Ὑβὼν μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ὑπηρετήσω, καὶ θὰ θεωρήσω εὐτυχίαν μου νὰ σᾶς γείνω ὠφέλιμος.

— Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν πολὺ νὰ εὐχαριστῇς τὸν Κ. Ὑβών; εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ γλυκείας εἰρωνείας.

— Ἀναμφιβόλως, δεσποσύνη. Ὁ Ὑβὼν δὲν εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ πατρός μου φίλων;

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα, μοὶ τὸ εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἄλλην αἰτίαν;

— Δὲν πιστεύω, δεσποσύνη, ἀπεκρίθη ἡ Ζωήτσα, ἧς τὸ αἰφνίδιον ἐρύθημα διέψευσε τρανῶς τοὺς λόγους.

— Πῶς; Δὲν αἰσθάνεσαι διὰ τὸν πτωχὸν νέον κάποιαν φιλίαν;

— Δὲν εἶπα τοῦτο ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Ζωήτσα.

— Γνωρίζεις εἰς τὴν ἡλικίαν μας πῶς ὀνομάζεται ἡ φιλία; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα εἰς τὸ οὖς τῆς Ζωήτσας, ἧς ἔλαβε φιλικῶς τὴν χεῖρα.

— Δὲν γνωρίζω . . ἐψέλλισεν ἡ νεάνις.

— Νομίζω ὅτι ὀνομάζεται ἔρως, ὑπέλαβεν ἡ Μάρθα μειδιῶσα.

— Ὦ, μὴ τὸ λέγητε, εἶπεν ἡ Ζωήτσα ἔντρομος, διότι ἔβλεπε τὸ μυστικόν της εἰς χεῖρας γυναικός.

— Μὴ φοβοῦ, φιλτάτη μικρά! δὲν θὰ σὲ προδώσω ἐγώ. Γνωρίζω κάλλιστα πόσα ὑποφέρει κανείς. . .

— Ὑμεῖς, δισποσύνη, τόσον ὡραία, τόσον ἀγαθὴ, ὑπεφέρατε.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἕκαστον δυστύχημα πλὴν τὸν ἱππότην δὲν μοῦ συντρίβει τὴν καρδίαν;

— Τὸ ἐγνώριζον, δεσποσύνη, ἢ μᾶλλον τὸ ἐμάντευσα.

— Τότε, ἂς συμμαχήσωμεν διὰ νὰ καταβάλωμεν τὴν τύχην. Στέργεις; Τὸ κατ' ἐμὲ ἐβαρύνθην ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴν ἀπραξίαν, ἐν ᾗ ἀπὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ζῶ, ἐβαρύνθην βλέπουσα τοὺς ἄλλους τόσῳ ἀφωσιωμένους δι' ἐμὲ, ἐν ᾧ ἐγὼ οὐδὲν πράττω δι' αὐτούς.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποσύνη, ὄχι ἀσυνεσίας. Τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ σᾶς βοηθήσω. . . Ὁ Ὑβὼν δὲν θὰ μοὶ τὸ συνεχώρει ποτέ.

— Ἔσο ἥσυχος, Ζωήτσα, δὲν θὰ σὲ ἐκθέσω. Περιμείνωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ὑβών. Κατ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ πράξῃ, θὰ ἐνεργήσωμεν.

— Λοιπὸν, ἠρώτησε φαιδρῶς ἡ Ζωήτσα, δὲν ἀποποιεῖσθε πλέον τὰς ὑπηρεσίας μου;

— Ἀπ' ἐναντίας, μικρά μου, σοὶ τὰς ζητῶ.

— Ὤ, εἶμαι ὅλη ὑμετέρα, δεσποσύνη. Κάμετε χρῆσιν καὶ κατάχρησιν, σᾶς ἱκετεύω γονυκλιτῶς. Καὶ πρῶτον θὰ σᾶς ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμά σας. . .

— Μὴ λησμονήσῃς τὴν γραιάν μου Βριγίτταν, παρήγγειλεν ἡ Μάρθα.

— Ἔστε ἥσυχος, δεσποσύνη· θὰ μείνητε εὐχαριστημένη, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Ζωήτσα διηυθύνθη ᾄδουσα πρὸς τὴν κλίμακα.

Ἡ ἐρασμία κόρη ἠσθάνετο φαιδρὰν τὴν καρδίαν της, διότι τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτός της τὴν κατέθλιβε, καὶ ἦτον εὐτυχὴς δυνηθεῖσα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Ὑβὼν μετ' ἄλλου ἢ ὁ πατήρ της, ὅστις δὲν ἐννόει, ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἐνόει πόσον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς συνομιλίας ἤρεσκε τῇ θυγατρί του.

Φθᾶσα εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν ἡ Ζωήτσα, ἔδωκε τὰς διὰ τὸ πρόγευμα τῆς Μάρθας διαταγάς της καὶ διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ δραστηριότητος ἑτακτοποίησεν, ἔσμηξεν, ἐσπόγγισεν, ἐπετήρησεν ὡς δύναται μόνον τὸ ὄμμα τοῦ κυρίου.

Οἱ θαμῶναι, ἀπεσύρθησαν καὶ ἡ Ζωήστα ἔμεινε μόνη μόνη, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς, διότι ἄγνωστός τις ἐκάθητο εἰς γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὰς ταχείας κινήσεις τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ζωήτσα τὸ παρετήρησεν, ἀλλὰ δὲν ἐστενοχωρήθη, διότι τοῦτο τῇ συνέβαινε πολλάκις· ἦν ἓν ἐκ τῶν ἀκόπων τῆς θέσεώς της.

« Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποσύνη, δὲν εἶσθε γυνὴ, ἀλλὰ μάγισσα. Ἀφ' ὅτου σᾶς θεωρῶ, ἤτοι ἀπὸ τῆς εἰσόδου σας εἰς ταύτην τὴν αἴθουσαν φαίνεται ὅτι τὰ πάντα ἔλαβον ἦθος ἑορτῆς, μετέβαλον θέαν. »

Ἡ Ζωήτσα δὲν ἀπήντησε.

« Φαίνεσθε εὐτυχὴς, εὔθυμος, ἀμέριμνος, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος μὴ ἀποθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς ἐκείνης. Ἄλλως τε εἶναι τῆς ἡλικίας σας; Πρίαν μέριμναν δύναταί τις νὰ ἔχῃ δεκαεπταετὴς ὤν; Οὐδεμίαν ἄλλην ἢ πῶς ν' ἀφεθῇ εἰς τὸν ῥοῦν τῆς ζωῆς Ἐν τούτοις, σύγγνωτέ μοι νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν. Εὐχαριστεῖσθε εἰς τὸν κύκλον τοῦτον, ἐν ᾧ ζῆτε;

— Διατί ὄχι; εἶπεν εὐθύμως ἡ Ζωήτσα.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν φιλοδοξίαν;

— Τί φιλοδοξίαν θέλετε νὰ ἔχῃ ἡ κόρη ἑνὸς ξενοδόχου;

— Ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἴπητε, ἐν τούτοις ἡ ἀνθρωπίνη καρδία εἶναι γενικῶς οὕτω πεπλασμένη, ὥστε ἐπιθυμεῖ πάντοτε νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εὑρίσκεται.

— Ν' ἀνυψωθῇ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ Ζωήτσα. Εἰς τί;

— Τί ἠξεύρω εἰς ἕνα βαθμὸν ἀξιώτερον τῆς νεότητός σας, τοῦ κάλλους σας, διότι . . . σύγγνωτέ μοι τὴν ἐλευθερίαν, ἣν λαμβάνω ἐκφράζων εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου, εἶσθε ὡραία, δεσποσύνη.

Ἡ Ζωήτσα ἠρυθρίασε καὶ ἐφάνη πολὺ ἐνησχολημένη ὅπως τακτοποιήσῃ ποτήρια τινα τὰ ὁποῖα ἀνέτρεψεν.

« Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, ἡ καλλονὴ εἶναι πλοῦτος. Εἶναι ἡ προῖξ τῶν πτωχῶν νεανίδων, διότι δι' αὐτῆς δύνανται νὰ ὑψωθῶσι, νὰ πραγματοποιήσωσι τὰς μυστικὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας, νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν κλίσιν αὐτῶν διὰ τὸν χορὸν, τὸν καλλωπισμόν. . .

— Οὐδὲν ἐκ τούτων ἐπιθυμῶ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Ζωήτσα. Τὰ λεγόμενά σας εἶναι διὰ τὰς δυστυχεῖς, αἵτινες θεωροῦσι φόβητρον τὴν ἐργασίαν. Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς μοὶ ἔδωκε καλὰς χεῖρας καὶ πόδας μόνον διὰ νὰ ἐργάζωμαι.

— Οὕτως, ἂν σᾶς προσεφέρετο λαμπρά τις θέσις, πλούσιοι στολισμοὶ, περιουσία. . .

Καὶ τί θὰ τὴν κάμω; Ὁ πατήρ μου δὲν εἰργάσθη ἀπὸ δεκαπενταετίας εἰμὴ μόνον διὰ νὰ μοὶ ἀποκτήσῃ περιουσίαν. Τώρα εἶναι ἡ σειρά μου νὰ συντελέσω εἰς τοῦτο.

— Ὑποθέτω, ἐν τούτοις, ὅτι ἀγαπᾶσθε ὑπό τινος μεγάλου ἄρχοντος, τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ἰσχυροτέρου ὅλων; . .

— Καλὰ, οἱ μεγάλοι ἄρχοντες ἔχουν νὰ σκεφθοῦν σπουδαιότερα ἄλλα παρ' ἐμέ;

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ἐὰν τοῦτο ὑπῆρχεν;

— Ἐὰν τοῦτο ὑπῆρχεν, εἶπεν ὑπερηφάνως ἡ Ζωήτσα θεωροῦσα ἀνερυθριάστως τὸν ὁμιλοῦντα, θὰ ἔλεγον εἰς τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνον : « Εὐγενέστατε, δὲν μοὶ χρειάζεται ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἔρως σας· ὁ χρυσός μου καὶ ὁ ἔρως μου μοὶ ἀρκοῦσι· περάσατε τὸν δρόμον σας.

— Πῶς θ' ἀπεποιεῖσθε τὴν περιουσίαν, τὴν ἐξουσίαν. . .

— Πάντα· καὶ ἰδίως τὴν ἀτιμίαν, εἶπεν εὐγενῶς ἡ Ζωήτσα.

— Σᾶς συγχαίρω εἰλικρινῶς διὰ τ' ἀριλοκερδῆ αἰσθήματα, ἃ ἐξεφράσατε, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος ἐγειρόμενος, ἀλλὰ μεθ' ὕφους εἰρωνικοῦ. Ἐγνώρισα πολλὰς νεάνιδας σκεπτομένας ὡς ὑμεῖς, ἔπειτα, μίαν ἡμέραν. . . μίαν ἡμέραν ἐνόησαν ὅτι ἦσαν τυφλαὶ, ἀπέσπασαν τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των κάλυμμα, εἶδον σπινθηροβολοῦν τὸ δέλεαρ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ πλούτου, καὶ ὑπεχώρησαν. . Ἐὰν ποτε ἡ ἡμέρα αὕτη λάμψῃ δι' ὑμᾶς, τέκνον μου, ἔλθετε εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ζητήσατε τὸν Κ. Λενοὰρ καὶ ἐνθυμήθητε ὅτι ὁ ἀγαπῶν σας εὐπατρίδης εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Γαλλίας. Καλὴν ἐντάμωσιν, τέκνον μου. »

Ὁ ἄγνωστος ἐξῆλθε, ῥίπτων εἰς τὴν Ζωήτσαν βλέμμα εἰρωνικῆς συνενοήσεως.

Ἡ Ζωήτσα βλέπουσα τὴν ὀργήν του ἀφῆκεν ἰσχυρὸν καγχασμὸν, ἀποσβεθέντα βαθμηδόν.

« Εἶπεν » ὁ πρῶτος εὐπατρίδης τῆς Γαλλίας », ἐσκέπτετο. Ὁ βασιλεὺς εἶναι παιδὶ, δὲν δύναται νὰ ᾖναι, νὰ ᾖναι λοιπόν. . . ὁ ἀντιβασιλεύς; »,

Καὶ ἡ μορφή της ἔλαβεν ἔκφρασιν σπουδαίαν καὶ σύννουν· ἀνέβη βραδέως τὴν κλίμακα, ὅτε δ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μάρθας, ἡ φαιδρότης ἠφανίσθη.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθε διὰ τὰς δύο νεάνιδας ἐν θανασίμῳ ἀγωνίᾳ· προσεκτικαὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ἔτεινον ἀπλήστως τὸ οὖς· ἅμα ἀντήχει ἐν τῇ κλίμακι τὸ βῆμα ὑπηρέτου, ξένου ἢ ἐνοικάτορος τῆς οἰκίας. Εἰκοσάκις προσηλοῦσαι τὰ ὄμματα εἰς τὴν πύλην τοῦ δωματίου, περιέμενον ὅπως ἴδωσιν εἰσερχόμενον τὸν Ὑβὼν, καὶ εἰκοσάκις ἡ ἐλπὶς των ἐψεύσθη.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε δεκάτη ὥρα, εἶτα μεσάνυκτα ἐσήμαναν, ἀλλ' οὐδέν. Οὐδὲν ἢ τρομερά τις γαλήνη, καθ' ἣν αἱ δύο αὐτῶν καρδίαι ἔπαλλον ὁμοφώνως.

« Λοιπὸν, ἐστέναζεν ἡ Ζωήτσα. Πλαγιάσατε, δεσποσύνη Μάρθα. Νομίζω ὅτι συνέβη δυστύχημα εἰς τὸν πτωχὸν Ὑβών.

— Ὦ, μὴ μοι τὸ λέγῃς, ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα. Θὰ πιστεύσω ὅτι προξενῶ δυστυχίαν εἰς ὅσους μὲ ἀγαπῶσι.

— Πραγματικῶς. Ἴσως ἤργησε διά τινας ὥρας, προσέθηκεν ἡ Ζωήτσα, μηδόλως πιστεύουσα τὸ τοιοῦτον.

— Αὐτὸ θὰ ἦναι, » ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα οὐδ' αὐτὴ πιστεύουσα.

Αἱ δύο νεάνιδες ἀπεχωρίσθησαν τότε πεπεισμέναι ὅτι καθησύχασαν ἀμοιβαίως τοὺς θλιβεροὺς των φόβους.

Ἡ Ζωήτσα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν θάλαμόν της δὲν προσεμειδίασεν ὡς συνήθως εἰς τὸ παρθενικὸν αὐτῆς ἐσωτερικόν· ἐγονυπέτησε πρὸ εἰκονίου τινὸς τῆς Παρθένου, ὡς ἔπραττε καθ' ἑσπέρας· ἀλλὰ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἴτιον, ἦν ῥεμβὴ καὶ ἀφηρημένη.

« Ὁ ἀντιβατιλεύς . . . ἐψιθύρισε κατακλινομένη. »

Τὴν ἐπαύριον περὶ μεσημβρίαν ὁ Ὑβὼν δὲν ἀνεφάνη εἰσέτι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ-Δένδρου.

## ΙΒ'. Ο ΠΙΩΝ ΠΙΕΤΑΙ.

Ὁ Ὑβὼν διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Αὐτωλίου, εἰς ἣν ἔρθασε ταχέως, ἐλπίζων νὰ ἐπανεύρῃ τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς χεῖρας τοῦ Λαμουρὲ, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ κυρίου του. Ὁ Ὑβὼν ἐσκέφθη, ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας προσήνεγκεν εἰς τὸν ἱππότην τὴν προστασίαν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προστρέξῃ πρὸς αὐτὸν ὡς ὑπέρτατον καταφύγιον.

Ἐν τούτοις, ἐγκαταλείπων τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ δένδρου ὁ νέος Βρετανὸς παρεξέκλινεν ὀλίγον τῆς εὐθείας· ἀνεμνήσθη μετὰ πόσης ἀφοσιώσεως καὶ ζήλου ἡ Κ. δὲ Νογαρὲτ ὑπηρέτησεν ἄλλοτε τὸν κύριόν του, καὶ θέλων νὰ ἐπικαλεσθῇ τοὺς ὀλιγίστους τοῦ Ῥαοὺλ φίλους, ἐσκέφθη ν' ἀποταθῇ εἰς αὐτήν· ἀλλ' εὗρεν ἔρημον τὴν οἰκίαν, ὁ θυρωρὸς τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ Κ. κόμησσα ἀπέθανε, καὶ ὁ Κ. κόμης δὲ Νογαρὲτ ἀπεσύρθη εἰς τὰς γαίας του. Ἐκ τούτου τοῦ μέρους οὐδεμία ὑπελείπετο ἐλπὶς, καὶ ὁ Ὑβὼν βαθέως ἐστέναξεν. ἀλλ' ἡ περιπέτεια αὕτη ἀντὶ νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ, ἐδιπλασίασε τὴν ἐνέργειάν του μέχρις ἐπιμονῆς. Ἔλαβε λοιπὸν καὶ αὖθις γενναίως τὴν εἰς τὸ Αὐτώλιον ὁδόν.

Φθὰς ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν ἔκρουσεν, ὁ δὲ Καμαρέτος ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

Ἤδη ὁ Ὑβὼν παρεσκευάζετο νὰ τῷ ἀποτείνῃ προεισαγωγικάς τινας ἐρωτήσεις, ὅτε τέσσαρες στρατιῶται, οἵτινες ἦσαν κεκρυμμένοι ὄπισθεν τῆς πύλης, ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτοῦ πρὶν ἢ δυνηθῇ τὴν ἐλαχίστην νὰ πράξῃ κίνησιν ὅπως διαφύγῃ τὴν αἰφνίδιον ταύτην ἐπίθεσιν

« Μὴ ἀπατήσατε, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς ὁ Καμαρέτος. Τοῦτο εἶναι κακόν. »

Ὁ Ὑβὼν, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας ταύτης συλλήψεως, ἐδέθη σφικτῶς, καὶ, εἰ καὶ οὐδεμίαν ἀντέταξεν ἀντίστασιν, ἡ σκηνὴ αὕτη προὐξένησεν ἐν τούτοις θόρυβόν τινα· οἱ στρατιῶται ἐξέβαλον κραυγὴν χαρᾶς.

Κατὰ τὸν θόρυβον τοῦτον, ἀνήρ τις ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ποδίου καὶ προσέδραμεν ἐν πάσῃ σπουδῇ.

« Σκαλίσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπε, καὶ παράδοτέ μοι ὅσα ἔγγραφα φέρει.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ δεκανεὺς ὁ διοικῶν τοὺς τέσσαρας ἄνδρας, θὰ τὸν σκαλίσωμεν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων, κύριε βαρόνε, διαφέρει τὸ πρᾶγμα.

— Πῶς! Ἀλλὰ μοὶ τὰ ἔκλεψε.

— Δὲν λέγω ὄχι, σᾶς πιστεύω. Ἐν τούτοις, δὲν ἐναπόκειται εἰς ἐμὲ ν' ἀποφασίσω . . .»

Κατὰ τὴν τυπικὴν ταύτην συζήτησιν ἔστρεψαν καὶ ἀνέστρεψαν ὅλους τοὺς κόλπους τοῦ Ὑβὼν, χωρὶς ν' ἀνακαλύψωσι τὸ ἐλάχιστον ἔγγραφον.

« Ἄθλιε! εἶπεν ὠρυόμενος ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ. Τί τὰ ἔκαμες; Ἀποκρίθητι. »

Ὁ Ὑβὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδιαμά τι, ἀναγινώσκων ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ ἐχθροῦ του τὴν λύσσαν, ὑφ' ἧς κατείχετο.

« Θ' ἀποκριθῇς; εἶπε βροντοφώνως ὁ βαρόνος.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ δεκανεὺς παρεμβάς, ὁ αἰχμάλωτος οὗτος δὲν εἶναι ὑμέτερος, εἶναι ἰδικός μου, ἢ μᾶλλον τοῦ βασιλέως.

— Δὲν ἐζητήσατε καλῶς, εἶπεν ὁ βαρόνος ἔκφρων. Θὰ ζητήσω ὁ ἴδιος . . .

— Διάβολε, εἶπεν ὁ δεκανεύς. Ἄφετέ μας. Μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν σᾶς γνωρίζω. »

— Τὸ μειδίαμα τοῦ Ὑβὼν παρώξυνεν ἔτι μᾶλλον τὸν βαρόνον, ὅστις, βλέπων τὴν ἀδυναμίαν του, ἐξέσπα τὴν κόμην του καὶ ἤρριζεν ὑπὸ λύσσης.

Ὁ Ὑβὼν ἐκλείσθη εἰς τὸ περίπτερον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ Καμαρέτου, περιμένων τὴν ἄφιξιν τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνὺ, ὃν εἰδοποίησαν. Τὸ περίπτερον τοῦτο συνέκειτο ἐκ δύο ἐπαλλήλων δωματίων, ὧν τὸ μὲν, τὸ τοῦ ἰσογαίου, ἠνοίγετο πρὸς τὸν κῆπον διὰ μιᾶς πύλης, τὸ δὲ δι' ἑνὸς παραθύρου. Ὁ δεκανεὺς ἔθηκε δύο φύλακας, ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος βήματά τινα μακρὰν τῆς οἰκίας.

« Δὲν δύναμαι νὰ μάθω διατί φυλακίζομαι; ἠρώτησεν ὁ Ὑβὼν τὸν δεκανέα.

— Ἀγαπητέ μου, κατηγορεῖσθε ὡς συνένοχος ἑνὸς περιφήμου λαθρεμπόρου . . . τοῦ πλοιάρχου . . . ἐν διαβολόνομα . . . τοῦ πλοιάρχου . . . . Καλοβόλου. Ὁ δὲ φίλος σας, καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων συστρατιωτῶν μου, Λαμουρὲ, κατηγορεῖται ὡς συντελέσας εἰς τὴν ἀπόδρασίν σας. Σᾶς κατεμήνυσεν ὁ βαρόνος καὶ εἰδοποιήθη ὁ πλοίαρχος δὲ Σαλιγνὺ, ὅπως γένηται ἡ ἀντιπαράστασις καὶ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας. Τόσον μόνον γνωρίζω, καὶ κατὰ συνέπειαν τόσον μόνον δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω.

— Νὰ τολμήσω ἆρά γε νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν, δεκανεῦ;

— Δύνασθε. Ἐὰν μοὶ ἦναι δυνατὸν νὰ συναινέσω, θὰ τὸ κάμω, ἀπεκρίθη μετ' οἴκτου ὁ στρατιώτης.

— Ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν Καμαρέτον, τὸν φύλακα αὐτῆς τῆς οἰκίας.

— Ἀδύνατον! Δὲν δύνασθε νὰ συγκοινωνήσητε μὲ οὐδένα. Αἱ διαταγαί μου εἶναι ὁριστικαί.

— Ἐν τούτοις, ἂν ἡ συνομιλία αὕτη ἐλάμβανε χώραν ἐνώπιόν σας;

— Ἐνώπιόν μου, λέγετε; ἠρώτησεν ὁ δεκανεύς; δάκνων τὸν μύστακα. Ἐνώπιόν μου; ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως σκεπτόμενος. Ναί. . . Δὲν βλέπω ἄτοπον. . . Ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως ὅτι θὰ ὁμιλῆτε Γαλλικά· ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

— Φυσικώτατα, ἀπεκρίθη ὁ Ὑβών.

— Τότε, ὅταν αὐτὸς ὁ πολίτης περάσῃ ἀπ' ἐδῶ, σᾶς τὸν φέρω.

— Εὐχαριστῶ, δεκανεῦ! »

Οὗτος ἤρξατο τὸν σιωπηλόν του περίπατον ἐνώπιον τῆς αὐτοσχεδίου φυλακῆς· μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ εἶδε τὸν Καμαρέτον.

« Ἔ! δὲν ἀκούεις! » ἀνέκραξεν.

Ὁ Καμαρέτος ἐστράφη.

« Προχώρησον, εἶπεν ὁ δεκανεύς. Εἶναι ἐκεῖ εἷς νέος δεσμώτης, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ πρὸς στιγμήν. . Γαλλικά, καὶ ἐνώπιόν μου. Δέχεσαι;

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ Καμαρέτος. Ὁ Ὑβών;

— Πιθανόν νὰ ὀνομάζηται οὕτως. Ἀποκρίθητι λοιπόν. Ναι ἢ ὄχι;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! καὶ ἐγὼ τὸ θέλω, ἂν τὸ συγχωρῆτε, δεκανεῦ.

— Τότε ἀκολούθησόν μου, καὶ πρόσεχε εἰς τὸ σύνθημα! Θὰ ὁμιλῆτε μεγαλοφώνως καὶ καταληπτῶς εἰ δὲ μή. . . ὄχι. »

Ὁ δεκανεὺς ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καμαρέτου εἰσῆλθε τότε εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκρατεῖτο ὁ Γ. ω ν.

« Καμαρέτε, εἶπεν ὁ αἰχμάλωτος, εἶπετε ὅτι σᾶς ἠπάτησα, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω τοὐναντίον, στέργετε; Εἶσθε εἷς τῶν φίλων τοῦ μακαρίτου πατρός μου, σᾶς θεωρῶ τίμιον, καὶ μολονότι δὲν ἐννοῶ καλῶς πῶς εὑρίσκεσθε ἐδῶ, δὲν ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ἔχητε καμίαν ὑποψίαν διὰ τὴν τιμιότητά μου. Θέλω δὲ καὶ νὰ σᾶς πείσω ὅτι σᾶς ἠπάτησαν.

— Ἐμέ! εἶπεν ὁ Καμαρέτος ἐκθαμβος.

— Ἀκούσατέ μου· διὰ νὰ διακρίνητε τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουὲν, ἣν ἀορίστως μόνον γνωρίζετε (Ὁ Ὑβών τῷ διηγήθη ταύτην συντόμως). Ἤδη ὅτε γνωρίζετε τί ἔπραξε δὶ αὐτὴν ἡ οἰκογένεια τοῦ δὲ Πενχοὲλ, καὶ τί ἔπραξαν διὰ νὰ τὴν καταστρέψωσιν οἱ ἴδιοι συγγενεῖς της, ἀποφασίσατε. Ἴδετε εἰς ποῖον βαθμὸν σᾶς ἔπαιζεν ὁ βαρόνος δὲ Ἱεραδὲκ, κάμνων σας νὰ πιστεύσητε εἰς τὴν φανταστικὴν κηδεμονίαν του, εἰς τὴν ψευδῆ ἀφιλοκέρδειαν του, καὶ κρίνατε.

Ὁ Καμαρέτος δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ. Ἔκπληκτος διότι ἐφενακίσθη διὰ τοσούτου δόλου, διότι ὑπεκρίνατο τὸ πρόσωπον δεσμοφύλακος ἐν τῇ ὑποκεκυμμένῃ αἰχμαλωσίᾳ, ἣν ὁ Κύριός του ἐπέβαλεν εἰς τὴν Μάρθαν, βλέπων ἑαυτὸν θῦμα τῆς φιλαγυρίας του, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ δικαιολογηθῇ.

« Ὅτε ὁ Βαρόνος δὲ Λεραδὲκ μὲ ἀπήντησε τὸ πρῶτον, εἶπε τέλος, μοὶ προέτεινε νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς Παρισίους, τὸ ὁποῖον παρεδέχθην μετὰ μεγίστης ἀποστροφῆς. Ἀλλά μοι προσήνεγκε μεγάλην ποσότητα, δίδων μοι ἐλπίδας περὶ ἔτι μεγαλειτέρας, ἤμην πτωχὸς, παρεδέχθην. Μὲ ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ περιέμεινα ἐπὶ πολὺ τὴν ἄφιξίν του· τὴν ἡμέραν καθ ἣν ἦλθε συνωδεύετο ὑπὸ τῆς δεσποσύνης Μάρθας. Τώρα ἐννοῶ τὴν ἐπίμονόν της πρὸς ἐμὲ σιωπὴν, καὶ τὰ περιφρονητικὰ βλέμματα, ἃ μὲ ἠκόντιζεν Ἀλλὰ τὸ ἔργον μου ἐτελείωσεν. Ἀπὸ σήμερον θ' ἀφήσω ταύτην τὴν οἰκίαν, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν δεσποσύνην δὲ Κορδουὲν, θὰ τῇ εἴπω ὅλα, θὰ ἐξαιτηθῶ τὴν συγγνώμην της. . .

— Θὰ κάμῃς τὸ τοιοῦτο, σὺ, ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών.

— Δὲν εἶναι τὸ μόνον μέσον νὰ ἀνακτήσω τὴν ὑπόληψίν της; »

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον, ὁ δεκανεὺς, ὅστις διευκτερύρυσεν ὀρθιος καὶ οὐδόλως ἐνδιεφέρετο πρὸς τὰς τοῦ δυστυχοῦς ἔ ωτος ταύτας ἱστορίας, βαθέως ἀπεκοιμήθη ἐφ' ἧς ἐκάθητο θρονίδος.

« Μοὶ τὸ ὁρκίζεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ὑβών βαιᾷ τῇ φωνῇ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὡς Βρετανοῦ ἀπεκρίθη ὁ Καμαρέτος.

— Τότε ὕπαγε ἐκ μέρους μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου, ζήτησον τὴν δεσποσύνην Μάρθαν, καὶ εἰπέ τῃ ὅτι ὁ Λαμουρὲ καὶ ἐγὼ συνελήφθημεν.

— Ὑπάγω ἀμέσως, εἶπεν ὁ Καμαρέτος ἐγειρόμενος.

— Μίαν στιγμήν· ὑπέλαβεν ὁ Ὑβών. Εἰπέ μοι πῶς γίνεται ὁ βαρόνος νὰ ᾖναι ἐλεύθερος καὶ ὁ Λαμουρὲ αἰχμάλωτος; »

Ὁ Καμαρέτος ἦρε κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν ὅτι ὁ δεκανεὺς νήδυμον ὕπνωττε, εἶπεν εἰς τὸν Ὑβών ὅ,τι οὗτος ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

« Ἤδη, εἶπεν, ἔλπιζε ἐπ' ἐμέ· Ἔρχεσθε, δεκανεῦ; ἀνέκραξε γεγωνοφώνως.

Κάλλιστα, εἶπεν οὗτος ἀφυπνισθείς. Ὡμιλήσατε ἀρκετὰ δυνατὰ, ἤκουσα ὅλα. Εἶμαι εὐχαριστημένος διὰ τὴν ὑπακοήν σας, Μόνον, προσέθηκεν, εἶναι περιττὸν νὰ εἴπητε ὅτι σᾶς ἀφῆκα νὰ συγκοινωνήσητε.

Ὁ Καμαρέτος ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, ἀλλ' ὁ δεκανεὺς τῷ ἐκήρυξεν ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ τὴν ἄφιξιν τοῦ βαρόνου δὲ Σαλιγνῦ, καὶ ὁ Καμαρέτος ὤρειλεν ἑκὼν ἄκων νὰ ὑπακούσῃ.

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ

ὧν μεταξὺ τοῦ βαρόνου καὶ τοῦ Λαμουρέ.

Κεκλεισμένος εἰς τὸ ὑπόγειόν του καὶ οὐδὲν ἔχων μέσον φυγῆς, ὁ βαρόνος, ἤρχισε νὰ ἐξεμὴ τρομερὰς ἀράς. Κατηγόρει τὴν τυχην ὡς ἄδικον, αὐτὸς, ὅστις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἔπλεκεν ἀτιμωρητεὶ τὴν δολοπλοκίαν, εἰς ἣν δύο τῶν θυμάτων του ὑπέπεσαν! Ἡ δὲ ἐχθρικὴ αὐτοῦ ἀπελπισία ἀφικνεῖτο εἰς τὸ ἄωτόν της, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ Μάρθα διέφυγεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του αὐτοὺς, τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ δεσποτείαν.

Ἀλλ' ἐξαντληθείσης τῆς λύσσης του, ἐθεώρησεν ἀπαθέστερον καὶ ἡσυχώτερον τὴν θέσιν του. Τί τῷ ἔμελεν ἂν ἡ νεάνις ἦν ἐλευθέρα; Ἡ ἀπώλεια τοῦ Ραοὺλ δὲν ἦτο βεβαία; Ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ πλοιάρχου δὲ Σαλιγνὺ, τὴν μνησικακίαν τοῦ στρατάρχου Βιλλεροὰ; Προδήλως οὐχί. Ἀλλὰ τότε ἡ Μάρθα ἔμενε μόνη καὶ ἀπροστάτευτος, καὶ χάρις εἰς τὰ μέτα, ἅτινα εἶχεν, ἠδύνατο νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῆς· ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ὁ ἱππότης ἐθανατοῦτο, ἐξωρίζετο, ἢ ἐδεσμεύετο, ἠδύναντο πλέον νὰ μεταχειρισθῶσι λογικῶς κατ' αὐτοῦ τὸ ὀλέθριον ἔγγραφον, ὃ ὑπέγραψε; Δὲν ἦτο πρόδηλον ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῷ ἀπεσπάσθη διὰ τῆς βίας, καὶ ὅτι ἦτο δόλος τῶν ἐχθρῶν του διὰ νὰ ἔχωσιν ἓν ὅπλον κατ' αὐτοῦ, ὅστις ἦ εὐπατρίδης;

Ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀναμείνῃ τὰ γεγονότα, καὶ βαθυτάτῃ γαλήνῃ διεδέξατο τὴν πρό τινος αὐτοῦ ταραχήν.

Ὄπισθεν τῆς πύλης τοῦ ὑπογείου, ἐν ᾧ ἦν ἐγκεκλεισμένος ὁ βαρόνος, ὁ Λαμουρὲ ἠκροάζετο· ἐξεπλάγη δὲ διὰ τὴν αἰφνίδιον ταύτην σιωπὴν μετὰ τὰς θορυβώδεις παραφορὰς, ἃς πρότερον ἤκουσε.

« Διάβολε! ἐσκέφθη, μήπως ἐδραπέτευσεν ὁ αἰχμάλωτός μου; Πῶς θέλῃ νὰ κρεμασθῇ; Προσοχὴ εἰς τὸ σύνθημα! Μὴ ἀνοησίας! »

Τότε ἤνοιξε τὴν πύλην, ἧς εἶχε τὴν κλεῖδα, καὶ ὡπλισμένος πάντοτε διὰ τοῦ πιστολίου του, ἔρριψεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἐρευνητικὸν βλέμμα.

« Τί μὲ θέλετε; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ βαρόνος. Δὲν θὰ μὲ ἀφήσητε ἥσυχον;

— Διαβολε! εἶπεν ὁ Λαμουρὲ, βλέπων ἐμπειρογνωμόνως τὰς φιάλας, ἔχετε ἓν δωμάτιον πλουσίως κεκοσμημένον.

— Ἄ; παύσουν αἱ εἰρωνίαι. Ἀφήσατέ με.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Λαμουρὲ, δυσαρεστεῖσθε μὲ τόσα μέσα παρηγορίας;

— Παρηγορίας. . ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος μὲ προτερον ὕφος. Νομίζετε ὅτι δύναμαι νὰ παρηγορηθῶ κενῶν μερικὰς ἀπὸ αὐτὰς τὰς φιάλας;

— Τὸ πιστεύω κάλλιστα. Σᾶς ὁμιλῶ ἐκ πείρας. Μοὶ συνέβη μυριάκις.

— Τῷ ὄντι;

— Σᾶς ὁμνύω.

— Λοιπὸν θὰ δοκιμάσω τὸ μέσον σας. Δὲν γνωρίζω ἂν ἦναι καλόν· ὡς πρὸς τὸν οἶνον, ἐγγυῶμαι ὅτι εἶναι ἐξαίρετος. »

Λέγων ταῦτα ὁ βαρόνος ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ ἔλαβε φιάλην, ἣν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς.

« Αὐτὴ εἶναι Μαδέρα. Μπᾶ, ἂς ἦναι Μαδέρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀπόβυστρον.

— Αὐτὸ μόνον νὰ ἦναι, ὑπέλαβεν ὁ Λαμουρέ. Ἔχω τὸ ἰδικόν μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἀποχωρίζομαι, προσέθηκε τείνων αὐτὸ εἰς τὸν βαρόνον.

— Εἶσθε λοιπὸν ζηλωτής; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Μάλιστα, ἐν εὐκαιρίᾳ.

— Τότε, εἰς ὑγείαν σας, » εἶπεν ὁ βαρόνος ἐκπωματίσας τὴν φιάλην.

Ἐπλησίασε τὸν λαιμὸν εἰς τὸ στόμα του καὶ ἀπερρόφησεν ἐπὶ μακρὸν, εἶτα δὲ ἐπλατάγισε τὴν γλῶσσάν του δι' ἦθους μακαριότητος

« Ἐξαίσιον, θαυμάσιον, » εἶπεν ἐνατενίζων εἰς τὸν δεσμοφύλακά του.

Ἡ παντομίμα τοῦ Λαμουρὲ ἦν πραγματικῶς κωμικωτάτη· ἠκουλούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἑκάστην κίνησιν τοῦ βαρόνου, καὶ, ὡς τοῦτο συνεχῶς συμβαίνει, ἐμιμεῖτο ἀκουσίως ἑκάστην τῶν χειρονομιῶν του. Ἀκούων δὲ τὴν ἐπιφώνησιν τοῦ βαρόνου, ἠθάνθη σιελωθὲν τὸ στόμα καὶ μηχανικῶς ἐπόγγισε τὰ χείλη.

Ὁ βαρόνος ἐδιπλασίασε, καὶ διεδήλωσε τόσην μακαριότητα, ἐπήνεσε τόσον τὴν ποιότητα τοῦ οἴνου του, ὥστε ὁ Λαμουρὲ μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν. Ἀπὸ ἓξ ἤδη ἑβδομάδων δὲν ἔπιε, δὲν ἐγνώριζε δὲ καὶ ὁποίαν γεῦσιν εἶχεν ἡ Μαδέρα, ἣν τόσῳ συνεχῶς ἤκουσεν ἐγκωμιαζομένην.

Ὁ βαρόνος τὸ παρετήρησε.

« Μὴ στενοχωρῆσθε, εἶπεν. Ἐὰν ἡ καρδία σας θέλῃ.

— Τά, τά, τά. . . σᾶς ἐννοῶ, ἐλπίζετε νὰ μὲ μεθύσητε; ἀποβάλετε τὴν ἐλπίδα. Μόνον τὸ σύνθημά μου γνωρίζω ἐγώ. Ἐμπρὸς, παρηγορήθητε μόνος σας.

— Τοῦτο κάμνω κ' ἐγώ· ὑπέλαβεν ὁ βαρόνος φέρων τὸ τρίτον τὴν φιάλην εἰς τὰ χείλη του. Παράδοξον, εἶπεν. Ὅλα γυρίζουν. . . καὶ σὺ ἐπίσης Λαμουρέ. . . Μὴ γυρίζῃς λοιπὸν οὕτω. . Εἶναι κο. . πι. . α. . στι. . κόν.

— Μπᾶ, τελειώσατε τὴν φιάλην. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι τιποτε δὲν θὰ γυρίζῃ πλέον.

— Τόσῳ καλλίτερα, θὰ. . τὴν ἀ. . ποτελειώσω. »

Τῷ ὄντι ὁ βαρόνος, τὸν λόγον ἔργον ποιῶν, προσεπάθησε νὰ κενώσῃ τὴν ιφάλην· ἀλλ' ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τοῦ ὑπογείου καὶ ἡ φιάλη ἐκυλίσθη παρ' αὐτῷ.

— Ἀδύνατος κεφαλὴ, ἐψιθύρισεν ὁ Λαμουρὲ, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους. Γενναιότης, ἔχει

ἀκόμη, εἶπε σείων τὸν βαρόνον, ὅστις ἔκειτο ἐξηπλωμένος ὡς ὕλη ἀδρανής καὶ δὲν ἀπεκρίνετο.

Ὁ Λαμουρὲ ἔλαβε τὴν φιάλην καὶ ἔθηκε τὸν λαιμὸν ὑπὸ τὴν ῥῖνά του.

« Τί ὡραία εὐωδία, εἶπε. Τί εὐφρόσυνον ἄρωμα. . . Ἀλήθεια, ὁ βαρόνος εἶναι στυππί· δὲν θὰ ἐνθυμηθῇ ἐὰν ἐ ελείωσεν ἢ ὄχι τὸν οἶνόν του . . Δύναμαι νὰ πίω ὀλίγον . . μόλις μένει ἓν ποτήριον. Διάβολε, εἶπε ῥοφήτας τοῦτο ἀμυστεί, εἶναι καλὸν νὰ ἦναί τις πλούτιος καὶ νὰ πίνῃ τοιοῦτον οἶνον. »

Ἐθεώρησε τὸν βαρόνον, τὸν ἐκίνησεν ἐκ νέου· ὁ αἰχμαλωτὸς δὲν ἐκινεῖτο, καὶ ἔβρεγχε βαρυτώδως.

« Τί Διάβολο, ἐσκέφθη ὁ Λαμουρέ. Δὲν αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν μέθην. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι καλὴ ἡ Μαδέρα . . Ἐὰν ἐλάμβανα μίαν φιάλην; . . Ποῖος θὰ τὴν ἔβλεπε; . . Θὰ τὴν ἔκρυπτα ἐκεῖ κάτω . . ὄπισθεν τῶν ἄλλων . . Ἄπαξ ποῦ ἔχω τώρα Μαδέραν . . »

Ὁ Λαμουρὲ ἔλαβε λοιπὸν μίαν φιάλην, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρεῖς, ἔπειτα τέσσαρας, ἔπειτα . . . ἔπεσεν ἀναίσθητος ὑπὸ μέθης πλησίον τοῦ βαρόνου.

Οὗτος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπετόλμησε κίνημα τι· ἀλλ' ἤδη ἦν ἡ σειρὰ τοῦ Λαμουρὲ νὰ μὴ κινηθῇ· ὁ βαρόνος ἠγέρθη, ἐξῆλθε τοῦ ὑπογείου, ἐν ᾧ ἔκλεισε τὸν δεσμοφύλακά του, καὶ ἔφυγεν ἄφαντος.

Ἐξ ἀποφάσεως ὁ πρώην δεκανεὺς οὐδεμίαν εἶχε κλίσιν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δεσμοφύλακος, διότι, ἀντὶ νὰ κρατῇ τοὺς ἄλλους περφλακισμένους, ἐφυλακίζετο αὐτὸς ἀντ' ἐκείνων.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ βαρόνου, ἅμα ἀνακτήσαντος τὴν ἐλευθερίαν του, ἦν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ὑβὼν καὶ τὸν ἀδελφὸν του φίλον· ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν Καμαρέτον, ὃν ὠνείδισε βαναύσως διὰ τὴν ἀνοησίαν του, καὶ κατηγόρησεν ὡς βοηθήσαντα τοὺς ἐχθρούς του. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ γέροντος τῷ ἀπέδειξαν ἀρκούντως ὅτι δὲν ἦτο συνένοχος τοῦ Ὑβὼν, διὸ ἠδόκησε νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ παρεσκεύασεν ὁ ἴδιος τὸν ἵππον του ὅπως μεταβῇ εἰς Παρισίους εἰς τοῦ Κ. δὲ Σαλιγνὺ, μεθ' οὗ μετέβη ἀκολούθως εἰς τοῦ στρατάρχου Βιλλεροὶ, ὅστις τοῖς ἔδωκε δέκα ἄνδρας μεθ' ἑνὸς δεκανέως. Ὁ βαρόνος, μαθὼν παρὰ τοῦ Καμαρέτου ὅτι ὁ Ὑβὼν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ, εἰσῆλθε θριαμβεύων μετὰ τῆς φρουρᾶς του εἰς τὴν ἐν Αὐτωλίῳ ἔπαυλίν του, ἔθηκεν εἰς τὸν Λαμουρὲ φρουρὰν πέντε ἀνδρῶν, ἐνῷ οἱ πέντε ἄλλοι ἔμελλον νὰ συλλάβωσι τὸν Ὑβών. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπέτυχε θαυμασίως.

Ὁ Λαμουρὲ ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα, ἰδὼν κατὰ τὴν ἐξέγερσίν του ὅτι περιεκυκλοῦτο ὑπὸ στρατιωτῶν· ἐνεθυμήθη ἀμέσως τὰ πιστόλια, δι' ὧν ἦν ὡπλισμένος, καὶ ἀπεφάτισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν διὰ νὰ φύγῃ· ἀλλ' οἱ στρατιῶται, φρονίμως ποιοῦντες, τῷ ἀφῄρεσαν τὰ ὅπλα.

Ὁ τεθλιμμένος Λαμουρὲ, αἰσχυνόμενος διότι προῦδωκε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ὑβὼν, ἐπεδαψίλευσεν εἰς ἑαυτὸν τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις, καὶ ὡρίσθη νὰ μὴ πίῃ πλέον, ὅρκον, ὃν δὲν εἶχεν εἰσέτι ὀμόσει, ἢ ἑκατοντάδα περίπου φορῶν.

Περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν τῆς πρωΐας ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔφθασε τέλος. Τῷ παρουσίασαν τὸν Ὑβὼν καὶ Λαμουρὲ, οὓς ἀμφοτέρους ἀνεγνώρισεν ὅτε εἶδε, καὶ ἐχαρακτήρισε τὸν μὲν ὡς συνένοχον τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου, τὸν δὲ ὡς δεσμοφύλακα τῆς ἐν Νάντῃ φυλακῆς τοῦ Βουφφέτ

Κατὰ συνέπειαν ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Λαμουρὲ ἤχθησαν εἰς τὴν φυλακήν.

## ΙΓ'. ΥΠΟΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΝΟΜΟΙ.

Ὁ πλοίαρχος δὲ Σαλιγνὺ καὶ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ εἶχον ἀκολούθως μακρὰν συνδιάλεξιν, ἐν ᾗ ἀπεφατίσθη ἡ ἀπώλεια τοῦ ἱππότου δὲ Πενχρέλ. Ἐν τούτοις, καθόσον ὁ βαρόνος ἐπέμενεν ἐπὶ τούτου, ὁ πλοίαρχος ἐδείκνυεν ὀλιγώτερον ζῆλον διὰ νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

« Ἀλλὰ τί σᾶς ἔκαμε λοιπὸν ὁ ἱππότης; ἠρώτησε τέλος ὁ πλοίαρχος ἔκθαμβος καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς λύσσης τοῦ βαρόνου.

— Τί μ' ἔκαμε! Μὲ ἐρωτᾶτε; Γνωρίσατε λοιπὸν ὅτι ἑκατοντάκις μᾶλλον ὑμῶν ἔχω δίκαιον νὰ τὸν μισῶ. Ὑμᾶς μὲν ἐπλήγωσε μόνον εἰς τὴν φιλαυτίαν σας καὶ τὸ ξίφος του δὲν ἤγγισεν εἰμὴ τὸ σῶμά σας· ἀλλ' ἐμὲ μ' ἔκλεψε τὸν ἔρωτα νεάνιδος, ἣν ἐλάτρευον, καὶ μ' ἐπλήγωσεν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ἀλλὰ διατί δὲν τὸν προσεκαλέσατε παῤῥησίᾳ;

— Ναὶ, ἐσκέφθην τοῦτο, ἦτο ἱπποτικώτερον μὲν, ἀλλ' ἀδεξιώτερον· οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦν ἡ ἔκβασις τῆς μάχης, θὰ ἦν ὅμως πάντοτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἐὰν μ' ἐπλήγωνε, καθιστάμην γελοῖος, ἐὰν μ' ἐφόνευεν, ἐγίνετο ἥρως· ἀπεναντίας, ἐὰν ἐπληγόνετο παρ' ἐμοῦ, προύκαλουν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς συμπαθείας τῆς ἐρωμένης του, ἐὰν δὲ τὸν ἐφόνευον, διήγειρον κατ' ἐμοῦ ἀνυπέρβλητον ἀποστροφὴν, ἴσως δὲ καὶ ἀμείλικτον μῖσος. Ἰδοὺ διατί συνεμάχησα μεθ' ὑμῶν, διατί δὲν ἔλαβον ἀνάπαυσιν, πρὶν ἢ ἀνακαλύψω τὸ καταφύγιόν του, διατὶ σᾶς τὸν παρέδωκα.

— Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Λαμουρὲ τί σᾶς ἔκαμον;

— Αὐτοὶ ἔχουσι τὸ κατ' ἐμὲ τὸ ἄδικον τοῦ ὅτι εἶναι ἀφωσιωμένοι πρὸς αὐτὸν, τοῦ ὅτι μὲ ἠπείλησαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἀντιτιμωρήσωσιν ἕνεκα τοῦ ἱππότου. Ἤδη, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀποκρίθητέ μοι καὶ σεῖς εἰλικρινῶς. Τί σκοπεύετε νὰ κάμητε, κύριε βαρόνε;

— Σκοπεύω, σήμερον μάλιστα, νὰ πληροφορήσω τὸν ὑπουργὸν καὶ αὐτὸν τὸν ἀντιβασιλέα, ἐὰν δυνηθῶ νὰ τὸ κατορθώσω, περὶ τῆς συλλήψεως, ἣν ἔκαμα. Ἀρκετὰ ἐγέλασαν δι' ἐμέ· θέλω δὲ τώρα νὰ γελάσω καὶ ἐγὼ δι' ἄλλους.

— Καὶ θὰ ἐξαιτήσητε τὴν καταδίκην τους;

— Ἐγώ. Καὶ τί με ἐκλαμβάνετε, κύριε βαρόνε; Δήμιον; Ὄχι βέβαια. Ἂς κάμουν τὸν ἱππότην

ὅτι καὶ ἂν θέλουν, ἀποπλύνω τὰς χεῖρας. Τὸ κατ' ἐμὲ, τὸν ἐνίκησα, τὸν συνέλαβον, τὸ ἔργον μου ἐτελείωσε».

— Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ὑπολείπεται νὰ πράξω τὰ λοιπά, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος μετ' ἀπεριγράπτου ὕφους μίσους.

— Ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ποτὲ δὲν θὰ συμμαχήσωμεν, κύριε δὲ Λεραδὲκ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἀπιστρέφων περιφρονητικῶς τὴν κεφαλήν. Χαίρετε.»

Λέγων ταῦτα ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὰ νῶτα εἰς τὸν δὲ Λεραδὲκ καὶ ἀπεσύρθη.

«Ἄ, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν νὰ μισῶσιν,» ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος μετ' ὀργῆς.

Ἐν τούτοις δὲν ἠθέλησε νὰ προσενεχθῇ ἀπρεπῶς εἰς τὸν ξένον του, ὃν προέπεμψε μέχρι τῶν δρυφάκτων καὶ ἐχαιρέτησε βαθέως ἐμβαίνοντα εἰς τὴν ἅμαξάν του.

Ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε εἶδε τὸν Καμαρέτον περιφερόμενον εἰς τὸ περίπτερον, ὃ κατῴκει· διὰ δὲ τῆς διηνοιγμένης θύρας ὁ βαρόνος παρετήρησε κατὰ γῆς δέμα ἐνδυμάτων καὶ ὀθονίων.

«Τί σημαίνει τοῦτο,» ἠρώτησεν αὐτὸς ἑαυτόν.

Ἕνεκα τοῦ ὑπόπτου χαρακτῆρος δὲν εἰσῆλθε φανερῶς εἰς τὸ περίπτερον, ἀλλὰ κρυπτόμενος ὄπισθεν τοῦ στελέχους δένδρου τινὸς παρετήρησε.

Μετά τινας στιγμὰς εἶδε τὸν Καμαρέτον, ἐξερχόμενον μετὰ προφυλαξέως τοῦ περιπτέρου καὶ ἔχοντα ὑπὸ μάλης τὸ κατὰ γῆς πρό τινος δέμα. Ὁ Καμαρέτος ἐρρίψε κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤνοιξε τὸ δρύφακτον τοῦ ἄλσους μετὰ μεγίστων προφυλαξεων καὶ ἔφυγεν.

Ὁ βαρόνος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀθρασίας φυγῆς τοῦ ὑπηρέτου του.

«Ποῦ ὑπάγει;» Τοιαύτη ἦν ἡ πρώτη του σκέψις, ἡ δὲ δευτέρα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου ὁ ἵππος του ἦν εἰσέτι σελλωμένος, ἔκλεισε ταχέως τὸ δρύφακτον, οὗ ἔλαβε τὴν κλεῖδα, καὶ φυλάττων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ φυγάδος διαστασιν λογικὴν ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ, ἀνεχώρησεν.

Ἡ διάβασις διεκόπη ὑπὸ συνεχῶν σταθμῶν· ὁ Καμαρέτος, ὡς μὴ γνωρίζων τοὺς Παρισίους, ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ δρόμου. Τέλος δε, συμπαθοῦς τινος διαβάτου εἰπόντος αὐτῷ ν' ἀκολουθήσῃ κατ' εὐθεῖαν τὰς κοπῖδας τοῦ Σηκουανα, ἔσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σχολείου, εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ξηροῦ Δένδρου. Ἠρώτησεν ἐκ νέου, καὶ τότε θεωρῶν προσεκτικῶς τὴν πόστοψιν ἑκάστης οἰκίας, ἀνεκάλυψε τὴν τοῦ Ἱερωνύμου καὶ εἰσῆλθε, μὴ παρατηρήσας ὅτι ἠκολουθεῖτο· οὐδόλως ἐσκέπτετο τὸ τοιοῦτον, ἓν μόνον ἐφοβεῖτο μὴ δὲν εὕρῃ οὐδὲ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

Ὁ βαρόνος τὸν εἶδεν εἰσελθόντα, παρέδωκε τὸν ἵππον του εἰς ξενοδοχεῖόν τι τῆς ὁδοῦ Βεθιζὺ, καὶ ἐστάθη βήματά τινα μακρὰν τοῦ ξενοδοχείου ὅπως κατασκοπεύσῃ.

Συγχρόνως δὲ ὁ Καμαρέτος παρουσιάζετο εἰς τὸν Ἱερώνυμον.

«Εἰδοποιήσατε, παρακαλῶ, τὴν δεσποσύνην Μάρθαν δὲ Κορδουὲν ὅτι ἄνθρωπός τις ἐπιθυμεῖ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἐκ μέρους τοῦ Ὑβὼν, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἐκ τῶν φίλων της.»

Τὸ ὄνομα τοῦ Ὑβὼν διεσκέδασε τὰς ὑπονοίας, ἃς συνέλαβε κατ' ἀρχὰς ὁ Ἱερώνυμος· ἔσπευσε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μάρθαν.

Αὕτη, ἐκπλαγεῖσα διὰ τοιαύτην ἐπίσκεψιν, ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ τὸν ἀπροσδόκητον τοῦτον ἄγγελον· ἀλλ' ἡ Ζωήτσα, ἥτις ἦτο παρ' αὐτῇ, ἐπέμεινε, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ λάβωσιν εἰδήσεις περὶ τοῦ Ὑβὼν ὑπερίσχυσε τῆς δυσπιστίας. Εἰσῆχθη λοιπὸν ὁ Καμαρέτος, ἡ δὲ Μάρθα, διακρίνασα αὐτὸν, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀκούσιον φρικίασιν.

«Μὴ φοβεῖσθε, δεσποσύνη, τῇ εἶπεν ὁ Καμαρέτος. Ὡς ὑμεῖς, ὑπῆρξα παίγνιον τοῦ Κ. βαρόνου, καὶ σήμερον μόνον διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου· ὁ Ὑβὼν μοὶ εἶπεν ὅλα. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς μόνον διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συγγνώμην σας, καὶ διὰ νὰ ἐπανορθώσω, ἂν δύναμαι, πᾶν τὸ κακὸν, ὅπερ ἔπραξα. Παρ' ὑμῶν μόνον, δεσποτύνη, ἐζητᾶτο νὰ γνωρίσω ταχύτερον τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἔδειξατε τοιαύτην ἀποστροφὴν πρὸς ἐμὲ, τοιαύτην περιφρόνησιν, ὥστε μὴ ἐννοῶν τὸ αἴτιον αὐτῆς, δὲν ἐτόλμησά ποτε νὰ σᾶς ἐρωτήσω. Ἴσως δὲν πιστεύετε εἰς ὅ,τι σᾶς λέγω, ἐν τούτοις, ἐπεθύμουν σᾶς νὰ πείσω περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς μετανοίας μου. Ὁ Ὑβὼν ἔσχεν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, μὲ γνωρίζει ἀπὸ πολλοῦ, γνωρίζει ὅτι εἶμαι τίμιος, καὶ ὅτι τὸ μέγιστον ἐλάττωμά μου εἶναι ὅτι ἀγαπῶ τὰ χρήματα. Αὐτὸς μ' ἐπεφόρτισε νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς.

— Διατί δὲν ἦλθεν ὁ ἴδιος; ὑπέλαβεν ἡ Μάρθα.

— Διότι δὲν ἠδύνατο, δεσποσύνη.

— Τίς τὸν ἐμποδίζει;

— Οἱ ἐχθροί του, δεσποσύνη, οἱ ἰδικοί σας, οἱ τοῦ Κ. Ἱππότου, καὶ δύναμαι νὰ εἴπω οἱ ἰδικοί μου, διότι εἶμαι ὅλος ὑμέτερος τώρα. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄλλοτε ὑπήρξατε ἀγαθὴ καὶ εὐεργετικὴ πρὸς ἐμὲ, ἐνθυμοῦμαι ὅτι πολλάκις ἐπεσκέφθητε τὴν καλύβην τοῦ Καμαρέτου, τοῦ πτωχοῦ ἁλιέως . .

— Ἀλλ' ὁ Ὑβὼν τί ἀπέγεινεν;

— Ὁ Ὑβὼν ἐφυλακίσθη, δεσποσύνη.»

Ὁ Καμαρέτος διηγήθη τότε εἰς τὴν Μάρθαν τὰ ἀπὸ τῆς προτεραίας συμβάντα.

«Αὐτὸς ὁ Ἀλμουρὲ πάντοτε τοιαῦτα θὰ κάμνῃ, εἶπεν ἡ Ζωήτσα, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδός. Διατί ὁ Ὑβὼν δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸν πατέρα μου; Αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαινον. Καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν;

— Καὶ πάλιν δυστυχίαι! ἐστέναζεν ἡ Μάρθα. Αἰωνίως δυστυχίαι.

— Ὁμιλήσατε, δεσποσύνη. Πῶς δύναμαι νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸν ζῆλόν μου, νὰ ἐξαγοράσω τὸ παρελθόν μου; Ὁμιλήσατε, εἶπεν ἐνθέρμως ὁ Καμαρέτος.

— Φεῦ, μήπως ἠξεύρω κ' ἐγώ! εἶπεν ἡ Μάρθα, κατεχομένη ὑπὸ βαθείας ἀποθαρρύνσεως. Ἄφες μας, φίλε μου. Θὰ σὲ εἴπω ἀμέσως τί ἀπεφάσισα.»

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον, ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἵστατο πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ξηροῦ Δένδρου. Κατ' ἀρχὰς ἀπεφάτισε νὰ περιμείνῃ τὴν ἔξοδον τοῦ Καμαρέτου ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ σκεφθεὶς ἔκρινε τὸ σχέδιόν του ἀνωφελὲς καὶ ἐφάνη παραιτούμενος αὐτοῦ.

Τῷ ὄντι, ὡς ἐγίνωσκεν ὁ βαρόνος, ὁ Καμαρέτος δὲν ἐγνώριζεν εἰς Παρισίους ψυχὴν γεννητήν. Ἡ ἀπόλυτος ἐρημία, ἐν ᾗ ἔζησεν εἰς Αὐτώλιον, δὲν τῷ συνεχώρει οὐδεμίαν νέαν γνωριμίαν νὰ κάμῃ· κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ, εἰμὴ εἰς ἄνθρωπον, μεθ' οὗ εἶχεν ἤδη πρότερον σχέσεις. Ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ καὶ ὁ Ὑβὼν ἐφυλακίσθησαν. Μόνη δὲ ἡ Μάρθα ἦν ἐλευθέρα. Ἀλλ' ὁ βαρόνος, ἐνθυμούμενος τότε ὅτι ἡ παρουσία του εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον ἐγνώσθη, ἔκρινεν ὅτι ὁ ἱππότης, ἢ τοὐλάχιστον ὁ Ὑβών, εἶχεν ἐν αὐτῷ συνεννοήσεις· ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἐκεῖ ἐξ ἅπαντος ἀπεσύρθη ἡ Μάρθα.

Ἔχων ἀπόφασιν νὰ καταβάλῃ πᾶν σθένος, ὅπως ἀναλάβῃ ἐπ' αὐτῆς τὰ χιμαιρικά του δικαιώματα, εἰσῆλθε τολμηρῶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἱερωνύμου, ὅστις ἦλθε πρὸς αὐτὸν, νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Κορδουέν. Ὁ Ἱερώνυμος ἠρώτησε τὸ ὄνομά του, καὶ ἐπειδὴ ὁ βαρόνος ἠρνεῖτο νὰ τὸ εἴπῃ, τῷ ἐκήρυξεν ὁριστικῶς ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἦν ἀπαραίτητος εἰς πᾶσαν ζήτησιν ἀκροάσεως.

Βέβαιος ἤδη ὅτι δὲν ἠπατᾶτο ὁ βαρόνος, ὑπέκυψεν ἀκουσίως καὶ ἐδήλωσε τὸ ὄνομά του.

Παρετήρησε μετ' ὀλίγον τὸ ἀποτέλεσμα, ὃ παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ ξενοδόχου, ὅστις τὸν παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἔῤῥιψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὀργῆς καὶ περιφρονήσεως. Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦν νὰ ῥίψῃ ἔξω τὸν θρασὺν τοῦτον ἄνδρα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον, πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τὴν Μάρθαν.

« Ποία θρασύτης, » ἠρκέσθη μόνον νὰ ψιθυρίσῃ.

Ὅτε ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Μάρθαν ποία ἐπίσκεψις παρουσιάζετο, ἡ νεάνις ἔσχεν ἀκούσιον τρόμου κίνημα, ὅπερ ἀμέσως κατέστειλεν.

« Εἴπατε τῷ Κ. δὲ Λεραδὲκ ὅτι οὐδὲν κοινὸν πλέον μεταξὺ ἡμῶν, ὅτι ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει παραδέχομαι νὰ τὸν ἴδω, καὶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ προστρέξω εἰς τὴν δικαιοσύνην διὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ· καὶ ἐὰν ἐπιμένῃ . .

— Μὴ φοβεῖσθε διόλου, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Ἱερώνυμος ἀπειλητικῶς, σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ἐπιμείνῃ.»

Κατέβη ταχέως καὶ προϋχώρησεν ὑπερηφάνως ἐνώπιον τοῦ βαρόνου, εἰς ὃν ἀνέφερεν ἀκριβῶς τοὺς λόγους, οὓς ἡ Μάρθα ἀπήγγειλε.

« Καλὰ λοιπόν· εἶπεν ὁ βαρόνος ὑψῶν τοὺς ὤμους, δὲν θὰ ὑποχωρήσω εἰς τοιαύτην παιδαριωδίαν καὶ ὑπάγω . .»

— Σταθῆτε, κύριε δὲ Λεραδέκ. Δὲν θὰ περάσητε.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε, καλέ μου; εἶπεν ὁ βαρόνος περιφρονητικῶς.

— Θέλω νὰ εἴπω, ὑπέλαβεν ὁ Ἱερώνυμος, ὅτι, καλὸς ἢ κακὸς, εἶμαι ὁ κύριος τοῦ οἴκου μου, καὶ παρακαλῶ μὴ μὲ κάμετε νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

— Ἐμπρός, παραμέρησον ἀμέσως. Ἡ Μάρθα εἶναι ἐπιτροπευομένη μου καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα. .

— Δὲν ἔχω καιρὸν συζητήσεων, ὑπέλαβεν ὁ Ἱερώνυμος, ἱστάμενος ἀποφασιστικῶς ἐνώπιον τοῦ βαρόνου. Σᾶς λέγω μόνον ὅτι ἂν δὲν ἐξέλθητε ἀμέσως, θὰ σᾶς ῥίψω ἔξω ὡς σκύβαλον.

— Πρόσεχε, παρετήρησεν ὁ βαρόνος κατεχόμενος ὑπὸ βιαιοτάτης ὀργῆς. Μὴ ἐπισύρῃς ἐπὶ σοῦ τὴν δικαίαν μου ἐκδίκησιν.

— Σᾶς περιφρονῶ, ὑμᾶς καὶ τοὺς ὁμοίους σας, ἀπεκρίθη ὁ Ἱερώνυμος, οὗ ἡ ὀργὴ ἔτρεμεν ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Λοιπὸν, προσέθηκε προχωρῶν πρὸς τὸν βαρόνον, ἐξέλθετε. Εἶναι καιρός.»

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἱερωνύμου ἐξέφραζον τοιαύτην ἀπόφασιν, ὥστε ὁ Κ. δὲ Λεραδὲκ ἔκρινε φρόνιμον ν' ἀποσυρθῇ.

« Ἄ, δυστυχία εἰς ὑμᾶς», ἀνέκραζεν ἀποσυρόμενος, ἔχων τὴν καρδίαν μεστὴν λύσσης καὶ μίσους ἀνισχύρου.

Ἐν τῇ πρώτῃ ὀργῇ ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ζωήτσα εἶχον συμβούλιον.

Ἀπὸ μέρους του ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, ἐπιθυμῶν νὰ διορθώσῃ τὴν εἰς τὴν φιλαυτίαν του προσβολὴν, τὴν γενομένην ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ πλοιάρχου Καλοβόλου, διευθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ παρουσιάσθη εἰς τὸν ἀντιβασιλέα.

« Ἔρχομαι, εἶπε, ν' ἀναγγείλω εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα σημαντικὴν εἴδησιν.

— Σᾶς ἀκούω, πλοίαρχε, περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐνθυμεῖται ὅτι κατὰ συνέπειαν τῆς μάχης, ἣν συνεκρότησα πρὸς τὴν *Tolμηράν*, ὁ πλοίαρχος Καλόβολος, ὃν συνέλαβον αἰχμάλωτον, κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ.

— Ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Ἀνεῦρον τὸν ῥιψοκίνδυνον ἐκεῖνον εὐπατρίδην.

— Πῶς, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ ἀντιβασιλεύς. Πρόκειται περὶ εὐπατρίδου;

— Ναὶ, Ὑψηλότατε.

— Κανενὸς χωρικοῦ βεβαίως; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἐξ ἀγνώστου οἰκογενείας;

— Ὄχι, ὅλως διόλου, Ὑψηλότατε.

— Ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἦναι γνωστὸς εἰς ἡμᾶς;

— Ἴσως.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Ὁ ἱππότης Ραοὺλ δὲ Πενχοέλ.

— Τῷ ὄντι, ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς τὸ ὄνομα τοῦτο. Δὲν ἦτο πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ὑπολοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων;

— Ναὶ, ὑψηλότατε.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, λαμβάνων ἔγγραφόν τι ἐκ τοῦ γραφείου του. Ἀνεῦρον ἀκριβῶς ὡς ἐκ τύχης αἴτησίν τινα, ἀπευθυνθεῖσαν ἐν ὀνόματί του ὑπὸ τοῦ κόμητος δὲ Νογαρὲτ εἰς τὸν ὑπουργὸν τοῦ πολέμου, ὅστις μ᾽ ἀνεκαλεῖ ὡς πρὸς αὐτὸν περιστάσεις, ἃς ἠγνόουν. Νομίζω ὅτι κατὰ συνέπειαν διενέξεώς τινος, συμβάσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ στρατάρχου Βιλλεροᾶ, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ βιαίως ἐκ τῆς αὐλῆς.

— Πιθανὸν, ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνύ.

— Ἐμονομάχησε μάλιστα μεθ᾽ ὑμῶν καὶ σᾶς ἐπλήγωσε βαρέως.

— Εἶναι ἀληθὲς, Ὑψηλότατε.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ στρατάρχης ἔλαβε κατ᾽ αὐτοῦ ἔνταλμα συλλήψεως, ὁ ἱππότης ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ Παρισίων. Βλέπετε ὅτι ἔχω καλὰς πληροφορίας; εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Καὶ ἀνεύρετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον;

— Εἶναι φυλακισμένος εἰς τὴν Βαστίλλην κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατάρχου Βιλλεροᾶ.

— Ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ χθὲς, Ὑψηλότατε.

— Βλέπω ὅτι ὁ ζῆλός σας ὅπως μᾶς ὑπηρετήσητε θαυμασίως συνετέλεσε, πλοίαρχε, εἰς τὴν ἐκδίκησίν σας.

Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἀπατᾶται. Δὲν ἐζήτησα ἐγὼ κατὰ τοῦ ἱππότου τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, ὅπερ τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ, ἀλλ᾽ ὁ στρατάρχης θεῖός μου. . .

— Εἶναι λοιπὸν ἐχθρός του;

— Νομίζω, Ὑψηλότατε.

— Διὰ ποῖον αἴτιον; Τὸ γνωρίζετε;

— Τὸ ἀγνοῶ. Ἀλλ᾽ ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν δικαιοσύνην ταύτην ὅτι κατηράσθην ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν τύχην, ἥτις ὁλεθρίως μᾶς ἔθηκεν ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ ὅτι προσηνέχθην πρὸς αὐτὸν μὲ ὅλον τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον εἰς εὐπατρίδην.

— Καλὰ, πλοίαρχε, θὰ σκεφθῶ. »

Φίλιππος ὁ τῆς Αὐρηλίας ἀπέλυσε διὰ χειρονομίας τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ, καὶ ἔμεινε μετὰ τοῦ Δυβοᾶ, ὅστις διετέλεσεν ἄφωνος θεατὴς ταύτης τῆς σκηνῆς.

« Δὲν εὑρίσκεις, Δυβοᾶ, παρετήρησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅτι ἡ σύμπτωσις εἶναι παράδοξος; Ἡ αἴτησις αὕτη, ἡ διαμείνασα ἄνευ ἀπαντήσεως, ἣν εὑρίσκω μετὰ τρία ἔτη μελετῶν μετὰ σοῦ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, καὶ ἐρευνῶν τοὺς χάρτας τοῦ ὑπουργείου! Ἡ παράδοξος αὕτη σύμπτωσις, δι᾽ ἧς ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ ἔρχεται νὰ μὲ εἴπῃ τοῦτο τὸ ὄνομα σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν. . Δὲν εἶναι παράδοξον;

— Καὶ τί σκέπτεται νὰ κάμῃ ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης τὸν εὐπατρίδην τοῦτον;

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ δικασθῇ;

— Αὐτὸ βεβαίως θέλει καὶ ὁ στρατάρχης.

— Ἀλλὰ σὺ τί κρίνεις;

— Ὦ, ἐγὼ δὲν δίδω τὴν γνώμην μου. Διότι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σκάσω τὸν στρατάρχην θὰ ἀπελευθέρωνα τὸν πλοίαρχον Καλόβολον.

— Τόσον μισεῖς τὸν στρατάρχην;

— Ἐκ καρδίας, εἶναι ἀληθὲς, ὑψηλότατε. Δὲν δύναμαι νὰ ἐθισθῶ εἰς τοὺς θρασεῖς τρόπους τοῦ ἀπομάχου τούτου λειψάνου, τοῦ μακαρίτου τούτου στρατάρχου, τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ πάντοτε νικωμένου, τοῦ πάντοτε. . .

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν τὸν ἀγαπῶ. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι προσεπάθησε νὰ μὲ ἀντιταθῇ, ὅτε προέκειτο περὶ τῆς ἀκυρώσεως τῆς διαθήκης τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ΄. . . Ἀλλ᾽ ἱκανῶς ἐνησχολήθημεν περὶ αὐτοῦ. Ἐνθυμήθης ὅσα σὲ ἐζήτησας;

— Τί; διότι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὲ ζητεῖ τόσα πράγματα. . .

— Αὐτὸς ὁ Γερμανὸς γνωρίζεις ποῖος εἶναι;

— Ὄχι ἀκόμη, Ὑψηλότατε. Ἀπὸ χθὲς, δὲν εὐκαίρησα οὐδὲ στιγμήν. Ἀκόμη σήμερον ἤμην διᾶ λογαριασμόν σας εἰς ξενοδοχεῖόν τι τοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

— Λοιπόν; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Ἐδιώχθην, Ὑψηλότατε. Ἡ μικρὰ αὕτη ἔχει ἀρχάς. .

— Ποῖος εἶναι; κράζει ὁ Φίλιππος, βλέπων εἰσερχόμενον τὸν θαλαμηπόλον του.

— Ὑψηλότατε, εἶναι μία νεάνις, ζητοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν Κ. Λενοάρ.

— Πρὸς ἐμέ; εἶπεν ὁ Δυβοᾶ ἔκπληκτος. Ποία εἶναι αὕτη ἡ νεάνις;

— Μ᾽ ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔρχεται ἐκ τῆς ὁδοῦ Ξηροῦ Δένδρου.

— Τί μὲ ἔλεγες λοιπόν; εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς εἰς τὸν Δυβοᾶ. Αὐτὴ ἡ ἀντίστασις, αἱ ἀρχαὶ, περὶ ὧν ὡμίλεις; . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου, Μετέβαλε, φαίνεται, ἰδέαν, ἀπεκρίθη ὁ Δυβοᾶ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη . . οὐδ᾽ ἡ τελευταία. Καὶ λοιπὸν, Ὑψηλότατε, σᾶς ἀφίνω. Καλὴν διασκέδασιν. »

Ὁ Δυβοὰ ἀπεσύρθη μειδιῶν.

« Εἰσελθέτω » εἶπεν ὁ Φίλιππος εἰς τὸν θαλαμηπόλον του.

## ΙΔ'. ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ.

Ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας ἔδειξεν ἔκπληξίν τινα, διακρίνων δύο νεάνιδας ἀντὶ μιᾶς· ἀλλ' ἀνεγνώρισε ταχέως τὴν Ζωήτσαν, διότι ἡ Μάρθα, ἥτις συνώδευε τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου, ἦν μελαγχροινὴ καὶ πρεσβυτέρα τῆς συντρόφου της.

Ἡ θέσις ἦν ἀκανθώδης, ἡ δὲ Μάρθα, αἰσθανομένη τοῦτο, ἔλαβε πρώτη τὸν λόγον.

« Ὁ κύριος Λενοὰρ ἠρώτησεν.

— Εἶμαι ἐγώ, δεσποσύνη, τί τὸν θέλετε;

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ πλησίον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Ἀδύνατον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Φίλιππος μετ' ἀγαθότητος, ἀλλὰ δύναμαι νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Ὅλα τὰ μυστικά του μοὶ εἶναι γνωστά.

— Σᾶς πιστεύω, κύριε, ἀλλὰ μόνος αὐτὸς δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν μας, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἔχητε τὴν δύναμιν νὰ μᾶς γίνητε ὠφέλιμος, καὶ ἂν ἀκόμη ἔχητε τὴν θέλησιν.

— Δύναμαι ὅ,τι ἔχω, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις ἐπεθύμει νὰ διαμείνῃ ἄγνωστος. Ὁμιλήσατε ἀφόβως.»

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας εἶχε μορφὴν εὐγενῆ, χαρακτηριστικὰ ἀποπνέοντα εἰλικρίνειαν, μειδίαμα εὐμενές, λιγυρότητα φωνῆς πειστικὴν καὶ συμπαθητικήν. Ἡ Μάρθα ὑπεχώρησεν εἰς τὸ εὐμενὲς θέλγητρον, ὃ ὑφίστατο.

« Κύριε, εἶπε, πρέπει νὰ μᾶς δικαιολογήσητε. Προσετρέξαμεν διὰ νὰ παρουσιασθῶμεν ἐδῶ εἰς ἓν μέσον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι . . δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶμεν . . ἀλλά . . αἱ περιστάσεις ἐβίαζον, ἠθέλομεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν προστασίαν τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, καὶ δὲν ἐρωτήθημεν μηδέν, ὅπως φθάσωμεν μέχρις αὐτοῦ, οὐδ' αὐτὴν τὴν ὀργήν του.

— Ὁμιλήσατε, τέκνον μου, ὁ ἀντιβασιλεὺς θὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

— Κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Μάρθα, ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῶν καλῶν τούτων λόγων, ἀνήκω εἰς τὴν Βρεταννικὴν ἀριστοκρατίαν, ὀνομάζομαι Μάρθα δὲ Κορδουέν . . .

— Καθήσατε, παρακαλῶ, δεσποσύνη, καὶ συγχωρήσατε καὶ ὑμεῖς τὴν οἰκειότητά μου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς αἰφνιδίου μεταβολῆς τῶν τρόπων τοῦ μετ' αὐτῆς συνδιαλεγομένου. Εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀρχίσω ὀλίγον πόρρωθεν διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ ἐννοήσητε μὲ ποῖον τίτλον παρουσιάζομαι, καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω διατὶ ἐξέρχομαι τῶν ὅρων τῆς ἐπιφυλάξεως, οὓς κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἐπέβαλον εἰς ἐμαυτόν· ἀλλ' ἐὰν καταχρῶμαι τῆς ὑπομονῆς σας καὶ στιγμῶν πολυτίμων, ἀναμφιβόλως, σᾶς παρακαλῶ ἐκ τῶν προτέρων νὰ μᾶς συγχωρήσητε τὸ τοιοῦτον.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς διεμαρτυρήθη διὰ χειρονομίας καὶ ὑπεκλίνατο.

Ἡ Μάρθα τῷ διηγήθη τότε τὰς παιδικάς της ἡμέρας, τῷ εἶπε ποίων διωγμῶν ἐγένετο θῦμα ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας της, ὑπὸ τίνος ἀνετράφη, πῶς ἠὐξησεν ὁ ἔρως της διὰ τὸν υἱὸν τῶν εὐεργετῶν της, καὶ ποίαν διαγωγὴν τελευταῖον ἐτήρησεν ὁ βαρόνος δὲ Λεραδέκ.

Παρετήρησεν ὅτι ὁ Κ. Λενοὰρ ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ Πενχοὲλ, ὃ τοσοῦτο συνεγῶς προέφερε κατὰ τὴν διήγησίν της. Ὡμίλει μετὰ τῆς καρδίας της, ὑπῆρξε λοιπὸν ἀφελὴς καὶ συμπαθής.

« Εἶναι θλιβερὰ ἡ ἱστορία σας, δεσποσύνη. Εἴπατε! Τί δύναμαι δι' ὑμᾶς;

— Οὐδὲν ζητῶ δι' ἐμὲ, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μάρθα. Ἐκεῖνος, δι' ὃν ἔρχομαι νὰ παρακαλέσω τὸν ἀντιβασιλέα, εἶναι ὁ υἱὸς τῶν εὐεργετῶν μου, εἶναι ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ.

— Ποῖος; Ὁ πλοίαρχος Καλόβολος;

— Οἴμοι, ναὶ, κύριε! Γνωρίζω ὅτι εἶναι ἔνοχος, ἀλλὰ τίνος, σᾶς ἐρωτῶ; Νέος, ἄνευ περιουσίας, ἐπιθυμῶν χάριν μου ν' ἀποκτήσῃ πλούτη, ἦλθεν εἰς Παρισίους συστημένος ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ, ἀλλὰ τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης, ὃ ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε πρὸς τὸν πατέρα, τὸν ἐπεβάρυνεν ἀναμφιβόλως, διότι ἀπέβαλεν ἀνηλεῶς τὸν υἱόν.

— Περὶ τίνος χρέους λέγετε, δεσποσύνη;

— Ὁ ἱππότης δὲ Πενχοὲλ ἦν συστρατιώτης τοῦ στρατάρχου καὶ τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς Καρλεροᾶ. Εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, παρέδωκεν ἐνώπιόν μου εἰς τὸν Ῥαοὺλ ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ παρεκάλει τὸν στρατάρχην νὰ γίνῃ προστάτης τοῦ υἱοῦ του.

— Καὶ ὁ στρατάρχης ἠρνήθη! εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ἀγνωμοσύνῃ.

— Οὐχὶ μόνον ἠρνήθη, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίωξε διὰ τοῦ μίσους του. Ἡ Κ. Δελφίνη ἠδόκησε νὰ φανῇ εὐμενὴς πρὸς τὸν Ῥαούλ· ἀλλὰ κατὰ τὸν θάνατόν της ἔμεινεν ἄνευ στηρίγματος κατὰ τοῦ στρατάρχου καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του . . Τότε δὲ ἠναγκασμένος νὰ φύγῃ, καὶ περιπαθὴς διὰ τὴν θάλασσαν, ἐτράπη πρὸς τὸ μέσον, ὅπερ γνωρίζετε, καλύπτων τὸ ὄνομά του ὑπὸ τὸ τοῦ « πλοιάρχου Καλοβόλου », ὅπερ τῷ ἀπέδωκαν οἱ ναῦται του.

— Ἐννοῶ, δεσποσύνη· ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἱππότης ἐφυλακίσθη καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ δικασθῇ.

— Δὲν παύει ἕως ἐδῶ ἡ σειρὰ τῶν δυστυχιῶν μου, ἐπανέλαβεν ἡ Μάρθα. Ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, γνωρίζων τὸν ἔρωτά μου διὰ τὸν υἱὸν τῶν εὐεργετῶν μου, καὶ θεωρῶν αὐτὸν ἐπικίνδυνον ἀντίζηλον, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! ἐκραύγασεν ὁ ἀντιβασιλεύς· ὁ βαρόνος, εἷς εὐπατρίδης.

— Κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Μάρθα, τείνουσα τὴν ὑπὸ τοῦ βαρόνου ὑπογεγραμμένην ὁμολογίαν, κρίνατε ὁ ἴδιος. Δὲν σᾶς κρύπτω ὅτι τοῦτο τῷ ἀπεσπάσθη διὰ τῆς βίας· ἀλλὰ τιμία καρδία ὑπογράφει ποτὲ τοιαύτας ἀτιμίας;

Καὶ ἡ ἀπόπειρα τῆς δολοφονίας ἐγένετο προχθές; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος, ἀναμνησθεὶς ἐκείνης, ἥτις ἀπέτυχεν ἕνεκα αὐτοῦ.

— Ναὶ, κύριε· καὶ ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀντιβασιλέα, θὰ ἐνθυμεῖτο βεβαίως, ὅτι αὐτός. . Ἀλλὰ συγγώμην, παρ' ὀλίγον νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος.

— Ὁμιλήσατε! ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος. Ὁ Ραοὺλ οὗτος, περὶ οὗ ὁμιλεῖτε, δὲν κατώκει εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Βερσαλλιῶν;

— Νομίζω ὅτι διέμενεν εἰς Σέβρας.

— Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γερμανοῦ;

— Τῷ ὄντι, ἀλλὰ πῶς γνωρίζετε; . .

— Ὁ ἀντιβασιλεὺς μοὶ διηγήθη ὅλα, εἶπεν ὁ Φίλιππος παρ' ὀλίγον προδιδόμενος.

— Τότε γνωρίζετε ὅτι ὁ ἱππότης ἔπραξεν εἰς τὸ Κράτος μεγάλην ἐκδούλευσιν; . .

— Γνωρίζω ὅτι ὁ Κ. Γερμανὸς εἶναι πνεῦμα πεφωτισμένον, γενναία καρδία, στιβαρὸς βραχίων, καὶ αὐτὸς ἦναι πραγματικῶς ὁ ἱππότης δὰ Πενχοέλ. . .

— Τελειώσατε, κύριε, σᾶς καθικετεύω.

— Δύναμαι, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκδούλευσίν του . . σεβόμενος τὸ ὄνομά του . . τὰς δυστυχίας του . . νὰ λησμονήσω παρελθὸν, οὐδὲν ἄλλως τε ἔχον τὸ ἀτιμωτικόν. Ναὶ, τώρα ἐννοῶ διατί ἡ ἐπιμονὴ ἐκείνη νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομά του· καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐρυθριάσῃ ἐνώπιόν μου, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε αἱ προσπάθειαί μου, οὔτε ἡ ἐπιμονή μου τὸν ἔπεισαν.

— Ἐνώπιον ὑμῶν; εἶπεν ἡ Μάρθα ἔκθαμβος. Εἴπετε ἐνώπιον ὑμῶν!

— Ἐνώπιον τοῦ ἀντιβασιλέως ἤθελον νὰ εἴπω.

— Ὦ! μὲ ἀπατᾶτε, ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα, ἐξεζητάζουσα ἁπλήστως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Φιλίππου. Δὲν ὁμιλῶ πρὸς τὸν Κύριον Λενοὰρ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα! Ἤμην μωρὰ, τῷ ὄντι, μὴ ἐννοοῦσα τοῦτο! Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἂς εὐδοκήσῃ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ταραχήν μου, προσέθηκεν ἡ Μάρθα πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀντιβασιλέως· ἀποτείνομαι εἰς τὴν δικαιοσύνην της, εἰς τὴν ἐπιείκειάν της, εἰς τὸν οἶκτόν της! Ἂς λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σώσω τὸν υἱὸν ἐκείνων, οἵτινες τοσαῦτα ἔπραξαν δι' ἐμὲ, καὶ θὰ εὐλογῶ αἰωνίως τὴν παντοδύναμον χεῖρα, ἥτις θ' ἀνοιχθῇ διὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ πέσῃ ἐξ αὐτῆς μία χάρις.

— Ἐγέρθητε, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς κυριευόμενος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως. Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ ὅσων μοὶ εἴπετε καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως.»

Ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

« Εἷς ἀξιωματικὸς νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν Βαστίλλην καὶ νὰ μοὶ φέρῃ τὸν ἱππότην δὲ Πενχοὲλ, διέταξεν. Ὑμεῖς δὲ, δεσποσύνη, περάσατε, παρακαλῶ, εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, θὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν μου.»

Ἀλλ' ἡ σκηνὴ δὲν ἐτελείωσεν· ἡ Ζωήτσα παρετήρησεν ὅτι ἡ Μάρθα ἐλησμόνησε τὸν Ὑβὼν καὶ Λαμουρέ.

« Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς ἐμὲ νὰ τῇ ζητήσω μίαν χάριν;

— Σὺ, μικρά μου; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος μειδιῶν. Ἔχεις καὶ σὺ ἐπίσης ἐνόχους νὰ σώσῃς;

— Δύο. Ναὶ, Ὑψηλότατε.

— Δύο; εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά των;

— Ὅτι ὑπῆρξαν ἀφωσιωμένοι ὑπηρέται τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοέλ.

— Καὶ εἶναι ἐπίσης φυλακισμένοι;

— Ναὶ, Ὑψηλότατε, ἀπὸ σήμερον τὸ πρωΐ.

— Μήπως εἶναι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος Μαρτῖνος;

— Ὁ Ὑψηλότατος τὸν γνωρίζει λοιπόν; εἶπεν ἡ Μάρθα μετὰ χαρᾶς.

— Βεβαίως· ἀλλ' ὁ ἄλλος ποῖος εἶναι;

— Ὁ Λαμουρὲ, πρώην δεκανεὺς τῶν σωματοφυλάκων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Καὶ ἐνδιαφέρεσαι εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους;

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, παρετήρησεν ἡ Μάρθα. Ἀλλὰ, Ὑψηλότατε, δὲν ἐτόλμησα νὰ σᾶς ζητήσω τόσας χάριτας συγχρόνως.

— Δὲν εἶναι κανεὶς ἐκ τῶν δύο, εἰς ὃν ἐνδιαφέρεσαι πλειότερον; ἠρώτησεν εὐθύμως ὁ Φίλιππος τὴν Ζωήτσαν.

— Νομίζω, ναὶ, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη ἡ Ζωήτσα, νεύουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ συνθλίβουσα τὴν ποδιὰν αὐτῆς.

— Μήπως εἶναι ὁ Μαρτῖνος;

— Ναὶ, Ὑψηλότατε.

— Πῶς! ἄνθρωπος φέρων κυανᾶ δίοπτρα;

— Ἂν ἡ Ὑμ. Ὑψηλότης εὐδοκήσῃ νὰ τῷ κάμῃ χάριν, ὁ Ὑβὼν θὰ τὰ ἐκβάλῃ, διότι δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην νὰ κρύπτηται.

— Ἦτο λοιπὸν μεταμφίεσις;»

Ἡ Ζωήτσα, τρέμουσα, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν.

« Περιμείνατε τὰς διαταγάς μου εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἀναλαβὼν τὴν σοβαρότητά του, θὰ σκεφθῶ.»

Προσέφερε τότε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Μάρθαν μετ' εὐμενεστάτης φιλοφροσύνης, τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς πύλης καὶ ὑπεκλίνατο μετὰ σεβασμοῦ.

## ΙΕ. ΕΝΩ ΤΕΛΟΣ Ο ΡΑΟΥΛ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΟΥ Ν' ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΤΗΝ ΚΛΗΣΙΝ ΤΟΥ.

Ὁ Φίλιππος, μείνας μόνος εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἀμέσως πέρας εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ἐπειδὴ τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ τὴν φωτίσῃ ἦν νὰ θέσῃ εἰς ἀντιπαράστασιν ὅλα τὰ εἰς ταύτην ἐνεργὰ πρόσωπα, ἔδωκε τὴν

διαταγὴν εἰς τὸν Δυβοᾶ ν' ἀποστείλῃ ταχυδρόμους εἰς τὸν στρατάρχην, εἰς τὸν πλοίαρχον δὲ Σαλιγνὺ καὶ εἰς τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ, καὶ νὰ τοὺς μηνύσῃ ἀμέσως εἰς τὰ ἀνάκτορα. Τέλος, διέταξε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθωσι παρ' αὐτῷ οἱ τρεῖς οὗτοι, εἰ μὴ ἀφοῦ συνήρχοντο ὅλοι εἰς τὸν ἀντιθαλαμόν του.

Ἡ Μάρθα καὶ Ζωήτσα, κεκλεισμέναι ἐν εὐρείᾳ αἰθούσῃ, παρετήρουν μετ' ἀφελοῦς θαυμασμοῦ τὰ περὶ αὐτὰς πλούτη. Τὰ βλέμματά των περιεφέροντο ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν σπινθηροβολούντων πολυελαίων, ἐπὶ τῶν ἀστραπτουσῶν λυχνιῶν, ἐπὶ τῶν περιχρύσων φατνωμάτων, ἐπὶ τῶν μεταξουρῶν παραπετασμάτων, καὶ ἡ πολυτέλεια αὕτη τὰς ἐξεθάμβει· ἐκράτουν τὴν ἀναπνοήν των, μὴ ὁ θόρυβος αὐτῆς ἐξυπνίσῃ ἀδιάκριτόν τινα ἠχώ· ἀλλ' ἡ ἐλπὶς ἐγεννᾶτο ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας των. Ἡ ὑποδοχή, ἧς ἔτυχον παρὰ τοῦ ἀντιβασιλέως, τὸ σέβας, ὃ ἔδειξε πρὸς τὴν Μάρθαν, ἡ φαιδρότης, μεθ' ἧς ὡμίλησε τὴν Ζωήτσαν, ἐφαίνοντο αὐταῖς αἴσιοι οἰωνοί, καὶ ἤδη ἡ φαντασία των ἐθώπευεν εὐφροσύνους χιμαίρας. Τεταμένον μὲν τὸν αὐχένα, προσεκτικὸν δὲ τὸ οὖς, καὶ τὸ ὄμμα ἔχουσαι προσηλωμένον ἐπὶ τῆς πύλης ἐκείνης, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ συζητηθῇ ἡ μοῖρά των, διέμενον σιωπηλαὶ καὶ εὐσταλεῖς, μὴ τολμῶσαι ν' ἀνταλλάξωσι τοὺς ῥεμβασμούς των, ὑπὸ φόβου μὴ καταστρέψωσι τὸ θέλγητρον, ὑφ' οὗ τὴν ἐπίῤῥοιαν διετέλουν.

Ἑκάστοτε, ὁσάκις ἀντήχει ὁ θόρυβος φωνῆς ἀγνώστου ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ ἀντιβασιλέως, ἡ καρδία τῆς Μάρθας ἐσκίρτα ἐν τῷ σήθει αὐτῆς, ἕτοιμος ν' ἀποπτῇ πρὸς ὃν ἠγάπα. Μετὰ μίαν ὥραν προσδοκίας ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Ῥαοὺλ· ἡ συγκίνησίς της ἦν τοιαύτη, ὥστε νέφος διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐδράξατο σπασμωδικῶς τῆς χειρὸς τῆς Ζωήτσας, ἥτις τὴν παρετήρει ἀνησύχως. Εἶτα αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἀλλὰ δὲν ἐλειποθύμησεν ἐντελῶς, καὶ ὅτε ἡ Ζωήτσα τῇ ἔδωκε νὰ ὀσφρανθῇ τὸ ἀρωματικὸν φιάλιον, ὃ ἐκράτει ἐν χερσὶν, ἡ Μάρθα τῷ ἀπώθησεν ἡσύχως, ἡ δὲ φυσιογνωμία της κατηγλαΐσθη ὑπὸ ἀγγελικοῦ μειδιάματος.

«Ὦ! θὰ ἦμαι ἰσχυρὰ τώρα!» εἶπεν εἰς τὴν Ζωήτσαν.

Ἀμέσως ἡ πύλη τῆς αἰθούσης ἠνεῴχθη, ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον, εὐγενείας:

« Ἐλθετε, δεσποσύνη δὲ Κορδουέν!» εἶπε, τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Τὴν ὡδήγησε τότε μέχρι θρονίδος τινὸς, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθησεν· ἡ δὲ Ζωήτσα ἔστη ὀρθία ὄπισθεν τῆς ἕδρας τῆς Μάρθας.

Ἡ Μάρθα ἔῤῥιψε βλέμμα εἰς τὰ περὶ αὐτὴν πρόσωπα· τὸ πρῶτόν της βλέμμα ἦν διὰ τὸν Ῥαοὺλ, ὅστις τῇ ἀπηύθυνε μειδίαμα μελαγχολικὸν καὶ καρτερικόν. Εἶτα παρετήρησε τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ, ὃν ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τῆς νεάνιδος ἐπτόησεν οὐκ ὀλίγον. Ὡς πρὸς δὲ τὸν στρατάρχην Βιλλεροᾶ καὶ τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνὺ δὲν τοὺς εἶδέ ποτε, καὶ δὲν ἔμαθε ποῖοι ἦσαν, εἰ μὴ κατὰ τὸ ἀνακτοσυνέδριον τοῦτο, τὸ συγκληθὲν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τῆς Γαλλίας, δουκὸς τῆς Αὐρηλίας.

« Κύριοι, ἤρξατο λέγων ὁ ἀντιβασιλεὺς, παραδόξους κατηγορίας ἤκουσα καθ' ὑμῶν, καὶ σᾶς συνήθροισα ἐνταῦθα μόνον ἵνα τὰς διευκρινίσω. Οὕτω, κύριε στρατάρχα, ἔμαθον ὅτι ὁ μακαρίτης ἱππότης δὲ Πενχρὲλ σᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Καρλεροᾶ. Ἔχεται ἀληθείας;

— Τῷ ὄντι, Ὑψηλότατε, ἐψέλλισεν ὁ στρατάρχης, ὃν ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐρώτησις ἐτάραξε προφανῶς, νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι. . .

— Νομίζετε; εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς εἰρωνικῶς. Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ βιάσω τὰς κλίσεις σας, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα εἰς εὐπατρίδης ὀφείλει νὰ ἐνθυμῆται. Θέλετε νὰ σᾶς εἴπω κατὰ ποίας περιστάσεις;

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης προβαίνει πολὺ, ὑπέλαβεν ὁ στρατάρχης ὑπερηφάνως. Ἐὰν δὲν ἠθέλησα νὰ ἐνθυμηθῶ, ἔπραξα τοῦτο διότι ὁ υἱός του παρουσιάσθη εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐφαίνετο ἀπαιτῶν τὴν πληρωμὴν ὀφειλῆς.

— Καὶ ἂν οὕτως εἶχε, Κύριε; Δὲν ὀφειλομεν νὰ προσπαθῶμεν ὅπως ἐκπληρῶμεν τὰς ὑποχρεώσεις μας; Θεωρεῖτε ὡς πίστωσιν τὸ γράμμα τοῦ σωτῆρός σας! Ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι τὸ ἔγραψε διὰ τοῦ αἵματός του, καὶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσητε διὰ τοῦ αἵματός σας; Τὸ νὰ ὑποχωρήσητε στιγμιαίως εἰς παραφορὰν ἐξάψεως, τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ τὸ νὰ καταδιώξητε διὰ τῆς δυσμενείας σας, ἵνα μὴ εἴπω διὰ τοῦ μίσους σας, τὸν υἱὸν ἐκείνου, ὅστις δι' ὑμᾶς ἔκαμε τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του, τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης, μόλις συνέχων τὴν μανίαν του, ἄνθρωπός τις ἔρχεται εἰς τὸν οἶκόν μου, ἀνησυχεῖ τοὺς ἀνθρώπους μου, κάμνει σκάνδαλον, προκαλεῖ τοὺς προσκεκλημένους μου, καὶ πρέπει νὰ τῷ τείνω τὴν χεῖρα!

— Ὄχι, ἐὰν ἦναι παρείσακτός τις ὁ τολμῶν νὰ πράξῃ οὕτως. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ὁ ἱππότης ἦν νέος, ὅτι μόλις ἤρχετο ἐκ Βρετάγνης, ὅτι ἦτον ἀδαὴς τῶν ἐθίμων τῆς αὐλῆς, ὅτι τέλος εἶσθε ὀφειλέτης του. Ἀντὶ τούτου τὸν ἐδιώξατε ἐπονειδίστως, καὶ ὅτε γενναίως, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ἐνώπιον μαρτύρων, ἐπολέμησε, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ σας, ἐζητήσατε παρὰ τῆς ἀγαθότητος τοῦ βασιλέως ἔνταλμα συλλήψεως, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τιμωρήσητε μέγαν τινὰ ἔνοχον ἢ κλέπτην. Τοῦτο τὸ ὀνομάζω ἐγὼ καταχρησιν ἰσχύος, κύριε στρατάρχα, καὶ ἐγὼ βασιλεύων δὲν θὰ συγχωρήσω τὸ τοιοῦτον!»

Τὸ ὕφος, μεθ' οὗ ἐξεφράσθη ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἐννόησεν ὁ στρατάρχης ὅτι δὲν ἐπεδέχετο ἀπάντησιν. Μανιώδης διότι ἠλέγχετο οὕτως ἐνώπιον τοῦ Ῥαοὺλ, κατέπιεν ἐν

τούτοις σιωπηλῶς τὴν κατὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του καὶ τῆς ματαιορροσύνης του αἱματηρὰν ἐκείνην προσβολήν.

« Ὑμεῖς δὲ, κύριε δὲ Σαλιγνὺ, γνωρίζω ὅτι ὑπήρξατε ἀμέτοχος τῶν διωγμῶν τούτων, ὧν θῦμα ἐγένετο ὁ ἱππότης δὲ Πενχοέλ. Διὶ ἓν μόνον σᾶς ἐλέγχω· ὅτι ἐγείνατε συνένοχος, ἵνα ἱκανοποιήσητε τὴν πληγωθεῖσαν φιλαυτίαν σας, τῶν ζοφερῶν μηχανουργιῶν ἀνθρώπου, ὃν αἰσχύνομαι βλέπων εἰς τὰς ταξεις τῆς ἀριστοκρατίας.

— Ἐγώ ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἔκπληκτος.

— Ναὶ, πλοίαρχε. Θὰ μάθητε τί ἔπραξεν ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, καὶ ποίων δεινῶν παρ' ὀλίγον νὰ γίνητε ἀκουσίως ἔνοχος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν βλέπετε παρ' ὑμῖν, εἰς ὃν ἴσως ἐτείνατε τὴν χεῖρα, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὑποκρισίας καὶ ἀνανδρίας. Ἀφοῦ ἐπὶ τρία ἔτη ἐπὶ προφάτει ψευδεῖ ἐβασάνιζε μίαν νεάνιδα, ἧς τὸ μόνον ἔγκλημα ἦν ὅτι ἠγάπα ἄλλον, προσέτρεξεν εἰς τὴν δολοφονίαν, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ προτιμωμένου ἀντιζήλου».

Ὁ πλοίαρχος δὲ Σαλιγνὺ ἀπευακρύνετο μετὰ φρίκης, καθόσον ἔπιπτον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἀντιβασιλέως οἱ κατηγορητικοὶ οὗτοι λόγοι.

« Ἐξηπάτησαν τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα διὰ ψευδῶν ἐκθέσεων, εἶπεν ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ, ὁρκίζομαι . . .

— Σιωπή ! διέταξεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, κερσυνοβολῶν διὰ τῆς περιφρονήσεώς του ἐκεῖνον, ὃν κατηγόρει. Τί θ' ἀπαντήσητε εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὅπερ ὑπεγράψατε;

— Ὑψηλότατε, εἶναι ἄνευ ἀξίας, ἡ βία τὸ ὑπηγόρευσε . . .

— Θ' ἀρνηθῆτε ἀκόμη ἂν σᾶς εἴπω ὅτι ἡ Ζωήτσα σᾶς εἶδε πίνοντα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ξηροῦ Δένδρου μετὰ τῶν σπαθοφόρων σας;

— Εἶναι μυσαρὸν ψεῦδος, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεανίδος, ἧς τὸ βλέμμα προσηλοῦτο τολμηρῶς ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

— Θ' ἀρνηθῆτε ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς ὀργιζόμενος, ὅταν σᾶς εἶπω, ὅτι ἐγὼ, ἐγὼ, ἀκούετε; ὡδηγήθην ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τὴν αἱματηρὰν κονίστραν, ἐν ᾗ ἐσπάραττε τὸ θῦμά σας; Ὅτι ἐγὼ σᾶς εἶδον φεύγοντα μετὰ τῶν ἀξίων σας δορυφόρων; Ἄ, δὲν περιεμένετε τοιαύτην τροπὴν μαρτυρίαν. Θὰ τολμήσητε νὰ διαμαρτυρηθῆτε εἰσέτι ἐνώπιον τοῦ Φιλίππου τῆς Γαλλίας, ὅστις σᾶς δικαζει, ἐνώπιον τῆς ὑφ' ὑμῶν ὑπογεγραμμένης ταύτης ὁμολογίας, ἐνώπιον τῆς Ζωήτσας, ἥτις σᾶς κατηγορεῖ, ἐνώπιον τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ, ὅστις σᾶς ἀκούει, ἐνώπιον τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουὲν, εἰς ἣν προσεφέρατε τὴν ζωὴν τοῦ μνηστῆρός της, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς χειρὸς ὑμῶν;»

Νικηθεὶς ὑπὸ τῆς [illegible]ας, ὑποκύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καταβλητικῆς ταύτης μαρτυρίας, ἥτις ἐνεφανίζετο αἰφνιδίως ἐνώπιον αὐτοῦ, ὁ βαρόνος ἔκυπτε τὴν κεφαλήν.

« Καὶ ἐπειδὴ ἡ δολοφονία σας δὲν ἐπέτυχεν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, προσετρέξατε εἰς τὴν προδοσίαν· τότε δὲ ἀπετάθητε εἰς τὸν βαρόνον δὲ Σαλιγνύ ὅπως ὑπηρετήσῃ τὸ μῖσός σας, ἐκμεταλλευθεὶς ἐπιτηδείως τὴν φιλαυτίαν. Τὸ ἀκόρεστον ὑμῶν μῖσος ἐζήτει θύματα, καὶ ἂν ἐξηρτᾶτο μόνον παρ' ὑμῶν, θὰ ἠριθμεῖτε τέσσαρα ἐπὶ τῆς αἱματηρᾶς ὁδοῦ, ἣν ἡ ἀνανδρία ὑμῶν διέτρεχε μετ' ἐμμανοῦς ἐπιμονῆς. Ἀλλὰ τέλος ἐγένετο φῶς! Παρὰ τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδουὲν καὶ τοῦ ἱππότου δὲ Πενχοὲλ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη, ἥτις σᾶς ἐπιφυλάττεται. Ἀποφανθήτωσαν.

— Ἐὰν ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ ἦν ἄξιος τοῦ ὀνόματος, ὃ φέρει, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ σταθερᾷ τῇ φωνῇ, εἰς οὐδένα ἄλλον, ἢ εἰς ἐμὲ, θὰ ἐπέτρεπον τὴν φροντίδα τῆς ἐκδικήσεώς μου· ἀλλὰ κατὰ τῶν ἀτίμων εἰς εὐπατρίδης οὐδὲν ἄλλο ὅπλον ἔχει ἢ τὴν περιφρόνησιν.

— Καὶ ὑμεῖς δεσποσύνη δὲ Κορδουέν; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Ἐγώ! εἶπεν ἡ Μάρθα γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ ἀντιβασιλέως, οὗ ἠσπάσατο τὴν χεῖρα, ὑπέμεινα πολὺ, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ μὴ συμπαθῶ εἰς τὰς δυστυχίας, καὶ συγχωρῶ.

— Κάλλιστα. Αλλ' ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὅστις νομίζω ἐμαυτὸν καλὸν δικαστὴν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς τιμῆς, κηρύττω ἐκπεπτωκότα τῶν τῆς εὐγενείας αὐτοῦ τίτλων τὸν βαρόνον δὲ Λεραδὲκ, ἐνταῦθα παρόντα. Διατάττω νὰ ἀπαχθῇ εἰς τὰς γαίας του ὑπὸ καλὴν φρουρὰν, καὶ τῷ ἀπαγορεύω νὰ ἐξέλθῃ ποτὲ ἐξ αὐτῶν. Ἀκούεις Δυβοᾶ; Φρόντισον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θελήσεώς μου! »

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐποίησε νεῦμα, καὶ ὁ βαρόνος δὲ Λεραδὲκ παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας ἀξιωματικοῦ, ἀναβιβάσαντος αὐτὸν εἰς ἅμαξαν μεταξὺ δύο χωροφυλάκων.

« Ἤδη, κύριε ἱππότα, ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του! Ἐγένεσθε ἔνοχος ἐγκλήματος, εἰς ὃ, τὸ γνωρίζω, μικρὰ ἀποδίδεται ἐπισημότης, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον εἶναι οὐδὲν ἧττον πρᾶξις αὐτοφώρου ἀποστασίας κατὰ τῶν θεμελιωδῶν νόμων τοῦ Κράτους. . . »

Ἡ Μάρθα, ἀκούουσα τοὺς αὐστηροὺς τούτους λόγους, ὠχρίασεν αἴφνης, καὶ ἡ ἐλπὶς, ἥτις τὴν συνεῖχεν ἕως τότε, ἀντικατέστη ὑπὸ σκληροτάτης ἀγωνίας.

« Βλέπετε πόσον εἶναι κακὸν, ἱππότα, νὰ μὴ ὑπακούῃ τις εἰς τοὺς νόμους αὐτοὺς, ἐπανέλαβεν ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἠναγκασμένος νὰ κρύπτησθε ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, δὲν ἐτολμήσατε νὰ προστρέξητε, ὅπως σᾶς προστατεύσω κατὰ τῶν ἐχθρῶν σας, οὐδ' εἰς τὴν ἡμετέραν εὐμενῆ δικαιοσύνην· ὡς πρὸς τοῦτο βεβαίως ἡ ὑμετέρα συνείδησις σᾶς κατεδίκασε βαρύτερον, ἢ ὅσον ἠδύναντο αἱ ἡμέτεραι ἀνθρώπιναι ἀποφάσεις. Ἀνακαλῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅλον τοῦτο τὸ παρελθὸν, διότι τὸ ἐξηγοράσατε εὐτυχῶς διὰ τρόπου, ἐπισπάσαντος ὑμῖν τὰς συμπαθείας μας, καὶ ἐφελκύσαντος μάλιστα ἐφ'

ὑμῶν τὰς εὐχαριστήσεις ἁπάσης τῆς Γαλλίας.»

Λέγοντος ταῦτα τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁ στρατάρχης, ὁ πλοίαρχος δὲ Σαλιγνὺ, καὶ αὐτὴ ἡ Μάρθα ἀνήγειραν περιέργως τὴν κεφαλήν.

« Ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς, ὥστε ὅ,τι θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ, κύριοι, νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ στενοῦ κύκλου, ἐν ᾧ διακοινῶ μυστικὸν τοῦ Κράτους. Δὲν θὰ τὸ ἀπεκάλυπτον, ἐὰν δὲν ἐπεθύμουν νὰ δικαιολογήσω τὸν ἱππότην δὲ Πενχοὲλ, ἐνώπιον ἐκείνων, οἵτινες θὰ εἶχον λόγους τινὰς νὰ κατηγορήσωσι τὴν ἐπιείκειάν μου. Εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν φιλικῶν σχέσεων, τῶν ὑπαρχουσῶν μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας, αὐτὸς ἐματαίωσε τὰς ἀποπείρας τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τοῦ ἀνησύχου πνεύματος τοῦ καρδιναλίου Ἀλβερώνη. Προσήνεγκον εἰς τὸν ἱππότην ὁποίαν εὔνοιαν ἐξητεῖτο, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐζήτησε. Χάρις, ὅμως, τῷ Θεῷ, ἡ Γαλλία δὲν εἶναι λειπόχρεως. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ, ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας, ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, διορίζω ἀπὸ σήμερον, 29 μαΐου 1717, τὸν ἱππότην Ῥαοὺλ δὲ Πενχοὲλ πλοίαρχον δικρότου τῆς Α. Μ. Λοδοβίκου τοῦ ΙΕ. καὶ διατάττω ὥστε τὸ δίπλωμα νὰ τῷ ἀποσταλῇ ἀμέσως καὶ κατεπειγόντως. Εἶπον.»

Ὁ Ῥαοὺλ καὶ ἡ Μάρθα προσέπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅστις τοὺς ἀνήγειρε μετ' ἀγαθότητος.

« Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος δὲ Σαλιγνὺ, πλησιάζων πρὸς τὸν ἱππότην, δύναμαι νὰ σᾶς σφίγξω τὴν χεῖρα!»

Μόνος ὁ στρατάρχης, περιβεβλημένος τὴν ματαιόφρονα αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν, διέμεινεν ἀπαθὴς ἐν μέσῳ τῆς κινησικαρδίου ταύτης σκηνῆς.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς κατώρθωσε νὰ ὑπεκφύγῃ τὰς ἐνδείξεις τῆς εὐγνωμοσύνης, δι' ὧν τὸν ἐπεβάρυνον ἐκεῖνοι, ὡς ἐλύτρωσε τέλος ἀπὸ ὅλου παρελθόντος, δακρύων καὶ στυγνῆς ἀγωνίας μεστοῦ.

Ὁ Ὑβὼν καὶ ὁ Λαμουρὲ ἀπελύθησαν τὴν ἐπαύριον.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Ῥαούλ· ὁ ἀντιβασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ τὸ γαμικὸν συμβόλαιον καὶ ἔδωκε τῇ δεσποσύνῃ δὲ Κορδουὲν προῖκα διακοσίων χιλιάδων λιτρῶν, ἀναγορεύσας ὑποκομητείαν τὸ κτῆμα τοῦ Ῥαούλ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Ὑβὼν ἐνυμφεύθη τὴν Ζωήτσαν.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔτυχε τῆς ἀδείας νὰ μεταβῇ ὅπως διέλθῃ ἓν ἔτος εἰς τὰς γαίας του, ὅπου συμπαρέλαβε τὸν Ἱερώνυμον, τὸν Λαμουρὲ καὶ τὸν Καμαρέτον.

Ὁ Λαμουρὲ προεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα οἰκονόμου, δι' ὃ εἶχε προδηλοτέραν κλίσιν ἢ τὸ τοῦ δεσμοφύλακος. Πρᾶγμα παράδοξον. Ὁ Λαμουρὲ, ἅμα λαβὼν τὰς κλεῖς τοῦ ὑπογείου, παρητήθη τοῦ πίνειν.

Ὁ πύργος τοῦ Πενχοὲλ ἐπεσκευάσθη. Ἡ Μάρθα καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἀπήλαυον ἐν αὐτῷ τῆς τρυφῆς τῶν μελιμήνων αὐτῶν, ὅτε ἔλαβον τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τοῦ βαρόνου δὲ Λεραδέκ. Πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἔγραψεν εἰς τὴν Μάρθαν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ ἐξητεῖτο τὴν συγγνώμην αὐτῆς, καὶ καθικέτευεν αὐτὴν ὅπως παραδεχθῇ τὴν περιουσίαν του ὡς ἱκανοποίησιν.

Ὁ Ἰωάννης Ταλὲκ ηὐτύχησε· κατέστη ὁ πλουσιώτερος ἔμπορος καλωδίων τῆς ἐπαρχίας.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐπισκευασθέντος αὐτοῦ πύργου, ὁ ὑποκόμης δὲ Πενχοὲλ παρατηρεῖ σιωπηλῶς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ νεαρά του σύζυγος ἐρείδεται ἠρέμα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

« Χθὲς ἡ τρικυμία, εἶπεν ὁ Ῥαοὺλ, σήμερον ἡ γαλήνη· τοιαύτη ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς μας.»

ΤΕΛΟΣ.